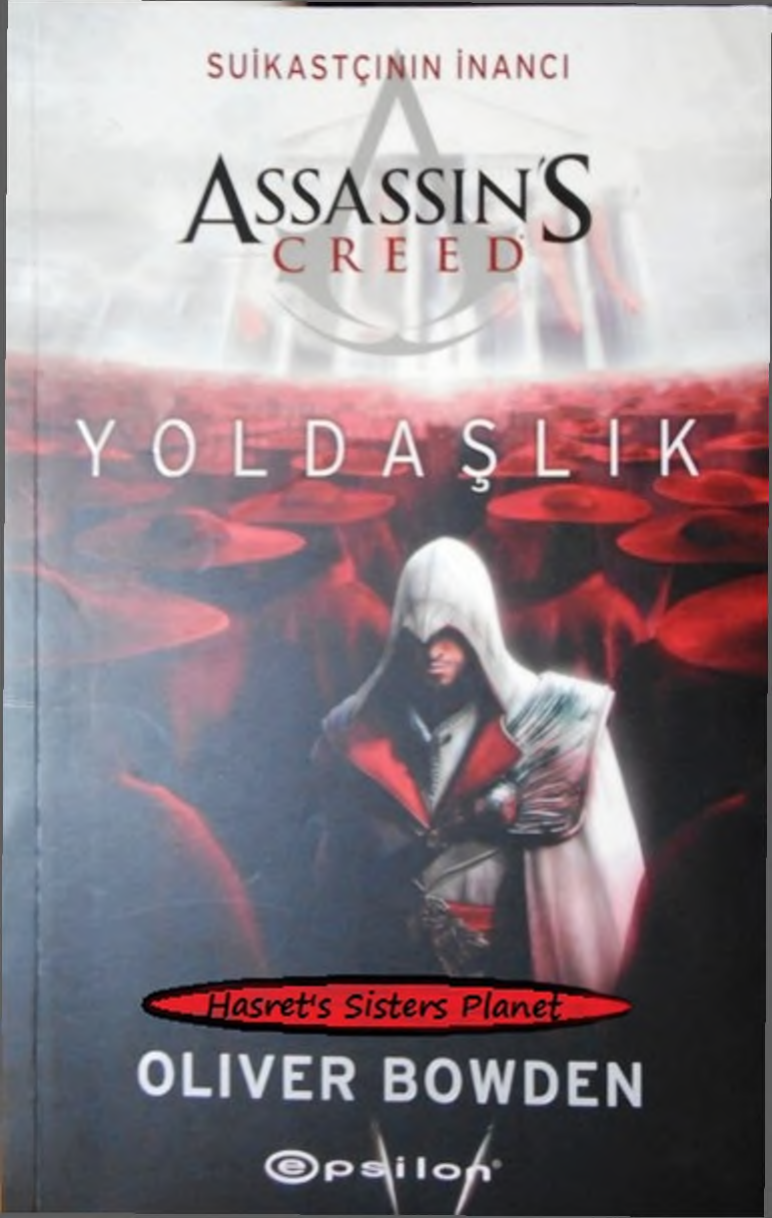
SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED

YOLDAŞLIK

Hasret's Sisters Planet

OLIVER BOWDEN

Epsilon

HAKİKAT KANLA YAZILACAK!

Bir zamanlar azametle ayakta duran Roma harabeye dönmüştü. Şehrin dört bir yanı acı ve utanç tablolarıyla kaynıyor, halk zalim Borgia ailesinin boyunduruğu altında yaşıyordu. Sadece bir kişi insanları Borgia zulmünden kurtarabilirdi – Assasin Üstadı, Ezio Auditore.

Ezio'nun serüveni onu sınırlarını zorlayana dek sınayacaktı. Babası Papa'dan daha alçak ve daha tehlikeli olan Cesare Borgia, İtalya'yı fethedene kadar rahat etmeyecekti. İhanet dolu bu gibi zamanlarda komplo her yerde kol gezecekti; Yoldaşlık üyeleri arasında bile…

© 2014 Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır.
Assassin's Creed, Ubisoft ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerde Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

UBISOFT

Ubisoft'un çok satan

ASSASSIN'S CREED

oyunundan uyarlanmıştır.

ISBN 978-9944-82-905-2

9 789944 829052

₺25

SUİKASTÇININ İNANCI /
ASSASSIN'S CREED YOLDAŞLIK

Orijinal Adı: Assassin's Creed - Brotherhood
Yazarı: Oliver Bowden
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Erhan Gülşen – Ufuk Yılmaz
Editör: Enis Köksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-905-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır. Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerdeki Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

İlk kez İngiltere'de Penguin Books Ltd. tarafından İngilizce olarak yayımlanmıştır.

© Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED
YOLDAŞLIK

Oliver Bowden

Çeviri
Erhan Gülşen
Ufuk Yılmaz

Hasret's Sisters Planet

Epsilon®

GİRİŞ

Olağanüstü olayların yaşandığı son on beş dakikada –öyle uzun gelmişti ki, on beş saat, hatta on beş gün bile olabilirdi– olup bitenler, Sistina Şapeli'nin altındaki Mahzen'den sersem bir halde, güç bela dışarı çıkan Ezio'nun aklından bir kez daha geçti.

Bir rüya gibi gelse de Mahzen'in derinliklerinde granite benzeyen bir maddeden yapılmış koca bir lahit gördüğünü hatırlıyordu. Yaklaştığında lahit parlamaya başlamıştı. Ancak yaydığı ışık onu hoş karşılayan bir ışıktı.

Elini uzatıp dokunduğunda lahtin kapağı tüy kadar hafifmiş gibi açılmıştı. İçinden ılık, sarı bir ışık süzülmüş ve o ışığın içinden de Ezio'nun çehresini seçemediği bir siluet yükselmişti; ancak Ezio bir kadına baktığını biliyordu. Sıradışı bir endamı olan, kafasına bir miğfer giymiş ve sağ omzunun üzerine alaca bir baykuş tünemiş bir kadındı bu.

Etrafını saran ışık göz kamaştırıcıydı.

"Selam, ey Peygamber," dedi, Ezio'ya esrarengiz bir isimle seslenerek. "On bin mevsim seni bekledim."

Ezio başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi.

"Bana Elma'yı göster."

Ezio âciz bir tavırla onu kadına uzattı.

"Ah." Kadının eli Elma'nın üzerindeki havayı okşadı ancak ona dokunmadı. Elma parlayıp titredi. Kadın gözlerini

Ezio'ya dikti. "Konuşmamız gerek." Bir şey düşünüyormuş gibi kafasını yana eğdi ve Ezio da başını kaldırdığında karşısındaki ışık saçan yüzde bir tebessüm gördüğünü düşündü.

"Sen kimsin?"

"Ah, benim birçok adım var. Ama... öldüğümde, adım Minerva idi."

Ezio ismi tanımıştı. "Hikmet Tanrıçası! Omzundaki baykuş... Miğfer... Tabii ya." Başını eğerek selam verdi.

"Biz artık yokuz. Atalarının ibadet ettiği tanrılar... Tanrıların kraliçesi Juno ve onların kralı babam Jüpiter... alnının ortasından bana hayat veren babam... Ben onun kasıklarının değil, beyninin kızıydım!"

Ezio donakaldı. Duvarlara sıralanmış heykellere baktı. Venüs. Merkür. Vulkan. Mars...

Uzaktan cam kırılmasına ya da kayan bir yıldızın çıkarabileceğine benzeyen bir ses geldi; kadının kahkahasıydı bu. "Hayır; biz tanrı değiliz. Biz sadece daha önce geldik. Biz dünyada gezinirken bile, insanoğlu varlığımızı kabullenmekte zorlandı. Zaman olarak daha ileriydik sadece." Durdu. "Ancak, bizi kavrayamasanız da uyarımızı dikkate almanız gerek."

"Anlamıyorum."

"Korkma. Seninle konuşmak istiyorum, ama aynı zamanda senin *aracılığınla da* konuşmak istiyorum. Sen kendi zamanının Seçilmiş Kişi'sisin. *Peygamber*'sin."

Ezio bir anne sıcaklığının tüm yorgunluğunu aldığını hissetti.

Minerva kollarını havaya kaldırdı ve Mahzen'in tavanı semaya dönüştü. Minerva'nın parıldayan yüzüne tarifsiz bir hüzün ifadesi yerleşti.

"Dinle ve gör!"

Ezio o anı güçlükle hatırlıyordu: Tüm dünyayı ve onu çevreleyen evreni Samanyolu'na, galaksiye kadar görmüştü. Aklı, bütün bu görmüş olduklarını zar zor kavrıyordu. İnsanoğlu tarafından harap edilmiş bir dünya –kendi dünyası– ve rüzgârla süpürülmüş bir düzlük görmüştü. Fakat sonra insanlar görmüştü; bozguna uğramış, fani, ama yılmamış insanlar.

"Size Cennet'i verdik," dedi Minerva. "Ama orası, Hades'e döndü. Dünya her şey kül olana dek yandı. Ama biz sizi kendi suretimizde yarattık, çünkü ne yaparsanız yapın, içinizde ne kadar bitmek bilmeyen kötülük olursa olsun, biz sizi kendi irademizle yarattık ve size de hayatta kalma iradesi verdik! Sonra her şeyi yeniden inşa ettik. Bu felaketten sonra dünyayı yeniden kurduk ve o, çok uzun zaman sonra, bugün bildiğiniz ve içinde yaşadığınız dünya halini aldı. Böyle bir trajedinin bir daha tekrarlanmaması için çok çabaladık."

Ezio tekrar gökyüzüne baktı. Bir ufuk. Ufukta tapınaklar ve şekiller; yazıya benzeyen, taş üzerine kazınmış oymalar; parşömen tomarlarıyla dolu kütüphaneler; gemiler ve şehirler; şarkı söyleyen ve dans eden insanlar. Kendisinin bilmediği fakat kendi türünden bireylerin ellerinden çıkmış eserler olarak tanıdığı, antik uygarlıklara ait birtakım şekiller ve cisimler.

"Ama artık halkım ölüyor," dedi Minerva. "Ve zaman bizim aleyhimize işliyor... Hakikat, masala ve efsaneye dönüşecek. Fakat sen, Peygamber ve Lider Ezio; âciz bir insanın fiziksel gücüne sahip olsan da, iraden bizimkiyle eşdeğer ve sözlerim seninle yaşayacak..."

Ezio gözlerini ona dikti; kendinden geçmişti adeta.

"Sözlerim ümit de versin sana," diye devam etti Minerva. "Ancak elini çabuk tutman gerek, çünkü zaman daralıyor.

Borgia'ya karşı gözünü dört aç. Tapınakçı Haçı'na karşı gözünü dört aç."

Mahzen kararmıştı. Minerva ve Ezio baş başaydı, ılık bir ışığın giderek sönen parıltısına bürünmüşlerdi.

"Halkımın bu dünyayı terk etmesi gerek artık. Ama mesaj iletildi. Gerisi artık sana kalmış. Bizim elimizden başka bir şey gelmez."

Sonra karanlık ve sessizlik çöktü. Mahzen yeniden içinde hiçbir şey olmayan, çıplak bir yeraltı sığınağına dönüştü.

Yine de...

Ezio dışarıya çıkmak üzere yola koyulurken, İspanyol'un, yani Papa VI. Alexander'ın, Tapınakçıların Lideri Rodrigo Borgia'nın acıdan kıvranan bedenine baktı; adam kanlar içindeydi, belli ki can çekişiyordu. Ezio bir kez daha dikkatle baktıysa da son darbeyi indirmeye eli varmadı. Adamın zaten kendi kendini öldürüyormuş gibi bir hali vardı. Görünüşe bakılırsa Rodrigo zehir içmişti. Şüphesiz, düşmanlarının birçoğuna verdiği aynı *cantarella* zehrinden içmişti. *Eh, o zaman kendi kendine boylasın cehennemi*, diye düşündü Ezio. Ona merhamet edip de kolay bir ölüm şansı tanımayacaktı.

Sistina Şapeli'nin kasvetli ortamından dışarıya, gün ışığına çıktı. Şapelin girişine geldiğinde dostlarını ve Assasin arkadaşlarını, birlikte birçok macera yaşadığı ve birçok tehlikeyi atlattığı Yoldaşlık üyelerini, kendisini beklerken gördü.

BİRİNCİ KISIM

Yurttaşlarını öldürmek, dostlarına ihanet etmek, hainlik, acımasızlık ve itikatsızlık meziyet olarak tanımlanamaz. Bu özellikler bir prense güç kazandırabilir ama şeref kazandırmaz.

NICCOLÒ MACHIAVELLI, *PRENS*

BİR

Ezio bir an durdu; sersemlemiş ve tersi dönmüştü. Neredeydi? Burası neresiydi? Yavaş yavaş kendine gelirken amcası Mario'nun, Assasin arkadaşlarının oluşturduğu topluluğun arasından ayrıldığını ve yanına gelip koluna girdiğini gördü.

"Ezio, iyi misin?"

"Sa... sa... savaştık; Papa ile, Rodrigo Borgia ile. Onu ölüme terk ettim."

Ezio tir tir titriyordu. Kendine hâkim olamıyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Aradan yüz yıl geçmiş gibi gelse de saniyeler önce, en çok korkup en çok nefret ettiği adamla; Ezio ve Assasin Yoldaşlığı üyesi arkadaşlarının korumak için canla başla savaştığı dünyayı yerle bir etmekte son derece kararlı olan acımasız Tapınakçılar örgütünün lideriyle ölüm-kalım mücadelesine girmişti.

Ama onları bozguna uğratmıştı. İnsanlığa yaptıkları yatırım katliamla ve adaletsizlikle yok olmasın diye eski tanrılar tarafından kendisine lütfedilen Cennet'in Kutsal Parçası'nın, esrarengiz Elma'nın üstün güçlerini kullanmıştı. Ve galip çıkmıştı!

Öyle miydi gerçekten?

Ne demişti? "Onu ölüme terk ettim." Ve gerçekten de Rodrigo Borgia; tırnaklarıyla kazıya kazıya Kilise'nin başına geçen ve onu Papa olarak yöneten alçak yaşlı adam ölüyor gibi gelmişti gözüne. Adam zehir içmişti çünkü.

Ancak şu anda korkunç bir şüphe Ezio'nun içini kemiriyordu. Merhamet göstermekle aslında âciz mi davranmıştı? Varlığıyla insanoğlunun geri kalanını tehlikeye atanlar hariç herkese gösterilmesi gerektiğini bildiği, üstelik Assasin Amentüsü'nün özünü de oluşturan o merhameti göstermekle acze mi düşmüştü?

Öyle olsa bile, içinde uyanan şüpheyi kimseye, hatta Yoldaşlık'ın lideri olan amcası Mario'ya bile belli etmeyecekti. Omuzlarını dikleştirdi. Yaşlı adamı kendi eliyle ölüme terk etmişti. Ona dua etme zamanı tanımıştı. İşini bitirmek için süngüsüyle kalbini delip geçmemişti.

Bunları düşünürken buz gibi bir el sardı yüreğini; zihninde net bir sesin yankısı duyuldu: *Onu öldürmeliydin.*

Bir köpek yüzdükten sonra üzerindeki sulardan kurtulmak için nasıl silkinirse o da uğursuz düşüncelerinden kurtulmak için bir an silkindi. Ancak aklı hâlâ Roma, Vatikan'da bulunan Sistina Şapeli'nin altındaki garip Mahzen'de başından geçen esrarengiz olaydaydı. Az önce, göz kırpar gibi yanıp sönen tuhaf gün ışığına o binanın içinden çıkmıştı işte. Etrafındaki her şey garip bir şekilde sakin ve sıradan görünüyordu; Vatikan'ın binaları her zaman olduğu gibiydi; parlak güneşin altında hâlâ göz alıcıydı hepsi. Az önce Mahzen'de yaşadıkları yeniden aklına geldi. Gözünün önünde peşi sıra canlanan o anlar bilincini zorluyordu. Bir hayal görmüş, artık Romalı Hikmet Tanrıçası Minerva olarak bildiği garip bir tanrıçayla (çünkü o varlığı tanımlamanın başka bir yolu yoktu) karşılaşmıştı. Tanrıça, Ezio'ya hem uzak geçmişi hem

de uzak geleceği öyle bir şekilde göstermişti ki onu edindiği malumatın omuzlarına yüklediği sorumluluktan nefret ettirmişti.

Bu bilgiyi kiminle paylaşabilirdi? Onun *bir kısmını* bile nasıl açıklayabilirdi? Her şey o kadar gerçekdışı duruyordu ki!

Yaşadıklarından, daha doğrusu geçtiği zorlu sınavdan sonra kesin olarak bildiği tek şey, mücadelenin henüz sona ermediğiydi. Belki de bir gün doğduğu şehir olan Floransa'ya dönüp kitaplarına gömüleceği, kışın arkadaşlarıyla içip sonbaharda onlarla ava çıkabileceği, baharda kızları kovalayacağı ve yazın kendi tarlalarındaki hasatları denetleyeceği bir zaman gelecekti.

Ancak hissettiklerinin bununla ilgisi yoktu.

Sezgileri ona Tapınakçıların ve temsilcisi oldukları kötülüklerin henüz sona ermediğini söylüyordu. Onların Hidra'dan daha çok başa sahip bir canavar olduğunu ve ancak Herkül gibi bir adam tarafından katledilebilmiş bu canavarın neredeyse ölümsüz olduğunu biliyordu.

"Ezio!"

Amcasının ses tonu sertti, ama Ezio'yu kıskacına düştüğü hülyadan çekip çıkarmak için gerekliydi. Sakinleşmesi gerekiyordu. Düzgün düşünmek zorundaydı.

Kafasının içi alev alev yanıyordu sanki. Bir şekilde kendine güven telkin etmek için kendi adını söyledi. *Ben Ezio Auditore de Firenze. Güçlüyüm, Assasin öğretilerinin bir ustasıyım.*

İçeride yaşananları tekrar düşündü: Rüya görüp görmediğini bilmiyordu. Mahzen'deki tuhaf tanrıçanın öğretisi ve vahiyleri onun inançlarını ve düşüncelerini kökünden sarsmıştı. Sanki Mahzen'in tepesine Zaman'ın kendisi yerleştirilmişti. Baş belası Papa VI. Alexander'ı *görünüşe göre* ölür halde bıraktığı Sistina Şapeli'nden çıkarken şiddetli gün ışığında

gözlerini tekrar kıstı. Arkadaşları, Assasin yoldaşları etrafta toplanmışlardı. Ciddi yüzlerine son derece azimli bir ifade yerleşmişti.

Ama o düşünce hâlâ peşini bırakmıyordu: Rodrigo'yu *öldürmeli miydi*, onun *işini bitirmeli miydi*? Bunu yapmamayı tercih etmişti; zaten adam da nihai hedefini gerçekleştiremediği için kendi canına kıymakta kararlı gibiydi.

Ancak o ses hâlâ canlı bir şekilde Ezio'nun kulaklarında çınlıyordu.

Ayrıca dahası da vardı: Şaşırtıcı bir güç şu an sanki onu şapele geri çekiyordu – Ezio tamamlanmamış bir şeylerin kaldığını sezinliyordu.

Rodrigo değildi bu. *Sadece* Rodrigo değildi. Gerçi şu an olsa onun işini bitirirdi!

Başka bir şey vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Mario.

"Geri dönmeliyim," dedi Ezio, bir karın ağrısı eşliğinde oyunun henüz *bitmediğini* ve Elma'nın henüz onun ellerinden başka ellere geçmemesi gerektiğini bir kez daha fark ederek. Bu düşünce kafasına dank ettiğinde içini son derece kuvvetli bir his sardı; elini çabuk tutmalıydı. Kendisini amcasının koruyucu kollarından bir çırpıda kurtararak hızla karanlığın içine daldı. Mario diğerlerine oldukları yerde kalmaları ve etrafa göz kulak olmaları konusunda emir verip Ezio'nun peşinden gitti.

Ezio ölmekte olan Rodrigo Borgia'yı bıraktığı yere çabucak vardı; ama adam orada değildi! Yerde üzeri benek benek kan lekesi olmuş, son derece süslü, Şam kumaşından yapılma bir papa cüppesi duruyordu; ama cüppenin sahibi gitmişti. Buz gibi çelikten yapılmış bir zırh eldiveni giyen o el bir kez daha Ezio'nun kalbini sardı. Onu paramparça edecekti adeta.

Mahzen'e açılan gizli kapı nereden bakılırsa bakılsın kapalı duruyordu; hatta neredeyse görünmez olmuştu. Ancak Ezio kapının bulunduğunu hatırladığı noktaya yaklaştığında elinin küçük bir dokunuşuyla kapının hafifçe açıldığını fark etti. Amcasına döndü ve Mario'nun yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce şaşırdı.

"Orada ne var?" diye sordu yaşlı adam, sesinin titrememesi için mücadele vererek.

"Gizem," diye cevap verdi Ezio.

Mario'yu eşikte bırakıp loş geçitte yürümeye başladı. Çok geç kalmamış olmayı, Minerva'nın bunu önceden sezinlemiş olmasını ve bu sayede merhamet göstermesini umuyordu. Kuşkusuz, Rodrigo'nun buraya girmesine izin verilmiş olamazdı. Ama Ezio yine de gizli süngüsünü, babasının ona miras bıraktığı süngüyü, hazırda tutuyordu.

Mahzen'de devasa *insan*, fakat aynı zamanda *insanüstü varlık* figürleri –acaba bunlar heykel miydi?–, ellerinde Asa'yı tutarak öylece duruyorlardı.

Cennet'e ait parçalardan birini...

Asa, görünüşe bakılırsa, onu tutan figüre sımsıkı tutturulmuştu. Hatta Ezio onu gevşetmeye çalıştığında figür yumruğunu sıkar gibi oldu ve Mahzen'in duvarlarındaki Runik yazıtlarla birlikte o da parladı.

Ezio hiçbir insan elinin Elma'ya asla korunmasız bir şekilde dokunmaması gerektiğini hatırlamıştı. Derken figürler geri dönüp zemine gömüldüler ve Mahzen'i devasa lahit ve etrafındaki heykeller dışında hiçbir şey kalmayacak şekilde bomboş bıraktılar.

Ezio kısa bir süre etrafına bakıp geri çekildi ve buraya son olacağını içgüdüsel olarak bildiği o vedayı etmeden önce biraz duraksadı. Ne bekliyordu? Minerva'nın bir kez daha

kendisini göstermesini mi? Minerva ona söylenmesi gereken ya da en azından bilmesinde bir sakınca olmayan her şeyi zaten söylememiş miydi? Elma ona emanet edilmişti. Elma'yla birleşince Cennet'e ait diğer parçalar Rodrigo'ya arzuladığı o yüceliği verecekti. Ezio ise yılların kazandırdığı deneyimden yola çıkarak böylesine birleşmiş bir gücün İnsanoğlu'nun eline geçmesinin son derece tehlikeli olduğunu anlayabiliyordu.

"Her şey yolunda mı?" Mario'nun hâlâ hiç alışılmadık bir şekilde gergin olan sesi ona doğru süzüldü.

"Sorun yok," diye cevap verdi Ezio, garip bir isteksizlikle gerisingeriye ışığa doğru ilerlerken.

Amcasıyla tekrar bir araya geldiğinde, hiçbir şey söylemeden ona Elma'yı gösterdi.

"Peki ya Asa?"

Ezio başını iki yana salladı.

"İnsanoğlu'nun eline geçeceğine Yeryüzü'nün ellerinde kalsın," dedi Mario durumu hemen kavrayarak. "Ama bunu sana söylememe gerek yok. Hadi! Sallanmayalım!"

"Ne bu acele?"

"Acelesi olmayan ne var ki? Rodrigo'nun oturup bizim buradan çıkmamıza izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Onu ölüme terk ettim."

"Bu onu *kesinkes* ölmüş halde bırakmakla tam olarak aynı şey değil, değil mi? Çabuk ol!"

Böylece, ellerinden geldiği kadar hızlı hareket ederek Mahzen'den dışarı çıktılar. Bunu yaparlarken soğuk bir rüzgâr da onları takip ediyordu sanki.

İKİ

Son yaşadıklarından ötürü hâlâ başı dönen Ezio, Mario'ya "Diğerleri nereye gitti?" diye sordu. O sırada Sistina Şapeli'nin devasa nefine geri dönüyorlardı. Orada toplanan Assasinler artık yoktu.

"Gitmelerini söyledim. Paola Floransa'ya geri döndü; Teodora ve Antonio ise Venedik'e. Tüm İtalya'ya yayılıp kendimizi gizlememiz gerek. Tapınakçılar bozguna uğradı ama yok edilmedi. Assasin Yoldaşlığımız tetikte olmazsa yeniden toplanırlar. Gözümüzü dört açmalıyız. Bölüğümüzün geri kalanı yola çıktı, bizi Monterigioni'deki karargâhımızda bekleyecekler."

"Ama bize göz kulak oluyorlardı."

"Evet oluyorlardı, ama görevlerinin ne zaman tamamlanacağını da biliyorlardı. Ezio, kaybedecek vakit yok. Bunu hepimiz biliyoruz." Mario'nun yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Rodrigo Borgia'yı sağ bırakmamalıydım."

"Dövüşürken sana zarar verdi mi?"

"Zırhım beni korudu."

Mario yeğeninin sırtına bir şaplak attı. "İlk başta alelacele konuştum. Bence gereksiz yere öldürmemeye karar vererek adil davrandın. Hep insaflı olmayı tavsiye etmişimdir. Ada-

nun intihar edip kendini öldürdüğünü düşündün sonuçta. Kim bilir? Belki de numara yapıyordu; belki de gerçekten ölümcül olacak dozda ilaç veremedi kendine. Öyle ya da böyle, durumu şu an olduğu gibi değerlendirmemiz gerek; o anda elimizden neler gelebilirdi diye kara kara düşünüp gücümüzü tüketmemeliyiz. Her halükârda, biz seni gönderdik; bütün Tapınakçı ordusuna karşı tek başınaydın. Görevinden fazlasını yaptın. Ben hâlâ senin yaşlı amcanım. Senin için endişelendim. Hadi, Ezio. Buradan çıkmamız gerek. Yapacak çok işimiz var. Ayrıca şu an ihtiyacımız olan en son şey Borgia muhafızları tarafından köşeye sıkıştırılmak."

"Gördüğüm şeyleri anlatsam inanmazsın, amca."

"O zaman hayatta kalmaya bak da onları duyabileyim. Dinle: Vatikan'ın dışına, Aziz Peter Kilisesi'nin hemen ötesine birkaç at bağladım. Oraya bir varalım, buradan sağ salim çıkarız."

"Borgialar bizi durdurmaya çalışacaktır."

Mario'nun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki çalışacaklar, ama ben kaybedecekleri onca adamın ardından bu gece yas tutmalarını bekliyorum."

Bu sırada Ezio ve Mario, şapelin içinde birtakım rahiplerle yüz yüze gelince şaşırdılar. Ezio ile Papa keşfettikleri Cennet Bahçesi'ne ait Parçalar'ı ele geçirmek için mücadeleye girişince kilisedeki ayin yarım kalmıştı. İşte bu rahipler o yarıda kalan ayini tamamlamak üzere geri dönmüşlerdi.

Öfkeyle Ezio ve Mario'nun karşısına geçip etraflarını çevirdikten sonra haykırdılar: "*Che cosa fate qui?** Siz bu kutsal mekânın havasını kirlettiniz! *Assassini*! Tanrı sizden işlediğiniz suçların hesabını soracak."

*Yabancı dildeki sözcük ve cümleler için kitabın sonundaki sözlüğe başvurabilirsiniz. (y.n.)

Mario ve Ezio öfkeli kalabalığı yarıp geçerken Aziz Peter Kilisesi'nin çanı tehlike uyarısı vermek için çalmaya başladı.

"Anlamadığınız bir şeyi kınıyorsunuz," dedi Ezio, yollarını kesmeye çalışan bir rahibe. Adamın vücudunun çelimsizliği onu mücadele etmekten alıkoydu. Adamı mümkün olduğu kadar nazik davranarak kenara itti.

"Gitmeliyiz, Ezio," dedi Mario telaşla. "*Çabuk!*"

"Bu adamın sesi, Şeytan'ın sesi!" diyerek kulakları çınlattı başka bir rahibin sesi.

Bir diğeri de: "Onlardan uzak durun!"

Ezio ve Mario kalabalığın ortasından sıyrılıp dışarıya, kilisenin büyük avlusuna çıktı. Orada, kızıl cüppelilerden oluşan bir insan seliyle karşılaştılar. Kardinaller Heyeti'nin tüm üyeleri toplanmış gibi görünüyordu. Kafaları karışıktı. Ama hâlâ Papa VI. Alexander'ın, yani Tapmakçılar Tarikatı'nın lideri Rodrigo Borgia'nın idaresi altındaydılar.

"Çünkü savaşımız etten ve kemikten yaratılana karşı değil," diye ilahi söylüyordu kardinaller, "prensliklere, hükümranlıklara, bu dünyayı karanlıktan yönetenlere, yüksek mevkilerdeki manevi çürümeye karşıdır. Bu nedenle, sapmışların alev alev yanan mızraklarından korunmak için Tanrı'nın zırhını ve İman'ın kalkanını kuşanın."

"Neden böyle yapıyorlar?" diye sordu Ezio.

"Kafaları karışık. Doğru yolu bulmak istiyorlar," diye katı bir ifadeyle cevapladı Mario. "Çabuk ol. Borgia muhafızları burada olduğumuzu fark etmeden kaçmalıyız." Bu sırada arkasına dönüp Vatikan'a doğru baktı. Gün ışığının altında zırhların parıltısı göründü.

"Çok geç. Geliyorlar. Acele et!"

ÜÇ

Ezio ve Mario'nun peşine düşen dört Borgia muhafızı kalabalığı yararak ilerlerken kardinallerin dalga dalga cüppelerinden oluşan kıpkırmızı sel ortadan ikiye ayrıldı. Kardinallerin korku ve endişe içinde bağırmaya başlamasıyla kalabalığı panik sardı. Ezio ve amcası kendilerini etrafı insanlarla çevrilmiş bir arenanın tam ortasında bulmuştu. Nereye gideceğini bilemeyen kardinaller ister istemez bir set kurmuşlardı; belki de göğüs zırhları gün ışığında parlayan, baştan aşağı silah kuşanmış muhafızların gelmesiyle farkında olmadan cesaretlenmişlerdi. Kılıçlarını kınlarından çıkarmış olan dört Borgia muhafızı, arenanın içine girerek Ezio ve Mario'nun karşısına geçti. Ezio ve amcası da kendi silahlarını çıkardı.

"Silahlarınızı yere atın ve teslim olun, Assasinler. Etrafınız sarıldı ve sayınız az!" diye bağırdı öncü asker, öne doğru adım atarak.

Ama adam tek bir kelime daha edemeden bitkin kol ve bacakları tekrar güç bulan Ezio bulunduğu yerden sıçradı. Öncü muhafız tepki verecek vakit bulamamıştı; rakibinin böylesine güçlü bir üstünlük karşısında bu kadar cesur davranacağını beklememişti belli ki. Ezio'nun kılıç tutan kolu büyük bir

hızla bir daire çizdi ve fırlattığı kılıç havayı yarıp ilerlerken *vın* diye ses çıkardı. Muhafız darbeyi savuşturusun diye kendi kılıcını kaldırmak için boşa çaba sarf etti; Ezio'nun hamlesi buna izin vermeyecek kadar hızlıydı. Assasin'in kılıcı bir an bile tereddüt etmeden hedefine tam isabet etti ve muhafızın açıkta kalan boynuna saplandı. Kılıç darbesinin ardından kan fışkırdı. Geriye kalan üç muhafız hareket etmeden öylece duruyordu; Assasin'in hızı onları şaşkına çevirmişti; bu kadar marifetli bir düşmanın karşısında serseme dönmüşlerdi. Bu gecikme onların sonunu getirdi. Kılıcı ilk ölümcül vuruşunu henüz bitirmişti ki Ezio sol elini kaldırdı ve ölümcül sivri ucu kıyafetinin kolundan dışarıya çıkarken gizli süngüsünün mekanizması tık etti. Karşısındaki adam savunmaya geçmek için tek bir kasını bile oynatamadan Ezio'nun süngüsü ikinci muhafızı iki gözünün arasından deşti.

Bu esnada, orada olduğu hiç fark edilmeyen Mario yana doğru iki adım atmış ve geriye kalan iki muhafıza yapacağı saldırının açısını daraltmıştı. Muhafızların dikkatleri hâlâ tamamen gözlerinin önünde vuku bulan şoke edici dehşet gösterisindeydi. Mario iki adım daha atıp yaklaştı ve kılıcını en yakındaki muhafızın göğüs zırhının altına sapladı; kılıcın ucu adamın gövdesinin içinde mide bulandırırcasma yukarı doğru kaydı. Muhafızın yüzü şaşkınlık ve ıstırapla buruş buruş oldu. Geriye kalan son adamın gözleri bunu görünce korkuyla parlamaya başlamıştı; adam kaçacakmış gibi aniden geri döndü; ama artık çok geçti. Mario'nun kılıcı bacağına saplanırken Ezio'nunki de bağrının sağ tarafını deşti. Adam inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Mario da onu tekmesiyle yere devirdi.

İki Assasin etrafına bakındı; kaldırım taşlarıyla kaplı zeminin üzerine yayılan muhafızların kanı, kardinal cüppelerinin kıpkırmızı etek uçlarına bulaşıyordu.

"Hadi gidelim! Daha fazla Borgia muhafızı bizi bulmasın." Artık dehşete düşmüş haldeki kardinallere karşı kılıçlarını savurdular. Kardinaller Assasinlerden hızla kaçarken Ezio ve Mario'nun Vatikan'dan çıkmalarını sağlayacak bir yol açıldı. Yaklaşan atların sesini duydular; şüphesiz yeni askerler geliyordu. Kendilerine yol açarak geniş meydandan güneybatıya, Tiber yönüne doğru tam hız koşarak Vatikan'dan uzaklaştılar. Mario'nun kaçmaları için ayarladığı atlar Vatikan'ın idaresindeki bölgenin hemen dışında bir yere bağlıydı. Ancak ilk olarak, şu anda atlarının sırtında hızla yaklaşmakta olan Papalık Muhafızlarıyla ilgilenmek zorundaydılar. Kaldırım taşlarının üzerinde, yeri gümbür gümbür döven nalların sesi yankılanıyordu. Ezio ve Mario orak kılıçlarını kullanarak, muhafızların kendilerine doğru savurduğu teberleri savuşturmayı başardılar.

Bu sırada Mario, mızrağını arkadan Ezio'ya saplamak üzere olan bir muhafızı yere indirdi.

"Yaşlı bir adam için hiç fena değil," diye bağırdı Ezio minnettar bir sesle.

"Bu yardımın karşılığını bir gün verirsin umarım," diye cevapladı Mario. "Ama şu 'yaşlı adam' yakıştırması hiç olmadı."

"Öğrettiğin her şeyi unutmuş değilim."

"Umarım öyledir! Dikkat et!" Ezio tam zamanında hızla arkasına döndü ve elindeki korkunç görünümlü topuzu savurmakta olan bir muhafızın altındaki şaha kalkmış atın bacaklarını kesti.

"*Buona questa!*" diye bağırdı Mario. "İyi iş çıkardın!"

Ezio bir o yana bir bu yana sıçrayıp atlı takipçilerinden ikisini daha atlattı ve kendi hızlarına kapılmış atlar hızla geçip giderken binicilerini atlarından düşürmeyi başardı. Kilo-

ca daha ağır ve daha yaşlı olan Mario ise olduğu yerde kalıp düşmanlarına saldırmayı tercih etti ve sonra ona ulaşabilecekleri alanın dışına çıktı. Ancak büyük Aziz Peter Katedrali'ne bakan geniş meydanın sınırına ulaşır ulaşmaz iki Assasin, evlerin dökülen duvarlarını kertenkeleler gibi kıvrakça tırmanarak hızla çatıların üzerine çıkıp kendilerini sağlama aldılar ve arada kalan sokakların kanyonlara çevirdiği boşlukların üzerinden atlayarak çatıların üzerinde hızla ilerlediler. Bu her zaman kolay olmadı. Yeterince uzun atlayamadığı için parmaklarının ucu dam kenarındaki oluklara anca yetişen Mario bir keresinde az kalsın başaramıyordu. Nefes nefese kalan Ezio, Mario'yu yukarı çıkarmak için geri döndü ve takipçileri tarafından fırlatılan arbalet okları tam yanlarından geçip gökyüzüne doğru boşa giderken amcasını yukarı çekmeyi başardı.

Ancak Mario ve Ezio üzerlerinde daha fazla silah taşıyan ve Assasin Yoldaşlığı'nın marifetlerinden yoksun olan muhafızlardan çok daha hızlı ilerliyordu. Muhafızların aşağıdaki geçit yollarını kullanıp onlara ulaşmaya çalışması boşunaydı. Zaten en sonunda epey geride kalmışlardı.

İki adam Trastevere'nin sınırındaki küçük meydana bakan bir çatının üzerinde paldır küldür durdu. Sert görünümlü, kestanerengi iki büyük at, eyerli halde alçak görünümlü bir hanın yanında hazırda bekliyordu. Hanın eskimiş tabelasının üzerinde Uyuyan Tilki yazıyordu. Gür bıyıklı, pörtlek gözlü kambur bir adamsa atlara göz kulak oluyordu.

"Gianni!" diye alçak sesle seslendi Mario.

Adam kafasını kaldırıp baktı ve derhal, atları hanın duvarındaki büyük bir demir halkaya bağlayan kayışları çözdü. Mario o anda çatının üzerinden aşağıya atladı ve diz çöker pozisyonda yere indi. Oradan da, iki attan daha yakında du-

ranın. daha büyük olanın eyerine atladı. At kişnedi ve gergin bir şekilde toprağı eşeledi.

"Şşt, *Campione*," dedi Mario hayvana. Sonra da kafasını kaldırıp Ezio'nun hâlâ korkuluğun üzerinde beklediği noktaya baktı. "Hadi! Ne bekliyorsun?"

Ezio "Bir dakika, *zio*," dedi ve arkasına döndüğünde, nasıl olduysa çatıya kadar çıkmayı başarmış ve şu anda ona daha önce hiç görmediği –çok şaşırtıcı– bir tür horozlu tabanca doğrultmakta olan iki Borgia muhafızıyla yüz yüze geldi. Bu şeyleri hangi cehennemden bulmuşlardı? Ancak şimdi soru sormanın sırası değildi. Birdenbire havada dönerek adamların üzerine atıldı ve onlar daha ateş edemeden gizli süngüsünü çıkarıp her ikisinin şahdamarını özenle deşti.

"Etkileyici," dedi Mario, sabırsızlanan atını dizginleyerek. "Haydi, elini çabuk tut! *Cosa diavolo aspetti*?"

Ezio kendini çatıdan aşağı bıraktı ve kambur adamın sıkıca tuttuğu ikinci ata yakın bir yere indikten sonra sıçrayıp atın eyerine oturdu. At onun ağırlığı altında heyecanla şaha kalktı ama Ezio hemen hayvanın kontrolünü sağladı ve burnunu Tiber'e doğru çevirdikten sonra, atıyla hızla ilerleyen amcasını takibe koyuldu. Aynı anda Gianni hana girip gözden kayboldu; Borgia süvarilerinden oluşan bir müfreze de köşeyi hızla dönüp meydana daldı. Atının sağrısını topuklarıyla mahmuzlayan Ezio hızla amcasına yetişti. Roma'nın kırık dökük sokaklarından geçip pis, durgun nehre doğru yıldırım hızıyla ilerlediler. Arkalarından atlı Borgia muhafızlarının bağrışlarını duyabiliyorlardı. Mario ve Ezio yavaş yavaş arayı açarak kadim sokaklardan oluşan labirentin içinde dörtnala koşarken adamlar avlarının arkasından küfürler savuruyordu.

Tiber Adası'na vardıklarında Mario ve Ezio nehri atların toynakları altında sallanan eğreti köprüyü kullanarak geçtiler.

Daha sonra kuzeye yönelip geldikleri yönden geri döndüler ve bir zamanlar uygar dünyanın başkenti olan bakımsız, küçük şehirden çıkıp dış bölgelere uzanan yol üzerinde atlarını sürdüler. Kırsal bölgeye iyice girene ve takipçilerinin onlara ulaşamayacaklarından emin olana kadar da durmadılar.

Settebagni yerleşiminin yakınlarında, nehir boyunca uzanan tozlu yolun kenarındaki kocaman bir karaağacın gölgesi altında atlarını dizginleyip soluklandılar.

"Az kalsın yakalanıyorduk, amca."

Yaşlı adam omuzlarını silkti ve biraz acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da eyer çantasından içinde sert kırmızı şarap bulunan kulplu bir cep şişesi çıkarıp yeğenine uzattı.

"Al bakalım," dedi ağır ağır soluklanırken. "İyi gelir."

Ezio biraz içtikten sonra yüzünü buruşturdu. "Nereden buldun bunu?"

"Uyuyan Tilki'de en fazla bu kadarını yapabiliyorlar," dedi Mario, genişçe gülümseyerek. "Ama hele bir Monteriggioni'ye varalım, daha iyisine kavuşacaksın."

Ezio gülümseyip şişeyi amcasına geri verdi. Ancak sonra yüzünü endişe sardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Mario, daha yumuşak bir sesle.

Ezio, Elma'yı, onu içinde tuttuğu keseden yavaşça çıkardı. "Bu! Bununla ne yapacağım ben?"

Mario'nun yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Bu ağır bir yük. Ama tek başına omuzlaman gereken bir yük."

"Nasıl yapabilirim ki bunu?"

"Kalbin ne söylüyor?"

"Kalbim ondan kurtul diyor. Ama aklım..."

"O sana emanet edildi... Mahzen'de artık ne gibi güçlerle karşılaştıysan onlar tarafından," dedi Mario ağırbaşlı bir tavırla. "Eğer kullanılabileceği bir amaç olmasaydı onu ölümlülere geri vermezlerdi."

"Bu çok tehlikeli. Eğer yine yanlış ellere düşerse..." Ezio yakından akıp giden miskin nehre uğursuz gözlerle baktı. Mario onu sabırsızlıkla bekledi.

Ezio, Elma'yı eldivenli sağ eliyle yukarı kaldırdı. Ancak hâlâ tereddüt ediyordu. Böylesine değerli bir hazineyi fırlatıp atamayacağını biliyordu. Ayrıca amcasının sözleri onu sarsmıştı. Şüphesiz Minerva onun Elma'yı geri almasına sebepsiz yere izin vermiş olamazdı.

"Karar tamamen senin," dedi Mario. "Ancak onun muhafazasını üstlenmek seni mutsuz ediyorsa Elma'yı *bana* ver; saklayayım. Kafan sakinleştiğinde gelip geri alabilirsin."

Ezio yine de tereddütlüydü. Ama tam o anda ikisi de uzaktan gelen gümbür gümbür nal seslerini ve köpek ulumalarını duydular.

"Bu şerefsizler kolay pes etmiyorlar," dedi Mario dişlerini sıkarak. "Haydi, bana ver."

Ezio iç çekti. Elma'yı deri kesesine geri koydu ve Mario'ya fırlattı. O da keseyi hemen eyer çantasına yerleştirdi.

"Şimdi," dedi Mario, "bu ufaklıkları nehre sokmamız ve yüzdürüp karşıya geçirmemiz gerek. Bu şekilde köpekler kokumuzu kaybedecektir. Kafayı çalıştırıp Tiber Nehri'ni geçmeyi başarsalar bile diğer taraftaki ormanda izimizi kaybettiririz. Haydi. Yarın bu saatlerde Monteriggioni'de olmak istiyorum."

"Ne hızda ilerlemeyi planlıyorsun?"

Mario topuklarıyla atının sağrısını mahmuzladı. İri hayvan şaha kalktığında ağzının kenarında köpükler vardı.

"Epey hızlı," dedi. "Çünkü artık yalnızca Rodrigo ile uğraşmayacağız. Oğlu ve kızı, Cesare ve Lucrezia da onunla birlikte."

"Onlar kim?"

"Karşılaşabileceğin en tehlikeli insanlar."

DÖRT

Ertesi gün öğleden sonra, surlarla çevrili küçük Monteriggioni kasabası, kasabaya yukarıdan bakan Mario'nun *rocca*'sıyla birlikte ufuktaki tepenin üzerinde belirdi. Mario ve Ezio beklediklerinden iyi yol almışlardı ve artık atları iyice bitap düşürmemek için hızlarını azaltmışlardı.

"... sonra da Minerva bana güneşten bahsetti," diye konuşmasına devam etti Ezio. "Uzun zaman önce meydana gelen bir felaketten söz etti ve meydana gelecek başka bir felaketin haberini verdi..."

"Ama daha çok vakit var, *vero*?" diye sordu Mario. "O zaman karalar bağlamamıza gerek yok."

"*Si*," diye cevap verdi Ezio. "Halletmemiz gereken daha ne kadar iş var, merak ediyorum." Bir an durup düşüncelere daldı. "Belki de çok geçmeden her şey biter."

"Bu hiç de fena olmaz, değil mi?"

Ezio tam cevap verecekti ki bir patlama sesi konuşmasını kesti; kasabanın olduğu taraftan fırlatılmış bir güllenin sesiydi bu. Kılıcını çekti ve eyerinin üzerinde yükselip siperlere göz attı.

"Merak etme," dedi Mario iştahla kahkaha atarak. "Sadece bir tatbikat. Buradaki cephaneliği güçlendirip tüm siperle-

re baştan sona yeni toplar yerleştirdik. Günlük talimlerimiz oluyor."

"Bizi hedef almadıkları sürece sorun yok."

"Merak etme," dedi yine Mario. "Evet, adamlarımızın kendilerini biraz daha geliştirmesi gerek ama patronlarını vurmayacak kadar akıllıdırlar!"

Kısa bir süre sonra atlarının üzerinde kasabanın açık olan ana kapısından geçtiler ve hisara kadar devem eden geniş ana yoldan yukarı çıktılar. Onlar geçerken, insanlar toplanıp sokağa dizildi. Saygı, hayranlık ve sevgi karışımı duygularla Ezio'ya bakıyorlardı.

"Hoş geldin, Ezio!" diye bağırdı bir kadın.

"*Grazie, madonna.*" Ezio başını hafifçe eğerek kadının gülümsemesine karşılık verdi.

"Yaşa, Ezio!" diye yankılandı bir çocuğun sesi.

Ezio çocuğa "*Buon giorno, fratellino,*" dedi ve Mario'ya dönüp ekledi: "Eve dönmek çok güzel."

"Sanırım benden çok seni gördükleri için mutlu oldular," dedi Mario. Ama konuşurken gülümsüyordu; zira tezahüratın çoğu, özellikle de kasabanın daha yaşlı sakinlerinden gelen sevinç nidaları, onun içindi aslında.

"Ailemize ait kadim kaleyi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Ezio. "Epey oldu."

"Öyle gerçekten. Ayrıca orada seni görmeyi dört gözle bekleyen iki insan var."

"Kim?"

"Tahmin edemiyor musun? Aklın, Yoldaşlık görevleriyle bu kadar meşgul olamaz."

"Tabii ya; annemi ve kız kardeşimi kastediyorsun! Nasıllar?"

"Şey, eşi ölünce kız kardeşin çok üzüldü. Ama zaman her

şeyin ilacı. Şu an çok daha iyi diyebilirim. Buradaymış zaten, bak."

Mario'nun müstahkem iç kalesinin avlusuna girmişlerdi. Atlarından indikleri sırada Ezio'nun kız kardeşi Claudia, ana girişe doğru yükselen mermer merdivenlerin tepesinde belirdi ve basamaklardan uçarcasına inip ağabeyinin kollarına atıldı.

"Ağabey!" diye bağırdı, ona sarılarak. "Senin eve dönmen, isteyebileceğim en güzel doğum günü hediyesi."

"Claudia, canım," dedi Ezio ona sımsıkı sarılarak. "Geri dönmek çok güzel. Annemiz nasıl?"

"Tanrı'ya şükür iyi. Seni görmek için can atıyor. Geri döneceğini haber aldığımız andan beri diken üstünde bekliyoruz. Üstelik namın senden önde yürüyor!"

"Haydi içeri geçelim," dedi Mario.

"Seni gördüğüne çok sevinecek birisi daha var," diye devam etti Claudia. Ezio'yu kolundan tuttu ve merdivenden yukarı çıkarken ona eşlik etti. "Forli Kontesi."

"Caterina mı? Burada mı?" Ezio heyecanını sesine yansıtmamaya çalıştı.

"Senin tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyorduk. O ve annem şu anda başrahibeyle beraber. Ama günbatımına burada olurlar."

"Önce iş," dedi Mario imalı bir sesle. "Bu gece burada Yoldaşlık Konseyi'ni toplantıya çağırıyorum. Bildiğim kadarıyla özellikle Machiavelli seninle konuşmayı çok istiyor."

"Her şey bitti mi yani?" diye sordu Claudia hevesle. "İspanyol gerçekten öldü mü?"

Ezio'nun gri gözleri dondu kaldı. "Bu akşam her şeyi toplantıda açıklayacağım," dedi kız kardeşine.

"Çok güzel," diye karşılık verdi Claudia. Ancak oradan ayrılırken gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Ayrıca kontes geri döndüğünde lütfen ona selamlarımı ilet," diye bağırdı Ezio kız kardeşinin arkasından. "Onunla ve annemle bu akşam görüşeceğim. Öncesinde Mario'yla halletmemiz gereken acil bir iş var."

Baş başa kaldıklarında Mario'nun ses tonu ciddileşti. "Bu gece için iyi hazırlanmalısın, Ezio. Machiavelli günbatımına doğru burada olacak ve sana sormak istediği birçok soru olduğunu biliyorum. Şimdi şu meseleleri tartışalım, ama sonra kendine biraz zaman ayırmanı tavsiye ediyorum – kısa bir vakit ayırıp kasabayı yeniden tanımakla bir şey kaybetmezsin."

Mario'nun çalışma odasında yaptıkları derin bir sohbetten sonra Ezio Monteriggioni kasabasına geri döndü. Papa'nın hayatta olup olmadığı sorusu zihnini epey meşgul ettiğinden kafa dağıtacak yer arıyordu. Mario seyahat etmekten yıpranan üzerindeki kıyafetleri değiştirmesi için kendi terzisine gidip birkaç yeni kıyafet siparişi vermesini önermişti. Böylece Ezio ilk önce adamın dükkânına doğru yola koyuldu. Terziyi çalışma tezgâhının üzerinde bacak bacak üstüne atmış otururken buldu. Adam sırmalı ipek kumaştan, göz alıcı, zümrüt yeşili bir cüppe dikiyordu.

Ezio terziyi severdi; kendisinden birkaç yaş daha büyük, iyi huylu bir adamdı. Ezio'yu dostça karşıladı.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

"Sanırım yeni kıyafetlere ihtiyacım var," dedi Ezio, kederli ama bir yandan da alaycı bir tavırla. "Bana ne düşündüğünü söyle. Dürüst ol ama."

"İşim size elbise satmak olmasaydı bile, *signore*, yeni bir takım almanızı kesinlikle tavsiye ederdim."

"Hiç şaşırmadım! Peki bakalım!"

"Hemen ölçünüzü alayım o zaman. Sonra da siz istediğiniz renkleri seçersiniz."

Ezio kendini terzinin tavsiyelerine teslim ederek yelek için sade denebilecek koyu gri kadife bir kumaş, tayt için de uyumlu renkte yünlü bir kumaş seçti.

"Bu geceye kadar hazır olur mu?"

Terzi gülümsedi. "İyi bir iş çıkarmamı istiyorsanız, hayır, *signore*. Ama yarın gün ortasına doğru provaya hazır hale getirmeye çalışırız."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Ezio, o gece katılacağı toplantının acilen Monteriggioni'den ayrılmasını gerektirecek bir durumla sonuçlanmamasını ümit ederek.

Kasabanın ana meydanından geçerken içi kırmızı ve sarı çiçeklerle dolu hantal bir kutuyu taşımaya çalışan güzel bir kadın gözüne ilişti. Kutu besbelli kadının taşıyamayacağı kadar ağırdı. Günün o vaktinde etrafta çok az insan vardı ve sıkıntı çeken küçük bir hanımefendiyi görmezden gelmek Ezio için hep zor olmuştu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, kadının yanına gelerek.

Kadın ona gülümsedi. "Elbette, tam da sizin gibi birine ihtiyacım var. Bahçıvanım bu çiçekleri alıp bana getirecekti ama karısı hastalandığından eve gitmek zorunda kaldı. Ben de hazır bu yoldan geçerken onları alıp götüreyim dedim; ama bu kutu benim için biraz fazla ağır. Acaba siz bana yardımcı?.."

"Elbette." Ezio eğildi ve kutuyu alıp omzuna koydu. "Ne kadar çok çiçek var! Şanslı bir kadınsınız!"

"Sizinle karşılaştığım için daha da şanslıyım!"

Kadın şüphesiz Ezio'ya cilve yapıyordu. "Eşinizden çiçek-

leri alıp getirmesini isteyebilirdiniz. Ya da diğer hizmetçilerinizin birinden."

"Sadece bir hizmetçim var ve o kadında da benim yarım kadar güç yok," diye cevap verdi kadın. "Ayrıca eşe gelince... eşim de yok."

"Anlıyorum."

"Bu çiçekleri Claudia Auditore'nin doğum günü için sipariş ettim." Kadın ona baktı.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyle olacak," diyen kadın bir an durdu. "Aslında bana biraz daha yardım etmek isterseniz, doğum günü partisine giderken bana eşlik edecek, biraz mevki sahibi birini arıyorum."

"Yeterince mevki sahibi olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Kadın artık daha da cesaretlenmişti. "Evet! Tüm bu kasabada hiç kimse sizin kadar endamlı yürümüyor, efendim. Eminim Claudia'nm ağabeyi Ezio bile sizi görse etkilenir."

Ezio gülümsedi. "Beni şımartıyorsunuz. Fakat şu Ezio hakkında ne biliyorsunuz?"

"Claudia –ki kendisi benim yakın arkadaşlarımdan biridir– erkek kardeşine çok değer veriyor. Ancak Ezio nadiren ziyarete geliyormuş. Anladığım kadarıyla da şu aralar epey uzaktaymış."

Ezio gerçeği söylemenin vakti geldiğine karar verdi. "Maalesef doğru; son zamanlarda epey... uzaktaydım."

Kadın heyecanla nefesini tuttu. "Ah, hayır! Ezio *sizsiniz*. İnanmıyorum. Claudia dönmenizi beklediklerini söylemişti. Bu arada parti onun için sürpriz olacak. Tek kelime bile etmeyeceğinize söz verin lütfen."

"Ama önce siz bana derhal kim olduğunuzu söyleyin."

"Ah, tabii ki. Ben Angeline Ceresa. Şimdi söz verin."

"Beni susturmak için ne yaparsınız mesela?"

Kadın Ezio'ya cilveli gözlerle baktı. "Şey, birkaç şey aklıma gelir mutlaka."

"Neymiş onlar? Duymak için sabırsızlanıyorum doğrusu."

O anda Angelina'nın evinin kapısına kadar gelmişlerdi. Angelina'nın yaşlı hizmetçisi onlara kapıyı açtı. Ezio çiçek kutusunu avludaki taş bir banka koyduktan sonra Angelina'ya doğru döndü ve gülümsedi.

"Evet, söyleyecek misiniz söylemeyecek misiniz?"

"Sonra."

"Niye şimdi değil?"

"*Signore*, emin olun beklediğinize değecek."

İkisinin de başlarına birtakım olaylar geleceğinden ve bir daha asla buluşamayacaklarından haberleri yoktu.

Ezio oradan ayrıldı ve günbatımının yaklaştığını anlayınca yönünü tekrar kaleye doğru çevirip yola koyuldu. Ahırlara yaklaşırken küçük bir kızın sokağın ortasından yürüdüğünü fark etti; görünüşe bakılırsa tek başınaydı. Ezio tam onunla konuşacaktı ki çılgınca yükselen bir bağrış çağrış ve fırtınayı andıran toynak sesleri onu durdurdu. Bir an bile düşünmeden kızı kaptığı gibi bir kapı girişinin altına götürdü. Tam zamanında davranmıştı, zira güçlü bir savaş atı köşeyi dönmüş dörtnala geliyordu. Atın koşum takımı tamdı, fakat binicisi yoktu. Hemen arkasından, yaya halde, Mario'nun seyis başı, Federico adında yaşlı bir adam geliyordu; Ezio onu tanımıştı.

"*Torna qui, maledetto cavallo!*" diye çaresizce bağırıyordu Federico, gözden kaybolan atın arkasından. Ezio'yu görünce hemen "Bana yardım edebilir misiniz, efendim?" diye sordu. "Bu, amcanızın en sevdiği bineği. Tam eyerini çıkarıp kaşa-

ğlamak üzereydim ki bir şeyden ürküp kaçtı; şu an epey bir gergin."

"Endişelenme, babalık! Gidip onu sana geri getiririm şimdi."

"Teşekkür ederim; teşekkür ederim." Federico elinin tersiyle alnının terini sildi. "Bu tür işler için giderek yaşlanıyorum."

"Endişe etme. Sen burada kalıp bu küçük kıza göz kulak ol sadece. Sanırım kaybolmuş."

"Elbette."

Ezio hızla atın arkasından koşmaya başladı ve onu hiç zorlanmadan buldu. Hayvan sakinleşmişti, hatta kenara çekilmiş bir at arabasında yüklü duran samandan otlanıyordu. Ezio yaklaştığında biraz ayak diredi ama sonra onu tanıdı ve kaçmadı. Ezio elini usulca atın boynuna koyup o noktayı güven verircesine okşadı. Sonra da dizgini alıp atı geldikleri yoldan nazikçe geri götürmeye başladı.

Yolda giderken başka bir iyilik yapma fırsatı daha yakaladı. Endişeden çılgına dönmüş bir kadınla karşılaşmıştı. Derken kadın kaybolan çocuğun annesi çıktı. Ezio küçük kızın az önce yaşadığı tehlikenin dozunu ses tonuyla azaltmaya özen göstererek neler olduğunu anlattı. Kızın nerede olduğunu söylediği anda da kadın onun önünden koşarak yavrusunun adını haykırdı: "Sofia! Sofia!" Ezio da buna karşılık "Anneciğim!" diye haykıran bir ses duydu. Dakikalar sonra Ezio küçük gruba yeniden katıldı ve dizginleri Federico'ya geri verdi. Federico ona tekrar teşekkür edip Mario'ya bir şey söylememesi konusunda yalvardı. Ezio söylemeyeceğine söz verdikten sonra da atı ahıra geri götürdü.

Anne ve kızı hâlâ bekliyordu. Ezio gülümseyerek onlara döndü.

"Size teşekkür etmek istiyor," dedi anne.

Sofia da adeta görev bilinciyle "Teşekkür ederim," dedi. Bu sırada Ezio'ya korku ve endişeyle karışık bir ifadeyle bakıyordu.

"Bir daha annenin yanından ayrılma," dedi Ezio nazikçe. "Onu bu şekilde yalnız bırakma, *capisci*?"

Küçük kız hiçbir şey söylemeden kafasını salladı.

"Siz ve aileniz bize göz kulak olmasaydınız biz olmazdık, *signore*," dedi anne.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Ezio ama kaleye girdiğinde içini endişe sardı. Yaptıklarını gerekçelendirebileceğini bilse de, Machiavelli'yle yapacağı görüşmeyi pek iple çekmiyordu.

Ancak toplantıya kadar yeterince zaman vardı. Hem toplantının nereye varacağı hakkında kara kara düşünmekten kaçınmak hem de bastıramadığı merakını gidermek için Ezio önce Mario'nun yerleştirdiği ve iftihar ettiği yeni toplara yakından bakmak üzere siperlere tırmandı. Çeşit çeşit top vardı ve her birinin tekerleğinin yanında özenle istiflenmiş demir gülleler duruyordu. Topların üzerine dökme bronzdan nefis işlemeler nakşedilmişti. En büyüğünün on metre uzunluğunda namlusu vardı. Mario ona bunların ağırlığının on ton gelebileceğini fakat aralarında daha hafif, yönlendirilmesi daha kolay topların da olduğunu söylemişti. Surların arasına belirli aralıklarla dikilmiş kulelerde, dökme demir ayaklara yerleştirilmiş ulu doğan topları ve ahşap arabaların üzerine konmuş küçük doğan topları duruyordu.

Ezio büyük toplardan birinin yanında duran bir grup topçuya doğru yaklaştı.

"Yakışıklı canavarlar sizi," dedi, topun falya deliğinin etrafına özenle nakşedilmiş işlemenin üzerinde elini gezdirerek.

"Hakikaten de öyleler, *Messer* Ezio," dedi grup lideri. Ezio'nun genç bir adamken Monteriggioni kasabasını ilk kez ziyaret ettiği zamandan hatırladığı kaba görünümlü başçavuştu bu.

"Daha önce sizi tatbikat yaparken duydum. Bunlardan biriyle atış yapmayı deneyebilir miyim?"

"Aslında deneyebilirsiniz ama biz daha önce daha küçük toplardan atış yaptık. Bu koca toplara daha kimse elini sürmedi. Onları yükleme işini henüz kavrayamadık. Kurma işini yapması gereken silah ustası da kaçtı gitti galiba."

"Arattırdınız mı?"

"Evet efendim, ama şu ana kadar başarılı olamadık."

"Ben de bir etrafa bakınayım; sonuçta bu şeyler burada süs olsun diye durmuyor ve onlara ne zaman ihtiyaç duyacağımız hiç belli olmaz."

Ezio yola koyularak siperlerin üzerinde dolaşmaya devam etti. Daha yirmi-otuz metre gitmiş gitmemişti ki kulelerden birinin tepesine dikilmiş ahşap kulübeden yüksek bir inleme sesi duydu. Kulübenin yanında, dışarıda bir alet kutusu duruyordu. O yaklaştıkça inleme sesi horultuya dönüştü.

Kulübenin içi karanlık ve sıcaktı. İçerisi korkunç bir şekilde bayat şarap kokuyordu. Gözleri loş ışığa alışınca, bir saman yığınının üzerinde sere serpe yatan, gömlek kolları pisliğe bulanmış cüsseli bir adamın bedeni hemen Ezio'nun gözüne ilişti. Adamı hafifçe tekmelediyse de attığı tekme yarı uyanık olan adamın öfkeyle tükürmesinden ve sonra dönüp yüzünü duvara çevirmesinden başka bir işe yaramadı.

"*Salve, Messere*," dedi Ezio, adamı çizmesinin ucuyla –bu sefer daha sert bir şekilde– tekrar dürterek.

Bu kez adam ona bakmak için kafasını çevirdi ve bir gözünü açtı. "Ne var, dostum?"

"Siperlerdeki yeni topların ayarlanması için sana ihtiyacımız var."

"Bugün olmaz, ahbap. Yarına ilk iş yaparız."

"İşini yapamayacak kadar sarhoş musun yoksa? Albay Mario'nun kulağına giderse kendisinin bu durumdan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Bugün paydos."

"Henüz o kadar geç olmadı. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. İlgilenmiyorum da. Ben top yaparım, saat değil."

Ezio adamla konuşmak için çömelmiş, adam da benzer şekilde oturur pozisyon almıştı. Bol bol geğirdiği için de Ezio'yu ağzından gelen keskin sarmısak ve ucuz Montalcino kokusuna boğmuştu. Ezio ayağa kalktı.

"Bu topları atış yapmaya hazır hale getirmemiz gerek ve onlara derhal ihtiyacımız var," dedi. "Senden daha yetkin birini bulmamı ister misin?"

Adam sendeleyerek, güç bela ayaklarının üzerinde doğruldu. "Yavaş ol, dostum. Benden başka hiçbir insan evladı benim silahlarıma el süremez." Soluğu yerine gelince Ezio'ya yaslandı. "Durumu bilmiyorsun; bu askerlerden bazılarının... ağır silahlara karşı en ufak bir saygıları yok. Çoğu için bunlar yeni çıkmış zımbırtılardan ibaret, kabul ediyorum; ama bir düşün! Bir silahın mucize yaratmasını bekliyorlar, hem de öyle durup dururken! Onlara dil döküp de iyi iş beklemenin anlamı yok."

"Yürürken konuşalım mı?" diye sordu Ezio. "Zaman olduğu yerde durmuyor, biliyorsun."

"Bu arada unutma," diye devam etti silah ustası, "bizim toplar kendi türünde tektir. Albay Mario için hep en iyisi olmalı, ama yine de epey basit sayılırlar. Bende Fransız tasarımı,

elde taşınan bir silah var. Ona 'demir katil' diyorlar. Çok zekice. Düşünsene; elde taşınan top... Gelecek bu, ahbap."

Artık topun etrafındaki gruba yaklaşıyorlardı.

"Aramaları durdurabilirsin," dedi Ezio neşeyle. "İşte burada."

Başçavuş, silah ustasını dikkatle süzdü. "Yapabilecek durumda, değil mi?"

"Belki biraz pestilim çıkmış olabilir," diye karşılık verdi usta, "ama özümde sakin bir adamım. Böyle zamanlarda, içimdeki uyuyan savaşçıyı harekete geçirmek dinç kalmamın tek yolu. Bu yüzden içmek benim görevim." Çavuşu kenara itti. "Bakalım mesele neymiş..."

Silah ustası, topları birkaç saniye inceledikten sonra askerlere döndü. "Ne yapıyorsunuz siz? Topları kurcaladınız, değil mi? Şükürler olsun ki atış yapmamışsınız, yoksa hepimizi öldürebilirdiniz. Daha hazır değiller. Namlu içlerinin önce iyice bir temizlenmesi gerek."

"Belki de sen yanımızdayken topa hiç ihtiyacımız kalmaz," dedi çavuş. "Düşmanın üzerine nefesini hohlasan yeter!"

Ancak silah ustası bir temizlik sopası ve sert, yağlı pamuktan yapılmış temizlik bezleriyle işe girişmişti. Temizliği bitirdiğinde ayağa kalkıp sırtını doğrulttu.

"İşte halloldu," dedikten sonra da Ezio'ya dönüp konuşmaya devam etti: "Şu adamlara söyle de topu doldursunlar; en azından bunu yapabilirler sanıyorum, ama kim bilir öğrenmeleri ne kadar sürecek... Neyse, topu doldurduktan sonra bir deneme yapabilirsiniz. Şuradaki tepenin üzerine bak. Oraya bu topla aynı seviyede birkaç hedef yerleştirdik. Aynı seviyedeki bir nesneye hedef alarak başla; bu şekilde top olduğu yerde patlasa bile en azından kafanı da beraberinde götürmez."

"Bu içimi rahatlattı işte," dedi Ezio.

"Bir deneyin, *Messere*. Fünye burada."

Ezio yavaş yavaş yanan kibriti falya deliğine yerleştirdi. Uzun bir süre bir şey olmadı. Sonra top aniden kımıldanıp gürledi ve Ezio geriye sıçradı. Karşıya, hedeflere bakınca fırlattığı topun bu hedeflerden birini paramparça etmiş olduğunu gördü.

"Bravo," dedi silah ustası. "*Perfetto*! Benim dışımda en azından bir kişi nasıl ateş edileceğini biliyor."

Ezio adamlara topu tekrar doldurttu ve yeniden atış yaptı. Ancak bu sefer ıskaladı.

"Hepsini şimdi deviremezsin," dedi silah ustası. "Ama şafak vaktinde gene gel. Tatbikat yapacağız. Sana alışman için bir şans verir."

"Geleceğim," dedi Ezio. Ama bir dahaki sefere bir top atışı yaptığında bunun öldürme amaçlı olacağından habersizdi.

BEŞ

Ezio, Mario'nun kalesinin büyük salonuna girdiğinde akşamın gölgeleri çoktan belirmeye başlamıştı; hizmetçiler de karanlığı savmak için meşaleleri ve kandilleri yakmakla meşguldü. Toplantı saati yaklaştıkça bu kasvetli karanlık Ezio'nun giderek karamsarlaşan ruh haliyle uyum sağladı.

Kendi düşünceleriyle o kadar sarmaş dolaştı ki ilk başta büyük şöminenin başında duran kişiyi fark etmedi. Kadının ince fakat güçlü yapısı bacanın her iki tarafına yerleştirilmiş devasa karyatitlerin yanında küçücük kalıyordu. Bu yüzden kadın ona yaklaşıp koluna dokunduğunda Ezio irkildi. Kadını tanır tanımaz da yüzü yumuşayarak keyif dolu bir ifade aldı.

"*Buona sera*, Ezio," dedi kadın; Ezio'nun ona göre biraz utangaç bulduğu bir tavırla.

"*Buona sera*, Caterina," diye cevap verdi Ezio, Forli Kontesi'ne eğilerek selam verirken. Bir önceki yakın temaslarının üzerinden biraz zaman geçmişti ama ikisi de o anı unutmamıştı; Caterina uzanıp koluna dokunduğunda –Ezio'ya göre– ikisi de o geçmişte kalmış mahremiyet anının kimyasını bir kez daha hissetmişti. "Claudia bana burada olduğunu söylemişti, ben de seni büyük bir hevesle bekliyordum. Ama..."

diye duraksadı Ezio. "Monteriggioni kasabası Forli'den epey uzak, üstelik..."

"Tüm bu yolu sırf senin uğruna geldim diye kendini şımartmana lüzum yok," dedi Caterina. İfadesinde daha önceki sertliğinden kalma bir iz vardı. Ama Ezio kadının gülümsemesinden bütünüyle ciddi olmadığını görebiliyordu. Bağımsızlığına son derece düşkün olan bu tehlikeli kadının kendisine hâlâ çekici geldiğini de işte o an anladı.

"Her zaman büyük bir memnuniyetle sizin hizmetinizdeyim, *Madonna* – hem de yapabileceğim her şekilde, mümkün olan her yolla." Bunda ciddiydi.

"Bazı yollar diğerleri kadar kolay olmaz," diye karşılık verdi Caterina. Şu an ses tonunda belirgin bir sertlik vardı.

"Ne oldu?"

"Bu basit bir mesele değil," diye devam etti Caterina Sforza. "İttifak arayışı içinde olduğum için buradayım."

"Biraz daha açın lütfen."

"Korkarım işin henüz bitmedi, Ezio. Papalık orduları Forli'nin üzerine yürüyor. Hâkimiyet alanım küçük olsa bile bölgenin kontrolünü üstlenecek herhangi birisi için stratejik açıdan çok önemli bir noktada yer alıyor. Gerçi bu benim için iyi mi kötü mü bilmiyorum."

"Siz de benim yardımımı istiyorsunuz, doğru mu anlıyorum?"

"Kuvvetlerim tek başlarına zayıf kalıyor; sizin *condottieri*'niz amacıma iyi hizmet edebilir."

"Bu, Mario'yla konuşmam gereken bir mesele."

"O beni geri çevirmez."

"Ben de çevirmem."

"Bana yardım ederek yalnızca bir iyilik yapmayacaksın. Birlik olup karşımıza aldığımız meşum kuvvetlere de baş kaldırmış olacaksın."

Onlar konuşurken Mario çıkageldi. "Ezio, *Contessa*, hepimiz toplandık; sizi bekliyoruz," dedi. Yüzündeki ifade hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Bunu daha detaylı konuşuruz," dedi Ezio, Caterina'ya. "Şimdi amcamın düzenlediği bir toplantıya katılmam gerekiyor. Benden bir açıklama yapmamı bekliyorlar sanırım. Ama daha sonra ayarlayalım da tekrar görüşelim."

"Bu toplantı beni de ilgilendiriyor," dedi Caterina. "İçeri geçelim mi?"

ALTI

Oda Ezio için çok tanıdıktı. Karşıda, açılmış durumdaki iç duvarın üzerinde Yüce Kodeks sayfaları sıralanmış şekilde duruyordu. Genelde haritalarla kaplı ve dağınık olan çalışma masası düzenlenmişti; masanın etrafında, koyu renk ahşaptan yapılmış, düz sırtlıklı ve ciddi havası olan sandalyelerde Monteriggioni kasabasında bir araya gelen Assasin Yoldaşlığı üyeleri ve yoldaşlığın ülküsüne sırdaş olan Auditore ailesinin bireyleri oturuyordu. Mario da yerini almıştı. Bir uçta ağırbaşlı, koyu takım giymiş, artık alnının ortasında kalıcı düşünce izleri oluşmuş olsa da hâlâ genç görünen; Ezio'nun en yakın yol arkadaşlarından ve aynı zamanda en ısrarlı tenkitçilerinden biri oturuyordu: Niccolò Machiavelli. Ezio babasının ölümünden beri ailenin reisi olan annesi Maria Auditore'ye ve Claudia'ya selam vermek için masanın diğer tarafına geçerken iki adam ihtiyatlı bir tavırla birbirlerini başlarını eğerek selamladı. Maria hayatta kalan tek oğluna kendi hayatı ona bağlıymış gibi sımsıkı sarıldı, Ezio kollarından ayrılırken de ona gülen gözlerle baktı. Derken Ezio geçip Caterina'nın yanındaki sandalyeye oturdu, ama hemen karşısında oturan Machiavelli artık ayağa kalkmıştı ve ona kuşkulu gözlerle bakıyordu. Meseleye nazik bir giriş yapılmayacağı belliydi.

"Öncelikle, belki de sana bir özür borçluyum," diye başladı Machiavelli. "Mahzen'de bulunamadım ve orada neler olduğunu tam olarak algılayamadan acil işlerimden ötürü Floransa'ya dönmek zorunda kaldım. Mario bize neler olduğunu kendi ağzından anlattı. Ama senin ağzından dinlersek olayı eksiksiz şekilde duymuş oluruz."

Bunun üzerine Ezio ayağa kalktı ve basit kelimelerle, anlaşılır bir biçimde konuşmaya başladı: "Vatikan'a girdim; orada Rodrigo Borgia'yla, yani Papa VI. Alexander'la karşılaştım ve onunla mücadele ettim. Cennet'e Ait Parçalar'dan biri olan Asa ondaydı ve onu bana karşı kullandı. Ama onu yenmeyi başardım; sonra da Elma ve Asa'nın birleşmiş güçlerini kullanarak (ve adamı dışarıda bırakarak) Gizli Mahzen'e giriş yaptım. Çaresiz bir haldeydi ve bana kendisini öldürmem için yalvardı. Öldürmedim." Ezio durdu.

"Peki ya sonra?" diye hemen sordu Machiavelli, diğerleri sessizce izlerken.

"Mahzen'in içinde bir sürü garip şey vardı; bizim dünyamızda hayal edemeyeceğiniz şeyler." Gözle görülür şekilde sarsılmış olan Ezio konuşmasına sakin bir sesle devam edebilmek için kendini zorladı. "Tanrıça Minerva'nın hayali bana göründü. Gelecekte insanoğlunun başına gelecek korkunç bir felaketten söz etti. Ancak aynı zamanda kayıp tapınaklardan da bahsetti, bu tapınakların bulundukları zaman bize yardımcı olabileceklerini, bizi bir tür kurtuluşa götürebileceklerini söyledi. Benimle bir şekilde yakın bir ilişkisi olan bir silueti canlandırdı, ama onun ne olduğunu çıkartamıyorum. Uyarılarından ve kehanetlerinden sonra da gözden kayboldu. Dışarı çıktığımda Papa'nın ölmekte olduğunu gördüm – ya da bana öyle geldi; zehir almış gibi görünüyordu. Fakat sonra bir şey beni geri dönmeye zorladı. El-

nia'yı aldım, fakat başka bir Cennet Parçası olabilecek Asa'yı yer yuttu. Buna seviniyorum. Zira Mario'ya emanet ettiğim Elma bile tek başına, sorumluluğunu üstlenmek istemeyeceğim kadar ağır bir yük."

"İnanılmaz!" diye haykırdı Caterina.

"Bunlar nasıl mucizeler böyle, hayal bile edemiyorum," diye ekledi Claudia.

"Yani Mahzen o korktuğumuz kötü silahı barındırmıyormuş ya da her halükârda Tapınakçılar onun kontrolünü ele geçirememişler. En azından bu iyi bir haber," dedi Machiavelli sakince.

"Peki ya şu tanrıça? Minerva?" diye sordu Claudia. "Görünüşü... bizimki gibi miydi?"

"İnsan görünümündeydi; ama aynı zamanda insan ötesi bir varlığa da benziyordu," dedi Ezio. "Sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla bizim neslimizden daha eski ve daha büyük bir nesle mensup. Diğerleriyse yüzyıllar önce ölmüş. Minerva uzun zamandır o anı bekliyormuş. Keşke yaptığı sihri tarif edebilecek kelimeleri bulabilsem."

"O bahsettiği tapınaklar neredeymiş?" diye sordu Mario.

"Bilmiyorum."

"Onları aramamız gerektiğini söyledi mi? Ne arayacağımızı nereden bileceğiz?"

"Belki... belki de çıkacağınız arayış bize yolu gösterir."

"Bu arayış başlamalı elbette," dedi Machiavelli kısa ve öz bir şekilde. "Yalnız ilk önce bunun için önümüzdeki yolu açmamız gerek. Bize Papa'dan bahset. O ölmedi mi diyorsun?"

"Geri döndüğümde cüppesi şapelin zemininde duruyordu. Kendisi gitmişti."

"Öncesinde hiç yemin etmiş miydi; tövbe etmiş miydi?"

"Hayır, ikisini de yapmadı. Tek amacı gücü ele geçirmekti. Onu kazanamayacağını anlayınca da yıkıldı."

"Sen de onu ölüme terk ettin."

"Onu öldüren kişi ben olamazdım."

"Ama öldürmen gerekirdi."

"Buraya olmuş bitmiş şeyleri tartışmaya gelmedim. Kararımın arkasındayım. Şimdi geleceği konuşalım. Yapmamız gerekenleri..."

"Yapmamız gereken her şey sen şansın varken Tapınakçı liderinin işini bitiremediğin için daha da acil bir hal aldı." Machiavelli zorlukla nefes alıyordu, ama bir müddet sonra biraz sakinleşti. "Pekâlâ, Ezio. Sana ne kadar çok saygı gösterdiğimizi biliyorsun. Assasin Yoldaşlığı'na ve Amentü'müze göstermiş olduğun yirmi yıllık bağlılık olmasaydı bugün bu kadar ilerleyemezdik. Ayrıca bir yanım, gereksiz olduğunu düşündüğün an ölüme başvurmadığın için seni takdir ediyor. Bu aynı zamanda bizim onur yasamıza uygun bir davranış. Ama yanlış karar verdin, dostum ve bu da önümüzde acilen halledilmesi gereken tehlikeli bir görev olduğu anlamına geliyor." Durdu ve masanın etrafındaki arkadaşlarını kartal gözleriyle süzdü. "Roma'daki casuslarımız Rodrigo tehlikesinin aslında azaldığını bildiriyor. En azından adam ruhen çökmüş durumda. 'Aslan yavrusuyla savaşmak, yaşlı, ölmekte olan bir aslanla savaşmaktan daha az tehlikelidir,' diye bir söz vardır. Ancak Borgia'nın durumunda bunun tam tersi geçerli. Bu sefer boy ölçüşeceğimiz adam Rodrigo'nun oğlu, Cesare. Borgia'nın hem adil hem de düzenbaz yollarla –ama çoğunlukla düzenbaz yollarla– biriktirdiği..." Machiavelli bir an durup alaycı bir kahkaha attıktan sonra devam etti: "... evet, bu yollarla biriktirdiği muazzam bir servetle kuşanmış olan Cesare, çok iyi eğitimli birliklerden oluşan

koca bir ordunun başında ve onunla birlikte tüm İtalya'yı – tüm yarımadayı– ele geçirmeye niyetli. Napoli Krallığı'nın sınırlarına geldiğinde durmak gibi bir niyeti de yok."

"Buna asla cesaret edemez! Bunu asla yapamaz!" diye öfkeyle kükredi Mario.

"Cesaret eder; hatta başarır da," diye cevabı yapıştırdı Machiavelli. "Adam tam bir şeytan! Üstelik babası kadar da sadık bir Tapınakçı. Ancak son derece acımasız olsa da iyi bir asker. Hep asker olmak istemiştir zaten; babası onu daha on yedi yaşında Valencia Kardinali yaptıktan sonra bile... Ancak hepimizin bildiği gibi o görevden istifa ederek Kilise tarihinde böyle bir şey yapan ilk kardinal oldu! Borgia ailesi ülkemize ve Vatikan'a kendi özel derebeylikleriymiş gibi muamele ediyor! Cesare'nin şu anki planı ilk başta kuzeyi ezmek, Romagna'yı kontrol altına almak ve Venedik'i izole etmek. Aynı zamanda bizlerin, yani geriye kalan tüm Assasinlerin kökünü de kazımak istiyor çünkü eninde sonunda onu durduracak olan tek gücün bizler olduğunu biliyor. *Aut Cesar, Aut Nihil*; sloganı bu. 'Ya benimlesin ya da ölü.' Ve bence o çılgın herif buna gerçekten inanıyor."

"Amcam bir kız kardeşten bahsetmişti," dedi Ezio.

Machiavelli ona döndü. "Evet. Lucrezia. O ve Cesare... nasıl söylesem, çok yakınlar. Birbirine çok bağlı iki kardeş! Diğer erkek ve kız kardeşlerini, kendileri için uygun görmedikleri eşlerini öldürmedikleri zamanlarda... birbirleriyle ilişkiye giriyorlar."

Duyduğu şeyden tiksinen Maria Auditore çığlığını bastıramadı.

"Onlara bir engerek yuvasına yaklaşır gibi büyük bir dikkatle yaklaşmalıyız," diye konuşmasını sonlandırdı Machiavelli. "Ayrıca kim bilir bir daha ne zaman ve nerede saldırıya

geçecekler." Durup yarım kadeh şarap içti. "Şu an senden ayrılıyorum, Mario. Ve Ezio, seninle de çok yakında tekrar görüşeceğimizden eminim."

"Bu akşam mı gidiyorsun?"

"Kaybedecek zaman yok, sevgili Mario. Bu gece atımı Roma'ya süreceğim. Hoşça kal!"

Machiavelli ayrıldıktan sonra oda sessiz kaldı. Uzun bir aradan sonra Ezio kederle konuştu: "Şansım varken Rodrigo'yu öldürmediğim için beni suçluyor." Kafasını çevirip odadakilere baktı. "Hepiniz suçluyorsunuz!"

"Herhangi birimiz de senin vermiş olduğun kararı verebilirdi," dedi annesi. "Sonuçta adamın can çekiştiğinden emindin."

Mario yanına gelip bir kolunu omzuna attı. "Machiavelli senin değerini biliyor; hepimiz biliyoruz. Üstelik Papa'yı ortadan kaldırsaydın bile onun çoluk çocuğuyla uğraşmak zorunda kalacaktık."

"Ama onun kellesini koparsaydım, bedeni yine de canlı kalabilir miydi?"

"Şu an durumu olduğu şekilde değerlendirmeliyiz, sevgili Ezio; geçmişte olabileceklere bakarak değil." Mario, Ezio'nun sırtına hafifçe vurdu. "Ve şimdi... Yarın yoğun bir gün olacağından yemeğimizi yiyip erkenden yatmamızı öneriyorum!"

Caterina, Ezio'yla göz göze geldi. Ezio hayal mi görmüştü yoksa o gözlerde gerçekten bir şehvet parıltısı mı vardı? İçinden omuz silkti. Belki de sadece hayal görmüştü.

YEDİ

Ezio akşam yemeğini hafif yedi –sadece haşlanmış sebzeli *pollo ripieno*'dan aldı– ve Chianti'sini de yarı yarıya suyla karıştırılmış olarak içti. Yemekte çok az konuşuldu. Ezio da annesinin peşi sıra sorduğu soruları kibarca ama kısa kısa cevapladı. Toplantıyı beklerken gitgide artan ve artık tesiri kaybolmuş olan tüm o gerginliğin ardından kendini çok yorgun hissediyordu. Roma'dan ayrıldığından beri hemen hemen hiç dinlenecek fırsat bulamamıştı ve uzun süredir içinde taşıdığı, Floransa'daki eski evine dönüp vaktini kitap okuyarak, şehri çevreleyen tepeciklerin üzerinde gezinerek geçirme tutkusunu gerçekleştirene kadar da epey bir vakit geçecekmiş gibi görünüyordu.

Birlikte yemek yediği insanlardan elinden geldiğince usturuplu bir şekilde özür diler dilemez yatak odasının yolunu tuttu. Oda üst katların birindeydi: kasabadan ziyade kırsala bakan, büyük, sakin ve loş aydınlatılmış bir odaydı burası. İçeriye girip hizmetçiyi başından savar savmaz, kendisini gün boyu ayakta tutmuş olan üzerindeki çelik katılığını serbest bıraktı; bedeni gevşerken omuzları çöktü ve yürüyüşü rahatladı. Hareketleri ağır ve gevşekti. Odanın diğer tarafına, hizmetçinin onun için hazırladığı banyoya doğru yürüdü. O

tarafa yaklaşırken çizmelerini hızla asılıp çıkardı ve soyundu. Kıyafetlerini ellerinin içinde bohça haline getirip bakır küvetin yanındaki tezgâhın üzerinde duran boy aynasının önünde bir an çırılçıplak durdu. Aynadaki yansımasına yorgun gözlerle baktı. O upuzun geçen kırk yıl nereye gitmişti? Doğruldu. Daha yaşlıydı, daha güçlüydü, kesinlikle daha akıllıydı, ancak hissettiği o müthiş yorgunluğu inkâr edemezdi.

Kıyafetlerini yatağın üzerine fırlattı. Yatağın altında, karaağaçtan yapılmış kilitli bir sandıkta Leonardo da Vinci'nin onun için tasarladığı gizli Kodeks silahları duruyordu. Amcasıyla birlikte düzenleyeceği savaş konseyinden sonra sabah ilk işi onları kontrol etmek olacaktı. Orijinal gizli süngüyü, çıplak kaldığı zamanlar hariç yanından ayırmıyordu; öyle olduğunda bile hep elinin altında bir yerde tutuyordu. Onu üzerinden hiç çıkarmıyordu; vücudunun ayrılmaz bir parçası olmuştu artık.

Rahat bir nefes aldıktan sonra küvetin içine girdi. Boynuna kadar sıcak suya batıp mis gibi kokan buharı içine çekince gözlerini kapadı ve yavaş yavaş, uzun bir nefes koyuverdi. Sonunda huzura ermişti. Kendine ayırdığı bu birkaç kısa saatin tadını çıkarmalıydı.

Uykuya dalıp rüya görmeye başlamıştı ki seslerin en yumuşağı –ağır, işlemeli perdenin arkasında açılıp kapanan kapının sesi– onu uyandırdı. Vahşi bir hayvan gibi hemen teyakkuza geçti. Eli sessizce süngüyü aradı ve hünerli bir hareketle onu bileğine geçirdi. Sonra su gibi akıcı bir şekilde dönüp harekete geçmeye hazır bir konumda ve yüzü kapının olduğu tarafa bakacak şekilde küvetin üzerinde ayağa kalktı.

"Evet," dedi Caterina, yaklaşırken şehvetle gülümseyerek, "onca yıl sonra *boyundan bosundan* kesinlikle bir şey kaybetmemişsin."

"Bana karşı avantajlısınız, *Contessa*." Ezio gülümsedi. "Tamamen giyiniksiniz."

"Sanırım bu durumu değiştirecek bir şeyler yapabiliriz. Ama bekliyorum."

"Neyi bekliyorsunuz?"

"'İlla ki kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım yok,' demeni... Çıplak vücudumu görmeden bile Doğa Ana'nın bana da sana olduğu kadar cömert davrandığını söylemeni..." Ezio'nun şaşkınlığı karşısında Caterina'nın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ancak iltifat etmekte hiçbir zaman dünyayı Tapınakçılardan kurtarmakta olduğun kadar başarılı olamadığını hatırlıyorum."

"Gel buraya!"

Ezio eteğinin kuşağından asılıp kadını kendine doğru çekti. Caterina'nın parmakları önce hızla süngüye gitti ve onu çıkardı; sonra da kendi korsesinin bağlarına atıldı. Saniyeler sonra Ezio, Caterina'yı kaldırıp kendisiyle birlikte küvetteki suyun içine sokmuştu. Dudakları birbirine yapışmış, çıplak kol ve bacakları birbirine kenetlenmiş bir halde...

Küvette uzun kalmadılar; çok geçmeden çıkıp hizmetçinin bırakmış olduğu sert, keten havlularla birbirlerini kuruladılar. Caterina yanında bir şişe kokulu masaj yağı getirmişti. Şişeyi elbisesinin cebinden çıkardı.

"Şimdi uzan bakalım yatağa," dedi. "Benim için yeterince hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Görüyorsun ama, hazırım işte."

"Şımart beni; şımart kendini."

Ezio gülümsedi. Bu, uykudan daha iyiydi. Uyku bekleyebilirdi.

Fark edebildiği kadarıyla, uykunun üç saat beklemesi gerekti. Bu üç saatin ardından, Caterina onun kollarının arasın-

da kıvrıldı. Kadın ondan önce uykuya daldı ve Ezio onu bir müddet seyretti. Doğa Ana bu kadına gerçekten de cömert davranmıştı. İnce yapılı fakat biçimli vücudu; dar kalçasıyla, geniş omuzlarıyla, küçük ama mükemmel göğüsleriyle, hâlâ yirmi yaşındaki bir kadının vücudunu andırıyordu. Başını yasladığında Ezio'nun göğsünü gıdıklayan ipince, açık kızıl, gür saçları ise onca yıl önce Ezio'yu çılgına çeviren aynı kokuyu taşıyordu. Ezio gecenin ilerleyen saatlerinde bir-iki kez uyandığında, uyurken kadının yanından uzaklaştığını fark etti. Onu tekrar kollarının arasına aldığındaysa Caterina her seferinde zevkle iç çekip ona doğru sokuldu ve eliyle kolunu kavradı; ama uyanmadı. Ezio daha sonra bunun hayatının en güzel aşk gecesi olduğuna kanaat edecekti.

Elbette sabah uyuyakaldılar. Ancak Ezio'nun gülle tatbikatı uğruna ikinci bir zevk oyunundan geri kalmak gibi bir niyeti yoktu; gerçi aklının bir köşesi onu bu kararından ötürü kınıyordu. Uzaktan uzağa kulağına yürüyüş sesleri, *koşar* adım ilerleyen adamların çıkardığı rap rap sesler geliyordu. Derken bağırarak verilen emirler duyuldu ve ardından topun patlamasıyla ortalık güm diye bir sesle gümbürdedi.

Caterina bir an durup şaşkın gözlerle yüzüne bakınca Ezio, "Yeni topla hedef atışı yapıyorlar," dedi. "Tatbikat yani. Mario zorlu bir komutandır."

Pencerelerin üzerindeki ağır, sırmalı ipek kumaştan yapılmış perdeler dışarıdan gelen ışığın çoğunu kesiyordu. Oda, bir ipekböceği kozasının içi gibi, insana huzur veren bir loşluğun içinde, tehlikeden uzaktaydı. Hiçbir hizmetkâr da gelip onları rahatsız etmedi. Çok geçmeden Caterina'nın zevkten inlerken çıkardığı sesler Ezio'nun kulağına ilişen diğer sesleri boğdu. Elleri kadının kalçalarını sımsıkı sardı; Caterina tam onu hızla yukarı, kendine doğru çekmek üzereydi

ki sevişmeleri top gürlemesinden çok daha kuvvetli bir sesle bölündü.

Ansızın, büyük odanın içindeki huzurlu ve sakin ortam darmaduman oldu. Pencereler güçlü bir gümbürdemeyle dış taraftaki taş duvarın bir kısmını da koparark tuzla buz oldu ve kocaman bir top güllesi geçtiği yeri paramparça ederek içeri girdi. Alev alev yanan top yataktan birkaç karış ötede yere çakıldı. Döşemeler topun ağırlığı altında bel verdi.

Ezio, ilk tehlike anında koruma içgüdüsüyle kendini Caterina'nın üzerine atmış ve o anda iki sevgili, alanında uzman iki takım arkadaşına dönüşmüştü; sonuçta sevgili olarak *kalmak* için, önce *hayatta kalmaları* gerekiyordu.

Yataktan sıçrayıp kıyafetlerini bir çırpıda giydiler. Ezio bu sırada Caterina'nın müthiş kokan masaj yağı şişesinin yanı sıra eteğinin altında çok kullanışlı, ağız kısmı çentikli bir hançer sakladığını fark etti.

"Neler oluyor?" diye haykırdı.

"Git ve Mario'yu bul," dedi Caterina alelacele.

Bu sırada içeriye ikinci bir gülle girdi ve az önce boşalttıkları yatağın kirişlerini tuzla buz edip onu paramparça etti.

"Birliklerim ana avluda," dedi Caterina. "Ben onları bulup kalenin arkasına getireceğim, oradan da düşmanın kanadını çevirebilir miyiz, ona bakacağım. Mario'ya bu kararımı ilet."

"Teşekkür ederim," dedi Ezio. "Ortalıkta görünme."

"Keşke kıyafetimi değiştirecek zamanım olsaydı," dedi Caterina kahkaha atarak. "Bir dahaki sefere bir *albergo*'da yer ayırtsak iyi olur, ne dersin?"

"Önce hayatta kalmaya bakalım da, *bir dahaki seferi* daha sonra düşünürüz," diye karşılık verdi Ezio. O da gülüyordu ama kılıcının kayışını beline bağlarken yine de gergin bir hali vardı.

"Hayhay! *Arrivederci*!" diye seslendi Caterina. Ona öpücük göndermeyi unutmadan odadan hızla dışarı çıktı.

Ezio yatağın kırılan parçalarına baktı. Kodeks silahları – çift kademeli süngü, zehirli süngü ve piştov– yatak parçalarının altına gömülmüştü ve çok büyük ihtimalle hepsi zarar görmüştü. Ama en azından gizli süngüsü hâlâ yanındaydı. *Extremis* anında bile onu, cinayete kurban giden babasından kalan son mirası asla unutmayacaktı.

SEKİZ

Ezio'nun saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak tecrübeleri ona saldırıların genelde kurbanların kafalarının hâlâ allak bullak olduğu, gözlerinden uykuyu anca silmekte olduğu şafak vakitlerinde başladığını söylüyordu. Kırk yaşına geldikten sonra bile eğitiminin vermiş olduğu vahşi bir kediye özgü kıvraklığı ve çevikliği kullanabildiği için şanslıydı.

Dışarıya, siperlerin üzerine çıktığında küçük kasabanın etrafındaki alanı taradı. Altında kalan kasabanın pek çok bölgesi alevler içindeydi. Terzinin dükkânının yandığını gördü; Angelina'nın evi de yanıyordu. Zavallı Claudia için bu akşam doğum günü partisi olmayacaktı.

Bu sırada başka bir gülle siperlere çarpıp vurduğu yeri paramparça ederken Ezio olduğu yerde çöktü. Tanrı aşkına, istilacılar yanlarında nasıl silahlar taşıyordu böyle? Onları nasıl bu kadar çabuk doldurup ateşleyebiliyorlardı? Ayrıca bu işin arkasında kim vardı?

Duman ve toz bulutunun arasından Mario'yu seçti; amcası yıkılan duvarların arasından yürüyor, kopan taş parçalarından kaçınmak için bir o yana bir bu yana sıçrayarak ona

doğru geliyordu. Ezio siperlerin üzerinden sıçrayıp çömelir pozisyonda Mario'nun yakınında bir yere indi ve amcasının yanına gitmek için koştu.

"Amca! *Che diavolo*?.."

Mario öfkeyle atıldı: "Bizi hazırlıksız yakaladılar. Borgiaların saldırısı."

"*Fottere!*"

"Cesare'yi hafife almışız. Gece toplanıp doğuya ilerlemiş olmalılar."

"Ne yapmamız gerek?"

"En önemlisi tüm kasaba halkını buradan uzaklaştırmak. Daha doğrusu henüz ölmemiş olanları... Saldırıyı bastırana kadar onları buradan uzak tutmamız gerek. Eğer kasabayı insanlar içerideyken ele geçirirlerse hepsini öldürürler: Onların gözünde Monteriggioni'deki herkes ya Assasin ya da Assasin yardakçısı."

"Dışarı nasıl çıkılacağını biliyorum. Bu işi bana bırak."

"Harikasın. Ben de savunma güçlerimizi toplayacağım ve tüm gücümüzle saldırıya geçeceğiz." Mario bir an duraksadı. "Bak. Bence ilk başta onlara saldıralım. Sen git siperlerdeki topları yönet."

"Peki ya sen?"

"Ben de cepheden taarruza geçeceğim. Şerefsizler savaş istiyorsa, savaşı ayaklarına götürelim."

"Caterina da kendi güçleriyle düşman kanadını çevirmeye çalışacak."

"Güzel. O zaman şans bizden yana. Haydi *acele et*!"

"Bekle!"

"Ne oldu?"

Ezio sesini alçalttı. "Elma nerede?" Amcasına Kodeks silahlarının ilk fırlatılan toplardan birinin altında kalıp hasar

gördüğünü söylemedi. Bir mucize olsun da yolu Leonardo ile tekrar kesişsin diye içinden dua ediyordu, çünkü tüm sanatların ve bilimlerin ustası olan bu adamın ihtiyaç halinde bütün bu silahları yeniden üretmekte kendisine yardımcı olacağından en ufak bir şüphesi yoktu. Bu arada gizli süngüsü hâlâ yanındaydı ve kendisi de geleneksel silahların kullanımında yılların ustasıydı.

"Elma güvende," diyerek ona güvence verdi Mario. "Şimdi git. Ve Borgia tarafının surlarda gedik açabileceğine dair *en ufak* bir belirti görürsen, tüm dikkatini kasabayı tahliye etme işine çevir. Anladın mı?"

"*Si, zio mio.*"

Mario ellerini Ezio'nun omuzlarına koydu ve ona uzun bir süre ciddi bir ifadeyle baktı. "Kaderimiz yalnızca kısmen kendi ellerimizdedir. Onun sadece bir kısmını kontrol edebiliriz. Ama asla unutma, *asla* unutma, yeğenim; bugün sana ya da bana ne olursa olsun, serçe bir tüy kaybetmişse o tüye mutlaka Tanrı'nın parmağı değmiştir."

"Anladım, *Capitano*."

Kısa bir süre sessiz kaldılar. Sonra Mario elini uzattı.

"*Insieme per la vittoria!*"

Ezio amcasının elini kavradı ve onu büyük bir hevesle sıktı. "*Insieme!*"

Mario gitmek için dönünce Ezio "*Capitano*, dikkatli ol!" dedi.

Mario ciddi bir tavırla kafasını salladı. "Elimden geleni yapacağım! Sana gelince... En iyi atımı al ve dış surlara elinden geldiğince çabuk ulaş!" Kılıcını çekti ve adamlarını toplamak üzere yeri göğü inleten bir savaş narası atıp düşmanın üzerine koşmaya başladı.

Ezio kısa bir an onu seyretti, sonra ahıra doğru koştu.

Kaçan atını daha bir gün önce kurtardığı yaşlı seyis orada bekliyordu. Kestanerengi heybetli atın eyeri üzerindeydi ve hazırdı.

"*Maestro* Mario zaten emirleri vermişti," dedi yaşlı adam. "Hani belki miadım dolmuş olabilir ama kimse beni işe yaramazlıkla suçlayamaz. *Ma attenzione*! Bu at ele avuca sığmaz."

"Dün onu dize getirdim. Bugün tanır beni artık."

"Haklısın! *Buona fortuna*! Hepimiz sana güveniyoruz!"

Ezio kendini eyerin üzerine attı ve yerinde duramayan atı dış surlara doğru sürdü.

Harap olmuş kasabanın içinden geçerken terzinin parampara olmuş cansız bedeninin dükkânının önünde yattığını gördü. Kime ne zararı dokunmuştu ki bu adamın? Angelina ise yanıp kül olmuş evinin önünde hüngür hüngür ağlıyordu. Bir insan neden ona merhamet göstermezdi ki?

Savaş... hepsi buydu. Gaddarca ve insafsızca... Vahşice ve çocukça... Ezio'nun sinirden midesi bulandı.

Özgürlük, merhamet ve sevgi... Savaşmaya ve öldürmeye değecek yegâne şeyler bunlardı. Bunlar ayrıca Assasin Amentüsü'nün de temellerini oluşturuyordu. Yoldaşlık'ın da öyle...

Ezio atıyla ilerlerken son derece acı dolu sahnelerle karşılaştı. Atı onu yanmakta olan kasabanın içinden geçirirken çevresini harap olmuş yapılar ve büyük bir karmaşa sarmıştı.

"Çocuklarım! Çocuklarım nerede?" diye çaresizce bağırıyordu genç bir anne, o geçip giderken.

"Toplayabildiğin kadar eşya topla; çıkalım buradan!" diye haykırıyordu bir adam.

"Bacağım! Bacağım koptu!" diye acıyla bağırıyordu bir kasaba sakini.

"Nasıl kaçacağız?" diye feryat ediyordu birkaç insan, panikle sağa sola koşuşturarak.

"Annemi bulamıyorum! Anne! Anne!" diye yankılandı küçük bir çocuğun sesi.

Ezio duygularına kapılmamalıydı. İnsanları kurtarmaya gidemezdi. Hiç vakit yoktu. Ama savunmayı düzgün bir şekilde örgütleyebilirse, daha çok insanın hayatını kurtarabilirdi.

"*Aiuto! Aiuto!*" diye çığlık atıyordu Borgia birlikleri tarafından alıkonmuş genç bir kız, adamlar onu zor kullanarak susturmaya çalışırken.

Ezio oralı olmadan atını sürdü geçti. Onları öldürecekti. Yapabilirse hepsini öldürecekti hatta. Kimdi bu yüreksiz Cesare Borgia? Gerçekten de Papa'dan daha kötü olabilir miydi? Daha gaddar bir Tapınakçı diye bir şey olabilir miydi?

"Su! Su! Su getirin!" diye çaresizce haykıran bir adamın sesi yükseldi. "Her şey yanıyor!"

"Neredesin, Tanrım? Yalvarıyorum! Neredesin, Marcello?" diye çınlıyordu bir kadının sesi.

Ezio kararlı bir şekilde atını sürmeye devam etti. Ancak yardım çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlıyordu: "*Come usciamo di qui?*"

"Koş! Kaç oradan!" Bombardımanın gümbürtüsüne çeşitli insan sesleri karışıyordu. Acımasız Borgia kuvvetleri ardı ardına toplarını fırlatırken çığlıklar, hıçkırıklar peşi sıra göğe yükseliyor; yardım istemek ve etrafı çevrilmiş kasabadan çıkmanın bir yolunu bulmak için çaresiz yakarışlar duyuluyordu.

Lütfen Tanrım, silahlarımızı doğru düzgün kullanamadan surları geçemesinler, diye düşündü Ezio. Ulu doğan toplarıyla küçük doğan toplarının istilacıların üzerine atış yaparken çıkardığı patlama seslerini duyabilse de, önceki gün karşılaştığı devasa topların gümlemesini henüz işitemiyordu; Borgia güçlerinin

şehir surlarına doğru sürdüğü devasa, ahşap, tekerlekli istila kulelerini ancak bu toplar yerle bir edebilirdi.

Doru atını mahmuzlayıp surlara doğru yokuş yukarı çıkardı ve sarhoş silah ustasını en son gördüğü yere, üç metre uzunluğundaki topun yanına geldiğinde attan bir sıçrayışta indi. Şu an son derece ayık olan adam diğerlerine emirler yağdırıyor, topun namlusunu iyi eğitilmiş düşmanlarının siperlere doğru ağır ağır ama istikrarla sürdükleri istila kulesin üzerine çevirmeleri için talimatlar veriyordu. Ezio kulenin tepesinin surların en yüksek noktasındaki mazgallarla aynı hizada olduğunu görebiliyordu.

"Alçak herifler!" diye mırıldandı. Fakat bir insan bu saldırının hızını ve –Ezio bile bunu kendine itiraf etmek zorundaydı– ustalara yaraşır kusursuzluğunu nasıl tahmin edebilirdi ki?

Bu sırada "Ateş!" diye bağırdı birinci büyük topun kumandanlığını üstlenen kır saçlı başçavuş. Devasa top gümleyip geri sıçradı, ancak gülle geniş açıyla gittiği için işgal kulesinin çatısını sıyırıp ancak birkaç parça tahta parçası koparabildi.

"Şu sıçtığımın kulelerine nişan almaya çalışın, aptal herifler!" diye öfkeyle bağırdı çavuş.

"Komutanım, daha çok gülleye ihtiyacımız var."

"O zaman aşağı inip cephaneliğe git. Elini çabuk tut! Kapıya hücum ediyorlar!"

Bu sırada diğer toplar kükreyerek güllelerini fırlattı. Bir grup istilacının ezilip kan ve kemik gölüne döndüğünü görmek Ezio'yu mutlu etti.

"Doldurun!" diye haykırdı çavuş. "Ben emir verince tekrar ateş edin!"

"Kule daha da yaklaşana kadar bekleyin," diye emir verdi Ezio. "Sonra alt kısmını hedef alın. Bu tüm kuleyi yerle bir

eder. Hayatta kalanlar olursa arbalet okçularımız onların işini bitirir."

"Emredersiniz!"

Silah ustası yaklaştı. "Taktikleri çabuk öğreniyorsun," dedi Ezio'ya.

"İçgüdü diyelim."

"İyi bir içgüdü savaş meydanında yüz adama değer," diye cevap verdi silah ustası. "Ama bu sabah tatbikatı kaçırdın. Bunun bahanesi olmaz."

"Peki ya sana ne demeli?" dedi Ezio.

"Hadi ama," diyen silah ustası sırıttı. "Bunlardan elimizde bir tane daha var; sol kanadı koruyor. Onu kullanan topçu birliğinin başındaki kumandan öldürüldü. Alnının tam ortasına arbalet oku yedi. Yere yığılmadan önce ölmüştü. O topun başına sen geç. Benim elimdeki görev zaten zor; hiçbir top aşırı ısınıp çatlamasın diye uğraşıyorum. Yoksa hapı harbiden yutarız."

"Tamam."

"Ama dikkatli hedef al. Kız arkadaşının birlikleri o tarafta Borgia kuvvetleriyle savaşıyor. Onları vurmayı istemezsin herhalde."

"Hangi kız arkadaş?"

Silah ustası göz kırptı. "Bana bir iyilik yap, Ezio! Burası çok küçük bir kasaba!"

Ezio ikinci büyük topa doğru ilerledi. Bir topçu askeri atışın ardından topu serinletmek için süngerle üzerini ıslatırken, bir diğeri sıkıştırılmış barut ve yirmi beş kiloluk gülleyle topu namlusundan dolduruyordu. Bu sırada üçüncü bir asker de iplik fitili hazırladı ve temas anında bir ucu kazara sönerse gecikme olmasın diye her iki ucunu birden tutuşturdu.

"Haydi başlayalım," dedi Ezio yanlarına gelince.

"*Signore!*"

Ezio surun ötesindeki alanı taradı. Çimenler yer yer kana bulanmış ve yenik düşenlerin bedenleri buğday yığınlarının arasında sağa sola saçılmıştı. Caterina'nın adamlarının sarı, siyah ve mavi üniformalarının Borgia tuniklerine karıştığını görebiliyordu; Borgia tuniklerinin armasında altın rengi bir mısır tarlasında duran, başını aşağı eğmiş siyah bir boğa vardı. Bu onları çok iyi bir hedef haline getiriyordu.

"Daha küçük toplardan birkaçını kullanıp tek tek askerlere nişan alın. Siyah ve altın sarısı giyenlere," diye hızla emir verdi Ezio. "Bu büyük topun namlusunu da şuradaki kuşatma kulesine çevirelim. Mesafeyi giderek kapatıyor. İşini bir an önce bitirmemiz lazım!"

Topçular büyük bir güçle topu döndürdü ve namlusunu yaklaşan kulenin tabanını hedef alacak şekilde eğdi. Şu an kuleyle surların arasında elli metreden az mesafe vardı.

Ezio topa nişan aldırmakla meşgulken yakındaki bir ulu doğan topu vuruldu. Top dört bir tarafa kıpkırmızı, alev gibi yanan bronz parçaları saçarak patladı. Fırlayan parçalar Ezio'nun kendinden birkaç karış ötede duran topçusunun kafasını ve omuzlarını biçti. Adamın önce kolları ve sonra bedeninin geri kalan parçaları bir fıskiye gibi etrafa kan püskürterek yere düştü. Ezio hızla ileri atılıp topçunun yerini alırken burun delikleri keskin bir yanık et kokusuyla doldu.

"Kendinize hâkim olun," diye seslendi grubun geri kalanına. Topun nişan dürbününden gözlerini kısarak baktı. "Hazır olun... ve... *ateş*!"

Ezio yana sıçrayıp güllenin kulenin tabanına denk gelip onu paramparça edişini izlerken top gümbür gümbür gürledi. Acaba bu tek atış yeterli gelmiş miydi? Kule feci bir şekilde sallandı, bir ara durup sabitlenecek gibi oldu, ama sonra

–şükürler olsun ki!– yere çakılarak paramparça oldu. İçindeki adamların bir kısmını dışarı fırlatırken diğerlerini ağırlığının altında ezdi. Kuleyi ileri doğru çeken yaralı katırların acı bağrışları tüm savaşlara eşlik eden o korku çığlıklarının ve felaket gümbürtüsünün oluşturduğu ses karmaşasına eklendi. Ezio, Caterina'ya ait kuvvetlerin hâlâ hayatta olan yaralı ve şaşkına dönmüş durumdaki Borgia askerlerini ahşap kulenin içinden çıkarıp öldürmek için enkaza daldığını gördü. Kadın askerlerinin bizzat başındaydı, gümüş göğüs zırhı soğuk gün ışığında parlıyordu. Ezio onun, kılıcını bir Borgia yüzbaşısının sağ gözüne sokup beynine kadar ilerlettiğini gördü. Gözüne sımsıkı saplanmış olan kılıcı elleriyle kavrayıp boş yere çekip çıkarmaya çalışan adamın bedeni, olduğu yerde dönerek uzun bir süre can çekişti.

Ancak zaferin tadını çıkarmak ya da rehavete kapılmak için vakit yoktu. Siperlerden aşağıya bakan Ezio, Borgia birliklerinin ana kapıya kocaman şahmerdanlar getirdiğini gördü. Bu esnada Caterina'nın uyarı çığlığını da duydu. *Şu Cesare şerefsizine karşı ona yardım etmeleri için Forlì'ye bin adam göndereceğiz*, diye kendi kendine söz verdi.

"İçeri girerlerse hepimizi öldürürler," dedi omzundaki bir ses. Ezio arkasına dönünce yaşlı başçavuşu gördü. Adam miğferini kaybetmişti ve kafasına aldığı ağır yaradan epey kan sızıyordu.

"İnsanları dışarı çıkarmamız gerek. Hemen."

"Bazısı kasabayı terk etmeyi başardı. Ancak başının çaresine bakamayacak durumda olanlar içeride mahsur kaldı."

"Ben bununla ilgilenirim," dedi Ezio, Mario'nun uyarısını hatırlayarak. "Burayı sen devral, Ruggiero. Bak! İşte orada! Başka bir kuleyle siperlere doğru yaklaşıyorlar! Adamları surlara akın ediyor! Onlar bizi yenmeden oraya daha fazla adam gönder."

"Emredersiniz!" Çavuş hemen işe koyuldu ve verdiği emirle çabucak toplanan müfrezenin başına geçerek etrafa talimatlar yağdırmaya başladı. Saniyeler içinde o ve adamları acımasız Borgia askerleriyle göğüs göğüse mücadeleye girmişti.

Ezio da elindeki kılıçla önüne çıkan düşman askerlerini kesip biçerek kasabaya doğru yol aldı. Savaş bir kez daha Borgia tarafının lehine döndüğü için kasabaya geri çekilmek zorunda kalan Caterina'nın adamlarından oluşan bir grubu çabucak örgütledi ve saldırıya açık durumda olan kasaba halkını toplamak için elinden geleni yaparak onları nispeten daha güvenli olan iç kaleye yönlendirdi. Görevini tamamladığında Caterina ona katıldı.

"Haberler nasıl?" diye sordu Caterina'ya.

"Haberler kötü," diye atıldı Caterina. "Ana kapıyı yerle bir ettiler. Kasabaya giriyorlar."

"O zaman kaybedecek bir dakikamız bile yok. Hepimiz kalenin içine geri çekilmeliyiz."

"Ben adamlarımın geri kalanını toplayacağım."

"Çabuk gel. Mario'yu gördün mü?"

"Surların dışında savaşıyordu."

"Ya diğerleri?"

"Annen ve kardeşin kalenin içinde zaten. Kuzeye, surların dışına doğru uzanıp güvenli bir alana çıkan kaçış tünelinden geçmeleri için kasaba sakinlerine yol gösteriyorlardı."

"Güzel. Onların yanına gitmem gerek. Sen de elini çabuk tutup bir an önce bize katıl. Geri çekilmek zorunda kalacağız."

"Gebertin hepsini," diye bağırdı küçük bir birliğin başındaki Borgia çavuşu köşeyi dönerken. Hepsinin elinde kana bulanmış kılıçlar vardı. Adamlardan biri bir mızrak sallıyor-

du; mızrağın ucuna bir kızın kafasını geçirmişti. Kızın yüzünü tanıdığında Ezio'nun boğazı düğümlendi; Angelina'nın yüzüydü bu. Bir kükreyişte Borgia askerlerinin arasına daldı. Altı kişiye karşı tek başına savaşmak onun için hiçbir şeydi. Önüne geleni kesip biçti ve saniyeler içinde, sakatlanmış ya da ölmekte olan adamların ortasında kaldı. Sarf ettiği güçten dolayı hızla nefes alıp verdiği için göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerini bürüyen kan yavaşça geri çekildi. Caterina gitmişti. Yüzündeki teri, kanı, pisliği sildikten sonra geri dönüp kaleye çıktı. Nöbet tutan muhafızlara kapıyı Mario ve Caterina dışında hiç kimseye açmamaları konusunda emir verdi. İç kuleye tırmandı ve aşağıya, yanıp kül olan kasabaya baktı.

Alevlerin çatırdamasından, yaralananların ve can çekişenlerin karşılık bulamayan inlemelerinden başka çıt çıkmıyordu. Kasabaya uğursuz bir sessizlik hâkim olmuştu.

DOKUZ

Ancak bu sessizlik uzun sürmedi. Ezio tam siperlerdeki topların doğru bir şekilde hizalanıp hizalanmadığını, gereğince doldurulup doldurulmadığını kontrol ederken güçlü bir patlama kalenin ahşap kapısını havaya uçurdu ve Ezio'nun siperlerin üzerinde durduğu noktanın aşağısında kalan avludaki muhafızları arkaya savurarak pek çoğunu öldürdü.

Duman ve toz bulutu dağıldığında Ezio kapının önünde durmakta olan bir grup insan seçti. Grubun başında Mario Amca vardı sanki, ancak görünüşe göre durum hiç de iç açıcı değildi. Amcasının beti benzi atmış, kanı çekilmişti. Ayrıca altmış iki yaşından çok daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Yeğeni yeni tehlikenin karşısına dikilmek için siperlerden aşağı inerken Mario, Ezio'yla göz göze geldi. Sonra da dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü yere yığıldı. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da, tam bu sırada kürekkemiklerinin arasından uzun, ince ve olduğu yere saplanmış bir Bilbao kılıcının ucu göründü. Derken arkasındaki genç adam siyah çizmesinin burnuyla onu çakıllı kumların içine itti ve yaşlı adamın ağzının kenarından kan sızmaya başladı.

Genç adam simsiyah giyinmişti ve acımasız yüzünü kıs-

men siyah bir maske örtüyordu. Ezio, Yeni Hastalık'ın adamın cildinde bıraktığı kabarcıkları fark edince içten içe irkildi. Kimle karşı karşıya olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu.

Siyah kıyafetli adamın iki yanında orta yaşlarının başlarında iki adam ve zalim dudaklara sahip sarışın, hoş bir kadın vardı. Yine siyahlara bürünmüş başka bir adam diğerlerinden ayrı duruyordu ve biraz yana kaymıştı. Sağ elinde kana bulanmış orak biçimli bir kılıç taşıyan adamın diğer elindeyse, Caterina Sforza'nın boynuna geçirilmiş ağır bir tasmaya bağlı bir zincir vardı. Eli kolu bağlı ve ağzı tıkalı olan kadın, gözleriyle etrafa büyük bir öfke ve kin saçıyordu. Ezio'nun kalbi duracak gibi oldu; daha o sabah bir kez daha kollarına aldığı bu kadının şu an o alçak Borgia lideri tarafından yakalanmış olmasına inanamıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Gözleri bir an avlunun diğer tarafındaki Caterina'nın gözleriyle buluştu; gözleriyle kadına uzun süre tutsak kalmayacağına dair söz verdi.

Etrafında olup biten her şeyi tam olarak anlayacak zamanı olmayan Ezio'nun savaşçı içgüdüsü harekete geçti. Ya hızlı davranacak ya da her şeyi kaybedecekti. İleriye atıldı ve gözlerini kapattı. Yırtık cüppesini arkasında savurarak üzerinde durduğu siperden sıçradı ve alttaki avluya bir kader atlayışı yaptı. Zamanla geliştirmiş olduğu bir zarafetle ayakları üzerinde yere indi. Düşmanlarıyla yüzleşmek için doğruldu. Yüzüne, soğuk, azim dolu bir bakış kazınmıştı.

Silah ustası yara almış bacağıyla zar zor yürüdüğü için sendeleyerek yanına geldi. "Bu insanlar da kim?" diye soludu.

"Ah doğru ya," dedi siyahlar içindeki genç adam. "Kendimizi henüz takdim etmedik. Ne kadar düşüncesiziz. Ama sadece ismen de olsa seni elbette tanıyorum, Ezio Auditore. Bu

benim için büyük bir zevk. Sonunda başımın en büyük belasından kurtulacağım. Tabii sevgili amcanı hallettikten sonra!"

"Ondan uzak dur, Cesare!"

Siyahlı adamın kaşlarından biri yukarı kalkarken, koyu gözleri o yakışıklı ve hasarlı yüzünde parıldadı. "Ah, adımı doğru tahmin etmen koltuklarımı o kadar kabarttı ki! Ama kız kardeşim Lucrezia'yı da takdim etmeme izin ver lütfen." Dönüp yanındaki sarışına bir erkek kardeşten hiç beklenmeyecek bir samimiyetle sokulurken, kız da Cesare'nin kolunu sıkıp dudaklarını erkek kardeşinin ağzına çok yakın bir yere bastırdı. "Bir de yakın dostlarım var tabii... Kuzenim ve dostum banker Juan Borgia; değerli Fransız müttefikim General Octavien de Valois ve sonuncusu fakat bir o kadar da önemlisi, vazgeçilmez sağ kolum Micheletto Corella. Dostlarım olmadan ne yapardım?"

"Ve babanın parası olmadan..."

"Kötü espri, dostum."

Cesare konuşurken kuvvetleri hayalet gibi hareket ederek kalenin içine girdi. Ezio'nun onları durduracak gücü yoktu, zira sayıca iyice azalmış olan adamları çabucak bozguna uğramış ve silahsız kalmıştı.

"Ama ben iyi bir askerim ve işin eğlencesi etkili bir destek kuvvet seçmekte," diye devam etti Cesare. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar kolay bir lokma olduğunu tahmin etmiyordum. Ama tabii, artık yaşlanıyorsun, değil mi?"

"Seni geberteceğim," dedi Ezio soğukkanlı bir edayla. "Seni ve aileni bu dünyadan sileceğim."

"Hayır, bugün değil," dedi Cesare gülümseyerek. "Ayrıca bak, elimde ne var: Amcanın bana verdiği cömert bir hediye." Eldivenli elini yan tarafındaki kesenin içine daldırdı ve -Ezio'yu dehşete düşürerek- keseden Elma'yı çıkardı.

"Kullanışlı bir gereç," dedi yüzünde ince bir gülümsemeyle. "Askeri danışmanım Leonardo da Vinci bana bunun hakkında epey bilgisi olduğunu söylüyor. Bu yüzden kendisinin beni daha fazla aydınlatacağını umuyorum. Daha doğrusu aydınlatacağından eminim, tabii kellesinin uçurulmasını istemiyorsa! Ah şu sanatçılar! Her yerde pıtrak gibi türüyorlar; eminim sen de bana katılıyorsundur."

Bunu duyunca Lucrezia ruhsuzca, kıs kıs güldü.

Ezio gözlerini eski dostuna çevirdi, ama Da Vinci bakışlarını kaçırdı. Bu sırada, Mario yerde sağa sola dönüp inliyordu. Cesare çizmesiyle adamın yüzünü yere bastırdıktan sonra bir silah çıkardı. Ezio görür görmez bunun yeni bir tasarım olduğunu anladı ve saldırının başında kendi Kodeks silahlarının çoğu tahrip olduğu için bir kez daha üzüldü.

"Çakmaklı bir tabanca değil," dedi silah ustası şevkle.

"Çarklı bir tabanca, evet," dedi Cesare. "Aptal biri olmadığın belli," diye ekledi, silah ustasına seslenerek. "Eski silahlara nazaran hedefi çok daha iyi tutturan ve çok daha etkili bir silah. Leonardo'nun özel tasarımı. Doldurması da çok kolay. Göstermemi ister misiniz?"

"İsteriz!" diye cevap verdi silah ustası. Belli ki mesleki içgüdüsü diğer içgüdülerine ağır basmıştı.

"Zevkle," diyen Cesare tabancayı ona doğrulttu ve adamı vurarak öldürdü. "Yeniden doldur, lütfen," diye devam etti, silahı General Octavien'e uzatıp silahın diğer eşini kemerinden çıkartarak. "Çok kan döktük," diye ekledi, "bu yüzden, sırada hâlâ temizlenmesi gereken birkaç şeyin daha olduğunu düşünmek moral bozucu. Her neyse. Ezio, bunu doğru anlamanı istiyorum; bu benim ailemden ailene gelsin."

Hafifçe eğilip bir ayağını Mario'nun sırtının ortasına bastırdı ve Bilbao kılıcını çekip çıkarmasıyla beraber dışarı kan

sızdı. İçgüdüsel bir hareketle yeğeninin yanına doğru emeklemeye çalışan Mario'nun gözleri acının etkisiyle iyice açılmıştı.

Cesare öne doğru eğildi ve yakın menzilden, Mario'nun kafatasının arkasına ateş etti; kurşun vurduğu yeri dağıttı.

"Hayır!" diye bağırdı Ezio. Babasıyla erkek kardeşlerinin vahşice öldürülmelerinin anısı geçti gözlerinin önünden. "Hayır!" Amcasını kaybetmenin acısı kontrol edilemez bir şekilde tüm benliğini sararken Cesare'nin üzerine atıldı.

Ama o sırada, ilk tabancayı yeniden doldurmuş olan General Valois onu omzundan vurdu. Ezio nefesi kesilerek geriye doğru sendelerken tüm dünya karanlığa gömüldü.

ON

Ezio kendine geldiğinde savaş tekrar yön değiştirmiş, istilacılar kale duvarlarının dışına püskürtülmüştü. Ezio birinin onu güvenli bir alana doğru sürüklemekte olduğunu fark etti. *Rocca*'yı yeniden ele geçiren askerler çökmüş kapıyı bir barikatla kapatmış, Monteriggioni kasabasının hayatta kalan sakinlerini kale duvarlarının iç kısmında toplamış ve insanları ötedeki kırsal alana doğru kaçmaları için örgütlemeye başlamıştı. Zira sonsuz bir güce sahipmiş gibi görünen Borgia kuvvetlerine daha ne kadar karşı koyabileceklerini hiç kimse bilmiyordu.

Bilinci yavaş yavaş yerine gelmekte olan Ezio tüm bunları kır saçlı başçavuştan öğrendi

"Hareket etmeyin, efendim."

"Neredeyim ben?"

"Bir sedyenin üzerinde. Sizi sığınağa götürüyoruz. Gizli mahzene... Orada size kimse ulaşamaz."

"Beni yere indirin. Yürüyebilirim."

"O yarayı sarmamız gerek."

Adamın dediklerine aldırmayan Ezio sedyeyi taşıyanlara bağırarak emir verdi. Fakat ayağa kalktığında başı döndü.

"Bu şekilde savaşamam."

"Aman Tanrım, yine geliyorlar," diye feryat etti çavuş, bir işgal kulesi kalenin en üstteki mazgallı siperlerine çarpıp Borgia askerlerinden oluşan yeni bir birliği içeri boşaltırken.

Ezio onları görebilmek için döndü; gözlerinin önündeki karartı yavaş yavaş kalkıyordu. Çelik gibi sağlam metaneti, kurşun yarasının neden olduğu keskin acının üstesinden gelmekteydi. Ancak omzu öyle hasar görmüştü ki kılıcını kaldıracak gücü yoktu. Assasin *condottieri* hemen etrafını çevirdi ve Cesare'nin adamlarını geri savurdu. Çok az kayıp verip geri çekilmeyi başardılar ancak kalenin geniş iç alanına geri dönerlerken Claudia bir kapı önünden seslenidi; ağabeyinin iyi olup olmadığını duymak için can atıyordu. Kapının dışına adım attığında bir Borgia yüzbaşısı elinde kana bulanmış bir kılıçla ona doğru hızla koşmaya başladı. Ezio dehşet içinde bakakaldı, ancak hemen soğukkanlılığını geri kazanarak adamlarına seslendi. İki Assasin savaşçısı Ezio'nun kız kardeşine doğru koştu. Adamlar Borgia katilinin parlayan kılıcıyla kızın arasına geçmeyi son anda başardılar. Ölümcül darbeyi engellemek için aynı anda kılıçlarını kaldırdıklarında üç kılıcın çarpışması sonucu kıvılcımlar yükseldi. Claudia sendeleyip yere düşerken ağzı sessiz bir çığlıkla açık kaldı. Başçavuş, yani Assasin askerlerinin daha güçlü olanı, kendi kılıcının kabzasını adamın kılıcının kabzasıyla el koruyucuların olduğu noktada birbirine kenetledi ve daha sonra düşmanının kılıcını havaya savurdu. Diğer Assasin de kılıcını hızla ileri itip Borgia yüzbaşısının boğazına sapladı. Bu sırada kendini toparlayan Claudia da yavaşça ayağa kalktı. Assasin birliğinin koruması altında tehlikeden uzak olan kız, Ezio'ya doğru koştu ve pamuklu kumaştan yapılmış eteğinden bir parça koparark Ezio'nun omzuna bastırdı. Yaradan gelen kandan ötürü beyaz kumaş parçasının üzerine hızla kırmızı bir leke yayıldı.

"Kahretsin! Kendini böyle tehlikeye atma!" dedi Ezio kız kardeşine. Sonra da dönüp çavuşa teşekkür etti. Askerler, kimisi kaçmakta olan istilacıların birkaçını tepedeki siperlerden aşağı fırlatıp düşman kuvvetlerini geri püskürtmekle meşguldü.

"Seni sığınağa götürmemiz gerek," diye bağırdı Claudia. "Haydi, *çabuk ol!*"

Ezio tekrar sedyeyle taşınmasına izin verdi; çok kan kaybetmişti. Bu esnada, henüz kaçmayı başaramamış olan kasaba sakinleri onların etrafında kalabalık oluşturdu. Monteriggioni kasabası artık terk edilmiş vaziyette ve tamamen Borgia kuvvetlerinin hâkimiyeti altındaydı. Yalnızca kale Assasinlerin elindeydi.

En sonunda varmak istedikleri yere ulaşmışlardı: Ana binaya Mario'nun kütüphanesinden girilen gizli bir geçitle bağlı olan ve kalenin bodrumunda, yapının kuzey duvarının aşağı kısmında bulunan, mağara genişliğinde, duvarları tahkim edilmiş bir odadaydılar. Ama tam zamanında gelmişlerdi. Zira adamlarından biri, zamanında Antonio de Magianis'in emri altında çalışmış olan Venedik hırsızlarından Paganino, son kaçaklar içeriye geçtiği sırada merdiven boşluğuna çıkan gizli kapıyı kapatmak üzereydi.

"Sizi öldürdüklerini düşündük, *Ser* Ezio!" diye haykırdı Paganino.

"Daha beni alt edemediler," diye cevap verdi Ezio sert bir tavırla.

"Ne yapacağım bilmiyorum. Bu geçit nereye çıkıyor?"

"Kuzeye; surların dışına..."

"Demek doğruymuş. Bunun hep efsane olduğunu düşünürdük."

"Öğrenmiş oldun işte," dedi Ezio adama bakarak. Hemen

hemen hiç tanımadığı birine olayın heyecanına kapılarak gereğinden fazla mı bilgi vermişti acaba? Çavuşa kapıyı kapatması için emir verdi. Ancak kapı tam kapanmak üzereyken Paganino kapının aralığından süzülüp ana binaya geri döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kaleyi korumaya çalışanlara yardım etmem gerek. Merak etmeyin; onları bu tarafa yönlendireceğim."

"Bu kapıyı arkamızdan sürgülememiz lazım. Şu an gelmezsen, tek kalırsın."

"Başımın çaresine bakarım, efendim. Her zaman olduğu gibi."

"O zaman Tanrı seninle olsun. Benim bu insanların güvenliğini sağlamam gerek."

Ezio sığınakta aşağı yukarı ne kadar insan olduğuna baktı. Karanlıkta, diğer kaçakların arasında hem kız kardeşinin hem de annesinin simasını çıkarınca kendi kendine derin bir oh çekti.

"Kaybedecek vakit yok," dedikten sonra da epey büyük bir demir parçasıyla kapıyı arkalarından sıkıca sürgüledi.

ON BİR

Annesi ve kız kardeşi yarasını çarçabuk, güzelce sarıp onun ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra Ezio, sığınağın kuzey duvarının ortasındaki şömine rafının hemen yanında duran Üstat Assasin Leonius heykelinin içine yerleştirilmiş gizli kolu çevirmesi için başçavuşa emir verdi. Gizli kapı açıldı ve insanların içinden geçerek kasaba sınırlarının yarım kilometre ötesinde kalan kırsal bölgeye kaçıp güvende olabilecekleri bir koridor belirdi.

Claudia ve Maria girişte durmuş, kasaba halkının kapıdan geçişini yönlendiriyordu. Başçavuş, kaçan insanlara yol göstermek ve onları korumak için bir müfrezeyle birlikte ellerinde fenerlerle önden gitmişti.

"*Acele edin!*" diye bağırdı Ezio, tünelin kapkara ağzından içeri giren kasaba sakinlerine. "Panik yapmayın! Hızlı hareket edin ama koşmayın! Tünelde izdiham yaşanmasını istemeyiz."

"Peki ya bize ne olacak? Mario'ya ne olacak?" diye sordu Maria.

"Mario... sana bunu nasıl söyleyebilirim ki... Mario öldürüldü. Senin ve Claudia'nın Floransa'ya, evimize gitmenizi istiyorum."

"Mario öldü mü?" diye bağırdı Maria.

"Floransa'da bizim için ne var ki?" diye sordu Claudia.

Ezio ellerini iki yana açtı. "Evimiz. Lorenzo de' Medici ve oğlu. Auditore Köşkü'nün bize iade edileceğine dair söz verdiler ve sözlerinin arkasında da durdular. Şu an şehir tekrar *Signoria*'nın himayesi altında, ayrıca Vali Sedorini'nin de eve gayet iyi göz kulak olduğunu biliyorum. O yüzden eve gidin. Kendinizi Paola ve Annetta'nın ellerine teslim edin. Ben de yanınıza elimden geldiğince çabuk ulaşmaya çalışacağım."

"Emin misin? Bizim eski evimiz hakkında aldığımız haberler çok farklı. *Messer* Soderini evi kurtarmakta çok geç kalmış. Her halükârda biz seninle kalmak istiyoruz, Ezio. Sana yardım etmek istiyoruz."

Hayatta kalan son kasaba sakinleri de artık tünelin içine girmeye başlamıştı. Tam bu sırada sığınağı dış dünyadan ayıran kapının üzerine ağır darbeler inmeye başladı.

"Bu sesler de ne?"

"Borgia kuvvetleri... Acele edin! Acele edin!"

Ezio sona kalan kasaba sakinlerinden sonra annesiyle kız kardeşini de hemen içeri soktu ve hayatta kalan birkaç Assasin savaşçısıyla birlikte insanları arkadan takip etti.

Tünelde zorlukla ilerliyorlardı. Tam yolu yarıladıkları sırada Ezio, Borgia askerlerinin kapıyı kırıp sığınağa girerken çıkardıkları gürültüyü duydu. Adamlar az sonra tünelin içinde olacaklardı. Geride kalanlara acele etmeleri için bağırırken, arkalarından koşarak gelen silahlı askerlerin ayak seslerini duydu. İnsanlar tünelin o bölümünü sonlandıran bir giriş kapısını koşar adım geride bıraktıktan sonra, Ezio kapının yanındaki kolu kavradı ve Assasin kaçaklarından sonuncusunun da içeri girmesini bekledikten sonra kolu birden sert bir

şekilde çekti. Demir parmaklıklı kapı gürültüyle aşağı inerken, peşlerindeki Borgia askerlerinden en önde koşanı arada kaldı ve ağır, demir malzemenin sivri uçları onu yere çiviledi. Adamın can acısıyla attığı çığlıklar geçidi doldurdu. Ezio çoktan ileriye koşmuştu ve insanlarına sağ salim kaçabilmeleri için paha biçilmez bir zaman kazandırdığını biliyordu.

Saatlerce sürmüş gibi gelen ama gerçekte yalnızca dakikalarla sınırlı olan bir ilerleyişten sonra tünelin eğimi yön değiştirir gibi oldu; önce düzleşti, sonra da hafifçe yükseldi. Çıkışa yaklaştıkça içerinin küflü havası gittikçe etkisini kaybetmeye başladı; az sonra dışarıda olacaklardı. Tam o anda hepsinin kulağına ardı ardına atılan güllelerin çıkardığı şiddetli gümbürtü sesleri geldi. Borgia tarafı son bir yıkım hareketi olarak ellerinde ne kadar ateş gücü varsa hepsini kalenin üzerine boşaltıyor olmalıydı. Geçit sallandı ve tavandan aşağı toz yağmaya başladı; bundan sonra da ilk başta derinden gelen ama giderek ürkütücü bir şekilde şiddetlenen, buzun çatlamasına benzer bir ses duyuldu.

"*Dio, ti prego, salvaci* – tavan çöküyor!" diye hüngür hüngür ağlayarak bağırdı bir kadın. Diğerleri de çığlık atmaya, bağırmaya başlarken diri diri gömülme korkusu tüm kalabalığa yayıldı.

Ansızın tünelin çatısı açılır gibi oldu ve kafalarına yağmur gibi taş yağmaya başladı. Kaçaklar düşen kaya parçalarından kaçmaya çalışarak ileri atıldı, ama Claudia yeterince hızlı tepki gösteremediği için toz bulutunun içinde kayboldu. Ezio panik içinde etrafına bakındı; kız kardeşinin çığlığını duyuyor ama onu göremiyordu. Kaygılı bir sesle "Claudia!" diye bağırdı.

"Ezio!" diye bağırarak karşılık verdi bir ses. Toz bulutu dağıldığında kız kardeşi yıkıntıların arasından bir yol bulup dikkatle ilerledi.

"Tanrı'ya şükür, iyisin. Üzerine bir şey düştü mü?" diye sordu Ezio.

"Hayır, ben iyiyim. Annem iyi mi?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Maria.

Şu ana kadar hayatta kalabildiklerine şükrederek üstlerini silkelediler ve kaçış geçidinin son kısmını da geride bırakmak için tekrar yola koyuldular. En sonunda da tünelden kaçıp açık havaya çıktılar. Daha önce çim ve toprak kokusu hiç bu kadar hoş gelmemişti burunlarına.

Tünelin ağzı kırsal alandan dik vadilerin üzerine gerilmiş birkaç halat köprüyle ayrılıyordu. Burası iyi bir kaçış planının parçası olarak Mario tarafından bu şekilde tasarlanmıştı. Monteriggioni, Borgiaların neden olduğu yıkımdan sağ çıkacaktı; Borgia askerleri kasabayı yerle bir ettikten sonra burası artık onların ilgisini çekmeyecekti. Ezio da bir süre sonra geri dönüp kasabayı yeniden inşa edecek, orayı bir kez daha Assasinlerin gururla yöneteceği müstahkem bir mevki yapacaktı. Bundan emindi. Çok daha iyisi olacaktı hatta. Monteriggioni, acımasızca katledilen soylu amcasına adanmış bir anıt olarak kalacaktı. Ezio kendisine bu sözü verdi.

Gereksiz zorbalıklar yüzünden ailesinin başına gelen felaketlerden bıkmıştı artık.

Ezio kaçışlarının ardından köprüleri kesip yıkmayı planlıyordu, ama kılavuzluk ettikleri insanların arasında yaşlılar ve yaralandıkları için sendeleyenler vardı. Bu esnada arkasından, hızla yaklaşan takipçilerinin ayak seslerini ve bağrışlarını duyabiliyordu. Sırtında birini taşıması neredeyse imkânsızdı, ancak bacağını hareket ettiremeyen bir kadını kaldırıp sağlam omzunun üzerine koymayı başardı ve ilk halat köprünün üzerinden sendeleye sendeleye geçti. Köprü onların ağırlıkları altında tehlikeli şekilde sallanıyordu.

"Çabuk ol!" diye bağırdı arkasından gelen muhafıza. Adam, Borgia askerleriyle mücadeleye girişmişti bile. Ezio adamlarının en sonuncusu da kayalıkların olduğu güvenli alana geçene kadar uzakta bekledi. Adamları köprüden koşarak geçti; ancak bu sırada birkaç Borgia askeri de karşıya geçmişti. Ezio düşman askerlerinin yolunu kesti ve sağlam kolunu kılıç tutmak için kullanarak mücadeleye girişti. Acısı onu engellese de Borgia askerleri onunla baş edemedi; çok hızlı hareket etmesinden ötürü görünmez olan kılıcı aynı anda iki kılıca karşı koyarak adamların hamlelerini geri savurdu. Bir yana adım atıp adamların birinden gelen tehlikeli bir kılıç darbesinin altında çöktü ve kendi silahını kullanarak adamın bacak zırhının diz bağlantısının olduğu yeri kesti. Adam düşecek gibi oldu; artık sol bacağı bir işe yaramazdı. Diğer saldırgan Ezio'nun dengesini kaybettiğini düşünüp aşağıya, ona doğru hızla bir hamle yaptı. Ancak Ezio kenara doğru takla attı ve adamın kılıcı kayaya çarpıp sekti; kopan kaya parçaları vadinin içine saçıldı. Darbenin etkisi kılıcını baştan aşağı sallayıp elinin ve kolunun kemiklerini titretirken adam irkildi. Ezio bu şansı gördü ve tüm gücünü toplayıp yukarıya doğru atıldı. Kılıcını düşmanının aşağıda duran kolunun üzerine ve sonra yüzüne doğru savurdu. Adam aşağıya düşerken, Ezio kaşla göz arasında kılıcını köprüyü taşıyan halatların üzerine denk getirmeyi başardı. Bir anda kopan halatlar üzerlerindeki gerginliğin etkisiyle korkunç bir ses çıkararak vadinin üzerinden geriye fırladı. Köprü akordeon gibi toplanarak kayalıklardan uzaklaşırken, o sırada köprüyü geçmeye başlayan Borgia'nın adamları da çığlık çığlığa aşağıdaki uçuruma düştü.

Geri dönüp baktığında Ezio vadinin diğer tarafında Cesare'yi gördü. Yanında Caterina vardı ve kadın hâlâ zincire bağ-

lıydı. Onu yüzünde vahşi bir bakış olan Lucrezia tutuyordu. Juan Borgia, yüzü bir ölününki gibi solgun olan Micheletto ve ter içinde kalan Fransız General Valois da yanlarındaydı. Leonardo görünürde yoktu. Ama Leo nasıl olur da böyle bir şerefsizin tarafına geçerdi ki? Kesinlikle bir tehdit söz konusu olmalıydı. Ezio, Leonardo'nun isteyerek böyle bir adama boyun eğebileceğine inanmıyordu.

Cesare, Ezio'ya bir şey sallıyordu.

"Sırada seninki var!" diye öfkeyle haykırdı.

Ezio, Cesare'nin salladığı şeyin, amcasının kafası olduğunu görebiliyordu.

ON İKİ

Ezio'nun artık gidebileceği tek bir yer vardı. Cesare'nin askerlerinin önü kesilmişti; vadinin çevresinden dolanıp Ezio'nun halkına ulaşmaları günler sürerdi. Ezio insanları en azından şimdilik Borgia himayesi altında olmayan Siena, San Gimignano, Pisa, Lucca, Pistoia ve Floransa gibi şehirlere yönlendirdi. Oralarda sığınacak yer bulabilirlerdi. Ezio ayrıca Auditore Köşkü'nün başına ne gelmiş olursa olsun Floransa'nın güvenliğine sığınma fikrinin ne kadar akıllıca olduğu konusunda annesinin ve kız kardeşinin kafasına girmeye çalıştı. Şehirdeki tüm acı hatıralarına rağmen geri dönmeleri gerekiyordu... Mario'nun intikamını almak konusunda zorlayıcı bir arzu ikisinin de aklını esir almış olsa bile geri dönmeleri şarttı.

Fakat Ezio Roma'ya doğru yola çıkacaktı. Cesare'nin, adamlarını yeniden toparlamak için oraya gideceğini biliyordu. Son derece küstah bir adam olan Cesare, Ezio'nun yenildiğini, hatta yolda ölüp leşinin yere serildiğini bile düşünüyor olabilirdi. Eğer gerçekten böyle düşünüyorsa, bu Assasinlerin işine gelirdi. Ama Ezio'nun aklını başka bir şey kurcalıyordu. Mario'nun ölümüyle Yoldaşlık lidersiz kalmış-

tı. Machiavelli Yoldaşlık içerisinde önemli bir kuvvetti, ancak şu anda Ezio'nun dostu gibi durmuyordu. Bu bir an önce çözüme kavuşturulması gereken bir şeydi.

Kasabanın hayatta kalan sakinleriyle birlikte yanlarında hayvanlarını da getirmeyi başarmışlardı ve bu hayvanların arasında Mario'nun çok sevdiği, kestanerengi savaş atı da vardı. Ezio yaşlı seyisin onun için tuttuğu atın sırtına çıkıp oturdu. Yaşlı seyis de kaçmayı başaranlar arasındaydı, fakat maalesef atlarının çoğu Borgia askerleri tarafından ele geçirilmişti.

Ezio atını dizginlerken annesi ve kız kardeşiyle vedalaştı.

"Gerçekten Roma'ya gitmek zorunda mısın?" diye sordu Maria.

"Anne, bu savaşı kazanmanın tek yolu, düşmanın üzerine yürümek."

"Ama sen Borgia kuvvetlerine karşı nasıl başarılı olabilirsin ki?"

"Onların tek düşmanı ben değilim. Üstelik Machiavelli de orada. Onunla aramı düzeltip beraber çalışmam gerek."

"Elma Cesare'nin elinde," dedi Claudia ciddi bir sesle.

"Elma'nın sahip olduğu güçlere hâkim olmadığı için şükretmeliyiz," diye cevap verdi Ezio; ancak şahsen büyük kuşkuları vardı. Leonardo şu anda Cesare'ye çalışıyordu ve onun himayesi altındaydı. Ezio eski arkadaşının ne kadar zeki olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer Leonardo Elma'nın gizemlerini Cesare'ye öğretirse, hatta daha da kötüsü Rodrigo onu tekrar ele geçirirse...

Ezio bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. Elma'nın yaratacağı tehditlerle karşılaşmadan önce hâlâ biraz zamanı vardı.

"Şu an oraya at sırtında gidemezsin. Roma güneyde, kilo-

metrelerce uzakta. En azından bir-iki gün daha bekleyemez misin?" diye sordu Claudia.

"Borgia ailesi rahat durmaz. Üstelik Tapınakçıların o şeytani ruhu da içlerinde cirit atıyor," diye soğuk bir edayla cevap verdi Ezio. "Onların gücü kırılmadan kimse rahat bir uyku çekemeyecek."

"Ya güçleri asla kırılamazsa?"

"Mücadeleyi asla bırakmamalıyız. Bıraktığımız an, kaybederiz."

"*E vero*." Kız kardeşi omuzlarını düşürdü ama sonra yeniden doğrulttu. "Mücadele *asla* bırakılmamalı," dedi kararlılıkla.

"Ölünceye dek," dedi Ezio.

"Ölünceye dek."

"Yolda dikkatli ol."

"Sen de öyle."

Ezio eyerden aşağı sarkıp annesini ve kız kardeşini öptükten sonra atını ters çevirip güneye doğru yola koyuldu. Yarasının acısından ve savaş yorgunluğundan kafası zonkluyordu. Ama dahası da vardı: Hem Mario'nun ölmesi hem de Caterina'nın yakalanması kalbine ve ruhuna büyük bir acı veriyordu. Caterina'yı kötü niyetli Borgia ailesinin pençeleri arasında düşününce tüyleri ürperdi; onların ellerindeyken kadını nasıl bir kaderin beklediğini çok iyi biliyordu. Şimdiyse Borgia birliklerinin etrafından dolanması gerekiyordu, ama içinden bir ses, Assasinlerin müstahkem mevkiini ele geçirerek en büyük amacını gerçekleştirmiş olan Cesare'nin büyük ihtimalle evine geri dönmekte olduğunu söylüyordu. Tabii bir de Caterina'nın güvenliği meselesi vardı, ancak Ezio çok iyi biliyordu ki, eğer sonuna kadar mücadele edecek birisi varsa o da Caterina'ydı.

En önemlisi ise, İtalya'ya giderek yayılan çıbanı deşip temizlemek, bunu da Borgia mikrobu ülkenin her yerine bulaşmadan, en kısa zamanda yapmaktı.

Topuklarını atın iki yanına sertçe vurdu ve tozlu yoldan güneye doğru dörtnala ilerlemeye başladı.

Yorgunluktan başı dönüyordu, ancak uyanık kalmak için tüm iradesini kullanarak kendine hâkim olmayı başardı. Dört bir taraftan kuşatma altında olan ülkesinin harap durumdaki başkentine varmadan asla dinlenmeyeceğine ant içti. Fakat uyuyabilmek için daha kilometrelerce yol gitmesi gerekiyordu.

ON ÜÇ

Bunca yolu yaralı halde, hem de at sırtında tepmekle ne kadar aptallık etmişti! Yolculuğa sadece atın dinlenmesi için ara vermiş ve kendisi daha doğru dürüst dinlenemeden zavallı hayvanı sabırsızca kırbaçlamıştı. Aslında posta atı daha mantıklı bir seçim olurdu, ama bu kestanerengi at, Campione, onu Mario'ya bağlayan son halkaydı.

Peki ya şimdi neredeydi? Yıkık dökük, köhne bir yöre ve sonra, onun ortasında yükselen, bir zamanlar heybetiyle ün salmış, sarı taşlardan örülme bir kemer hatırlıyordu; vaktiyle hayli ihtişamlı olan bir şehrin surlarını delip geçen bir giriş kapısı...

Machiavelli'yle arasını düzeltme içgüdüsüyle hareket etmişti; Rodrigo Borgia'yı öldürmeyerek yapmış olduğu hatayı düzeltme içgüdüsüyle...

Ancak Tanrı biliyordu ya, çok yorulmuştu.

Ot yatağının üzerine sırtüstü uzandı. Burnuna kuru saman kokusu geliyor, buna az da olsa inek gübresi kokusu karışıyordu.

Neredeydi?

Gözlerinin önüne Caterina'nın güçlü bir hayali geldi an-

sızın. Onu kurtarması gerekiyordu! En sonunda birlikte olmaları gerekiyordu!

Ama belki de asıl kendisini *ondan* kurtarması gerekiyordu; her ne kadar kalbinin bir köşesi, gerçekten istediği şeyin bu olmadığını söylese de... Peki ama bu kadına nasıl güvenebilirdi? Basit bir adam bir kadının zihnindeki karmaşık labirentleri nasıl çözebilirdi ki? Heyhat... insanın yaşı ne kadar ilerlerse ilerlesin aşkın çektirdiği işkenceler biraz olsun azalmıyordu.

Caterina onu kullanıyor olabilir miydi?

Ezio hep kalbinin derinliklerinde gizli bir oda barındırmıştı; kendi kendine kaldığı *mahrem bir oda*. Onun kapısı başkalarına asla açılmazdı; en yakın arkadaşlarına, o odayı bilen ve ona saygı duyan annesine, kız kardeşine ve daha önceleri, merhum erkek kardeşleriyle babasına bile.

Caterina o kapıyı kırıp içeri mi girmişti yoksa? Ezio babasının ve erkek kardeşlerinin katledilmesini engelleyememişti ama –İsa ve Kutsal Haç adına!– Maria ve Claudia'yı korumak için elinden geleni yapmıştı.

Caterina kendi başının çaresine bakabilirdi. Kapağını asla açtırmayan bir kitaptı o kadın, ama yine de... yine de... Ezio o kitabı okumak için nasıl da can atıyordu!

"Seni seviyorum!" diye seslendi kalbi Caterina'ya, elinde olmadan. Bu geç yaşında bile olsa en sonunda hayallerinin kadınını bulmuştu. *Fakat görevin her şeyden önce geliyor*, dedi kendi kendine. Hem Caterina... Caterina kartlarını hiçbir zaman açık oynamamış, içini hiç göstermemişti. Gizemli kahverengi gözleri, gülümsemesi, Ezio'yu o uzun, marifetli parmaklarında oynatışı... Yakınlığı... Ah, o yakınlığı... Bir de hep vanilya ve gül kokan saçlarının o derin sessizliği...

Tutkuyla sevişmelerinin ardından kafasını onun göğsüne

yaslayıp kendini güvende hissetmeyi onca istemiş olsa bile Ezio ona nasıl güvenebilirdi ki?

Asla! Yoldaşlık. Yoldaşlık! Görevi ve kaderi...

Ben öldüm, dedi kendi kendine. *Ruhen çoktan öldüm. Ama halletmem gereken şeyi halledeceğim.*

Gördüğü hayal gözlerinin önünden uçup giderken gözkapakları titreyerek açıldı. Üzerine doğru eğilmiş, iri ama buruşuk göğüslerden oluşan bir dekolte vardı karşısında. Kadının giydiği kombinezon, Kızıldeniz gibi ortadan ikiye ayrılmıştı.

Ezio, uzanmakta olduğu saman yığınının üzerinde hemen doğruldu. Yarası şu anda adamakıllı sarılıydı ve acısı neredeyse hiç yokmuş gibi hafifti. Gözleri daha da alıştığında kabaca yontulmuş taşlarla örülü duvarları olan küçük bir odada olduğunu anladı. Küçük pencerelerdeki Calico perdeleri çekili duruyordu ve bir köşede demir bir ocak yanıyordu. Mekân sadece ocağın açık kapağından gelen köz ışığıyla aydınlanmaktaydı. Sonra o kapak kapandı ve Ezio dışında odada bulunan her kimse bir gaz lambasının fitilini yaktı.

Bir köylüyü andıran, orta yaşlarda bir kadın Ezio'nun yanında diz çöktü ve görebileceği mesafeye yaklaştı. Lapayı ve sargıyı düzeltip Ezio'nun yarasıyla ilgilenirken yüzünde dostça bir ifade vardı.

Ancak canı yanan Ezio acıyla irkildi.

"*Calmatevi!*" dedi kadın. "Acın birazdan diner."

"Atım nerede? Campione nerede?"

"Güvende. Dinleniyor. Bunu da hak etti doğrusu. Ağzından kan geliyordu. Hem de o kadar güzel bir at! Ona ne yaptın ki sen?"

Kadın tuttuğu su kâsesini yere koydu ve ayağa kalktı.

"Neredeyim ben?"

"Roma'dasın, tatlım. *Messer* Machiavelli seni eyerinin üzerinde baygın halde, atını da ağzından köpükler çıkarırken bulmuş. Sonra ikinizi de alıp buraya getirdi işte. Endişelenme; sana ve atına bakmam için kocama ve bana iyi para ödedi. Kimseye bir şey söylemememiz için de biraz üzerine ekledi. Ancak *Messer* Machiavelli'yi bilirsin; cesaretin varsa söylediğini yapma! Neyse, örgütünüz için daha önce de bu tarz bir iş yapmıştık zaten."

"Bana hiç haber bıraktı mı?"

"Ah, evet. Ayağa kalkar kalkmaz onunla Augustus Anıtmezarı'nda buluşman gerekiyor. Oranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Harabelerden biri, değil mi?"

"Aynen öyle. Gerçi haraplık açısından bugünlerde bu çirkin şehrin geri kalanından pek farklı sayılmaz. Roma... Sözde bir zamanlar dünyanın merkeziymiş... Ama şimdiki haline bir baksana: Floransa'dan küçük, hatta Venedik'in yarısı kadar. Ancak yine de bir övünç kaynağımız var." Kadın kesik kesik güldü.

"Nedir o?"

"Bir zamanlar kendine Roma demekle gururlanan bu köhne şehirde bugün yalnızca elli bin kişi, yalnızca elli bin zavallı yaşıyor ve bunların yedi bini sokak kadını! Bu rekor olmalı!" Kadın yine kıkır kıkır güldü. "Herkesin Yeni Hastalık'a tutulmamasına şaşmamak lazım. Burada kimseyle yatma," diye ekledi, "tabii eğer o hastalık yüzünden hayatın kararsın istemiyorsan. Kardinallerde bile var, düşün artık. Hatta Papa'yla oğlunun da aynı hastalıktan mustarip olduğunu söylüyorlar."

Ezio Roma'yı hayal meyal hatırlıyordu. Şu an oldukça tu-

haf bir görünümü olan şehrin çürümekte olan kadim duvarları, bir zamanlar bir milyon insanı içine alabilecek şekilde tasarlanmıştı. Şimdiyse arazilerin çoğu tarım için çiftçilere verilmiş durumdaydı.

Ezio antik zamanlarda Büyük Forum'un bulunduğu, şimdilerdeyse koyunlarla keçilerin otladığı, harabelerle dolu boş araziyi de hatırlıyordu. İnsanlar domuz ağılı inşa etmek ya da öğütüp kireç elde etmek için arazinin dört bir tarafına saçılmış kadim oyma mermerleri ve diğer somaki taşlarını çalıyordu. Diğer yandan, varoş kesimlerin yıkıntılarının ve eğri büğrü, pis sokakların arasından Papa IV. Sixtus'la Papa VI. Alexander'ın yeni debdebeli binaları, bayat ekmekten başka yiyecek hiçbir şeyin olmadığı bir masanın üstündeki düğün pastaları gibi haysiyetsizce yükseliyordu.

Kilise'nin yüceliği teyit edilmiş ve nihayet Avignon'daki Papalık sürgünü sona ermişti. İtibarı yalnızca krallardan değil aynı zamanda bizzat Kutsal Roma İmparatoru Maximilian'dan da üstün olan, uluslararası arenanın önde gelen şahsiyeti Papa, tekrar Roma'daki tahtına oturmuştu.

Yeni Amerikaların güney kıtasını yüce muhakemesiyle cetvel usulü bölüp 1494'te imzalanan Tordesillas Antlaşması'yla sömürgeci Portekiz ve İspanya arasında paylaştıran kişi, Papa VI. Alexander değil miydi? İşte Yeni Hastalık da Napoli, İtalya'da aynı yıl patlak vermişti. Bu hastalığa Fransız Hastalığı –*morbus gallicus*– diyorlardı, ama herkes onun Yeni Dünya'dan Kristof Kolomb'un Cenevizli denizcileri tarafından getirildiğini biliyordu. Gerçekten fena bir hastalıktı. İnsanların yüzlerinde ve vücutlarında çıbanlar ve kabarcıklar çıkıyor; hastalığın son evrelerindeyse yüzlerinin şekli tanınmayacak derecede değişiyordu.

Bu arada Roma'da fakir kesim arpa ve –bulabilirlerse– do-

muz pastırmasıyla karınlarını doyuruyordu. Pis sokaklarda tifüs, kolera ve Kara Ölüm kol geziyordu. Şehir sakinlerine gelince... Aralarında gösteriş meraklısı zenginler şüphesiz vardı; ancak geri kalan kesim sığır çobanlarını andırıyor ve onlar kadar kötü hayatlar sürüyordu.

Göz alıcı bir bolluk içinde yüzen Vatikan'a ne kadar da zıttı bu durum! Yüce Roma şehri, tarihin çöp yığınına dönüşmüştü. Şu an vahşi köpeklerin ve kurtların cirit attığı, sokak demeye bin şahit isteyen pis yollarda Ezio artık göçmekte olan kiliseler gördüğünü anımsıyordu; çürümekte olan terk edilmiş mekânlar da ona muhtemelen artık harabeye dönmüş olan Floransa'daki aile köşklerini hatırlatmıştı.

"Kalkmalıyım. *Messer* Machiavelli'yi bulmam gerek," dedi çabucak, gözünün önüne gelen görüntüleri silip atarak.

"İyice iyileş de, öyle..." diye cevap verdi bakıcısı. "Sana yeni kıyafetler bıraktı. Hazır olduğunda onları giyersin."

Ezio ayağa kalktı, kalkar kalkmaz da başı döndü, fakat kafasını sallayınca baş dönmesi geçti. Sonra Machiavelli'nin onun için bıraktığı giysiyi üzerine geçirdi. Keten kumaştan dikilmiş bu giysinin, sivri ucu bir kartalın gagasını andıran, yumuşak yünden yapılma bir de başlığı vardı. Machiavelli ayrıca İspanyol derisinden yapılma bir çift yumuşak, darbeye dayanıklı eldivenle bir çift de bot bırakmıştı. Ezio giyinip kuşandı, fakat hazırlanırken harcadığı çaba ona epey acı çektirdi. İşi bittiğindeyse kadın onu bir balkona götürdü. Ezio daracık bir gecekonduda değil, aslında bir zamanlar koca bir saray olan bir yapının kalıntıları arasında olduğunu o zaman anladı. *Piano nobile*'de olmalıydılar. Altında gözlerinin önüne serilen, terk edilmiş harabelerle dolu şehre baktığında derin bir nefes aldı. Ayaklarının üzerinden korkusuzca geçen bir sıçanı tekmesiyle uzağa fırlattı.

"Ah, *Roma*," dedi alaycı bir tavırla.

"Ya da ondan geriye ne kaldıysa..." diye karşılık verdi kadın, yine kıkır kıkır gülerek.

"Teşekkür ederim, *Madonna*. Bu iyiliği kime?.."

"Ben *Contessa* Margherita deghli Campi," dedi kadın ve Ezio bir zamanlar hayli güzel olduğu belli olan karşısındaki çehrenin narin hatlarını nihayet loş ışıkta görebildi. "Ya da ondan geriye ne kaldıysa..."

"*Contessa*," dedi Ezio, eğilerek selam verirken sesindeki üzgün ifadeyi gizlemeye çalışarak.

"*Mausoleo* şu tarafta," diye karşılık veren kadın, gülümseyerek eliyle bir yeri işaret etti. "Machiavelli'yle buluşacağın yer orası."

"Göremiyorum."

"Gösterdiğim yönde... Maalesef benim *palazzo*'mdan orayı göremezsin."

Ezio karanlığa doğru bakarak gözlerini kıstı. "Peki ya şu kilisenin kulesinden?"

Kadın ona baktı. "Santo Stefano'nun mu? Evet. Ama orası harabeye dönmüş durumda. Kuleye çıkan merdivenler yıkık."

Ezio kendini toparladı. Buluşma noktasına mümkün olduğu kadar güvenli ve hızlı bir şekilde ulaşması gerekiyordu. Gece-gündüz sokakları istila eden dilenciler, sokak kadınları ve kapkaççılar yüzünden geç kalmak istemiyordu.

"O mühim değil," dedi kadına. "*Vi ringrazio di tutto quello che avete fatto per me, buona Contessa. Addio.*"

"Başımın üstünde yerin var," diye karşılık verdi kadın alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bu kadar çabuk yola çıkabilecek kadar iyileştiğinden emin misin? Bir doktora görünsen iyi olur. Aslında birini tavsiye edebilirim, ama onlara param

yetmiyor artık. Yaranı temizleyip sardım, ancak ben uzman değilim."

"Tapınakçılar beklemez; benim de sallanmamam gerek," diye cevap verdi Ezio. "Tekrar teşekkür ederim. Hoşça kal."

"Tanrı yanında olsun."

Ezio balkondan sıçrayıp aşağıya, sokağa atladı ve çarpmanın etkisiyle irkildi. Sarayda kalan yıkıntılarla çevrili meydandan hızla geçip kilise yönünde ilerledi. İki kez kuleyi gözden kaybetti ve geldiği yoldan geri dönmek zorunda kaldı. Üç kez cüzamlı dilenciler yanına yanaştı ve bir kere de ara sokaklardan birine sinsice kaçan, dişlerinin arasında muhtemelen ölü bir çocuk taşıyan bir kurtla karşılaştı. Sonunda kilisenin önündeki açık alana vardı. Binanın cephesi çakılan tahtalarla kapatılmış, girişini süsleyen kireç taşından aziz heykelleri de bakımsızlıktan deforme olmuştu. Ezio binanın cephesindeki çürümüş taşlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu; ancak yapacak bir şey yoktu – tırmanmak zorundaydı.

Bunu da başardı; ancak birkaç yerde ayağı kaymış ve bir keresinde de bastığı anda yıkılan bir pencere şevi yüzünden ayakları boşlukta sallanmış, parmaklarının ucundan asılı kalmıştı. Ancak hâlâ çok güçlü bir adamdı ve bedenini yukarıya taşıyıp kendini tehlikeden kurtarmayı bilmişti. En sonunda kulenin tepesindeydi. Binanın kurşundan çatısının üzerinde tünemiş duruyordu. Anıtmezar'ın çatısı birkaç bina ötede ay ışığının altında solgunca parlıyordu.

Gizli süngüsünü, kılıcını ve hançerini düzeltti. Aşağıdaki meydanda boşta duran, saman dolu bir at arabasının içine tam bir kader atlayışı yapacaktı ki yarası sızladı ve acıdan bedeni iki büklüm oldu.

Contessa *yaramı iyi sardı. Ancak haklıydı; bir doktora görünmem gerek*, dedi kendi kendine.

Acı içinde kulenin duvarından aşağı doğru ilerleyip sokağa indi. Nerede bir *medico* bulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden önce bir hanın yolunu tuttu ve birkaç duka karşılığında doktorun adresini aldı. Vermiş olduğu parayla bir bardak Sanguineus da içti. İçki az da olsa acısını bastırdı.

Doktorun muayenehanesine vardığında vakit geçti. İçeriden boğuk bir cevap alabilmesi için kapıya birkaç kez sertçe vurması gerekti. Derken kapı gıcırdayarak hafifçe aralandı ve kapı aralığında altmış yaşlarında, kalın camlı bir gözlük takmış, şişman, sakallı biri belirdi. Adam basbayağı sarhoştu – Ezio ağzından gelen içki kokusunu alabiliyordu– ve bir gözü de diğerinden daha büyük görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Siz *Dottore* Antonio musunuz?"

"Farz et ki oyum..."

"Yardımınıza ihtiyacım var."

"Geç oldu," diye karşılık verdi doktor, ama gözleri Ezio'nun omzundaki yaraya doğru kaymış ve bakışları –temkini elden bırakmasa da– daha anlayışlı bir ifadeye bürünmüştü. "Fazladan ödersin."

"Pazarlık edecek durumda değilim."

"Güzel. Geç içeri."

Doktor kapının zincirini çözdü ve kenara geçti. Ezio da minnettar bir edayla, kirişlerinde bakır çömlekler, camdan ilaç şişeleri, kurutulmuş yarasalar, kertenkeleler, fareler ve yılanlar asılı olan bir giriş koridoruna doğru sendeleyerek ilerledi.

Doktor onu derhal bir iç odaya aldı. Odanın içerisinde bir köşeye yerleştirilmiş dar bir yatak; üzeri kâğıtlarla kaplı, dağınık, büyük bir masa; açık duran kapaklarından içinde başka ilaç şişelerinin de olduğu anlaşılan bir dolap ve irili ufaklı

neşterlerin, minyatür testerelerin bulunduğu, yine ağzı açık, deri bir kutu göze çarpıyordu.

Doktor, Ezio'nun bakışlarını takip etti ve kısa bir kahkaha patlattı. "Biz *medici* aslında sonradan görme tamircilerden farksızızdır," dedi. "Yatağa uzan da bir bakayım. Ama başlamadan önce üç duka rica edeyim; peşin olarak."

Ezio parayı uzattı.

Doktor yaranın sargısını açtı ve yaralı bölgeyle öyle oynadı ki Ezio neredeyse acıdan bayılacaktı.

"Kıpırdama!" diye söylendi doktor. Yaralı bölgeyle biraz daha uğraştıktan sonra üzerine küçük bir şişeden yakıcı bir sıvı boşalttı, yarayı pamukla hafifçe temizledi ve birkaç temiz sargı bezi çıkarıp bölgeyi tekrar sıkıca sardı.

"Senin yaşındaki biri böyle bir yarayı ilaçla atlatamaz." Doktor, dolabını karıştırdı ve içinde vıcık vıcık bir madde olan cam bir şişe çıkardı. "Ama bu şey acıyı dindirir. Hepsini tek seferde içme. Bu arada, bir üç duka daha rica edeyim. Ayrıca endişelenmene gerek yok, zamanla iyileşeceksin."

"*Grazie, dottore.*"

"Beş doktordan dördü sülük tavsiye ederdi; ancak bu tarz bir yara için etkili oldukları görülmemiştir. Yaranın sebebi nedir peki? O kadar nadir rastlanan bir vaka olmasa kurşun yarası derdim. Gerekirse yine gel. Ya da sana şehirdeki birkaç başarılı arkadaşımı tavsiye edebilirim."

"Senin kadar çok para alırlar mı?"

Doktor Antonio alaylı bir edayla gülümsedi. "Beyefendi, siz ucuz atlattınız, o kadar söyleyeyim."

Ezio ağır ağır yürüyerek sokağa çıktı. Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu ve sokaklar çoktan yapış yapış olmaya, çamurla dolmaya başlamıştı.

"'Senin yaşındaki biri'," diye söylendi Ezio. "*Che sobbalzo!*"

Hana geri döndü, zira orada kiralık odaların olduğunu görmüştü. Handa kalıp karnını doyuracak ve sabaha Anıtmezar'a gitmek üzere yola çıkacaktı. Sonra sadece Assasin yoldaşının gelmesini beklemesi gerekecekti. Machiavelli *Contessa*'ya en azından bir randevu zamanı verebilirdi, ama Ezio Machiavelli'nin güvenliğe ne kadar önem verdiğinin farkındaydı. Onun her gün düzenli aralıklarla Anıtmezar'a geldiğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Bu yüzden Machiavelli'yi çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacağından emindi.

Perişan sokaklardan ve dar yollardan dikkatle, yavaş yavaş ilerledi. Göğüs zırhlarının üzerindeki boğa armalarıyla kolayca tanınan bir Borgia devriyesi ne zaman yaklaşacak olsa hızla kapı ağızlarının gölgesine saklandı.

Hana tekrar vardığında gece yarısı olmuştu. İçinde o kapkara sıvının bulunduğu cam şişeden bir yudum aldı –tadı güzeldi– ve kılıcının topuzuyla han kapısına birkaç kez sertçe vurdu.

ON DÖRT

Ertesi gün Ezio sabah erkenden handan ayrıldı. Yarası sızlıyordu ama acısı hafiflemişti ve artık kolunu çok daha iyi kullanabiliyordu. Yola çıkmadan önce geleneksel kılıç-hançer hareketlerinin yanı sıra gizli süngüsüyle de birkaç vuruş çalışması yaptı ve onu zorlanmadan kullanabildiğini gördü. İyi ki kılıç tutan kolunun omuz kısmına isabet etmemişti kurşun.

Ezio, Borgia tarafının ve Tapınakçı işbirlikçilerinin onun Monteriggioni savaşından canlı kurtulduğunu bilip bilmediğinden emin değildi. Silah kuşanıp karadut ve altın sarısı renginde üniforma giymiş çok sayıdaki Borgia askerini fark edince Augustus Anıtmezarı'na gitmek için dolambaçlı bir yol çizdi. Alana vardığında güneş yükselmişti.

Burada daha az insan vardı. Ezio etrafı kolaçan edip bölgeyi gözetleyen hiçbir muhafız olmadığını teyit ettikten sonra anıta dikkatle yaklaştı ve kırık dökük bir kapıdan içerinin kasvetli ortamına süzüldü.

Gözleri kısa sürede karanlığa alıştıktan sonra, bir taş çıkıntısına yaslanmış ve heykel gibi hareketsiz duran, siyahlara bürünmüş birini gördü. O kişi onu fark etmeden altına girip saklanabileceği bir yer var mı yok mu diye hemen dört bir

yanı gözleriyle taradı. Ancak Antik Roma harabesinin parçalanıp yere düşmüş taşlarının arasındaki çimen topaklarından başka hiçbir şey yoktu. Aklına gelen bir sonraki en iyi çözümde karar kıldı ve çabucak ama sessizce hareket ederek anıtın duvarları arasındaki daha karanlık alanlara doğru yürümeye başladı.

Ancak çok geç kalmıştı. O şahıs her kimse, Ezio'yu, muhtemelen içeriye girer girmez kapının girişinden sızan ışık sayesinde çabucak fark etmiş ve ona doğru yürümeye başlamıştı. Ezio bir anlık tereddüdün ardından bu adamın siyah kıyafetler giymiş Machiavelli olduğunu anladı. Machiavelli ilerlerken işaretparmağını dudaklarına götürdü. Ezio'ya peşinden gelmesi için temkinli bir el işareti yaptıktan sonra da yaklaşık bin beş yüz yıl önce inşa edilmiş Antik Roma İmparatoru'na ait mezarın daha içeride kalan, daha karanlık bölgesine doğru ilerledi.

En sonunda durdu ve arkasına döndü.

"Şşş," dedi ve durup etrafı pür dikkat dinledi.

"Ne?.."

"Sesini alçalt. Çok kısık sesle konuş," diye çıkışan Machiavelli, hareket etmeden etrafı dinlemeyi sürdürdü.

Sonunda sakinleşince "Pekâlâ," diye devam etti. "Kimse yok."

"Ne demek bu?"

"Cesare Borgia'nın her yerde gözü vardır." Machiavelli'nin bakışları az da olsa yumuşadı. "Seni burada gördüğüme sevindim."

"Ama *Contessa*'nın evinde benim için kıyafet bırakmışsın..."

"Kadın senin Roma'ya gelişini beklemesi konusunda tembihliydi." Machiavelli hoşnut bir tavırla gülümsedi. "Ah,

senin buraya geleceğini biliyordum; annenin ve kız kardeşinin güvenliğini sağladıktan sonra... Sonuçta onlar Auditore ailesinin son bireyleri."

"Ses tonunu beğenmedim," dedi Ezio biraz başkaldırır bir edayla.

Machiavelli'nin yüzüne ince bir gülümseme yayılıverdi. "Şimdi nezaketin sırası değil, sevgili yol arkadaşım. Aileni kaybettiğin için suçluluk duyduğunun farkındayım, ancak sen o büyük ihanet için suçlanması gereken en son kişi bile değilsin." Durdu. "Monteriggioni'ye saldırı düzenlendiğine dair haberler bu şehrin dört bir yanına yayılmış durumda. Kimimiz senin orada öldüğünden emindik. Güvenilir dostumuza kıyafet bıraktım, çünkü bu kadar önemli bir zamanda ölüp bizi arkada bırakacak biri olmadığını biliyorum."

"Bana hâlâ güvenin var yani?"

Machiavelli omuzlarını silkti. "Düşünmeden hareket ettin. Bir kez. Çünkü içgüdülerinin temelinde merhamet ve güven duygusu göstermek yatıyor. Bunlar iyi içgüdülerdir. Ama artık saldırıya geçmeli ve ağır bir darbe indirmeliyiz. Umarım Tapınakçılar senin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmezler."

"Ama çoktan öğrenmiş olmalılar."

"Yok, sanmıyorum. Casuslarım bana saldırı esnasında ortalığın çok karıştığını söylediler."

Ezio düşünmek için durdu. "Düşmanlarımız hayatta olduğumu çok geçmeden öğrenecekler; hem de çok iyi öğrenecekler. Kaç kişiye karşı savaşacağız?"

"Ah, Ezio, önce iyi haberi vereyim: Şu an sahayı epey daraltmış durumdayız. İtalya'daki ve ülke sınırlarının ötesindeki birçok Tapınakçı'yı ortadan kaldırdık. Kötü habere gelince... Tapınakçılar ve Borgia ailesi şu an birlik olup aynı amaç

etrafında birleşmiş durumdalar. Köşeye sıkıştırılmış bir aslan gibi mücadele edecekler."

"Biraz daha açsana şu konuyu."

"Burada her şeyden ve herkesten çok uzakta kaldık. Şehir merkezinde kalabalıkların içine karışmalıyız. Boğa güreşine gideceğiz."

"Boğa güreşine mi?"

"Cesare usta bir boğa güreşçisidir. Sonuçta adam İspanyol. Aslında İspanyol da değil, Katalan. Bu bir gün işimize yarayabilir."

"Nasıl yani?"

"İspanya kralı ve kraliçesi ülkelerini tek bir bayrak altında toplamak istiyor. Onlar Aragon ve Kastilya şehirlerinden gelme. Katalanlarsa onlar için tam bir baş belası, gerçi hâlâ çok güçlü bir millet sayılırlar. Hadi, beni izle ve dikkatli ol. İkimiz de Paola'nın sana uzun yıllar önce Venedik'te öğrettiği şu kalabalığın içine karışma becerilerini kullanmalıyız. Umarım onları unutmamışsındır!"

"Deneyip görelim!"

Gölge buldukları yerde gölgelere gizlenerek; bulamadıklarında ise alelacele kaçışan balıklar gibi kalabalıkların arasına sinsice girip çıkarak, bir zamanlar bir imparatorluğa ait olan yarı harap durumdaki şehrin içinden birlikte yürüyüp geçtiler. Sonunda arenaya vardıklarında tribünlerin daha pahalı, daha kalabalık ve daha gölgeli kısmında kendilerine yer bulup oturdular. Bir saat boyunca Cesare'nin ve onun çok sayıda yardımcısının üç korkunç boğayı öldürüşünü izlediler. Ezio, Cesare'nin dövüş tekniğine dikkat etti: Birçok gösterişli hareketin ardından öldürücü darbeyi kendisi indirmeden önce hayvanın gücünü kırmak için mızrak güreşçilerini ve kargı taşıyan atlıları kullanıyordu. Ancak korkunç ölüm ri-

tüccarı esnasındaki cesaretinden ve meziyetinden şüphe etmek imkânsızdı; tabii hâlâ arkasını kollayan dört kıdemsiz matadoru olsa da... Ezio omzunun üzerinden dövüşün *Presidente* locasının bulunduğu noktaya baktı ve Cesare'nin kız kardeşi Lucrezia'nın sert ama karşı konulamaz bir güzelliği olan yüzünü seçti. Hayal mi görüyordu, yoksa kız kanatana kadar dudağını mı ısırmıştı?

Hiç olmazsa Cesare'nin savaş meydanında nasıl davranacağı ve başka türlü bir çarpışmada ona ne kadar güvenilebileceği konusunda bir şey öğrenmişti.

Oraya gelirken sokaklarda olduğu gibi, arenanın dört bir yanında da kalabalığı gözleyen Borgia muhafızları vardı. Üstelik hepsi ölümcül görünen silahlarını kuşanmıştı.

"Leonardo..." dedi Ezio elinde olmadan, eski dostunu düşünerek.

Machiavelli ona baktı. "Leonardo ölüm tehdidi altında Cesare için çalışmaya zorlandı; kabul etmeseydi bu ölümün çok acılı olacağından da eminim. Evet, bu bir ayrıntı, korkunç bir ayrıntı, ama yine de bir ayrıntı işte. Aslında işin özü şu: Leonardo'nun gönlü, Elma'yı tam anlamıyla kullanmak için yeterli zekâya ve yeteneğe hiçbir zaman sahip olamayacak yeni işvereninden yana değil. Ya da en azından ben öyle umuyorum... Sabırlı olmalıyız. Elma'yı geri alacağız; onunla beraber Leonardo'yu da geri alacağız."

"Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim."

Machiavelli iç çekti. "Belki de şüphelenerek akıllı davranıyorsun," dedi sonunda.

"İspanya İtalya'yı ele geçirdi," dedi Ezio.

"Valencia da Vatikan'ı ele geçirdi," diye cevap verdi Machiavelli, "ama biz bunu değiştirebiliriz. Kardinaller Konseyi'nde müttefiklerimiz var; bazıları son derece güçlü insan-

lar. Senin anlayacağın, hepsi iktidar kölesi değil. Cesare'ye gelince... Tüm bu havası, babası Rodrigo'nun servetinden kaynaklanıyor." Ezio'ya keskin bir bakış attı. "İşte bu yüzden şu her şeyin arkasında parmağı olan Papa'nın işini bitirmen gerekirdi."

"Bilmiyordum."

"Senin kadar ben de suçluyum. Sana söylemeliydim. Ancak senin de dediğin gibi, olmuş bitmiş şeylerle ilgilenmeyip şu ana odaklanmalıyız."

"Öyle yapalım."

"Evet, öyle yapalım."

"Ama nasıl oluyor da maddi güçleri tüm bunlara yetiyor?" diye sordu Ezio, başka bir boğa tökezleyip Cesare'nin kusursuz ve acımasız kılıcının altında yenik düşerken.

"*Papa* Alexander tuhaf bir altyapıdan gelir," diye cevap verdi Machiavelli. "Mükemmel bir yöneticidir; hatta Kilise'ye bazı yardımları da dokunmuştur. Ancak kötü yanı iyi yanına her zaman galip gelir. Uzun yıllar Vatikan'ın haznedarı olarak görev yaptı ve para istiflemenin yollarını öğrendi; bu deneyim çok işine yaradı. Şu an kardinal şapkası satıyor; bu sayede onun tarafını tutacağı hemen hemen garanti olan onlarca kardinal türetti. Katilleri dahi affetti; tabii sadece kendilerini darağacından kurtaracak yeterli parayı ödeyenleri."

"Bunu nasıl meşrulaştırdı?"

"Çok basit. Vaazlarında bir günahkârın yaşayıp büyük bir pişmanlıkla tövbe etmesinin, ölüp böyle bir acıdan beraat etmesinden daha iyi olduğunu söylüyor."

Ezio kendini tutamayıp güldü; ancak bu neşesiz bir gülüştü. Aklı, Yarım Milenyum Yılı olan 1500 senesinde yapılan kutlamalara geri gitti. Gerçekten de ülkede Mahşer Günü'nü bekleyen, kendini kırbaçlayarak dolaşan insanlar görülmüş-

tü. Elma'yı kısa süreliğine ele geçiren ve Floransa'da bizzat kendisinin yenilgiye uğrattığı çatlak keşiş Savonarola da o batıl inanca kanıp gitmemiş miydi?

1500 yılı, on beş yüzyılın bitişine denk gelen büyük bir jübile yılıydı. Ezio dünyanın her yerinden gelen binlerce umutlu hacının Vatikan'ı ziyaret ettiğini hatırlıyordu. Kristof Kolomb'un keşfettiği ve birkaç yıl sonra Amerigo Vespucci'nin varlığını doğruladığı, batıda, uzak denizlerin ötesinde kalan Yeni Dünya'daki o küçük uç birliklerde bile kutlanmıştı belki bu yıl. İsa'nın yeryüzüne dönüp ölüleri ve dirileri yargılayacağı beklentisi içerisindeki inançlı insanların günahlarından arınmak için endüljanslar satın almaya başlamasıyla Roma'ya büyük paralar akmıştı. Yine bu dönemde Cesare, Romagna şehir devletlerini kontrolü altına almak için yola çıkmış; Gian Galeazzo Visconti'nin torununun oğlu olan Fransa kralı da, mirasın yasal hak sahibi olduğunu söyleyerek Milano'yu almıştı.

Daha sonra Papa, Büyük Perhiz orucunun dördüncü pazar sabahında düzenlenen görkemli bir dinsel törende oğlu Cesare'yi Papalık güçlerinin kumandanlığına getirmiş ve Kutsal Roma Kilisesi'nin *Gonfaloniere*'si ilan etmişti. Cesare ipek cüppe giyen oğlan çocuklarıyla ve onun kişisel üniformasını giyen dört bin askerle karşılanmıştı. Cesare zafere tam manasıyla ulaşmış gibiydi: Önceki yıl mayıs ayında Navarre Kralı John'un kız kardeşi Charlotte d'Albret ile evlenmiş ve Borgiaların müttefiki olan Fransa Kralı Louis de ona Valence'nin Düklüğü unvanını vermişti. Çoktandır Valencia Kardinali olduğundan insanların ona Valentino lakabını takması şaşırtıcı değildi!

İşte şu an bu hain adam, gücünün doruklarındaydı.

Ezio onu nasıl yenebilirdi?

Bu düşüncelerini Machiavelli ile paylaştı.

"Nihayetinde onları devirmek için boş gururlarından faydalanacağız," dedi Niccolò. "Zayıf bir noktaları var. Herkesin vardır zaten. Mesela ben senin zayıf noktanın ne olduğunu biliyorum."

"Neymiş o?" diye atıldı Ezio; rahatsız olmuştu.

"Adını telaffuz etmeme gerek yok. O kadına dikkat et," diye cevabı yapıştırdı Machiavelli, ama sonra konuyu değiştirip devam etti: "Toplu seks partilerini hatırlıyor musun?"

"Yapmaya devam ediyorlar mı?"

"Ediyorlar. Rodrigo –ona Papa demeyi reddediyorum– onlara bayılıyor! Gerçi adamın hakkını vermek lazım; ne de olsa yetmiş yaşında." Machiavelli alaycı bir edayla kahkaha atıp sonra ansızın ciddileşti. "Borgia ailesi bu rahata düşkün hallerinin ağırlığı altında boğulacak."

Ezio o sefahat âlemlerini iyi hatırlıyordu. Bir tanesine tanık olmuştu. Papa'nın İmparator Nero'nun odasına benzer, aşırı süslü, gösterişli odalarında verdiği; şehrin fahişe topluluğunun en iyi üyeleri arasından elli kadının katıldığı bir akşam yemeğiydi. Bu kadınlar kendilerine cariye denmesini isterdi, ama tam anlamıyla fahişelerdi! Yeme-içme safhası –ya da erkekleri besleme safhası mı dense?– bittiğinde kızlar vazifeleri başında olan hizmetçilerle dans etmişlerdi; önce kıyafetleri üzerlerindeydi ama sonra üstlerinde ne varsa çıkarıp atmışlardı. Masaların üzerinde duran şamdanlar aşağı indirilip mermer zemine konmuş ve soylu misafirler onların arasına kavrulmuş kestaneler atmışlardı. Sonra fahişelerden büyükbaş hayvanlar gibi, kalçaları kalkık bir halde yerde emekleyip kestaneleri toplamaları istenmişti. Ardından hemen hemen herkes bu oyuna dahil olmuştu. Ezio, Rodrigo'nun Cesare ve Lucrezia'yla birlikte olan biteni nasıl sey-

rettiğini tiksinerek hatırlıyordu. Yarışmanın sonunda ödüller verilmişti: ipek cüppeler, elbette İspanya'dan gelen kaliteli deri çizmeler, elmaslarla kaplı karadut ve altın sarısı renginde kadife şapkalar, yüzükler, gerdanlıklar, her birinin içinde yüz duka bulunan sırmalı ipek kumaştan keseler, hançerler, gümüşten seks oyuncakları – düşünülebilecek her şey... emekleyen hayat kadınlarıyla en fazla seks yapan adamlara ödül olarak verilmişti. Birbirini okşayan Borgia ailesi üyeleri de başhakem olmuştu.

İki Assasin boğa güreşinin yapıldığı alandan ayrılıp akşamın erken saatlerinde sokakları dolduran kalabalıkların arasında görünmez oldu.

"Beni takip et," dedi Machiavelli. Sesinde sert bir ifade vardı. "Başrakibini işbaşında görme şansını yakaladığına göre şimdi eksik olan malzemelerini satın alsan iyi olur. Bu arada, dikkati gereksiz yere üzerine toplamaktan da kaçın."

"Hiç topluyor muyum ki zaten?" Ezio bir kez daha, kendisinden genç olan arkadaşının iğneleyici yorumlarına muhatap olmuştu. Machiavelli Yoldaşlık'ın lideri değildi; Mario'nun ölümünden sonra da kimse olmamıştı. Bu fetret devrinin bir an önce son bulması gerekiyordu. "Her halükârda yanımda gizli süngüm var zaten."

"Muhafızların da üzerlerinde tabancaları var; hani şu Leonardo'nun onlar için ürettiği şeylerden. Adamın dehasını kontrol etmesi mümkün değil, biliyorsun. Senin de gördüğün gibi o silahları yeniden doldurmak çok kolay ve üstelik kurşunun daha kusursuz isabet sağlaması için iç kısımları adamakıllı eğelenmiş namluları var."

"Leonardo'yu bulup onunla konuşacağım."

"Onu öldürmek zorunda kalabilirsin."

"Dirisi bizim için ölüsünden daha değerli. Hem sen kendin söyledin, gönlü onlardan yana değil diye."

"Ben öyle umuyorum, dedim." Machiavelli durdu. "Bak. Al şu parayı."

"*Grazie*," dedi Ezio, kendisine uzatılan keseyi alarak.

"Bana borçlu durumdayken mantığın sesini dinlersen iyi edersin."

"Senden daha mantıklı şeyler duyduğum zaman dinleyeceğim."

Ezio arkadaşının yanından ayrılıp silah yapımcılarının bulunduğu bölgeye doğru ilerledi ve oradan kendine yeni bir göğüs zırhı, çelik kolluklar ve elindekilerden hem daha kaliteli hem de daha dengeli birer kılıç ve hançer satın aldı. Her şeyden çok, özel bir çelikten yapılmış olan eski Kodeks kol zırhını özlüyordu; o zırh aksi takdirde ölümüyle sonuçlanacak birçok darbeyi savuşturmuştu. Ancak pişman olmak için artık çok geçti. Artık zekâsına ve almış olduğu eğitime eskisinden daha fazla bel bağlaması gerekecekti. Hiç kimse ve hiçbir kaza onları ellerinden alamazdı.

Önceden anlaştıkları buluşma noktası olan bir handa kendisini bekleyen Machiavelli'nin yanına geri döndü.

Ancak Machiavelli epey gergindi. "*Bene*," dedi. "Artık *Firenze*'ye sağ salim geri dönebilirsin."

"Belki de. Ama ben Floransa'ya dönmeyeceğim."

"Dönmeyecek misin?"

"Belki sen gitsen daha iyi olur. Senin ait olduğun yer orası. Benim orada artık bir evim yok."

Machiavelli ellerini iki yana açtı. "Eski evinizin yıkıldığı gerçekten de doğru. Sana söylemek istemedim. Ancak emin ol annen ve kız kardeşin şu an orada güvendeler. Orası Borgia etkisinden uzak bir şehir. Üstadım Piero Soderini orayı iyi koruyor. Orada kaybettiklerini geri kazanabilirsin."

En kötü korkularının gerçekleştiğini öğrenince Ezio'nun tüyleri ürperdi. Sonra kendini toparlayıp "Ben burada kalıyorum," dedi. "Kendin söyledin; tüm Borgia ailesine ve onlara hizmet eden Tapınakçılara karşı ayaklanmadığımız sürece huzur sağlanmayacak."

"Ne kadar iddialı sözler! Özellikle de Monteriggioni'nin ardından..."

"Basit düşünüyorsun, Niccolò. Beni bu kadar kolay bulabileceklerini nereden bilebilirdim ki? Veya Mario'yu öldüreceklerini?.."

Machiavelli arkadaşını omuzlarından tutarak ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bak, Ezio, ne olursa olsun, büyük bir dikkatle hazırlanmalıyız. Bir anlık öfkeyle saldırıya geçmemeliyiz. *Scorpioni* ile mücadele ediyoruz; hatta daha kötüsüyle, yılanlarla! Boynuna dolanıp tek bir hamlede hayalarını ısırır bunlar! Doğruyu-yanlışı bilmezler, sadece hedeflerine odaklanmışlardır. Rodrigo'nun etrafı yılanlar ve katillerle çevrili. Kızı Lucrezia bile onun en sinsi silahlarından birine dönüşmüş durumda; kız zehir sanatı hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor." Bir an duraksadı. "Ama o bile Cesare'nin yanında sönük kalıyor."

"Yine o adam!"

"O hayal edemeyeceğin kadar hırslı, acımasız ve vahşi bir adamdır. İnsanların kuralları ona hiçbir anlam ifade etmez. Mutlak iktidara giden yolda önünü açmak için kendi kardeşini, Gandia Dükü'nü bile öldürdü. Onu hiçbir şey durduramaz!"

"Onun kökünü kurutacağım."

"Yalnızca öfkene hâkim olabilirsen yapabilirsin bunu. Elma onda, unutma. Elma'nın güçlerini kullanmayı öğrenirse Tanrı bizi korusun."

Ezio'nun aklı hemen endişeyle Leonardo'ya gitti. Leonardo, Elma'nın nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu...

"Cesare ne tehlike ne de meşakkat bilir," diye devam etti Machiavelli. "Onun kılıcıyla ölmeyenler ordusuna katılmak için can atıyor. Kodaman Orsini ve Colonna aileleri bile onun önünde çoktan diz çöktü. Fransa Kralı Louis de onun yanında duruyor." Machiavelli düşünceli bir ifadeye bürünerek tekrar duraksadı. "Ama en azından Kral Louis onun işine yaradığı sürece müttefiki olarak kalacaktır."

"Şu adamı çok abartıyorsun."

Machiavelli onu duymazdan geldi. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. "Peki sahip olduğu bütün bu güçle, bütün bu parayla ne yapmayı amaçlıyor? Bu adamı harekete geçiren şey ne? İşte bunu bilmiyorum. Ama, Ezio..." diye ekledi, gözlerini arkadaşının gözlerine dikerek, "Cesare gözünü tüm İtalya'ya dikmiş durumda ve bu hızla giderse onu alacak."

Ezio bir an tereddüt etti; şoke olmuştu. "Bu... bu sesinde duyduğum şey *hayranlık* mı yoksa?"

Machiavelli'nin yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Adam iradesini kabul ettirmeyi biliyor ki bu günümüz dünyasında nadir rastlanan bir meziyettir. Ayrıca dünyaya o irade karşısında hakikaten boyun eğdirebilecek türden bir adam."

"Ne demek istiyorsun tam olarak?"

"Şunu demek istiyorum: İnsanlar saygı duyacakları, hatta hayran kalacakları birisine ihtiyaç duyarlar. Bu, Tanrı ya da İsa olabilir; ama imgeleşmiş değil de gerçekte görülebilecek biri olsa daha iyi olur. Rodrigo, Cesare, hatta büyük bir oyuncu veya şarkıcı; giyimleri kuşamları iyi olduktan ve kendilerine inançları tam olduktan sonra... gerisi geliyor zaten." Machiavelli şarabından birkaç yudum aldı. "Bu bizim doğamızda var. Sen, ben ya da Leonardo değil belki ama bir

yerlerde kitleleri peşine düşürmek için can atan birileri var ve onlar çok tehlikeli insanlar." İçkisini bitirdi. "Neyse ki benim gibi insanlar tarafından da kullanılabiliyorlar."

"Ya da benim gibi insanlar tarafından yok edilebiliyorlar."

Uzun bir süre sessizce oturdular.

"Mario öldüğüne göre şimdi Assasinlerin başına kim geçecek?" diye sordu Ezio.

"Nasıl bir soru bu! Dağılmış durumdayız ve aday sayımız yetersiz. Elbette önemli bir mesele ama seçim yapılacaktır. Bu arada, kalk hadi. Yapacak işimiz var."

"Bir yerden at bulalım mı? Yarısı yıkık dökük olabilir ama Roma hâlâ büyük bir şehir," dedi Ezio.

"Söylemesi kolay tabii. Cesare'nin Romagna'daki fetihleri arttıkça –şu an bölgenin çoğu onun kontrolünde– ve Borgialar güç kazandıkça şehrin en iyi alanlarını kendileri için aldılar. Ayrıca şu anda bir Borgia *rione*'sindeyiz. Buradaki ahırlardan at alamayız."

"Yani şu an burada geçerli olan tek yasa Borgia'nın iradesi mi?"

"Ezio, ne ima ediyorsun? O iradeyi onayladığımı falan mı?"

"Bana aptalı oynama, Niccolò."

"Ben aptalı falan oynamıyorum. Bir planın var mı?"

"Duruma göre hareket edeceğiz."

Kiralık at bulunduran yerel ahırların olduğu bölgeye doğru yol alırlarken, Ezio normalde açık olması gerektiği halde birçok dükkânın kepenklerini indirmiş olduğunu gördü. Sorun neydi acaba? Bu arada ahırların olduğu bölgeye yaklaştıkça, karadut ve altın sarısı üniformaları içindeki Borgia muhafızlarının sayısı daha da arttı; üstelik buradaki muhafız-

ların görünüşleri çok daha tehditkârdı. Ezio'nun gözünden kaçmamıştı: Machiavelli giderek kuşkulanıyordu.

Çok geçmeden sert görünümlü heriflerden oluşan on-on beş kişilik bir üniformalı grubunun başındaki irikıyım bir çavuş yollarını kesti.

"Burada ne işin var, dostum?" dedi Ezio'ya.

"Duruma göre hareket edelim mi?" diye fısıldadı Machiavelli.

"At kiralamak istiyoruz," diye cevap verdi Ezio hiç istifini bozmadan.

Çavuş bir kahkaha patlattı. "Burada at falan kiralayamazsın, dostum. Hadi yoluna!" Geldikleri yöne işaret etti.

"Yasak mı?"

"Yasak."

"Neden?"

Çavuş kılıcını çekti; diğer muhafızlar da ona uydu. Adam kılıcının ucunu Ezio'nun boğazına dokundurup hafifçe itince bir kan damlası göründü. "İnsanın başına meraktan ne gelir, biliyorsundur. Şimdi, siktir git!"

Ezio adeta algılanamayacak kadar hızlı bir hamleyle gizli süngüyü serbest bıraktı ve onunla adamın kılıç tutan kolunun liflerini parçaladı. Kılıç kimseye bir zarar veremeden paldır küldür yere düşerken, çavuş acı bir feryat koparıp yarasını tutarak iki büklüm oldu. Bu esnada Machiavelli ileri atılıp kılıcıyla en yakındaki üç muhafıza sert, savurucu bir hareketle saldırıya geçti. İki adamın ansızın cesaret bulup saldırıya geçmesiyle ağzı açık kalan muhafızlar geri sendeledi.

Ezio hemen gizli süngüyü yuvasına geri çekti ve kıvrak hareketlerle kılıcını ve hançerini kınlarından çıkardı. Sonra da cesaretlerini toplayıp çavuşun intikamını almak için harekete geçen saldırganların ilk ikisini yere serdi. Hiçbir Borgia

muhafızı ne Ezio'yu ne de Machiavelli'yi alt edebilecek silah kullanma becerisine sahip değildi; Assasin eğitimi bambaşka sınıftan bir eğitimdi. Buna rağmen iki dostun bu savaşı kazanması kolay değildi; düşmanları sayıca epey fazlaydı. Ama yine de yapmış oldukları saldırının beklenmedik kararlılığı, rakiplerine kolayca işini bitirebilecekleri türden adamlarla karşı karşıya olmadıkları korkusunu vermek için yeterliydi.

Kelimenin tam anlamıyla gafil avlanan ve herhangi bir mücadelede mağlup gelmeye alışık olmayan on kadar adam kısa sürede dağıldı. Ancak çekişmenin gürültüsü patırtısı dikkatleri o yöne çekmişti ve daha fazla Borgia muhafızı geliyordu; hatta tümü hesaba katılırsa yirmi-yirmi beşten de fazla muhafız yoldaydı. Sayının bu denli artması ve aynı anda bunca düşmanla baş etme düşüncesi Ezio ve Machiavelli'yi bunaltır gibi oldu. İkisinin de sergilemekte usta olduğu gösterişli hamlelerin yerini tamamen daha etkili ve çözüme çabuk kavuşturan kusursuz kılıç darbeleri aldı; üç saniyede adam öldüren, tek vuruşu yeterli olan kılıç darbeleri... İki adam yüzlerine azim dolu bir ifade kazınmış şekilde, oldukları yerden ayrılmadı ve nihayetinde düşmanları ya kaçtı ya da yaralı, ölü veya son nefesini verir halde ayaklarının önünde yere serildi.

"Acele etsek iyi olur," dedi Machiavelli, hızla nefes alıp verirken. "Birkaç Borgia yardakçısını Tanrı'ya teslim etmemiz ahırlara girebileceğimiz anlamına gelmiyor. Sıradan halk hâlâ korkuyor. Birçoğu bu yüzden dükkânlarını bile açmıyor."

"Haklısın," diye ona katıldı Ezio. "Onlara bir işaret göndermemiz gerek. Buradan ayrılma!"

Yakında bir maltız yanıyordu. Ezio onun içinden kızgın bir demir aldı ve ahırın duvarının üzerinden yukarı tırmandı. Ahırın tepesinde, esen hafif meltemle "altın rengi bir tarlanın

ortasındaki siyah boğa" simgeli Borgia bayrağı dalgalanıyordu. Ezio bayrağı ateşe verdi. Bayrak yanarken birkaç dükkânın kapıları temkinle açıldı; ahırın giriş kapıları da öyle.

"Böylesi daha iyi!" diye bağırdı Ezio. Aşağıda toplanmış olan küçük ama kuşkulu kalabalığa döndü. "Borgialardan korkmayın! Onlara esir olmayın! Onların günleri sayılı; hesap zamanı yaklaşıyor."

Kalabalığa daha fazla insan eklenirken tezahüratlar yükseldi.

"Geri gelecekler," dedi Machiavelli.

"Evet, gelecekler ama biz bu insanlara Borgiaların sandıkları gibi mutlak güce sahip zorbalar olmadığını göstermiş olduk."

Ezio duvarın üzerinden ahırın avlusuna atladı. Machiavelli de yanına geldi. Çabucak iki yağız at seçip eyerlettiler.

"Geri geleceğiz," diye söz verdi Ezio başseyise. "Gerçi etrafı şöyle bir temizleyip buraya bir çekidüzen versen iyi olur; sonuçta ahırın tekrar senin oldu, zaten olması gerektiği gibi..."

"Temizleriz efendim," dedi adam. Ancak yüzünde hâlâ korku dolu bir ifade vardı.

"Endişelenme. Bozguna uğradıklarına şahit oldunuz diye size zarar vermezler."

"Böyle bir kanıya nasıl vardınız, efendim?"

"Size ihtiyaçları var. Sizsiz yapamazlar. Onlara hiçbir zorbalığa gelmeyeceğinizi gösterin yeter. Sizi tatlı sözlerle kandırıp kendilerine yardımcı olmaya ikna etmek zorunda kalacaklar."

"Bizi asarlar, hatta daha da kötüsünü yaparlar."

"Hayatınızın geri kalanını onların boyunduruğu altında mı geçirmek istiyorsunuz? Onlara karşı gelin. Makul talepler

rinizi dikkate almak zorundalar. Yeterince insan kendilerine itaat etmeyi reddederse zorbalar bile ayakta duramaz."

Atına çoktan binmiş olan Machiavelli küçük, siyah bir defter çıkarıp kendi kendine dalgın dalgın gülümseyerek not aldı. Ezio atının eyerine atladı.

"Acelemiz olduğunu sanıyordum," dedi Ezio.

"Evet, acelemiz var. Sadece şu söylediğini not alıyordum."

"Bunu bir övgü olarak alıyorum."

"Ah, evet; öyle almalısın. Yalnız, acele et!"

"Yara açmakta üstüne yok, Ezio," diye devam etti Machiavelli, atlarını sürerlerken. "Ancak açık bir yarayı da kapatabilir misin?"

"Amacım halkın kalbine nüfuz eden hastalığı iyileştirmek; sadece belirtileri yok etmek değil."

"Cesur sözler! Ancak benimle tartışmana gerek yok! Biz aynı taraftayız, unutma. Ben sadece başka bir bakış açısından yaklaşıyorum duruma."

"Bu bir sınav mı?" Ezio şüphelenmişti. "Peki o zaman, açık konuşalım. Bence Rodrigo Borgia ölseydi bile sorunumuz çözülmezdi."

"Öyle mi diyorsun?"

"Yani, ne diyeyim, şu şehre bir baksana. Roma, Borgia ve Tapınakçı hâkimiyetinin merkez üssü olmuş durumda. O seyise söylediğim şeyde gerçeklik payı var. Rodrigo'yu öldürmek bir şeyi değiştirmez. Bir insanın kellesini uçurursan, evet, o insan kesinlikle ölür. Ancak biz şu anda bir Hidra'yla cebelleşiyoruz."

"Demek istediğini anlıyorum: Herkül'ün öldürmek zorunda kaldığı yedi başlı canavarı kastediyorsun. Canavarı öldürdükten sonra bile kafaları yeniden çıkmıştı; en sonunda Herkül bunu engellemenin püf noktasını öğrenmişti de sorunu çözmüştü."

"Aynen öyle."

"Yani... İnsanlara seslenmemizi mi öneriyorsun?"

"Olabilir; zaten başka ne yapabiliriz ki?"

"Beni affet, Ezio, ancak insanlar maymun iştahlıdır. Onlara güvenmek buz üstüne yazı yazmaya benzer."

"Sana katılmıyorum, Niccolò. Assasin Amentüsü'nün merkezinde insanlara olan güvenimizin yattığı aşikârdır."

"Yani sen bunu denemeyi mi amaçlıyorsun?"

Ezio tam cevap vermek üzereydi ki o anda genç bir hırsız yanlarına koşarak yaklaştı ve bıçağını kullanarak kendinden emin hareketlerle Ezio'nun para kesesini kemerine bağlayan ipleri kesti.

"Neler oluyor?" diye haykırdı Ezio.

Machiavelli kahkaha attı. "Senin çekirdek kadrondan olmalı! Baksana koşuşuna! Onu anca sen eğitmiş olabilirsin! Harekete geç! Çaldığı şeyi geri al! O paraya ihtiyacımız var! Capitol Tepesi'ndeki Campidoglio yığınaklarında görüşürüz!"

Ezio atını ters yöne çevirdi ve hırsızın peşinden dörtnala gitmeye başladı. Adam atın giremeyeceği kadar dar ara sokaklara daldığından Ezio tur atmak zorunda kaldı. Avını kaybetmekten endişe duyuyordu, ama aynı zamanda adamın peşine yayan düşse kesinlikle geri kalacağını biliyordu ve bu durum da onu rahatsız ediyordu. Adam hakikaten de Assasin eğitimi almış gibiydi. Ama bu nasıl olurdu?

Sonunda adamı bir çıkmaz sokakta köşeye sıkıştırdı ve atının cüssesiyle onu sokağın duvarına doğru itip olduğu yere yapıştırdı.

"Geri ver," dedi dümdüz bir sesle. Aynı esnada kılıcını da kınından çıkardı.

Adam hâlâ kaçmakta ısrarcı görünüyordu ancak durumu-

nun ne kadar umutsuz olduğunu anlayınca omuzlarını düşürdü ve hiçbir şey demeden keseyi tutan elini uzattı. Ezio keseyi aldığı gibi güvenli bir yere sakladı. Ancak bunu yaparken atının biraz geriye doğru hareket etmesine izin verince adam göz açıp kapayıncaya kadar, adeta olağanüstü bir hızla duvarın üzerinden yukarı tırmandı ve diğer tarafa geçip gözden kayboldu.

"Hey! Geri gel! Seninle işimiz henüz bitmedi!" diye bağırdı Ezio. Ancak aldığı tek cevap, koşan ayakların giderek uzaklaşan sesiydi. İç geçirdi. Toplanan kalabalığı görmezden gelerek atının burnunu Capitoline Tepesi'ne çevirdi.

Orada Machiavelli ile buluştuğunda hava kararıyordu.

"Paranı dostumuzun ellerinden kurtardın mı?"

"Kurtardım."

"Küçük bir zafer."

"Zaferlerimiz artıyor sonuçta," dedi Ezio. "Zamanla, çalıştıkça birkaç zafer daha kazanacağız."

"Umarım Cesare'nin gözleri bizim üzerimize tekrar çevrilmeden ve gücümüz yeniden kırılmadan şu işi başarırız. Monteriggioni'de istediğini neredeyse alıyordu kahrolası. Şimdi şu meselelere yoğunlaşalım." Atını mahmuzladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Colosseum'a. Bir tanıdığımla, Vinicio'yla randevumuz var."

"Ne için?"

"Ondan bir şey getirmesini bekliyorum. Haydi!"

Şehrin içinden geçip Colosseum'a doğru atlarını sürerlerken Machiavelli, Papa VI. Alexander'ın yönetimi süresince dikmiş olduğu çeşitli yeni binalar hakkında sert bir dille yorumlar yaptı.

"Şu binaların aldatıcı görünümlerine bak; sözde hükümet binaları. Rodrigo bu şehirden çok akıllıca iş çıkartıyor; senin şu arkadaşlarım dediğin 'halkı' da çok kolay kandırıyor."

"Sen ne zaman insanları bu kadar küçümser oldun?"

Machiavelli gülümsedi. "Ben hiç kimseyi küçümsemiyorum. Roma'nın bugünkü halini anlatıyorum sadece! Ama haklısın, Ezio, belki de bazen biraz fazla sert yorumlarda bulunuyorumdur, belki de biraz fazla kötümserleşiyorumdur. Belki de her şey kaybedilmiş değildir. İyi haber şu ki, şehirde müttefiklerimiz mevcut. Onlarla tanışacaksın. Ayrıca Kardinaller Konseyi tamamen Rodrigo'nun avucunun içinde değil; yine de durum pamuk ipliğine bağlı..."

"Pamuk ipliğine bağlı olan ne?"

"Nihai başarımız."

"Denemeden bilemeyiz. Pes etmek yenilgiyi garantiler."

"Pes etmekten kim bahsetti ki?"

Konuşmadan atlarını sürmeye devam ederek Colosseum'un yıkık dökük, kasvetli harabesine vardılar. Ezio'ya göre, bin yıl önce burada düzenlenen müsabakaların korkunç sahnelerine ait anlar hâlâ yapının üzerinde dolaşıyordu. Tam o sırada bir Papalık ulağının yanında duran bir grup Borgia muhafızı dikkatini çekti. Kılıçlarını çekmiş, baltalı kargılarının ucunu tehlikeli bir şekilde doğrultmuş ve ellerinde titrek ışıklı kızıl meşaleler taşıyan muhafızlar, tartaklanmış bir hali olan ufak tefek bir adamı itip kakıyorlardı.

"*Merda!*" dedi Machiavelli yumuşak bir ses tonuyla. "Bu, Vinicio. Bizden önce onlar ulaşmış adama."

İki adam sessizce atlarını yavaşlattı ve çıt bile çıkarmadan, adamları gafil avlamak için ellerinden geldiğince dikkatli davranarak gruba yaklaştı. Mesafeyi kısalttıkça konuşmalardan birkaç cümle duymayı başardılar.

"Ne var üzerinde senin?" diye sordu bir muhafız.

"Hiçbir şey."

"Resmi Vatikan yazışmalarını çalmaya çalışıyordun, değil mi?"

"*Perdonatemi, signore.* Yanılıyor olmalısınız."

"Yanılma falan yok, seni küçük hırsız," dedi başka bir muhafız, baltalı kargısıyla adamı dürterek.

"Kim için çalışıyorsun sen, *ladro*?"

"Kimse için."

"Güzel! O zaman başına gelecekler kimseyi ilgilendirmeyecek."

"Ben duyacağımı duydum," dedi Machiavelli. "Onu kurtarıp elindeki mektubu almalıyız."

"Mektubu mu?"

"Acele et!"

Machiavelli topuklarıyla atın böğrüne vurdu; neye uğradığını şaşıran at fişek gibi ileri fırladı ve o anda Machiavelli dizginlere sertçe asıldı. Şaha kalkan at ön ayaklarıyla çılgınca tekmeler savurdu ve bu tekmelerden biri en yakındaki Borgia muhafızının şakağına sertçe isabet etti. Adamın miğferi içeri göçerek kafatasına adeta saplanırken bedeni taş gibi yere yığıldı. Bu arada Machiavelli eyerinin üzerinde eğilip sağa doğru kaykıldı ve kılıcıyla aşağı uzanıp Vinicio'yu tehdit eden muhafızın omzunu hunharca kopardı. Adam baltalı kargısını hemen düşürdü ve omzundan tüm vücuduna alev gibi yayılan bir acıyla yere çöktü. Ezio da kendi bineğini mahmuzlayarak ileri doğru atıldı; muhafızlardan ikisinin yanından geçerken bir yana yattı ve kılıcının topuzunu sertçe, öldürecek kadar sert bir şekilde ilk muhafızın kafasına indirdi. Sonra da kılıcının düz tarafını ikinci muhafızın gözlerinin üzerine bir tokat gibi yapıştırdı. Geriye bir muhafız daha kalmıştı;

bu beklenmedik saldırıdan kafası karışan adam, Vinicio'nun baltalı kargısının sapını tuttuğunu fark etmedi ve ansızın ileriye doğru çekildiğini hissetti. Derken Vinicio'nun hazırda bekleyen hançeri adamın gırtlağını paramparça etti. Muhafız akciğerlerine kan dolmasından ötürü mide bulandırıcı bir hırıltı çıkararak yere yığıldı. Gafil avlama yöntemi Assasinleri bir kez daha kurtarmıştı: Borgia askerleri, zorbalıklarına bu kadar etkili bir direniş gösterilmesine belli ki alışık değildi. Vinicio hiç vakit kaybetmedi ve hemen, orta meydandan başlayan ana geçidi işaret etti. Bu sırada meydandan yerleri döve döve uzaklaşan bir ulak atı gördüler; atın üzerindeki ulak üzengilere ağırlığını vererek ayağa kalkmış vaziyette atı dörtnala sürüyordu.

"Mektubu ver hemen. Çabuk ol!" diye emretti Machiavelli.

"Mektup bende değil ki; o adamda," diye bağırdı Vinicio, kaçan atı işaret ederek. "Benden aldılar!"

"Peşine düş!" diye bağırdı Machiavelli, Ezio'ya. "Ne pahasına olursa olsun o mektubu al ve bana, *Terme di Diocleziano*'ya gece yarısından önce getir! Orada bekleyeceğim!"

Bunun üzerine Ezio atıyla takibe koyuldu.

Bu defaki, hırsızı yakalamaktan daha kolay olmuştu. Ezio'nun atı ulağınkinden daha iyiydi ve üstelik adam da savaşçı değildi. Ezio adamı atın üzerinden kolayca çekip aldı. Onu öldürmek istemiyordu ama gidip ortalığı velveleye vermesine de göz yumamazdı. Usulca "*Requiescat in Pace*," dedikten sonra boğazını kesiverdi. Açılmamış mektubu kemerindeki keseye koydu ve ahırına giden yolu bulması umuduyla ulağın atının sağrısına bir şaplak attı. Sonra kendi atını çevirdi ve Diocletian Hamamı'na doğru yola koyuldu.

Duvar şamdanlarında yanan sıradan meşalelerin olduğu

bölümler dışında her yer neredeyse zifiri karanlığa bürünmüştü artık. Hamama ulaşmak için Ezio epeyce büyük bir boş araziden geçmek zorunda kaldı; tam yarı yoldayken atı şaha kalktı ve korkudan kişnedi. Sonra Ezio'nun kulaklarına kurtların ulumasına benzeyen, kan dondurucu bir ses geldi. Ama tam olarak öyle bir sese de benzemiyordu. Muhtemelen daha korkunç bir şeydi bu; hayvan seslerini taklit eden insan seslerini andırıyordu.

Ancak terk edilmiş hamama vardığında bunun üzerine düşünecek fazla zamanı yoktu. Machiavelli henüz gelmemişti; şüphesiz o gizemli, özel görevlerinden birini hallediyordu gene. Ama sonra...

Antik Roma şehrinin kalıntıları üzerinde biten ot öbeklerinin ve tepeciklerin arasından birkaç insan belirip etrafını sardı. Bunlar vahşi görünümlü insanlardı, ama görünüşte hemen hemen hiç insana benzemiyorlardı. Dik duruyorlardı ama uzun kulakları, domuzunkine benzer burunları, patileri ve kuyrukları vardı; bedenleri de kaba saba gri tüylerle kaplıydı. Gözleri sanki kırmızı renkte parlıyordu. Ezio derin bir nefes aldı. Nereden çıkmıştı bu şeytani yaratıklar? Harabelerin etrafını keskin gözlerle süzdü. Bu kurt adamlardan en az on tanesi etrafını çevrelemişti. Ezio bir kez daha kılıcını kınından çıkardı. Bugün hiç de iyi gidecek gibi görünmüyordu.

Bir kurdunkini andıran hırlamalarla ve ulumalarla yaratıklar üzerine atıldı. Yaklaşırlarken Ezio bunların aslında kendisi gibi insan olduğunu anladı; ancak görünüşe göre kafayı sıyırmış, bir tür kutsal transa geçmiş yaratıklara benziyorlardı. Silahları, sert eldivenlerinin parmak uçlarına sıkıca dikilmiş uzun ve keskin tırnaklı çelik pençelerdi. Bunlarla Ezio'nun bacaklarını çizdiler ve atın yan taraflarına saldırarak onu yere düşürmeye çalıştılar.

Ancak Ezio kılıcıyla onları kendinden uzak tutmayı başardı. Kıyafetlerinin içinde, kurt derilerinin altında herhangi bir zırh ya da başka türlü bir koruyucu yokmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden, kılıcının keskin ucuyla onları yaralamak zor olmadı. Bir tanesinin kolunu dirseğinin olduğu yerden kesince, yaratık karanlığın içinde korkunç bir şekilde feryat edip uzaklaştı. Bu garip yaratıklar için yetenekliden ziyade saldırgan demek daha doğru olurdu. Silahları Ezio'nun parlayan kılıcının keskin ağzıyla boy ölçüşemezdi. Ezio hemen ileriye doğru atılıp kılıcıyla sert bir hamle yaparak başka bir tanesinin kafatasını yardı ve bir üçüncüsünün de sol gözünü parçaladı. İki kurt adam oldukları yere yığıldı; Ezio'nun hamlelerinden ölümcül yaralar almışlardı. Artık diğer kurt adamlar saldırıya devam etmekten çekiniyormuş gibi görünüyordu; bazısı karanlığın içine karıştı ya da hamamı çevreleyen koca kalıntıların arasında oluşmuş oyuklara ve mağaralara saklanarak gözden kayboldu. Ezio takibe koyularak muhtemel saldırganlarından birinin kalçasını yaralarken, bu esnada başka bir kurt adam atın toynaklarının altında yere yapıştı ve yaratığın sırtı toynak darbeleriyle parçalanıp ezildi. Sıra altıncı yaratığa geldiğinde Ezio atının üzerinden aşağıya sarktı ve arkasına dönüp düşmanının karnını öyle bir yardı ki kurt adamın iç organları yere döküldü. Yaratık iç organlarının üzerine basıp tökezledikten sonra yere yığıldı ve öldü.

Sonra sessizlik çöktü.

Ezio atını sakinleştirdikten sonra keskin gözlerini karanlığı yarmak, kulaklarını da gözlerinin algılayamadığı işaretleri seçmek için kullanarak üzengilerin üzerinde ayağa kalktı. O anda, hiçbir şey görünmese de, fazla uzaktan gelmeyen, güçlükle nefes alan bir kişinin sesini işittiğini düşündü. Atını yürümesi için dürttü ve yavaş yavaş sesin geldiği yönde ilerledi.

Duyduğu ses, yere düşmüş kemerli bir geçidin oluşturduğu, üzerini sürüngenler ve yabani otlar bürümüş sığ bir mağaranın içinden geliyordu sanki. Atından inip hayvanı bir ağaca sıkıca bağladıktan ve parlayıp yerini belli etmesin diye kılıcını çamura buladıktan sonra dikkatle ilerledi. Kısa bir an, mağaranın derinliklerinde titreyerek yanan bir ateş gördüğünü düşündü.

Adım adım ilerlerken başının üzerinden yarasa sürüleri geçip dışarıya, gecenin karanlığına doğru uçtu. Her yer leş gibi yarasa pisliği kokuyordu. Görünmeyen böcekler ve şüphesiz başka canlılar da tıkırtıyla, çatırtıyla ondan uzaklaşıp kaçıştı. Çıkardıkları seslerden dolayı Ezio onlara lanet okudu, çünkü bu sesler ona gök gürültüsü gibi geliyordu. Pusu yerine ise –tabii eğer böyle bir pusu kurulmuşsa– henüz gelmemişti.

Sonra ateşi tekrar gördü ve boğuk bir ağlama sesi olduğuna yemin edebileceği bir ses duydu. Bu esnada mağaranın, yere çökmüş kemerli geçidin düşündürdüğünden daha da sığ olduğunu ve yürüyüş yolunun hafifçe kıvrılıp aynı zamanda da daralarak daha karanlık bir yere çıktığını fark etti. Kıvrımı takip ederken daha önceden gözüne ilişen titrek ışık huzmeleri giderek küçük bir ateşe dönüşmüştü. Bu gelen ışıkta, kambur şekilde oturmuş birini seçebiliyordu.

Burada hava biraz daha temizdi. Mağaranın tavanında onun göremediği bir hava yolu olmalıydı. Ateş bu yüzden titreyerek yanıyor olmalıydı. Ezio hareket etmeden durdu ve izlemeye koyuldu.

Hıçkırarak ağlayan yaratık, kemikleri sayılan, kir pas içindeki sol elini uzattı ve ateşe saplanmış demir bir çubuğu ucundan tuttu. Demir çubuğun diğer ucu kıpkırmızıydı. Yaratık titreyerek çubuğu ateşin içinden çıkardı ve sıkı durmaya

çalışarak, çubuğun kor gibi yanan ucunu, ortadan kesik olan diğer kolunun açıktaki kanlı yarasına bastırdı. Bunu yaparken de feryat etmemek için kendini zor tuttu.

Bu, Ezio'nun sakat bıraktığı kurt adamdı!

Kurt adamın ilgisinin tamamen acısına ve elindeki işe yoğunlaştığı o kısa süre zarfında Ezio hızla ileri atıldı. Neredeyse geç kalıyordu; çünkü kurt adam hızlı davranmıştı ve kaçmak üzereydi. Ancak Ezio yaratığın sağlam kolundan sımsıkı tuttu. Zor bir mücadeleydi. Zira tuttuğu kol yağdan kaygandı ve yaratığın hareket ederken yaydığı koku dayanılmazdı. Ancak Ezio yakaladığı kolu sıkıca tutmaya devam etti. Soluklanıp demir çubuğu bir tekmeyle uzağa savurduktan sonra konuştu: "Nesin sen böyle?"

"Hırrr..." alabildiği tek cevaptı. Ezio adamın kafasına üzerinde hâlâ zırhlı eldiven olan diğer eliyle bir yumruk attı. Sol gözüne yakın bir yerden kan fışkıran kurt adam hissettiği acıyla inledi.

"Nesin sen? Konuş!"

"Harrr..." Yaratığın açılan ağzında kırık dökük, grileşmiş dişler göründü. Üstelik o ağızdan yayılan kokunun yanında, sarhoş bir fahişenin ağız kokusu çiçek rayihası gibi kalırdı.

"Konuş!" Ezio kılıcının ucunu yaratığın kesik kolunun açık yarasına sapladı ve kılıcı çevirdi. Bu iğrenç, insandan bozma yaratıkla uğraşacak vakti yoktu. Atı için endişeleniyordu.

"Aaahh..." Yine acıyla feryat eden yaratık, o ifadesiz hırlamalarının arasında neredeyse anlaşılmaz bir insan sesi çıkararak iyi bir İtalyancayla konuşmaya başladı: "Ben, *Secta Luporum*'un takipçisiyim."

"Kurtlar Mezhebi mi? Nasıl bir şey bu böyle?"

"Öğreneceksin. Bu gece yaptığın şey..."

"Of, kapa çeneni." Kavrayışını daha da sıkılaştıran Ezio daha çok ışık gelsin diye ateşi karıştırdı ve etrafa göz gezdirdi. Şu an kubbeli, daire şeklinde bir odada olduğunu görebiliyordu: burası muhtemelen kasten oyulup böyle bir odacığa çevrilmişti. Birkaç sandalye ve üzerinde bir deste kâğıt olan kaba saba bir masa dışında içeride çok az şey vardı; masanın üstündeki kâğıtların üzerine uçmasınlar diye bir taş konmuştu.

"Kardeşlerim az sonra geri dönecek ve sonra da..."

Ezio onu masaya doğru sürükledi ve kılıcını kâğıtlara doğrulttu. "Peki ya bunlar? Bunlar ne?"

Adam ona baktı ve tükürdü. Ezio da kılıcının ucunu adamın kanlı yarasına tekrar yaklaştırdı.

"Hayır!" diye feryat etti adam. "Yeter!"

"O zaman bana anlatırsın." Ezio kâğıtlara baktı. Kılıcını kısa süreliğine de olsa mecburen bir kenara bırakıp kâğıtları toplayacağı an gelecekti elbette. Bazılarının üzerinde İtalyanca, bazılarında Latince yazılar vardı. Ancak el yazısına benzeyen, fakat Ezio'nun deşifre edemediği başka semboller de göze çarpıyordu.

Derken Ezio geldiği yönden yaklaşan bir hışırtı duydu. Kurt adamın gözlerinin içi parladı. "Bizim sırlarımız onlar," dedi.

Tam o anda iki yaratık daha içeri daldı; kükreyip çelik pençeleriyle havayı yarıyorlardı. Ezio'nun tutsağı ani bir hareketle kendini kurtardı ve tam gidip yeni gelenlere katılacaktı ki Ezio adamın kafasını omuzlarından ayırıp, kopan kafayı arkadaşlarının önüne doğru yuvarladı. Sonra masanın çevresinde hızla dolanıp diğer tarafa geçti ve bu esnada kâğıtları toparlayıp eline aldı. Ardından masayı çevirdiği gibi düşmanlarının üzerine fırlattı.

Ateşten gelen ışık loşlaşmıştı. Ya yeniden karıştırılması gerekiyordu ya da daha çok yakacağa ihtiyaç vardı. Ezio kalan iki kurt adamı görebilmek için gözlerini iyice kıstı. Adamlar odanın içinde gri gölgeler gibi duruyorlardı. Ezio kâğıtları tuniğine sokup tekrar karanlığın içine karıştı ve bekledi.

Kurt adamlar deli kuvvetine sahip olabilirlerdi, ama –insanları ölümüne korkutma sanatındaki becerileri dışında– çok yetenekli sayılmazlardı. Kesinlikle sessiz kalamıyorlar, çıt çıkarmadan hareket edemiyorlardı. Ezio gözlerinden çok kulaklarını kullanarak adamların çevresinden dolandı ve duvarların kenarından yürüye yürüye kurt adamların tam arkasına geçti. Kurt adamlarsa onun hâlâ önlerindeki karanlık bölgenin içinde bir yerde olduğunu sanıyorlardı.

Kaybedecek vakit yoktu. Ezio kılıcını kınından çıkardı, gizli süngüyü serbest bıraktı, adamlardan birinin arkasına gerçek bir kurt gibi sinsice yaklaştı ve onu arkadan sıkıca tutup boğazını kesti. Adam o anda, sessizce öldü. Ezio aynı sessizlikle cesedi yere yatırdıktan sonra, diğerini yakalamak için uğraşsa mı uğraşmasa mı diye düşündü. Ancak detaylı sorgulamaların sırası değildi şimdi. Etrafta daha fazla kurt adam olabilirdi ve Ezio dövüşmek için yeterince gücünün kalıp kalmadığından emin değildi. Diğer adamın paniklediğini sezinleyebiliyordu. Adam kurt kişiliğinden uzaklaşıp karanlığa doğru endişeli bir tavırla "Sandro?" diye seslendiğinde de bu sezisinin doğru olduğu ortaya çıktı.

Adamın yerini bulmak artık kolay bir işti; Ezio önceki yaratık gibi bunun da boğazını hedef alacaktı. Ancak bu kez kurt adam hızla arkasına döndü ve önündeki boşluğu delirmişçesine pençelemeye başladı. Ezio'yu görebiliyordu, ancak Ezio bu yaratıkların komik kılıklarının altında hiçbir zırh olmadığını hatırladı. Gizli süngüsünü geri çekti ve çentikli bir

ağzı olan daha büyük, daha kaba hançeriyle adamın göğsünü yardı. Açığa çıkan kalp ve akciğerler giderek sönmekte olan ateşin ışığında parladı ve son kurt adam öne doğru yere yığıldı; yüzü ateşin ortasına denk gelmişti. Yanan tüy ve et kokusu hemen o anda Ezio'yu kendinden geçirecek kadar tehlikeli bir hal aldı. Ancak Ezio hızla geri çekildi ve içini kaplayan panik duygusuna karşı savaş vererek, temiz gece havasıyla yeniden buluşmak üzere elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde yola koyuldu.

Dışarı çıktığında kurt adamların atına dokunmamış olduğunu gördü. Belki de Ezio'yu içeride kapana kıstıracaklarına o kadar ikna olmuşlardı ki hayvanı öldürmeye ya da onu alıp kaçırmaya zahmet etmemişlerdi bile. Ezio atı çözdüyse de hayvanın sırtına çıkamayacak kadar zangırdadığını fark etti. Böylece üzerine binmek yerine atı dizgininden tuttu ve önden yürüyerek Diocletian Hamamı'na doğru ilerledi. Machiavelli şu an orada olsa ve iyi kuşanmış halde beklese iyi ederdi. Tanrı aşkına, Kodeks tabancası şu an yanında olsaydı keşke! Ya da Leonardo'nun yeni işvereni için tasarladığı silahlardan biri... Ancak aklını ve eğitimini kullanarak hâlâ mücadelelerden galip çıkabildiğini görmek Ezio'ya büyük bir tatmin veriyordu. Onu yakalayıp işkenceyle öldürecekleri güne kadar kimse Ezio'yu bu iki özelliğinden yoksun bırakamazdı.

Diocletian Hamamı'na geri dönerken temkini bir an olsun elden bırakmadı ve ara sıra gölgelerden irkildiğini hissetti; oysa genç bir adamken asla böyle şeyler gelmezdi başına. Gideceği yere sağ salim varacağını düşünmek de onu hiç rahatlatmıyordu. Ya orada kendisini bekleyen başka bir pusu varsa? Ya bu yaratıklar Machiavelli'yi gafil avlamışlarsa? Machiavelli *Secta Luporum*'u biliyor muydu acaba?

Bu arada, Machiavelli'nin sadakati aslında kimeydi?

Yine de, İtalya'nın dünyaya hükmettiği kayıp çağlara adanmış o loş ve büyük harabe alanına sağ salim vardı. Görebildiği kadarıyla hiçbir hareketlilik yoktu. Ama tam o sırada bir zeytin ağacının arkasından Machiavelli çıkageldi ve onu ciddi bir edayla selamladı.

"Neden bu kadar geç kaldın?"

"Ben senden önce geldim," diye cevap verdi Ezio. "Ama sonra bir şey... beni alıkoydu." Gözlerini sakin bir tavırla yoldaşının gözlerine dikti.

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Tuhaf kılıklı soytarılar. Kulağa tanıdık geliyor mu?"

Machiavelli'nin bakışları keskindi. "Kurt gibi mi giyinmişlerdi?"

"Demek onları biliyorsun."

"Evet."

"O zaman neden buluşma noktası olarak burayı seçtin?"

"Yani seni buraya kasten gönderdiğimi mi..."

"Başka ne düşünebilirim ki?"

"Sevgili Ezio." Machiavelli bir adım öne çıktı. "Amentümüzün kutsallığı adına seni temin ederim ki burada olacaklarına dair en ufak bir fikrim yoktu." Bir an duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti. "Fakat haklısın. İnsanlardan uzak bir buluşma yeri olsun istemiştim; fakat onların da böyle bir yer seçebileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

"Tabii onlara önceden haber verilmediyse..."

"Eğer şerefime dil uzatıyorsan..."

Ezio sabırsızca bir jest yaptı. "Ah, unut gitsin," dedi. "Tartışmaktan çok daha önemli işlerimiz var şu an." Aslında Ezio o an için Machiavelli'ye güvenmek zorunda olduğunu biliyordu. Ayrıca şu ana kadar ona güvenmemesini gerektirecek

bir sebeple de karşılaşmamıştı. Ama bundan böyle daha dikkatli olacak, kartlarını açık etmeyecekti. "Onlar kim? Daha doğrusu, ne?"

"Kurtlar Mezhebi. Bazen kendilerine Romulus'un Takipçileri derler."

"Buradan uzaklaşmamız gerekmiyor mu? Onlara ait birkaç kâğıdı ele geçirmeyi başardım. Kâğıtları geri almak için gelebilirler."

"Her şeyden önce mektubu geri alabildin mi, onu söyle. Bir de bana çabucak başına gelenlerden bahset. Savaş meydanından çıkmışa benziyorsun da," dedi Machiavelli.

Ezio olanları anlattıktan sonra arkadaşı gülümsedi. "Bu gece geri döneceklerini pek sanmıyorum. İkimiz de eğitimli, silahlı adamlarız. Anlattığına göre de onları bir güzel benzetmişsin. Ancak bu bile tek başına Cesare'yi çileden çıkarmaya yeter. Yani demek istediğim, elimizde henüz kanıt olmasa da bu yaratıkların Borgia himayesinde olduklarına inanıyoruz. Onlar bir grup sözde putperest ve aylardır şehirde terör estiriyorlar."

"Amaçları ne peki?"

Machiavelli ellerini iki yana açtı. "Politik amaçlar... Propaganda yapmak... Aslında fikir şu: İnsanları Papa'nın korumasına girmek için teşvik etmek ve bu koruma karşılığında da onlardan mutlak bir sadakat elde etmek."

"Ne kadar hoş. Ama yine de buradan çıkmamız gerekmiyor mu?" Ezio ansızın yorgun olduğunu hissetti; ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ruhu bile sızım sızım sızlıyordu.

"Bu gece buraya geri gelmezler. Senin meziyetini küçümsüyormuşum gibi algılama, Ezio, ama kurt adamlar birer savaşçı ya da katil değildir. Borgia onları güvenilir aracılar olarak kullanıyor, ancak asıl işleri korkutmak. Onlar, Borgiala-

rın, kendileri için çalışsınlar diye beyinlerini yıkadığı zavallı, kandırılmış ruhlar. Yeni işverenlerinin Antik Roma'yı yeniden inşa etmekte kendilerine yardımcı olacağına inanıyorlar. Roma'nın kurucuları Romulus ve Remus'tur. Bebekken dişi bir kurt tarafından emzirilmişlerdir."

"O efsaneyi hatırlıyorum."

"Şu zavallı yaratıklar, yani kurt adamlar için bu bir efsane değil. Ama şu an Borgiaların elinde yeterince tehlikeli bir silah olarak bulunuyorlar." Machiavelli bir an duraksadı. "Şimdi, gelelim mektuba! Bu arada kurt adamların ininden aldığını söylediğin şu kâğıtlar için de aferin."

"Umarım işimize yarar."

"Göreceğiz. Hadi, bana mektubu ver."

"Peki."

Machiavelli mührü çabucak parçaladı ve parşömen kâğıdını açtı. "*Cazzo*," diye söylendi. "Mektup şifrelenmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun sade bir yazıyla yazılmış olması gerekiyordu. Vinicio benim Borgiaların arasına sızmış casuslarımdan biridir, daha doğrusu *biriydi*. Mektubu güvenilir bir kaynaktan aldığını söylemişti. Aptal şey! Bilgi iletişimini şifreli mektuplarla sağlıyorlar. Onların şifre kâğıdı olmadan hiçbir şey yapamayız."

"Belki de benim ele geçirdiğim kâğıtlar işe yarar!"

Machiavelli gülümsedi. "Ezio, bazen aynı tarafta olduğumuz için Tanrı'ya şükrediyorum. Bir bakalım hadi!"

Ezio'daki kâğıtları hızla gözden geçirince yüzündeki endişeli ifade silindi.

"İşe yarar mı?"

"Sanırım... belki..." Machiavelli okumaya devam ederken kaşları bir kez daha çatıldı. "Evet! Tanrı'ya şükür, evet!

Sanırım bulduk!" Ezio'nun omzuna dostça vurup bir kahkaha patlattı.

Bunun üzerine Ezio da güldü. "Gördün mü? Bazen mantık bir savaşı kazanmakta tek başına işe yaramıyor. Şansın da etkisi olabiliyor. *Andiamo*! Şehirde müttefiklerimizin olduğunu söylemiştin. Hadi, beni onlara götür!

"O zaman düş peşime!"

ON BEŞ

"Atı ne yapayım peki?" diye sordu Ezio.

"Salıver gitsin. Ahırının yolunu bulur o."

"Onu öylece bırakamam."

"Bırakmalısın. Şehre geri dönüyoruz. Onu da şehre götürürsek geri döndüğün anlaşılır. Atı burada bulurlarsa –eh şans da bizim yanımızda olursa– senin hâlâ bu civarda gezindiğini düşünüp aramayı bu tarafa yönlendireceklerdir."

Ezio kendisine söyleneni isteksizce yerine getirdikten sonra Machiavelli onu yeraltına inen gizli bir taş merdivene götürdü. Basamakların sonunda bir meşale yanıyordu, Machiavelli onu aldı.

"Neredeyiz?" diye sordu Ezio.

"Burası şehrin altında uzanan antik yeraltı tünellerinin oluşturduğu bir geçit sistemine çıkıyor. Bu tünelleri baban keşfetti; o zamandan beri de Assasin sırrı olarak kaldı. Bizi arayan muhafızları atlatmak için bu yolu kullanabiliriz, zira kaçan kurt adamların Borgiaları alarma geçireceklerinden emin olabilirsin. Bu arada tüneller oldukça büyük, çünkü antik zamanlarda hem ulaşım hem de askeri birliklerin sevki için kullanılmış. Üstelik o günlerdeki her şey gibi gayet sağlam bir yapıya sahipler. Ancak şehrin sınırları içinde kalan

çıkışların çoğu yıkılmış olduğundan şu an ağızları kapalı, o yüzden yönümüzü dikkatle belirlemeliyiz. Yanımdan uzaklaşma; burada kaybolmak ölümcül olabilir."

İki saat boyunca, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir labirentten geçtiler. İçeride ilerlerken Ezio'nun gözüne çeşitli yan geçitler, ağzı kapanmış girişler, kemerli geçitlerin üzerine yontulmuş kadim tanrılara ait garip oymalar ve ara sıra da, kimisi yukarı çıkan, kimisi karanlığa doğru inen, kimisi de tepesinde bir ışık parıltısı taşıyan merdivenler iliştiti. Sonunda, yol boyunca sabit ama hızlı adımlarla ilerlemiş olan Machiavelli böyle bir merdivenin önünde durdu.

"Geldik," dedi. "Ben önden gideceğim. Şafak sökmek üzere. Dikkatli olmalıyız." Basamaklardan çıkıp gözden kayboldu.

Saatler sürmüş gibi gelen ve aklına terk edilmiş olabileceği düşüncesini getiren uzun bir bekleyişin ardından Ezio, Machiavelli'nin "Etraf temiz," diye fısıldadığını duydu.

Kendini bitkin hissetmesine rağmen basamaklardan yukarı çıktı; temiz havayı tekrar solumak onu mutlu etti. O kadar çok tünel ve mağara görmüştü ki, ona ömür boyu yeterdi artık.

Geniş bir baca deliğine benzeyen bir delikten dışarı çıktı ve kendisini kocaman bir odada buldu. Bir zamanlar bir tür ambar olarak kullanılmış olabilecek kadar büyük bir odaydı burası.

"Neredeyiz?"

"Tiber'de bir adada. Yıllar önce depo olarak kullanılmış. Artık buraya kimse gelmiyor; daha doğrusu biz hariç kimse..."

"Biz derken?"

"Yoldaşlık üyeleri... Burası tabiri caizse Roma'daki gizlenme yerimiz."

Üzerinde kâğıtlar ve yemek artıkları bulunan bir masanın yanındaki iskemleden irikıyım, kendinden emin bir delikanlı kalkıp onları karşılamaya geldi. Genç adamın ses tonu güvenilir ve dostçaydı.

"Niccolò! *Ben trovato!*" deyip Ezio'ya döndü. "Ve siz de... Siz de şu meşhur Ezio olmalısınız! Hoş geldiniz!" Ezio'nun elini tutup samimi bir şekilde sıktı. "Fabio Orsini emrinize amadedir. Eski bir dostunuz olan kuzenim Bartolomeo d'Alviano sizden çok bahsetti."

Ezio ismi duyunca gülümsedi. "İyi bir savaşçıdır," dedi.

"Burayı bulan kişi Fabio'ydu," diye araya girdi Machiavelli.

"İçeride her türlü rahatlık mevcuttur," dedi Fabio. "Dışarıdan baktığınızdaysa üzerinde o kadar çok sarmaşık ve ot görürsünüz ki böyle bir yer olmadığını düşünürsünüz!"

"Saflarımızda senin gibi birinin olması güzel."

"Ailem son günlerde Borgialardan birkaç kötü darbe yedi; o yüzden şu anda tek amacım onların düzenini yıkıp baba mirasımızı geri kazanmak." Fabio etrafına şüpheyle bakındı. "Tabii Toskana'daki rahatınızdan sonra burası size biraz eski püskü gelebilir."

"Hayır, mükemmel bir yer."

Fabio gülümsedi. "*Bene*. Artık geldiğinize göre –bağışlayın ama– yanınızdan hemen ayrılmak durumundayım."

"Planların nedir?" diye sordu Machiavelli.

Fabio'nun yüzü ciddi bir ifade aldı. "Romagna'ya gitmek üzere hazırlıklara başlayacağım. Bugün Cesare malvarlığını ve adamlarını ele geçirmiş durumda, ancak ümit ediyorum ki çok geçmeden tekrar özgür olacağız."

"*Buona fortuna!*"

"*Grazie!*"

"*Arrivederci!*"

"*Arrivederci!*"

Fabio dostça bir ifadeyle el sallayıp uzaklaştı.

Machiavelli masada bir yer açtı ve şifrelenmiş mektubu, kurt adamların şifre çözme kâğıdıyla birlikte açılan boşluğa serdi. "Şu işi halletmem gerek," dedi. "Bu arada sen epey yorgun olmalısın; burada yiyecek, şarap ve temiz Roma suyu var. Ben çalışırken sen de kendine gel, çünkü yapılması gereken daha çok şey var."

"Fabio bahsettiğin müttefiklerden biri mi?"

"Öyle. Tabii başkaları da var. Hatta biri çok önemli."

"Erkek mi? Yoksa kadın mı?" diye sordu Ezio, elinde olmadan Caterina Sforza'yı düşünerek. Onu aklından çıkaramıyordu. Kadın hâlâ Borgiaların tutsağıydı. Ezio'nun kimseye bahsetmediği önceliğiyse onu kurtarmaktı. Ama acaba kadın ona oyun mu oynuyordu? Ezio aklındaki o ufak şüpheden bir türlü kurtulamıyordu. Gerçi Caterina özgür ruhlu bir kadındı; Ezio ona sahip değildi. Yalnız şu vardı: Aptal yerine konma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu; kullanılmak istemiyordu.

Machiavelli zaten gerektiğinden fazla bilgi vermiş gibi duraksadı, ama sonra konuştu: "Kardinal Giuliano della Rovere. Papa olmak için Rodrigo'yla mücadele etti ve kaybetti. Ama hâlâ nüfuz sahibi bir adam. Üstelik pek çok nüfuzlu arkadaşı var. Fransızların arasında hayli güçlü sayılabilecek bağlantılara sahip, ama uygun zamanı bekliyor. Kral Louis'nin Borgiaları yalnızca işine geldiği sürece kullanacağını biliyor. Her şeyden önemlisi Borgialara karşı derin, bitmek tükenmek bilmez bir öfke besliyor. Borgiaların güçlü mev-

kilere getirdiği İspanyolların sayısını biliyor musun? Şu anda İtalya'yı tamamen hâkimiyetleri altına almak üzereler. Yani büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız."

"O zaman kardinal tam bize göre bir adam. Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Sırası henüz gelmedi. Sen karnını doyur; ben de çalışayım."

Ezio dinlenerek geçirdiği bu süreden memnundu, ancak açlığı, hatta susuzluğu –en azından şaraba olan susuzluğu– kesilmişti. Halinden memnun bir şekilde biraz su içip bir tavuk budunu elinde evirip çevirirken, Machiavelli'nin kendini önündeki kâğıtlara kaptırmış halde çalışmasını seyrediyordu.

"İşe yarıyor mu bari?" diye sordu bir noktada.

"Şşş!"

Machiavelli tüy kalemini bırakıp, bir süredir üzerine not aldığı kâğıdı kendine doğru çektiğinde güneş Roma'nın kilise kulelerinin hizasına yükselmişti.

"Bitti."

Ezio hevesle sonucu duymayı bekliyordu.

"Kurt adamlara verilmiş bir emir," dedi Machiavelli. "Borgiaların onlara her zamanki ödemelerini yapacağını belirtiyor ve şehrin henüz tam anlamıyla Borgia himayesine girmemiş çeşitli bölgelerinde saldırıya geçmeleri için kurt adamlara talimat veriyor; yani insanların aklını başka yöne çekecek korkunç şeyler yapmalarını istiyor. Ayrıca saldırıların bir Borgia rahibinin 'şans eseri' ortaya çıktığı zamana denk getirilmesi, bu rahibin de Kilise'nin güçlerini kullanarak söz konusu saldırganları 'sürgüne göndermesi' planlanıyor."

"Önerin nedir?"

"Eğer kabul edersen, Ezio, bence Borgialara yapacağımız

saldırıyı planlamaya başlasak iyi olacak. Alınırların orada gösterdiğin performansı aynen devam ettirsen, yeter."

Ezio duraksadı. "Sence böyle bir saldırı için hazır mıyız?"

"*Si*."

"Ben ilk önce Borgiaların Caterina Sforza'yı nerede tuttuğunu öğrenmek istiyorum. O kadın bizim için güçlü bir müttefik olabilir."

Machiavelli hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu. "Tutsakları olarak onu muhtemelen Castel Sant'Angelo'da tutuyorlardır. Orayı kendiler için müstahkem bir mevkie çevirdiler." Bir an duraksadı. "Elma'yı ele geçirmiş olmaları çok kötü. Ah, Ezio, buna nasıl izin verebildin?"

"Sen Monteriggioni'de değildin." Öfkenin hâkim olduğu bir sessizliğin ardından duraksama sırası Ezio'daydı. "Düşmanlarımızın ne yaptığını *gerçekten* biliyor muyuz? Burada birlikte çalışabileceğimiz bir yeraltı teşkilatımız falan yok mu en azından?"

"Yok gibi bir şey. Fabio gibi paralı askerlerimizin çoğu, Cesare'nin güçlerine karşı kıran kırana mücadele veriyor. Üstelik Fransızlar da o adamı hâlâ destekliyor."

Ezio, Monteriggioni'deki Fransız generali, General Octavien'i hatırladı.

"Elimizde ne var?" diye sordu.

"Sağlam bir kaynak. Bir genelevde çalışan kızlarımız var. Orası kardinaller ve diğer önemli Roma vatandaşları tarafından ziyaret edilen üst sınıf bir mekân; ancak ortada küçük bir engel var. Orayı işletsin diye görevlendirdiğimiz mama oldukça tembel bir kadın ve ülkümüz uğruna bilgi toplamak için değil de sırf oradakilerin zevki için partiler düzenliyor sanki."

"Peki ya şehrin hırsızları?" diye sordu Ezio, neredeyse kesesini çaldıracağı o marifetli kapkaççıyı düşünerek.

"Şey, *si*, ama bizimle konuşmayı reddediyorlar."

"Neden?"

Machiavelli omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ezio ayağa kalktı. "Sen iyisi mi bana buradan çıkış yolunu göster."

"Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaş edinmeye!"

"Ne arkadaşı diye sorabilir miyim acaba?"

"Sanırım şimdilik o kısmı bana bıraksan iyi olur."

ON ALTI

Ezio, Roma Hırsızlar Loncası'nı bulduğunda akşam olmuştu. Meyhanelere girip gizliden gizliye sorular sorarak, şüpheli bakışlara maruz kalıp yanıltıcı cevaplar alarak geçirdiği uzun bir günü geride bıraktıktan sonra, nihayet ona gizli bölgenin yerini söylemenin hiçbir sorun teşkil etmeyeceğine dair haberler duyulmaya başlanmış olacak ki, üstü başı perişan bir çocuk onu iç içe girmiş arka sokaklardan geçirerek yıkık dökük bir semte getirmiş ve orada bir kapının önünde bıraktıktan sonra da geldiği yönden geri dönüp hızla gözden kaybolup gitmişti.

Çok hoş görünümlü bir yer değildi burası: eğik tabelasında uykulu ya da ölü bir tilki simgesi bulunan, pencereleri lime lime olmuş perdelerle örtülü ve ahşap doğramaları acilen boya isteyen, büyük ama perişan görünümlü bir han. Bir hafta önce Mario'yla birlikte ziyaret ettikleri Uyuyan Tilki'nin ta kendisi...

Bir handa sıklıkla karşılaşılacak bir durum değildi ama hanın kapısı sımsıkı kapalıydı. Bu yüzden Ezio kapıyı sertçe yumruklamak zorunda kaldı. Ancak nafileydi...

Tam o anda arkasından gelen yumuşak bir ses duydu ve

şaşkınlık içerisinde hızla döndü. Bu şekilde arkasından sessizce yaklaşılmasına izin vermiş olması hiç tarzı değildi. Bunun bir daha yaşanmaması için gerekli tedbirleri mutlaka almalıydı.

Neyse ki duyduğu ses temkinli bir tınıya sahip olsa da düşmanca değildi.

"Ezio!"

Konuşan adam sığındığı ağacın arkasından çıkıp birkaç adım atınca Ezio onu hemen tanıdı. Bu, bir süre önce Assasinlerle ittifak içerisinde Floransa'daki hırsızların liderliğini yapmış olan Gilberto La Volpe'den, yani Tilki'den başkası değildi.

"La Volpe! Burada ne işin var?"

Birbirlerine sarılırlarken Gilberto'nun yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. "Neden Floransa'da olmadığımı mı kastediyorsun? Pekâlâ, cevabı basit. Buradaki hırsızların lideri öldü ve onlar da liderliğe beni seçtiler. Bir hava değişikliği oldu benim için. Ayrıca eski yardımcım Corradin de Floransa'da benim yerimi almaya hazırdı. Üstelik..." Tilki gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. "... tam şu anda Roma bana birazcık daha... nasıl desem... zevkli geliyor."

"Bence gayet geçerli bir neden. İçeri geçelim mi?"

"Elbette." La Volpe kapıya vurdu. Belli ki şifreli bir vuruş kullanmıştı, çünkü kapı hemen ardına kadar açıldı. Karşılarında –bir handan beklenebileceği gibi– masaların ve oturma sıralarının dizili olduğu büyükçe bir avlu belirdi, ancak her şey çok eskiydi. Avlunun çevresine inşa edilmiş olan hanın içine açılan kapılardan kadın-erkek birçok insan girip çıkıyor, etrafta dolanıyordu.

"Çok bir şeye benzemiyor, değil mi?" dedi La Volpe, ona oturmasını işaret edip şarap isterken.

"Doğrusunu söylemek gerekirse..."

"Senin amaçların için gayet uygun. Benim de planlarım var. Ama seni buraya hangi rüzgâr attı?" La Volpe elini kaldırdı. "Dur! Söyleme! Sanırım cevabı biliyorum."

"Genelde bilirsin zaten."

"Hırsızlarımın senin için casus olarak çalışmasını istiyorsun."

"Aynen öyle!" dedi Ezio hevesle öne eğilerek. "Bu işte bana katılacak mısın?"

La Volpe geniş ağızlı bardağını sessizce *şerefe* der gibi yukarı kaldırdı ve getirilen şaraptan biraz içti. Ardından net bir şekilde cevap verdi: "Hayır."

Ezio şaşkına döndü. "Ne? Neden?"

"Çünkü bu, Niccolò Machiavelli'nin ekmeğine yağ sürmek olur. Hayır, kalsın. O adam Yoldaşlık'ımıza ihanet ediyor."

Bunu duymak Ezio'ya pek şaşırtıcı gelmemişti, ama söylenen şeyin gerçekliği konusunda da tam anlamıyla ikna olmamıştı. "Bir hırsız olarak oldukça ciddi bir iddiada bulunuyorsun. Elinde ne kanıtın var?"

La Volpe'nin yüzüne ekşi bir ifade yerleşti. "Bildiğin üzere kendisi Papalık Meclisi nezdinde büyükelçilik yapmış ve Cesare'nin kişisel misafiri olarak seyahatlere çıkmıştı."

"Ama bütün bunları bizim davamız uğruna yapmıştı!"

"Öyle mi acaba? Ayrıca Monteriggioni'ye yapılan saldırıdan hemen önce seni yalnız bıraktığını da duydum."

Ezio işittiklerinden hiç hoşlanmadığını belirtir bir hareket yaptı. "Tamamen tesadüf! Bak, Gilberto, Machiavelli herkesin seveceği bir tip olmayabilir, ama kendisi *has* bir Assasindir, hain *değildir*."

La Volpe ona kararlı bir ifadeyle baktı. "İkna olmadım."

Konuşmalarının tam o noktasında bir hırsız hızla yan-

larına gelip La Volpe'nin kulağına bir şey fısıldadı. Kesesini koparıp kaçan adamı Ezio hemen tanımıştı. Hırsız söyleyeceklerini söyledikten sonra hızla uzaklaşırken La Volpe ayağa kalktı. Bunun üzerine tehlikeli bir durum olduğunu sezen Ezio da ayağa kalktı.

"Dün Benito'nun sergilediği davranış için özür dilerim," dedi La Volpe. "O ara senin kim olduğunu bilmiyormuş. Ayrıca seni Machiavelli'nin yanında at sürerken görmüş."

"Benito'nun canı cehenneme! Neler oluyor?"

"Alı, Benito haber getirdi. Machiavelli kısa bir süre sonra Trastevere'de biriyle buluşacakmış. Gidip neler olup bittiğine bir bakacağım. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Önden buyur."

"Eskiden kullandığımız yolları kullanacağız, çatıları... Buradaki çatılar Floransa'dan biraz daha zorludur. Ne dersin? Yapabilecek misin?"

"Sen önden git yeter."

Gerçekten epey zorluydu. Roma'da çatıların arasındaki boşluklar Floransa'dakilerden daha genişti. Ayrıca pek çoğu parçalanıp döküldüğünden ayak basacak bir yer bulmak daha zordu. Ezio birkaç kez, yerinden oynamış bir kiremidin aşağıya düşüp parçalanmasına neden oldu. Ancak sokaklarda çok az insan vardı ve o kadar hızlı ilerliyorlardı ki Borgia muhafızları tepki verene kadar çoktan gözden kaybolmuş oluyorlardı. En sonunda bir pazar meydanına vardılar. Önlerinde öbek öbek insanların toplandığı, iyi aydınlatılmış birkaç şarapçı çadırı dışında pazardaki tezgâhların çoğu kapalıydı. Pazara yukarıdan bakan bir çatının üzerinde duran Ezio ve La Volpe, kendilerini baca duvarlarının arkasına gizleyerek aşağıyı seyretmeye koyuldular.

Kısa bir süre sonra Machiavelli, etrafa dikkatle göz gezdirdikten sonra meydana doğru yürüdü. Cüppesinde Borgia arması taşıyan başka bir adam Machiavelli'ye yaklaşarak ona not kâğıdına benzer bir şey uzattı ve yürüyüşüne neredeyse hiç ara vermeden yoluna devam etti. Machiavelli de aynı şekilde hareket edip meydandan uzaklaştı.

"Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu La Volpe, Ezio'ya.

"Ben Machiavelli'yi takip edeceğim; sen de diğer adamı takip et," diye atıldı Ezio.

Ancak tam o anda şarapçı çadırlarından birinde bir yaygara koptu. Öfkeyle bağıran insanların seslerine, birbirine çarpan kılıçlardan çıkan kıvılcımlar karıştı.

"Ah, *merda*! Bunlar benim adamlarımdan. Bir Borgia muhafızıyla kavgaya tutuşmuşlar!" diye bağırdı La Volpe.

Bu sırada Ezio, Machiavelli'nin Tiber'e çıkan bir sokaktan ilerleyerek uzaklaşmasını ve sonra ortadan kaybolmasını izledi. Onu takibe koyulmak için artık çok geçti. Dikkatini tekrar kavgaya çevirdi. Borgia muhafızı yerde yüzükoyun yatıyordu. Hırsızların çoğu güvende olmak için çatılara tırmanıp dağılmıştı. Ancak içlerinden biri, neredeyse çocuk sayılacak bir delikanlı yerde uzanmış, acıdan kıvranıyordu; kolundaki bir yaradan kan akıyordu.

"Yardım edin! Yardım edin! Oğlum yaralandı!" diye bağırdı acılı bir ses.

"Bu sesi tanıyorum," dedi La Volpe yüzünü ekşiterek. "Trimalchio." Gözlerini tekrar yaralı hırsıza çevirdi. "Bu da Claudio; Trimalchio'nun küçük oğlu."

Bu arada pazarın her iki tarafındaki uzak duvarların üzerinde, çatıların korkuluklarında silahlı Borgia muhafızları belirmişti ve nişan almaya hazırlanıyorlardı.

"Onu vuracaklar!" diye atıldı Ezio heyecanla.

"Acele et o zaman! Soldaki grup benim; sağdaki senin."

Her bir tarafta üçer muhafız vardı. Gölgeler kadar belirsiz fakat panterler kadar hızlı hareket eden Ezio ve La Volpe meydanın köşe noktalarından hızla döndü. Ezio karşısındaki üç muhafızın silahlarını kaldırıp yerdeki çocuğa nişan aldıklarını gördü. Bulunduğu çatının sırtı üzerinde koşarak –ayakları kiremitlere neredeyse hiç değmiyordu– üç silahlı muhafızın üzerine büyük bir sıçrayışla atladı. Ortadaki adamı topuğuyla yere devirebilecek kadar yükseğe zıplamıştı; darbesi adamın ensesine denk geldi. Ezio inişin etkisini azaltmak için çömelir pozisyon alarak tek bir hareketle ayaklarının üzerinde tekrar çatıya indi ve sonra da doğrularak kollarını hızla iki yana açtı. Geriye kalan iki silahlı muhafız o anda oldukları yere yığıldı; çift kademeli süngü adamlardan birinin kafasının kenarından girip sağ gözünü deşerek kafatasına saplanırken, gizli süngünün iğne gibi sivri ucu da diğer adamı kulağından deşmişti. Adamın boynundan aşağı koyu renkte, incecik, yapış yapış bir sıvı akıyordu. Ezio kafasını kaldırdı ve La Volpe'nin de benzer bir ustalıkla rakiplerini yere sermiş olduğunu gördü. Sessiz sedasız süren bu kısa kıyım anından sonra, ateşli silahlar kuşanmış tüm muhafızlar ölmüştü. Ancak yeni bir tehlike vardı: Kargılı piyadelerden oluşan bir müfreze meydana akın etmekteydi. Adamlar silahlarını indirmiş, talihsiz Claudio'nun üzerine doğru hızla ilerliyorlardı. Şarapçı çadırlarındaki insanlar hemen geri kaçtı.

"Claudio! Çabuk kaç!" diye bağırdı La Volpe.

"Yapamam! Çok... acıyor..."

"O zaman dayan!" diye bağırdı, çocuğun bulunduğu yere kısmen daha yakın olan Ezio. "Geliyorum!"

Çatıdan aşağıya sıçradı ve bir pazar tezgâhının tentesinin üzerine atlayarak düşüş hızını azalttı. Birkaç saniye sonra

çocuğun yanındaydı. Hemen yarayı kontrol etti. Epey ciddi görünüyordu.

"Ayağa kalk!" diye emretti.

"Kalkamam!" Claudio belli ki panik içerisindeydi. "Beni öldürecekler!"

"Bak. Yürüyebiliyorsun, değil mi?" Çocuk başıyla onayladı. "O zaman koşabilirsin de... Dikkatini ver ve beni takip et. Ben ne yaparsam aynısını yap. Muhafızlardan kaçıp saklanmak zorundayız."

Ezio çocuğu ayağa kaldırdı ve en yakındaki şarapçı çadırına doğru ilerledi. Oraya gelir gelmez artık fena halde sarhoş olmuş içkicilerin oluşturduğu kalabalığın içinde kayboldu ve Claudio'nun aynısını büyük bir beceriyle yaptığını görünce şaşakaldı. Çadırın içinden sessizce geçip duvara en yakın olan tarafa gittiler; bu sırada çadırın diğer tarafındaki kargılı piyadelerin birkaçı zorla içeri girmeye çalışıyordu. Ezio ve Claudio tam zamanında hareket ederek meydandan şehrin iç kesimlerine doğru uzanan bir arka sokağa çıkıp kurtuldular. La Volpe ve Trimalchio onları bekliyordu.

"Biz de bu taraftan geleceğinizi düşündük," dedi La Volpe, çocuğun babası oğluna sarılırken. "Haydi siz gidin!" dedi onlara. "Kaybedecek vaktimiz yok! Hızla karargâha geri dönün ve Teresina'ya o yarayı sardırın. Haydi!"

"Ve sen... bir süre ortalıkta görünme, *intensi*?" dedi Ezio, Claudio'ya.

"*Molte grazie, Messere*," dedi Trimalchio onların yanından ayrılırken. Kolunu oğlunun omzuna atmıştı; onu bir yandan yönlendiriyor, bir yandan da azarlıyordu: "*Corri!*"

"Şu an başın belada," dedi La Volpe, sakin bir meydana vardıklarında. "Özellikle bu olaydan sonra... Ahırların oradaki marifetinden sonra afişlerini her yana asmışlar zaten, hepsini gördüm."

"Machiavelli'nin afişi yok mu peki?"

La Volpe başını iki yana salladı. "Hayır. Ancak büyük ihtimalle yüzünü iyi görememişlerdir. Onun kılıç kullanmakta ne kadar usta olduğunu pek kimse bilmez."

"Ama sen buna inanmıyorsun herhalde?"

La Volpe başını iki yana salladı.

"Şu 'Aranıyor' afişlerini ne yapacağız peki?"

"Endişelenme; adamlarım onları yırtmaya başladı bile."

"En azından bazılarının Borgia muhafızlarıyla sebepsiz yere kavgaya girişmeyecek kadar disiplinli olduğunu duymak güzel."

"Dinle, Ezio, bu şehirde senin henüz tanık olmadığın bir gerginlik var."

"Sahi mi?" Ezio eski arkadaşına henüz hikâyesinin kurt adamlarla ilgili kısmını anlatmamıştı.

"Çığırtkanlara gelince... Birkaç duka onları susturmaya yeter," diye devam etti La Volpe.

"Olmazsa... ben görgü tanıklarını ortadan kaldırabilirim."

"İşin oraya varmasına gerek yok," dedi La Volpe, daha kaygısız bir edayla. "Nasıl olsa kendin 'ortadan yok olmayı' biliyorsun. Ama çok dikkatli ol, Ezio. Borgiaların senin dışında başka birçok düşmanı var, fakat hiçbiri senin kadar rahatsız edici değil. Seni Castel Sant'Angelo'daki kancalardan sallandırana kadar içleri rahat etmeyecek."

"Önce beni yakalamaları gerek."

"Sen yine de tetikte ol."

Dolambaçlı bir güzergâh izleyerek Hırsızlar Loncası'na geri döndüler. Claudio ve babası oraya çoktan sağ salim ulaşmıştı; Teresina çocuğun yarasını sarıyordu. Ancak kanama durdurulduğunda bu yaranın kol kasını yırtmış derin bir

çizikten başka bir şey olmadığı ortaya çıktı; çocuğun canını epeyce yakıyordu ama hiçbir ciddi zararı yoktu. Zaten Claudio da biraz öncesine göre oldukça neşeliydi.

"Ne geceydi ama," dedi La Volpe yorgun argın, bir bardak Trebbiano içip bir tabak salam yemek üzere masaya otururlarken.

"Bana mı söylüyorsun? Bir gece olaysız geçse dişimi kırarım."

"Mücadele devam ederken olaysız geceleri unut."

"Gilberto, dinle," dedi Ezio. "Gördüğümüz şey malum, ancak Machiavelli'den korkmanı gerektirecek bir şey olmadığından eminim. Onun yöntemlerini bilirsin."

La Volpe ona sakin gözlerle baktı. "Evet. Çok üçkâğıtçıdır." Durdu. "Ama Claudio'nun hayatını kurtardığın için sana teşekkür etmem gerek. Sen Machiavelli'nin Yoldaşlık'a hâlâ sadık olduğuna inanıyorsan o zaman senin kararına güvenirim."

"Peki şu senin hırsızlar konusunda şansım nedir? Bana yardımcı olacak mısın?"

"Sana burayla ilgili yapmayı planladığım şeyler olduğunu söylemiştim," dedi La Volpe dalgın dalgın. "Ama mademki artık yeniden birlikte çalışıyoruz, senin fikrini de almak isterim."

"Birlikte mi çalışıyoruz?"

La Volpe gülümsedi. "Eh, öyle görünüyor. Ancak gözüm hâlâ şu siyah cüppeli arkadaşının üzerinde."

"Zararı yok canım. Çocukça bir şey yapma, yeter."

La Volpe bunu duymazdan geldi. "Şimdi söyle bakalım; sence burayı ne yapalım?"

Ezio düşündü. "Ne pahasına olursa olsun Borgiaların buradan uzak durmasını sağlamamız gerek. Mekânı gerçek bir yolcu hanına dönüştürebiliriz belki."

"Bu fikri sevdim."

"Çok iş gerektirecek ama... Boya-badana, çatının onarılması, bir de yeni tabela tabii."

"Bir sürü adamım var. Senin emrindeler."

"Tamamdır o zaman, bu işi bana bırak."

Böylece Ezio Hırsızlar Loncası karargâhını yenileme işiyle meşgul olurken bir aylık bir dinlenme –ya en azından yarı çalışıp yarı dinlenme– dönemi geçirdi. Hırsızların her birinin farklı farklı yetenekleri vardı, çünkü bu adamların çoğu Borgialara el pençe divan durmayı reddettikleri için işlerinden olmuş zanaatkârlardan oluşuyordu. Bu bir aylık sürenin sonunda han tamamen yepyeni bir görünüme kavuşmuştu. Yapılan boya sayesinde duvarlar parlıyor, tertemiz pencereleri yepyeni perdeler süslüyordu. Çatı artık çürük çarık durmuyordu. Yeni han tabelasının üzerinde de yine uyuyan ama kesinlikle ölü olmayan erkek bir tilki yavrusu göze çarpıyordu. Uyandığı an bir hamlede elli kümes dolusu tavuğu silip süpürecek gibiydi. Çift kanatlı kapılarsa yeni menteşeleriyle parıl parıl parlıyor, açıldıkları anda içerideki tertemiz avluyu gözler önüne seriyordu.

Son çalışma haftasında Siena'da bir göreve gitmek zorunda kalmış olan Ezio geri döndüğünde işin gayet başarıyla bitirilmiş olmasına çok sevindi. Roma'ya geldiğinde han artık sorunsuzca işliyordu.

"İsmi değiştirmedim," dedi La Volpe. "Bu ismi seviyorum. *La Volpe Addormentata*. Neden bilmiyorum."

"Umalım da düşmana sahte bir emniyet duygusu versin," diyen Ezio gülümsedi.

"En azından yaptığımız bunca iş dikkatleri gereksiz yere üzerimizde toplamadı. Burayı sıradan bir han gibi işletiyo-

ruz. Bir kumarhanemiz bile var. Benim fikrimdi. Üstelik iyi bir gelir kaynağı da oldu, zira bize patronluk taslayan Borgia muhafızlarına istisnasız kaybettiriyoruz."

"Peki şey nerede?.." diye sordu Ezio sesini alçaltarak.

"Ah, şuradan içeri girince." La Volpe onu hanın batı kanadına doğru götürdü ve üzerinde UFFIZI – PRIVATI yazan bir kapıdan geçirdi. Kapının önünde iki hırsız çok belli etmeden nöbet tutuyordu.

Bir koridor boyunca ilerleyerek ağır kapıların ardındaki bir süit daireye ulaştılar. Duvarlarda Roma haritaları asılıydı. Şafak daha yeni sökmüş olmasına rağmen erkek ve kadınların çoktan arkasına geçip çalışmaya koyulduğu masalar ve kürsüler özenle istiflenmiş kâğıtlarla kaplıydı.

"Asıl işimiz burada dönüyor," dedi La Volpe.

"Çok üretken bir yere benziyor."

"Hırsızların, en azından iyi olanlarının böyle bir özelliği vardır," dedi La Volpe. "Bağımsız düşünürler ve rekabetten hoşlanırlar, hatta kendi aralarında bile."

"Hatırlıyorum."

"Sen de katılsan onlara bir-iki şey gösterebilirsin muhtemelen."

"Ah, katılacağım zaten."

"Ancak burada kalman senin için güvenli olmaz," dedi La Volpe. "Ne senin ne de bizim için... Ama ne zaman istersen beni ziyaret et, sık sık uğra."

"Tamam." Ezio kendi kaldığı yeri düşündü, yapayalnız ama rahat ve gözlerden uzak. Başka hiçbir yerde mutlu olamazdı zaten. Dikkatini elindeki işe çevirdi. "Artık örgütlendiğimize göre, şu an yapılacak en önemli şey Elma'nın yerini bulmak. Onu geri almak zorundayız."

"*Va bene.*"

"Onun Borgiaların elinde olduğunu biliyoruz, ancak elimizden geleni yapmış olsak da hâlâ Elma'nın yerini belirleyemedik. En azından şu ana kadar onu kullanamadılar. Hâlâ üzerinde çalıştıklarını ve hiçbir yere varamadıklarını düşünebiliyorum sadece."

"Peki bir... uzmana danışmışlar mıdır?"

"Ah, kesinlikle danışmışlardır, ama o uzman kendini olduğundan daha az zeki gösteriyor olabilir. Öyle olduğunu umalım. Bir de Borgiaların sabrını taşırmamasını..."

La Volpe gülümsedi. "Bu konuda üzerine gitmeyeceğim. Yalnız bu arada sen de rahat ol, Elma'nın yerini bulmak için Roma'yı didik didik arayan adamlarımız var."

"Onu iyi saklamışlardır, hem de çok iyi. Hatta belki birbirlerinden bile saklıyorlardır... Genç Cesare'nin gitgide şiddetlenen isyancı bir tarafı var ve babası bundan hiç hoşlanmıyor."

"İyi saklanmış değerli eşyaları bulamayacaklarsa hırsızlar ne işe yarar?"

"*Molto bene*. Şimdi gitmem gerek."

"Gitmeden önce son bir kadeh ister misin?"

"Hayır. Şu an yapacak çok işim var. Ama en kısa zamanda görüşürüz yine."

"Peki raporlarımı nereye göndereyim?"

Ezio düşündü ve sonra "Assasin Yoldaşlığı'nın buluşma noktasına," dedi. "Tiber Adası'na!"

ON YEDİ

Ezio kararını vermişti: Fabio Orsini'nin kuzeni olan eski dostu Bartolomeo d'Alviano'yu arayıp bulmanın zamanı geldi de geçiyordu. Bartolomeo 1496 yılında Papa güçlerine karşı Orsini ailesiyle omuz omuza savaşmış ve paralı asker olarak görev aldığı İspanya'dan daha yeni dönmüştü.

Bartolomeo en güçlü *condottieri* askerlerinden biriydi ve Ezio'nun eski bir silah arkadaşıydı. Bazen kaba saba tavırlar sergilemesine, öfke ve depresyon nöbetlerine girme eğilimi göstermesine rağmen, sadakatinden ve onurundan asla taviz vermeyen bir adamdı. Bu özellikleri de onu Yoldaşlık'ın değişmez parçalarından biri haline getiriyordu; bu özellikleri ve Tapınakçılara beslediği karşı konulmaz öfkesi...

Peki ama Ezio onu ne halde bulacaktı? Bunu çok geçmeden öğrenecekti. Bartolomeo'nun savaştan yeni döndüğünü ve Roma'nın kenar mahallelerinde bulunan, özel ordusuna ait kışlada olduğunu duymuştu. Kışla şehir merkezinin epey dışında, kuzeydoğuda kırsal bir bölgedeydi; ancak Borgiaların şehrin içinde ve etrafında birçok noktaya diktiği müstahkem gözetleme kulelerinden uzakta değildi. Ne var ki Borgialar Bartolomeo'yla uğraşmayacak kadar akıllıydı; en azından hamamböceği gözüyle baktıkları Bartolomeo'yu ezip geçecek

güce eriştiklerini hissedene kadar... Güçleri de, Ezio'nun bildiği kadarıyla, gün geçtikçe artıyordu.

Ezio, *pranzo* vaktinden hemen sonra gideceği yere ulaştı. Güneş tepe noktasını geçmiş, hava dayanılmaz bir sıcaklığa erişmişti; ne var ki batıdan esen bir rüzgâr bu durumu az da olsa hafifletiyordu. Kışlayı çeviren kazıklı duvarın ortasındaki devasa kapının önüne gelen Ezio ahşabı sertçe yumrukladı.

Kapıya yerleştirilmiş gözetleme deliği açıldı ve Ezio o delikten bakan bir gözün kendisini baştan aşağı süzdüğünü hissetti. Sonra delik kapandı ve kısa süren boğuk bir konuşma duyuldu. Derken gözetleme deliği tekrar açıldı ve bunu takip eden neşeli, gür bir haykırışın ardından kapıdaki sürgüler teker teker çekilerek kapı ardına kadar açıldı. Ezio'dan biraz daha genç, cüsseli bir adam kollarını iki yana açmış, kapıda bekliyordu; üzerindeki kaba saba asker kıyafeti her zamanki dağınıklığına nazaran biraz daha düzgündü.

"Ezio Auditore! Seni seni! Geç içeri! Geç içeri! Geçmezsen gebertirim seni!"

"Bartolomeo!"

İki eski arkadaş birbirine dostça sarıldı. Sonra kışlanın avlusundan geçip Bartolomeo'nun karargâhına doğru yürüdüler.

"Haydi! Çabuk ol!" dedi Bartolomeo, o her zamanki aceleci tavrıyla. "Tanışmanı istediğim birisi var!"

İç avluya bakan pencerelerinden iyi ışık alan, uzun, alçak bir odanın içine girmişlerdi. Oda besbelli hem oturma odası hem de yemek odası olarak kullanılıyordu. Ayrıca geniş ve havadardı. Ancak içeride Bartolomeo'ya hiç yakışmayacak şeyler mevcuttu. Pencerelerde tertemiz güneşlikler vardı. Masanın üzerine nakışlı bir örtü serilmiş ve öğle yemeğinden kalanlar çoktan temizlenmişti. Duvarlarda resimler ası-

lıydı. Hatta içeride bir kitaplık bile vardı. Bartolomeo'nun şu çok sevdiği devasa kılıcı Bianca da ortalıkta görünmüyordu. Her şeyden önemlisi, oda inanılmaz şekilde derli topluydu.

"Dur burada," dedi Bartolomeo, şarap getirmesi için kenardaki emir erine parmaklarını şaklatarak. Ayrıca çok heyecanlı olduğu belliydi. "Şimdi seni kiminle tanıştıracağım tahmin et bakalım?"

Ezio odaya tekrar göz gezdirdi. "Şey, Bianca'yla tanışmıştım ama..."

Bartolomeo sabırsızlandığını belli eden bir el hareketi yaptı. "Hayır, hayır! Kılıç harita odasında; bu aralar orada yaşıyor. Tekrar tahmin et!"

"Şey..." dedi Ezio şakacı bir edayla. "Bir ihtimal... karın olabilir mi?"

Bartolomeo o kadar mahzun bir yüz ifadesi takındı ki Ezio bu kadar doğru bir çıkarım yaptığına adeta pişman oldu; gerçi çok zor bir tahmin de olmamıştı. Ne var ki neşesi hemen yerine gelen iriyarı arkadaşı konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "O kadar kıymetli bir hazine buldum ki! Gözlerine inanamayacaksın!" Dönüp iç odaların olduğu tarafa doğru o kalın sesiyle seslendi. "Pantasilea! Pantasilea!" Emir eri, üzerinde çeşitli şekerlemeler, bir şarap sürahisi ve birkaç kadeh olan bir tepsiyle tekrar belirdi. "Pantasilea nerede?" diye sordu Bartolomeo.

"Masanın arkasına baktın mı?" diye sordu Ezio, bıyık altından gülümseyerek.

Tam o anda Pantasilea kendini göstererek odanın batı duvarı boyunca uzanan bir merdivenden aşağıya inmeye başladı.

"İşte geldi!"

Ezio kadını selamlamak için ayağa kalktı ve öne doğru eğildi. "Auditore, Ezio."

"Baglioni, Pantasilea – artık Baglioni-d'Alviano."

Genç bir kadındı; yirmi beş-otuz yaşlarında olmalıydı. İsmine bakılacak olursa soylu bir aileden geliyordu. Elbisesi de hayli mütevazı olmasına rağmen yine de hoştu ve ince bir zevki yansıtıyordu. Sarı saçlarının çevrelediği yüzü ovaldi; burnu hokka gibiydi ve ucu kalkıktı; dolgun dudaklarının üzerindeyse nükteli bir ifade vardı; tıpkı o derin bakışlı koyu kahverengi gözlerinde olduğu gibi... Bu zeki gözler insana sıcacık bir ifadeyle bakıyor ama yine de sahibiyle ilgili bir şeyleri gizliyormuş gibi duruyordu. Epey uzun boylu olan ve Bartolomeo'nun omuzlarına gelen kadın, geniş omuzlara, dar bir kalçaya, uzun, ince kollara ve biçimli bacaklara sahipti. Bartolomeo gerçekten de çok değerli bir hazine bulmuştu. Ezio arkadaşının bu hazineyi asla kaybetmemesini diledi.

"*Lieta di conoscervi*," dedi Pantasilea.

"*Altrettanto a lei.*"

Pantasilea önce birine, sonra diğerine baktı. "Başka bir sefere birbirimizi daha iyi tanıyacak zamanımız olur," dedi Ezio'ya, erkekleri kendi işleriyle baş başa bırakan değil de, kendisinin halledilecek işi olan bir kadın havasıyla.

"Biraz kalsana, *tesora mia*."

"Hayır, Balto, kâtibi görmem gerektiğini biliyorsun. Her seferinde hesapları eline yüzüne bulaştırmayı başarıyor. Ayrıca su şebekesinde de bir sorun var. Onunla da ilgilenmem lazım." Ezio'ya döndü. "*Ora, mi scusi, ma...*"

"*Con piacere.*"

Kadın ikisine de gülümsedikten sonra merdivenleri tekrar çıktı ve gözden kayboldu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Bartolomeo.

"Etkilendim gerçekten." Ezio samimiydi. Ayrıca karısı oradayken arkadaşının kendini nasıl dizginlediğini de fark

etmişti. Pantasilea etraftayken bozuk kışla ağzına çok az başvuruyor olmalıydı. Acaba Pantasilea kocasında ne bulmuştu da onunla birlikte olmuştu? Gerçi Ezio kadını daha hiç tanımıyordu bile...

"Benim için her şeyi yapar."

"Onunla nerede tanıştın?"

"Bunu başka zaman konuşuruz." Bartolomeo şarap sürahisiyle birlikte iki kadeh aldı ve boş olan kolunu da Ezio'nun boynuna doladı. "Geldiğine çok sevindim. Biliyorsundur, ben de seferden daha yeni döndüm. Roma'da olduğunu duyar duymaz yerini bulmaları için adam yollamaya karar vermiştim. Kaldığın yeri gizli tutmak istediğini biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum, özellikle de şu yılan yuvasındayken; ama neyse ki sen benden önce davrandın. İyi de oldu doğrusu, çünkü seninle savaş hakkında konuşmak istiyorum. Haydi, harita odasına geçelim."

"Cesare'nin Fransızlarla müttefik olduğunu biliyorum," dedi Ezio. "Onlara karşı açılan savaş nasıl gidiyor?"

"*Bene*. Orada bıraktığım, Fabio'nun emri altında savaşan bölükler yerlerini koruyorlar. Bir de burada eğitecek daha çok adam var elimde."

Ezio bunu düşündü. "Machiavelli işlerin daha... zor olduğunu düşünüyordu sanki."

Bartolomeo omuz silkti. "Eh, Machiavelli'yi bilirsin. O..."

Bartolomeo'nun çavuşlarından birinin gelmesiyle konuşmaları bölündü. Pantasilea adamın yanındaydı. Adam gergindi, Pantasilea ise sakin.

"*Capitano!*" dedi çavuş heyecanla. "Derhal yardımınıza ihtiyacımız var. Borgialar saldırıya geçti."

"Ne? Bu kadar çabuk beklemiyordum! Müsaadenle,

Ezio!" Bartolomeo, Pantasilea'ya dönüp bağırdı: "Bana hemen Bianca'yı yolla!"

Kadın hiç vakit kaybetmeden devasa kılıcı odanın karşı tarafından ona fırlattı. Bartolomeo da kılıcını kemerine bağladıktan sonra çavuşunu takip ederek odadan hızla dışarı çıktı. Ezio arkalarından gitmek için harekete geçti, ama Pantasilea onu kolundan sımsıkı tutarak engelledi.

"Bekle!" dedi.

"Ne oldu?"

Kadın çok endişeli görünüyordu. "Ezio, hemen konuya gireyim. Savaş iyi gitmiyor; ne burada ne de Romagna'da. Her iki taraftan da saldırıya uğradık. Bir kanatta Borgia var; diğerinde de General Valois emri altındaki Fransızlar. Ancak şunu unutma: Borgiaların konumu zayıf. Onları yenersek güçlerimizi Fransız cephesine yoğunlaştırabiliriz. Kuleyi almak epey işe yarayacaktır. Eğer birisi arkadan dolaşabilirse..."

Ezio başını eğdi. "Sanırım nasıl yardımcı olunabileceğini biliyorum. Verdiğiniz bilgi çok değerli. *Mille grazie, Madonna d'Alviano.*"

Pantasilea gülümsedi. "Eşine yardımcı olabilmek isteyen bir kadın en azından bu kadarını yapabilmelidir."

ON SEKİZ

Borgialar kışlaya beklenmedik bir saldırı düzenlemiş, bunun için de siesta vaktini seçmişti. Bartolomeo'nun adamları geleneksel silahlar kullanarak onları püskürtmüştü, ancak onları kuleye doğru geri sürerken, Ezio'nun görebildiği kadarıyla, Cesare'nin hepsi de yeni, çarklı tüfekler kuşanmış silahlı adamları kulenin siper bölgesinde toplanıyor ve yeni silahlarını aşağıda toplanan *condottieri* askerlerinin üzerine doğrultuyorlardı.

Ezio arbede alanından uzak durdu ve bu sayede Borgia birlikleriyle herhangi bir çarpışmaya girmekten kaçınmayı başardı. Alanın çevresini dolaştıktan sonra da kulenin arka tarafına ulaştı. Tam da beklediği gibi, herkesin dikkati ön cephede verilen savaşın üzerindeydi. Hemen dış surların üzerinden yukarı tırmanmaya başladı. Kabaca yontulmuş taşlarla örülü duvarın üzerinde ayak basacak yer bulması zor olmadı. Bartolomeo'nun adamlarının üzerinde arbeletler vardı, bazılarıysa uzun menzilli saldırılar için fitilli tabanca taşıyordu. Ancak düşmanlarındaki gelişmiş silahların ölümcül ateşine karşı koyamazlardı.

Ezio yerden aşağı yukarı on iki metre yüksekte olan kule-

nin tepesine bir dakikadan daha kısa bir sürede vardı. Kaslarını zorlayarak arka mazgalların üzerinden atladı ve sessizce kulenin çatısına indi. Ardından silahşorların arkasında sinsi bir ilerleyişe koyuldu. Birbiri ardına sessiz adımlar atarak düşmanına yaklaşırken hançerini sessizce çekip gizli süngüsünü de yuvasından çıkardı. Adamların arkasına sessiz sedasız yanaştı ve öfkeli bir ölümcüllükle iki silahını da kullanarak dört silahlı adamı oracıkta öldürdü. Borgia keskin nişancıları, düşmanın aralarında olduğunu ancak o zaman anladı. Ezio bir adamın tüfeğini ona doğru çevirdiğini gördü, ancak adam beş metre kadar uzaktaydı, bu yüzden Ezio hançerini sertçe o tarafa fırlattı. Hançer kendi ekseni etrafında üç kez döndükten sonra adamın iki gözünün arasına mide bulandırıcı bir *tak* sesiyle saplandı. Adam yığıldı kaldı. Ancak yere düşerken tüfeğinin tetiğini sıkmayı başarmıştı; neyse ki tüfeğin namlusu hedefinden şaşmıştı. Böylece kurşun adamın sağ tarafına yönelerek en yakındaki silah arkadaşını vurdu. Adamın âdemelmasının içinden geçtikten sonra da arkadaki başka bir silahşorun omzuna saplandı. İki adam da yere yığıldı; kulenin çatısında sadece üç Borgia askeri kalmıştı. Ezio bir an bile duraksamadan yan tarafa sıçradı ve elinin tersiyle en yakındaki adamın yüzüne o kadar güçlü bir tokat attı ki adam geri geri sendeleyip siperlerin üzerinden aşağıya düştü. Ezio adamın elindeki silahı o tam aşağıya düşerken namlusundan yakaladı ve dönerek tüfeğin dipçiğini bir sonraki askerin yüzünün tam ortasına geçirdi. Adam acı dolu bir haykırışla surun üzerinden savrulup silah arkadaşının peşinden aşağıya düştü. Sona kalan asker ellerini havaya kaldırıp teslim oldu, ama artık çok geçti. Ezio'nun gizli süngüsü adamın kaburgalarının arasında çoktan yolunu bulmuştu.

Ezio başka bir tüfek aldı ve merdivenlerden inerek alt

kata koştu. Burada dört adam vardı; kalın taşlı duvardaki dar yarıkların içinden ateş ediyorlardı. Ezio misket tüfeğini bel hizasında tutup tetiği çekti. En uzaktaki adam kurşunu yer yemez yere yığıldı; göğsü etrafa kıpkırmızı kan ve et parçaları saçarak patlamıştı. İki adım attıktan sonra Ezio, bu sefer namluyu öne getirerek tüfeği sopa gibi çevirdi ve başka bir adamın dizine geçirdi. Adam darbenin şiddetiyle iki büklüm olup yere yapıştı. Geriye kalan adamlardan biri bir el ateş edebilecek kadar dönmeyi başarmıştı. Ezio içgüdüsel olarak yerde öne doğru yuvarlandı ve kurşun yanağını yalnızca birkaç santimle sıyırıp arkasındaki duvara saplanırken havanın nasıl dalgalandığını hissetti. Yerde yuvarlanmaya devam ederek o hızla silahlı adamla çarpıştı. Arkaya savrulan adam kafasını kalın taşlarla örülmüş siperin duvarına çarparak etkisiz hale geldi. Sona kalan adam da bu beklenmedik saldırıya karşı koymak için arkasına dönmüştü. Ezio yerden yukarı sıçrarken adam kafasını aşağıya eğdi, ancak bunu sadece birkaç saniyeliğine yapabilmişti. Çünkü gizli süngü o anda çenesinin altına saplanıvermişti.

Ezio'nun dizini parçaladığı asker bu esnada hançerine uzanmak için kıpırdanmaya başlamıştı. Ezio adamın şakağına bir tekme geçirdi ve umursamazca arkasına dönüp aşağıda vuku bulan savaşı seyretti. Savaş karşı taraf için hezimete dönüşüyordu. Artık ellerinde üstünlük kazanmalarını sağlayacak hiç ateşli silah gücü kalmadığından Borgia askerleri hızla yenik düştüler ve çok geçmeden kuyruklarını kıstırıp kaçtılar. Kuleyi de *condottieri* birliğine terk ettiler.

Ezio kulenin ana kapısına giden merdivenlerden aşağı indi. İnerken, kendisine sertçe karşı koyan ancak kılıcına teslim olmaktan kurtulamayıp düşen birkaç muhafız dışında hiç kimseyle karşılaşmadı. Kulenin Borgia askerlerinden

tamamen arınmış olduğunu teyit ettikten sonra kapıyı açtı ve Bartolomeo'ya katılmak için dışarı çıktı. Savaş bitmişti ve Pantasilea kocasının yanındaydı.

"Ezio! İyi iş çıkardın! El ele verince bak ne oldu: *Luridi codardi* tabanları yağlayıp kaçmak zorunda kaldı."

"Evet, başardık." Ezio ve Pantasilea birbirlerine bakıp gizlice gülümsedi. Kadının yerinde tavsiyesi, savaşı kazanmalarına her şeyden çok yardımcı olmuştu.

"Şu yeni çıkmış silahlar," dedi Bartolomeo. "Birkaç tanesini ele geçirmeyi başarmıştık, ancak hâlâ nasıl kullanılacaklarını çözmeye çalışıyoruz." Bir an gözlerinin içi güldü. "Her neyse... Borgia itleri kaçtığına göre bizim tarafımızda savaşacak daha fazla adam toplayabileceğim. Ama ilk başta, özellikle de bu çarpışmadan sonra, kışlamızı güçlendirmek istiyorum."

"İyi fikir. Ama kim yapacak bunu?"

Bartolomeo başını iki yana salladı. "Bu tarz şeylerde çok iyi değilim. Aramızda eğitimi olan bir tek sen varsın, şu planlara bir göz atsana."

"Plan mı hazırlattın yani?"

"Evet. Genç ve çok zeki bir adamın yardımından faydalandım. O da senin gibi Floransalı. Adı Michelangelo Buonarroti."

"Daha önce adını hiç duymadım, ama, *va bene*. Karşılığında Cesare ve Rodrigo'nun attığı her adımdan haberdar olmak istiyorum. Birkaç adamını peşlerine takar mısın?"

"Yakın bir zamanda elimde adamdan bol bir şey olmayacak. En azından, kışlanın tadilatı için sağlam iş çıkartacak yeterli işgücü var elimde. Borgiaları gözetleyecek beş-on yetenekli gözcü de bulabilirim."

"Mükemmel!" Ezio, Machiavelli'nin hazırda bekleyen

casuslarının olduğunu biliyordu ancak Machiavelli kartlarını kapalı oynamayı tercih ediyordu; Bartolomeo ise öyle değildi. Machiavelli kapalı bir odaydı; Bartolomeo ise açık bir gökyüzü. Ayrıca Ezio, La Volpe'nin şüphelerini paylaşmasa da –ki arkadaşının şüphelerini artık gidermiş olduğunu umuyordu– ikinci bir müttefiki olmasının hiçbir sakıncası yoktu.

Ezio bir sonraki ayı kışlayı güçlendirme çalışmalarına nezaret ederek geçirdi. Saldırı esnasında meydana gelen hasarı onardı, daha yüksek ve daha güçlü gözetleme kuleleri inşa etti ve kışlanın etrafındaki kazıklı çitleri taş duvarlarla değiştirdi. İş bittiğinde Bartolomeo'yla birlikte bir gözlem turuna çıktılar.

"Çok güzel olmadı mı?" diye sordu Bartolomeo, gözlerinin içi gülerek.

"Çok etkileyici bence."

"Daha da iyisi, her geçen gün aramıza daha fazla adam katılıyor. Elbette birbirleriyle rekabet etmelerini teşvik ediyorum; böylece gerçekten savaşmaya çıktıkları zamanlar için moral kazanmış, ayrıca iyi eğitim almış oluyorlar." Ezio'ya bir şövalenin üzerine yerleştirilmiş, tepesinde kendi arması bulunan büyükçe, ahşap bir pano gösterdi. "Gördüğün gibi, bu pano en üst seviye savaşçılarımızın rütbelerini gösteriyor. Savaşçılar geliştikçe panoda daha yukarılara çıkıyorlar."

"Peki ben neredeyim?"

Bartolomeo ona bir bakış attı ve panonun üzerindeki boşlukta elini salladı. "Şuralarda bir yerde sanıyorum!"

Bu sırada bir *condottieri* Bartolomeo'nun yanına gelip ona en iyi adamlarından Gian'ın tören alanındaki dövüşünün başladığını söyledi.

"Caka satmak istersen idman maçlarımız da var. Şimdi

müsaadenle gidiyorum... o çocuğa para koydum da!" Bartolomeo kahkaha atarak Ezio'nun yanından ayrıldı.

Ezio ise daha da geliştirilmiş olan yeni harita odasının yolunu tuttu. Odanın doğal gün ışığı alması daha iyi olmuştu, üstelik içerisi daha büyük harita masaları ve şövaleler barındırabilecek şekilde genişletilmişti. Ezio, Romagna'ya ait bir haritaya bakıp kafa yorarken yanına Pantasilea geldi.

"Bartolomeo nerede?" diye sordu kadın.

"Dövüş izlemeye gitti."

Pantasilea iç geçirdi. "Çok saldırgan bir dünya görüşü var. Ama ben stratejinin de bir o kadar önem taşıdığını düşünüyorum. Doğru değil mi sence?"

"Doğru."

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Pantasilea, Ezio'yu odadan çıkarıp kışlanın iç avlularından birine bakan geniş bir balkona götürdü. Balkonun bir tarafında içi kuşlarla dolu, büyük ve yeni bir güvercinlik vardı.

"Bunlar posta güvercinleri," diye açıkladı Pantasilea. "Her biri Niccolò Machiavelli tarafından şehirden bana gönderilir ve Roma'daki bir Borgia ajanının ismini getirir. Borgialar 1500 yılı jübilesinde iyice semirdi. Günahlarının bağışlanmasını isteyen hevesli hacılardan büyük paralar toplandı. Ödeme yapmak istemeyenlerin de zorla parası alındı."

Ezio'nun yüzü tatsız bir ifade aldı.

"Ancak yapmış olduğun birçok saldırı Borgiaları kötü sarstı," diye devam etti Pantasilea. "Borgia casusları adamlarımızı ele geçirmek için şehri tarıyor ve onları yakaladıkları yerde ifşa ediyorlar. Machiavelli bunlardan bazılarının isimlerini buldu ve bu isimleri bana sık sık posta güvercinliyle göndermeyi başarıyor. Bu arada, Rodrigo kardinaller arasında güç dengesini koruyabilmek için Papalık Mahkemesi'ne daha

çok sayıda yeni üye ekledi. Senin de bildiğin gibi, adamın Vatikan politikasında onlarca yıllık deneyimi var."

"Öyle gerçekten de."

"Şehre geri dönerken bu isimleri yanına alsan iyi edersin. Sana yardımcı olur."

"Hayranlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum, *Madonna*."

"Bu insanları yakala ve yapabilirsen onları yok et. Böylece hepimiz daha rahat bir nefes alırız."

"Hiç vakit kaybetmeden Roma'ya geri dönmeliyim. Bu arada size *benim* daha rahat nefes almamı sağlayan bir şey söyleyeyim."

"Evet?"

"Az önce verdiğiniz bilgi Machiavelli'nin de şüphesiz bizden biri olduğunu kanıtlıyor." Ama sonra Ezio duraksadı. "Öyle olsa bile..."

"Evet?"

"Bartolomeo'yla birlikte yapmayı planladığım benzer bir iş var elimde. Bir hafta müddet verin ve sonra ona Rodrigo ve Cesare hakkında topladığı bilgilerle birlikte Tiber'deki adaya gelmesini söyleyin; kendisi orayı biliyor ve sanırım siz de biliyorsunuz."

"Machiavelli'den hâlâ şüpheleniyor musun?"

"Hayır, ama eminim bana hak vereceksiniz ki elde edilen *tüm* bilgilerin ikinci bir kez gözden geçirilmesinde fayda var, özellikle de bu gibi zamanlarda."

Kadının yüzüne bir gölge düşer gibi oldu. Ama sonra gülümsedi ve "Bartolomeo orada olacak," dedi.

Hasret's Sisters Planet

ON DOKUZ

Roma'ya geri döndüğünde Ezio'nun uğradığı ilk yer, Machiavelli'nin başka bir bilgi kaynağı olarak söz ettiği genelev oldu. Belki de Machiavelli'nin Pantasilea'ya posta güvercinleriyle gönderdiği isimlerin bazıları buradan geliyordu. Kızların bilgilerini nasıl topladığına bir göz atması gerekiyordu, ancak oraya kim olduğunu belli etmeden gitmeye karar vermişti. Ezio'nun kim olduğunu bilirlerse, ona istediğini düşündükleri dışında hiçbir bilgi vermeyebilirlerdi.

Ezio aradığı adrese ulaştı ve tabelayı kontrol etti: Rosa in Fiore. Şüphesiz doğru yere gelmişti, ancak Borgia'nın *nomenklatura* kesiminin sıklıkla ziyaret edeceği türden bir yere benzemiyordu – tabii sırf merak için ya da hayır işi için gelmiyorlarsa... Burası Paola'nın Floransa'daki işletmesinin tırnağı bile olamazdı; en azından dışarıdan bakıldığında... Gerçi Paola'nın yerinin de dışarıdan bakıldığında hep dükkân önüne benzer, epey mütevazı bir görünümü olmuştu. Ezio şüpheyle kapıya vurdu.

Kapı aşağı yukarı on sekiz yaşında, çekici, balıketli bir kız tarafından hemen açıldı. Kızın üzerinde yıpranmış gibi duran ipek bir elbise vardı.

Ezio'yu profesyonel bir gülücükle selamladı. "Hoş geldin, yabancı! Rosa in Fiore'ye hoş geldin!"

"*Salve*," dedi Ezio, kız onu içeri alırken. Giriş holü dışarıya göre kesinlikle daha iyiydi, ancak öyle olsa bile içeride belirgin bir ihmal edilmişlik havası vardı.

"Bugün ne gibi arzunuz var acaba?" diye sordu kız.

"Patronunuzu bana çağırabilir misiniz?"

Kızın gözleri kısıldı. "*Madonna* Solari burada değil."

"Anlıyorum." Ezio bir an ne yapacağını bilemeyerek durdu. "Peki nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Dışarıda." Kızın o samimi tavrı birdenbire değişmişti.

Ezio kıza en etkileyici gülümsemesiyle baktı, ama artık genç bir adam değildi ve bu gülümsemenin kızla arasındaki buzları eritmediğini görebiliyordu. Kız onu bir tür devlet görevlisi sanıyordu. Kahretsin! Eğer içeriye girmek istiyorsa müşteri gibi davranması gerekiyordu. Ve müşteri gibi davranmak gerçekten müşteri olmasını gerektirecekse, yapacak bir şey yoktu.

Tam buna karar vermişti ki sokak kapısı ansızın ardına kadar açıldı ve saçı başı dağılmış, üstü başı darmadağın olmuş başka bir kız içeri daldı. Aklı başından gitmiş gibiydi.

"*Aiuto! Aiuto!*" diye bağırdı heyecanla. "*Madonna* Solari..." Ağladığı için devam edemedi.

"Sorun nedir, Lucia? Kendine gel bakalım. Neden bu kadar çabuk döndün? *Madonna* ve birkaç müşteriyle gittiğini sanıyordum."

"O adamlar müşteri değilmiş, Agnella! Onlar... onlar... bizi Tiber tarafında bildikleri bir yere götüreceklerini söylediler, ama orada bir tekne vardı ve bizi hırpalamaya başlayıp bıçak çektiler. *Madonna* Solari'yi tekneye bindirip zincirlediler."

"Lucia! *Dio mio!* Sen nasıl kaçtın?" Agnella kolunu arkadaşının boynuna attı ve onu duvarlardan birinin önüne boydan boya yerleştirilmiş olan bir kanepeye götürdü. Bir mendil çıkardı ve Lucia'nın yanağında oluşmaya başlayan küçük kızartıya hafifçe bastırdı.

"Beni serbest bıraktılar... bir mesajla geri gönderdiler. Onlar köle tüccarı, Agnella! *Madonna* Solari'yi ancak gerekli parayı verirsek serbest bırakacaklarını söylüyorlar! Aksi takdirde, onu öldüreceklermiş!"

"Ne kadar istiyorlar?" diye sordu Ezio.

"Bin duka."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bir saat bekleyeceklermiş."

"O halde zamanımız var. Buradan ayrılmayın! Onu sizin için bulup geri getireceğim." *Cazzo!* diye düşündü Ezio. *Durum kötü görünüyor. O kadınla konuşmam gerek.* "Neredeler?"

"Bir rıhtım var, *Messere*. Isola Tiberina'nın yakınında. Orayı biliyor musunuz?"

"Çok iyi biliyorum."

Ezio elini çabuk tuttu. Chigi'nin bankasına gidecek zaman yoktu ve bankanın üç şubesinin hiçbiri yolunun üzerinde değildi. Bu yüzden bir tefeciyle anlaşmak zorunda kaldı. Adam sıkı pazarlık yaptı ama Ezio'nun yanındaki parayı gerekli olan bin dukaya tamamladı. Ezio yüklü miktardaki parayı aldı ama bu paranın tek kuruşunu bile o fidyecilere kaptırmamakta kararlıydı. Sonradan ödemek zorunda kalacağı faizi de o şerefsizlerden söke söke alacağına yemin ederek bir at kiraladı ve sokaklardan etrafına hiç dikkat etmeden geçerek Tiber'e doğru ilerledi. O atını sürerken sokakları dolduran insanlar, tavuklar ve köpekler sağa sola kaçıştı.

Bereket versin ki tekneyi –tekneden ziyade küçük bir

gemiydi aslında bu–kolayca buldu ve atından inip teknenin palamarla bağlı olduğu rıhtımın sonuna doğru koşarak *Madama* Solari'nin ismini haykırdı.

Ancak Solari'yi kaçıran adamlar hazırlıklıydı. Güvertede duran iki adam piştovlarını hemen Ezio'ya doğrulttular. Ezio gözlerini kıstı. Tabanca mı? Hem de bunlar gibi ucuz eşkıyaların elinde?

"Sakın yaklaşma."

Ezio geri çekildi, ancak parmağını gizli süngüsünün tetiğinde tutmaya devam etti.

"Soktuğumun parasını getirdin, değil mi?"

Ezio diğer eliyle içinde bin duka bulunan keseyi yavaşça uzattı.

"Güzel. Şimdi bakalım kaptanın keyfi şu orospu karının boğazını *kesmeyecek* kadar yerinde mi."

"Kaptan ha! Sen kim olduğunu sanıyorsun lan? Getir onu! Kadını *hemen* buraya getir!"

Ezio'nun sesindeki öfke az önce konuşmuş olan köle tüccarının karşılık vermesini engelledi. Tüccar hafifçe döndü ve alt güvertedeki birine seslendi. Ancak oradaki adam aralarında geçen konuşmayı duymuş olmalıydı ki iki kişi güverte merdivenlerinden yukarı çıkmaya başlamıştı; en fazla otuz beş yaşında olabilecek bir kadını sürükleye sürükleye getiriyorlardı. Kadının yüzündeki makyaj gözyaşlarından ve görmüş olduğu sert muameleden ötürü fena halde akmıştı. Yüzünde, omuzlarında ve leylak rengi kıyafetinin alttaki korseyi belli edecek şekilde yırtıldığı noktadan dışarı çıkan göğüslerinde çirkin morluklar vardı. Kıyafetinin daha aşağı kısımlarındaysa kan lekesi görülüyordu. Üstelik elleri ve ayakları kelepçelenmişti.

"Küçük hazinemiz gelmiş demek," diye dalga geçti ilk konuşan köle tüccarı.

Ezio öfkeden hızla nefes alıp veriyordu. Burası nehrin kuytu bir dönemeciydi, ancak elli metre ötedeki Tiber Adası'nı görebiliyordu. Keşke arkadaşlarına haber verebilseydi. Bir şey duymuş olsalar bile arkadaşları seslerin sarhoş denizcilerden geldiğini sanmış olmalıydılar; kim bilir nehir boyunca kaç sarhoş denizci vardı! Ezio kendiliğinden sesini yükseltip yardım çağrısında bulunacak olsa, bu sefer eşkıyalar La Solari'yi o an öldürürlerdi. Eğer kötü nişancı değillerse –zira menzil epey kısaydı– Ezio'nun kendisini de...

Kadının umutsuz gözleri Ezio'nunkilerle buluştuğu sırada, bir donanma kaptanının eskiden kalma ceketini üzerine geçirmiş, pejmürde kılıklı üçüncü bir adam merdivenden yukarı çıktı. Önce Ezio'ya, sonra da para kesesine baktı.

"Fırlat hadi," dedi sert bir ses tonuyla.

"Önce kadını gönderin. Şu kelepçeleri de çözün."

"Sağır mısın sen lan? Şu... soktuğumun... parasını... hemen... yolla!"

Ezio farkında olmadan ileri doğru hareket etti. Bunun üzerine silahlar bir anda üzerine doğrultuldu, kaptan kılıcını çekti ve diğer iki adam da kadını daha sıkı kavrayarak acıdan kıvranmasına neden oldular.

"Sakın yaklaşma. Yaklaşırsan onun işini bitiririz."

Ezio durdu ama geri çekilmedi. Durduğu yerle güverte arasındaki mesafeyi gözleriyle ölçtü. Parmağı gizli süngünün tetiği üzerinde oynadı.

Keseyi uzatarak "Parayı getirdim, hepsi burada," dedi ve adamların gözleri kesenin üzerindeyken sinsi sinsi bir adım daha attı.

"Olduğun yerde kal! Beni test etme! Bir adım daha atarsan kadın ölür!"

"O zaman paranızı alamazsınız."

"Ah, öyle mi? Biz beş kişiyiz, sense tek başınasın. Buradaki arkadaşlarım seni ağzından ve taşaklarından vurmadan önce güverteye ayağını bile basamazsın, zannetmiyorum."

"Önce kadını verin!"

"Bak, sen salak falan mısın? Şu *puttana*'nın ölüsünü görmek istemiyorsan bu lanet tekneye hiç kimse yaklaşmayacak."

"*Messere! Aiutateme*!" diye hıçkırarak ağladı zavallı kadın.

"Kapa çeneni, seni orospu!" diye hırladı onu tutan adamlardan biri ve hançerinin topuzuyla kadının iki gözünün arasına vurdu.

"Tamam!" diye bağırdı Ezio, kadının yüzünden kan fışkırdığını görünce. "Bu kadarı yeter. Onu serbest bırakın. Hemen!"

Para kesesini kaptana fırlattı. Kese adamın ayaklarının önüne düştü.

"Böylesi daha iyi," dedi köle tüccarı. "Hadi şu işi bitirelim artık."

Ezio herhangi bir tepki veremeden adam kılıcının keskin ağzını kadının boğazına dayadı ve orayı derinlemesine keserek kadının kafasını gövdesinden yarı yarıya ayırdı.

Kadının cansız bedeni bir kan şelalesinin altında güverteye yığılırken kaptan, "Bir itirazınız varsa *Messer* Cesare'yle görüşün," dedi ve belli belirsiz bir hareketle tabancalı iki adama başıyla işaret etti.

Ezio kendisini neyin beklediğini gayet iyi biliyordu ve hazırdı. Yıldırım hızıyla yana çekilip iki kurşundan da kaçmayı başardı ve havaya sıçrar sıçramaz gizli süngüsünü yuvasından çıkardı. Süngüyü az önce tutsak kadını tutan adamlardan ilkinin sol gözüne derinlemesine sapladı. Adamın cansız bedeni daha güverteye yığılmadan Ezio yana kaçarak kaptanın

kılıcıyla savurduğu darbeyi atlattı ve alttan yukarıya doğru bir hamle yaparak süngüyle diğer adamın karnını deşti. Deştikten sonra da yukarı doğru yardı. Gizli süngü bıçak gibi kesmek için tasarlanmamıştı ve yukarı doğru bükülerek olduğu yeri kesmekten ziyade yırttı. Ama önemi yoktu.

Şimdi sıra tabancalı adamlara gelmişti. Adamlar, Ezio'nun beklediği gibi, silahlarını delicesine yeniden doldurmaya çalışıyorlardı, ancak içine düştükleri panik onları sakarlaştırmıştı. Ezio çabucak süngüyü yuvasına çekti ve ağır hançerini kınından çıkardı. Kavga, kılıcını kullanamayacak kadar yakın mesafeden sürüyordu. Ayrıca hançerinin çentikli kenarına ihtiyacı vardı. Adamlardan birinin tabanca tutan kolunu kestikten sonra hançerin ucunu düşmanının yan tarafına sertçe sapladı. Fakat başladığı işi bitirecek zamanı bulamadı, çünkü arkadan yaklaşan diğer adam tabancasının kabzasıyla ona doğru hamle yaptı. Şans eseri darbe hedefini bulamadı. Ezio saldırının etkisinden kurtulmak için başını salladıktan sonra hızla arkasına döndü ve silahşor tam yeni bir darbe indirmeye kalktığı an hançerini düşmanının göğsüne saplamayı başardı; zira kolunu havaya kaldıran silahşor, bedenini saldırıya açık hale getirmişti.

Ezio etrafına bakındı. Kaptan neredeydi?

Derken adamı gördü: İçinden paralar dökülen keseyi sımsıkı tutmuş, nehir kıyısı boyunca sendeleye sendeleye ilerliyordu. *Aptal*, diye düşündü Ezio, *atı alması gerekirdi.* Böylece adamın arkasından ok gibi fırladı. Onu yakalaması zor olmadı, çünkü kese ağırdı. Kaptanı saçlarından tuttu ve bacaklarına tekmeyi geçirdi. Adam kafası arkaya düşmüş bir halde diz çökmek zorunda kaldı.

"Şimdi kendi ilacının tadına bak bakalım," diyen Ezio, kaptana onun kadına yaptığının aynısını yaptı.

Cansız bedenin yere yığılmasına izin verdikten sonra onu can çekişmesi için rahat bıraktı ve keseyi kaptığı gibi tekrar teknenin yolunu tuttu; giderken de yere düşmüş olan paraları topladı. Yaralanmış köle tüccarı güvertenin üstünde acıdan kıvranıyordu. Ezio onu görmezden geldi ve aşağıya indi. Orada bulduğu dar kamaranın altını üstüne getirdi ve kısa süre sonra küçük bir kasa buldu. Hançerinin kanlı ağzını kullanarak kasanın kapağını kanırtıp açtı. İçi elmas doluydu!

"Bu işe yarar işte," dedi kendi kendine. Kasayı koltuğunun altına aldı ve güverte merdivenlerinden tekrar yukarı çıktı.

Para kesesini ve elmas kasasını atının eyer çantalarına koydu. Tabancaları da alıp onların içine yerleştirdi. Sonra yaralı adamın yanına gitti. Köle tüccarının içinde kıvrandığı kan gölüne basıp düşecekti neredeyse. Eğildi, koparacağı feryadın duyulmaması için adamın ağzını eliyle kapattı ve dizardı kirişlerini kesti. Bu onu yavaşlatacaktı. Sonsuza dek...

Ağzını adamın kulağına iyice yaklaştırdı.

"Hayatta kalırsan," dedi, "efendimiz dediğiniz o çiçek bozuğu suratlı aşağılık herife git ve tüm bunların Ezio Auditore'nin eliyle gerçekleştiğini söyle. Ölürsen de... *Requiescat in Pace*."

YİRMİ

Ezio geneleve hemen dönmedi. Saat geç olmuştu. Atı geri götürdü, birkaç bozukluk verip seyisten bir çuval satın aldı ve ganimetleriyle parasını onun içine koydu. Çuvalı omzuna atıp tefecinin yanına gitti ve adama borcunu geri ödedi. Tefeci Ezio'nun geri ödeme yapmak için bu kadar çabuk geri geldiğini görünce şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Tüm bunların ardından Ezio, Borgia muhafızlarını gördüğü anlarda akşam kalabalıklarına karışmaya dikkat ederek kaldığı yere doğru yol aldı.

Oraya vardıktan sonra da banyo yapmak için su hazırlattı, kıyafetlerini çıkardı ve ağır ağır yıkanırken Caterina'nın tekrar kapıda belirip onu şaşırtmasını diledi. Ancak bu sefer yıkanmasını o denli hoş bir şekilde yarıda kesecek hiç kimse yoktu. Üzerine temiz kıyafetler geçirdi ve önceden giydiği –gün boyu yaptığı "iş"lerden ötürü mahvolmuş olan– kıyafetlerini çuvalın içine tıkıştırdı. Onlardan daha sonra kurtulacaktı. Tabancaları temizleyip çapraz askılı bir omuz çantasının içine yerleştirdi. Onları yanında tutmayı düşünmüştü, ama ağır ve biçimsiz olduklarından Bartolomeo'ya teslim etmeye karar verdi. Elmasların çoğu da Bartolomeo'ya gide-

çekti, ancak onları inceledikten sonra en iyi ve en irilerinin arasından beş tanesini seçip kendi kesesine koydu. Bunlar sayesinde en azından bir süreliğine sağdan soldan para bulmak için gezinerek vakit harcamak zorunda kalmayacaktı.

Geri kalan her şeyi kışlaya ulaştırma işini La Volpe'ye verecekti. Bir insan arkadaş canlısı bir hırsıza güvenemiyorsa, kime güvenebilirdi ki?

Tekrar dışarı çıkmak için hazırdı. Çapraz askılı çantasını omzuna asıp bir elini kapının sürgüsüne götürmüştü ki kendini bir anda yorgun hissetti. İnsan öldürmekten yorulmuştu. Açgözlülükten, hükmetme hırsından ve tüm bunların sebep olduğu sefaletten usanmıştı.

Mücadele etmekten bile usanmıştı neredeyse.

Elini kapıdan çekti ve çantasını boynundan çıkarıp yatağının üzerine koydu. Kapıyı kilitledi ve bir kez daha soyundu. Ardından mumu üfleyip söndürdü ve yatağın üzerine devrilir gibi yığıldı. Uykuya dalmadan önce bir koluyla çantayı sarıp korumayı akıl edecek kadar zamanı olmuştu.

Bu dinlenme süresinin uzun olmayacağını biliyordu.

Uyuyan Tilki'ye ulaştığında çantayı kesin talimatlarla La Volpe'ye teslim etti. Bu işi başkasına devretmek hoşuna gitmiyordu ama burada, Roma'da insanların ona ihtiyacı vardı. La Volpe'nin casuslarının getirdiği istihbarat yetersizdi, ancak elde edilen veriler Machiavelli'nin posta güvercinleriyle Pantasilea'ya gönderdiği verilerle örtüşüyordu. Bu da Ezio'nun arkadaşı hakkındaki kuruntuların çoğunu silmekteydi, ancak Ezio'nun gördüğü kadarıyla La Volpe suskunluğunu bozmuyordu. Bu durumu anlayabiliyordu Ezio. Machiavelli mesafeli, hatta soğuk geliyordu Volpe'ye. İkisi de Floransalı olmasına ve Floransa, Roma'ya (özellikle de Borgialara) karşı en

ufak bir sevgi beslememesine rağmen La Volpe –bütün karşı delillere rağmen– içinde hâlâ şüphe barındırıyordu.

Ezio üstelediğinde ters bir tavırla "İçimden bir ses öyle diyor, diyelim," sözünden başka hiçbir şey söylememişti.

Hâlâ Borgiaların elinde olduğu bilgisi haricinde Elma'dan haber yoktu. Yalnız o kadim nesnenin Cesare'de mi, yoksa Rodrigo'da mı olduğu belli değildi. Rodrigo onun açığa çıkarabileceği gücü çok iyi biliyordu, ancak Ezio'ya göre babayla oğul arasındaki gerginlik dikkate alınacak olursa adamın bildiklerini oğluna anlatması pek muhtemel görünmüyordu. Cesare'ye gelince... Elma'nın en son elinde görüldüğü kişi oydu, ancak Cesare'nin onu kullandığına dair herhangi bir belirti yoktu. Cesare Elma'yı incelemesi için kime verdiyse –tabii bunu *gerçekten* yaptıysa– Ezio o kişinin Elma'nın gizemleri karşısında afallayıp bir sonuç elde edememesi ya da bu gizemleri işvereninden gizlemesi için dua ediyordu.

Machiavelli ortalıklarda görünmüyordu. Assasinlerin Tiber Adası'ndaki gizli karargâhlarına bile hiçbir haber bırakmamıştı. Ezio'nun edinebildiği en iyi bilgi onun "şehir dışında" olduğuydu, ancak Floransa'da olduğuna dair bir bilgi de mevcut değildi. O sıralar geçici bir süreliğine Roma'da kalan ve Assasinlerin gizlenme yerine göz kulak olan iki genç arkadaş, Baldassare Castiglione ile Pietro Bembo, tamamen güvenilir insanlardı ve çoktan Yoldaşlık'ın kısmi üyeleri olmuşlardı. Bunun en önemli nedeni de birinin Cesare'yle, diğerininse Lucrezia'yla bağlantılarının olmasıydı. Ne yazık ki kısa süre sonra Baldassare, Mantua'ya; Pietro ise Venedik'e dönecekti. Ezio yine de kendi şehirlerinde ona yardımcı olacakları düşüncesiyle kendini teselli etti.

O cephelerde elinden geleni yaptığı için içi rahat olan Ezio, dikkatini tekrar Rosa in Fiore'ye çevirdi.

Bu sefer genelevi ziyaret ettiğinde mekânın kapısı açıktı. Binanın içi her ne hikmetse daha ferah ve daha aydınlık geliyordu göze. Ezio bir önceki ziyaretinde tanıştığı kızların isimlerini hâlâ hatırlıyordu. Böylece o isimleri giriş holündeki nispeten yaşlı ve tecrübeli görünen kadına verdi. Fark ettiği kadarıyla kadın iyi giyimli, genç ve kibar, ancak sert görünümlü iki adam tarafından korunuyordu. Bütün bunların ardından Ezio binanın içinden geçirilip iç avluya götürüldü. Söylenene göre, kızları burada bulabilecekti.

Ezio etrafına baktığında kırmızı tuğlarla örülmüş yüksek duvarlarla çevrili bir gül bahçesinin içinde olduğunu fark etti. Bu duvarlardan birinin önünde duvar boyunca boydan boya uzanan bir çardak vardı, ama çardak pembe renkli, gür sarmaşık güllerinin altında neredeyse hiç görünmüyordu. Avlunun ortasında da etrafı beyaz renkte mermer banklarla çevrili küçük bir fıskiye göze çarpıyordu. Aradığı kızlar, kendilerine göre yaşça daha büyük iki kadınla sohbet etmekte olan bir kız grubunun arasındaydı. Kadınların sırtı Ezio'ya dönüktü. Ancak onun yaklaştığını anlayınca arkalarına döndüler.

Bu sefer başka bir yol denemeye karar vermiş olan Ezio kendini tanıtacaktı ki ağzı bir karış açık kaldı.

"Anne! Claudia! Burada ne işiniz var?"

"Seni bekliyorduk. *Ser* Machiavelli seni burada bulabileceğimizi söylemişti. Yani gitmeden önce."

"Şu an nerede? Onu Floransa'da gördünüz mü?"

"Hayır."

"Burada, Roma'da ne işiniz var peki?" diye ahmakça tekrarladı Ezio. Şaşkınlık ve endişe içerisindeydi. "Floransa'ya mı saldırdılar?"

"Hayır, öyle bir şeyle ilgisi yok," dedi Maria. "Ama söylentiler doğruymuş; *palazzo*'muz kullanılamaz hale gelmiş. Orada bizim için hiçbir şey yok artık."

"Ayrıca yıkık dökük bir halde olmasaydı bile ben Mario'nun Monteriggioni'deki *rocca*'sına da asla geri dönmezdim," diye araya girdi Claudia. Ezio ona baktı ve onaylarcasına başını salladı. Öyle bir yerin Claudia gibi bir kadına ne kadar uzak ve geri kalmış gelebileceğini anlayabiliyordu. Ama içi sıkkındı.

"Bu yüzden biz de buraya geldik. Roma'da bir ev tuttuk," diye devam etti Maria. "Bizim yerimiz senin yanın."

Ezio'nun aklından hızla türlü türlü düşünceler geçti. Zihninin bilinçli kısmına pek itiraf edemese de, kalbinin ta derinliklerden gelen bir ses ona hâlâ "Babanla erkek kardeşlerinin öldürülmesini engelleyebilirdin," diyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Ailesinden geriye bir tek Maria ve Claudia kalmıştı. Onları da aynı şekilde hayal kırıklığına mı uğratacaktı acaba? Annesiyle kız kardeşinin kendisine bağlı olarak yaşamalarını istemiyordu.

Çünkü tehlikeyi üzerine çekiyordu Ezio. Yanında olurlarsa annesiyle kız kardeşinin üzerine de tehlikeyi çekmeyecek miydi? Onun yüzünden ölmelerini istemiyordu. Floransa'da daha iyi bir hayat sürebilirlerdi. Orada arkadaşları vardı ve Piero Soderini'nin usta yönetimi altında istikrarını yeniden kazanan bir şehirde güvende olmaları daha kolaydı.

"Ezio," dedi Claudia, onun düşüncelerini bölerek, "biz sana yardım etmek istiyoruz."

"Ben sizi güvenliğiniz için Firenze'ye gönderdim." Ezio sesindeki sabırsız ifadeyi belli etmemeye çalışsa da biraz tersler gibi konuştuğunu fark etti. Maria ve Claudia'nın yüzlerine şaşkınlık ifadesi yerleşmişti. Maria bu şoku çabuk atlatsa bile Ezio, Claudia'nın incindiğini görebiliyordu. Kız kardeşi onun düşüncelerinden bir şeyler mi sezmişti acaba?

Neyse ki o sırada Agnella ve Lucia lafa girerek konuşmala-

rını böldü. "*Messere*, affedersiniz ama çok endişeliyiz. *Madonna* Solari hakkında hâlâ hiçbir haber alamadık. Ona ne oldu, biliyor musunuz?"

Ezio'nun düşünceleri hâlâ Claudia'da, kız kardeşinin yüzündeki ifadedeydi. Ancak yöneltilen soruyla birlikte dikkati o tarafa kaydı. Cesare yaşanan olayı örtbas edip cesetleri ortadan kaldırmış olmalıydı. Gerçi Tiber Adası'nda hemen her gün cesetler bulunur ve bazıları uzun süredir orada olurdu.

"O öldü," dedi bir anda.

"Ne?" diye çığlık attı Lucia.

"*Merda*," dedi Agnella.

Haber kızların arasında hızla yayıldı.

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu içlerinden biri.

"Burayı kapatmamız mı gerekecek?" diye sordu başka bir kız.

Ezio kızların endişelerinin altında yatan gerçeği anladı. Machiavelli, *Madonna* Solari'nin bu işte ne kadar yetersiz kaldığını söylemiş olsa da kızlar bu kadının yönetimi altında Assasinler için bilgi topluyordu. Başlarında koruyucu biri olmazsa ve Solari'nin ölümünün de gösterdiği gibi Cesare'nin Rosa in Fiore hakkında şüpheleri varsa, bu kızların akıbeti ne olacaktı? Öte yandan Cesare, Solari'nin bu randevu evindeki *tek* casus olmadığını düşünüyor olsaydı şu ana kadar çoktan harekete geçmez miydi?

Düşünmüyordu demek. O zaman hâlâ ümit vardı.

"Burayı kapatamazsınız," dedi Ezio kızlara. "Yardımınıza ihtiyacım var."

"Ama *Messere*, işleri yönetecek biri olmazsa biz biteriz."

Yanındaki bir ses kararlı bir tavırla konuştu: "Ben yönetirim."

Claudia'nın sesiydi bu.

Ezio ona çıkıştı: "Sen *buraya* ait değilsin, sevgili kız kardeşim!"

"Bir işletmenin nasıl işletileceğini bilirim," diye karşılık verdi Claudia. "Amcam Mario'nun kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki arazilerini *yıllarca* yönettim."

"Bu çok farklı bir şey."

Annesinin yatıştırıcı sesi araya girdi. "Başka ne gibi bir seçenek var elinde, Ezio? Belli ki acilen birini bulmak zorundasın. Kız kardeşine güvenebileceğini biliyorsun."

Ezio bunun mantıklı olduğunu biliyordu, ancak bu karar Claudia'yı ön cepheye koymak anlamına gelecekti; yani kız kardeşinin geçmesinden en çok korktuğu yere. Ezio ona ters ters baktı. Claudia ise bu bakışa isyan dolu bir bakışla karşılık verdi.

"Peki, bu görev senin, Claudia. Ama tek başınasın. Sana özel bir koruma sağlamayacağım!"

"Senin koruman olmadan ben yirmi yıl boyunca gayet iyi idare ettim," diye küçümser bir edayla çıkıştı Claudia.

"Güzel," diye buz gibi bir tavırla karşılık verdi Ezio. "O zaman bir an önce işe koyulsan iyi edersin. Her şeyden önce buranın güzelce temizlenmesini, yeniden dekore edilmesini ve her anlamda geliştirilmesini istiyorum. Bu bahçeye bile iyice bir çekidüzen verilmesi gerek. Buranın şehirdeki en iyi genelev olmasını istiyorum. Nasıl olsa rekabetçi bir ruhun vardır, değil mi? Ayrıca kızların da temizlenmesini istiyorum; şu yeni hastalık hakkında kimsenin pek bir bilgisi yok. Ancak liman kentleriyle büyük şehirleri kasıp kavuruyor. Yani hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz."

"Hallederiz," diye cevap verdi Claudia soğuk bir tavırla.

"Halletsen iyi edersin. Bir şey daha var. Hazır elini atmış-

ken kızlarından Caterina Sforza'nın nerede olduğunu öğrenmelerini istiyorum." Yüzündeki duygusuz ifadeyi bozmadı.

"Bize güvenebilirsin."

"Bu iş artık senin, Claudia; herhangi bir hatada sorumlu sensin."

"Ben başımın çaresine bakabilirim, ağabeyciğim."

"Umarım bakarsın," diye homurdandı Ezio arkasına dönerken.

YİRMİ BİR

Ezio sonraki birkaç hafta boyunca vaktini Yoldaşlık'ın Roma'da toplanmış olan kalan birliklerini takviye ederek ve hem La Volpe'den hem Bartolomeo'nun gönderdiği ilk raporlardan derlediği ön istihbarat bilgilerini nasıl kullanacağına karar vererek geçirdi. Savaşın Borgiaların aleyhine dönmekte olduğunu ümit etmeye pek cesareti yoktu, ancak sonun başlangıcı yaklaşıyor olabilirdi. Ayrıca şu eski vecize de hep aklmdaydı: *Yavru bir aslanla mücadele etmek, yaşlı ve deneyimli bir aslana yaklaşmaktan çok daha kolaydır.* Bu ihtiyatlı iyimserliğinin karşısındaysa, Cesare'nin Romagna üzerindeki baskısını sıkılaştırdığı ve Milano'nun Fransa'nın elinde olduğu gerçeği duruyordu. Ayrıca Fransızlar, Papalık kuvvetlerinin kumandanından desteğini çekmemişti. Yıllar önce, Papa'nın büyük düşmanı olan San Pietro in Vincula Kilisesi'nin kardinali Giuliano della Rovere, Fransızları Borgia ailesine karşı kışkırtıp Alexander'ı tahtından indirmeye çalışmış, ama Alexander onu kurnazlığıyla yenmeyi bilmişti. Della Rovere bile başarısız olmuşken Ezio bunu nasıl başarabilirdi ki? Ama en azından kardinali hiç kimse zehirlememişti -kimsenin böyle bir eyleme teşebbüs edemeyeceği kadar güçlü bir adamdı- ve bu adam, Ezio'nun son kozu olarak kalmayı sürdürüyordu.

Ezio aynı zamanda –bunu kimseyle paylaşmasa bile– Yoldaşlık üyelerini, karargâhlarını kalıcı olarak Roma'ya taşımaya teşvik etmesi gerektiğine de karar vermişti. Roma dünyadaki yozlaşmanın merkezi olduğu gibi dünya meselelerinin de merkezinde yer alıyordu. Başka neresi buradan daha uygun olabilirdi ki? Özellikle de Monteriggioni artık geçerli bir seçenek değilken... Ezio bütün bunların yanında bir de Yoldaşlık'ın mali kaynaklarının, Assasinlerin başarıyla tamamladığı görevlere karşılık olarak dağıtılacağı bir sistem de planlıyordu. Köle tüccarlarından aldığı o elmaslar epey işe yaramış ve savaş sermayesine çok yararlı bir destek olmuştu.

Bir gün mutlaka...

Ancak o "bir gün"ün gelmesine daha epey vakit vardı. Yoldaşlık'ın henüz yeni, seçilmiş bir lideri yoktu; gerçi hem herkesin rızasıyla hem de yoğun çalışmalarından ötürü Ezio ve Machiavelli Yoldaşlık'ın geçici liderleri haline gelmişti. Fakat bu yalnızca geçiciydi ve resmi bir konsey toplantısında onaylanmış hiçbir şey yoktu.

Caterina da Ezio'nun içini kemiriyordu.

Ezio ayrıca Rosa in Fiore'nin tamiratını da hiçbir denetleme ya da müdahalede bulunmadan tamamen Claudia'ya bırakmıştı. *O aşırı güveninin içinde ya batacak ya da çıkacak artık!* Eğer batarsa bu Ezio'nun suçu olmayacaktı. Ne var ki genelev Ezio'nun bilgi ağında önemli bir halkaydı ve şunu kendisine itiraf etmeliydi ki, eğer gerçekte Claudia'ya hiç güven duymasaydı ona daha fazla baskı yapardı. Claudia'nın ortaya koyacağı işi –başarabildiklerini– test etmenin zamanı gelmişti artık.

Rosa in Fiore'ye döndüğünde hem çok şaşırdı hem de çok etkilendi. Mekânın tadilatı, kendisinin şehirde ve Bartolomeo'nun kışlasında yürüttüğü diğer tadilat çalışmaları

kadar başarılı olmuştu; gerçi kendi çalışmalarının başarısını tamamen kendisine mal etmeyecek kadar mütevazı ve gerçekçiydi. Pahalı duvar kilimleri, geniş kanepeler, ipek kumaşlı yumuşacık yastıklar ve buzla serinletilmiş beyaz şarapların bulunduğu, kısacası pahalı bir lüksün hüküm sürdüğü şaşaalı odaları gezerken sevincini gizledi.

Kızlar fahişe gibi değil, hanımefendi gibi görünüyordu ve tavırlarından anlaşıldığı kadarıyla birileri besbelli onlara nasıl daha zarif olacaklarını öğretmişti. Müşterilere gelince, Ezio'nun gördüklerinden çıkardığı tek şey, işlerin büyük bir patlama yaptığıydı. Gelenlerin saygınlığı hususunda daha önce çekinceleri olsa da şu an bu konuda hiçbir şüphe duyamazdı. Orta salonda etrafına bakındığında Apostolik Oda üyeleri ile Papalık Mahkemesi'ne bağlı diğer yetkililerin yanı sıra en az on kardinal ve senatör görmesi mümkündü.

Hepsi de gayet iyi vakit geçiriyordu; rahatları gayet yerindeydi. Ve Ezio hiçbirinin bir şeyden şüphelenmediğini ümit ediyordu. Ancak yapılan işin değerini, Claudia'nın kızlarının bu rüşvet yiyen sersem tiplerden edinebildikleri bilgiler belirleyecekti.

Derken gözüne kız kardeşi ilişti; Claudia'nın mütevazı kıyafetler giymiş olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Şu anda Claudia, Papalık Mahkemesi'nin önceki Hâkim Yardımcısı olan ve çaptan düştüğü kısa bir dönemin ardından Papa'nın gözüne girebilmek için tekrar Roma'ya gelen Ascanio Sforza'yla fazlaca sıcak bir sohbete dalmıştı. Ancak Ezio'yu gördüğünde suratındaki ifade değişti. Kardinalden izin isteyip yüzünde kırılgan bir gülümsemeyle Ezio'ya doğru yaklaştı.

"Rosa in Fiore'ye hoş geldin, ağabey," dedi.

"Hoş bulduk." Ezio gülümsemedi.

"Gördüğün gibi şu an Roma'nın en meşhur genelevinde bulunuyorsun."

"Ne kadar güzel kıyafetler giydirilirse giydirilsin ahlaksızlık yine de ahlaksızlıktır."

Claudia dudağını ısırdı. "İyi iş çıkardık. Ayrıca bu yerin *asıl* var olma amacını unutma."

"Evet," diye cevap verdi Ezio. "Yoldaşlık'ın parası iyi bir işe yatırılmış gibi görünüyor."

"Hepsi bu kadar değil. Büro tarafına gelsene."

Ezio büroya girdiğinde Maria'yı orada gördüğüne şaşırdı. Annesi bir muhasebeciyle hesap-kitap işleri yapıyordu. Anne-oğul birbirini temkinli bir edayla selamladı.

"Sana bunu göstermek istiyorum," dedi Claudia bir defter çıkararak. "Kızlarıma öğrettiğim yeteneklerin tümünün listesini burada tutuyorum."

"*Kızlarına* mı?" Ezio sesindeki alaycı ifadeyi gizleyemedi. Kız kardeşi bu işe biraz fazla alışmıştı sanki!

"Neden olmasın? Bir göz at istersen." Claudia gerginleşmişti.

Ezio kendisine uzatılan defterin sayfalarına göz gezdirdi. "Çok bir şey öğretmiyorsun."

"Sen daha iyisini yapabilir misin peki?" diye sordu Claudia kinayeli bir tavırla.

"*Nessun problema*," diye karşılık verdi Ezio nahoş bir edayla.

Aradaki gerginliği sezen Maria hesap defterlerinden ayrılıp onların yanına geldi. "Ezio," dedi, "Borgialar kızların işini zorlaştırıyor. Kızlar bir sıkıntı çıkmasın diye ellerinden geleni yapıyorlar, ama şüphe uyandırmamak oldukça zor bir iş. Onlara yardımcı olacak birkaç şey yapabilirsin."

"Peki, aklımda bulunsun. Yapmam gerekenleri not edip bana vermeniz gerek." Ezio dikkatini tekrar Claudia'ya çevirdi. "Var mı başka bir şey?"

"Yok." Claudia bir an duraksadıktan sonra "Ezio?" dedi.

"Ne?"

"Yok bir şey."

Ezio gidecek gibi arkasını döndü. Sonra "Catherina'yı buldunuz mu?" diye sordu.

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi Claudia buz gibi bir sesle.

"Bunu duyduğuma sevindim. *Bene*. Onu *tam olarak* nerede tuttuklarını öğrenir öğrenmez Isola Tiberina'ya gel ve beni gör." Başıyla eğlence seslerinin geldiği orta salonu işaret etti. "Elinizde bu kadar çok sağılacak inek varken, bu iş sizin için *o kadar* zor olmamalı."

Bunu söyledikten sonra da onları işleriyle baş başa bıraktı.

Sokağa çıktığında böyle davrandığı için alçak bir herif gibi hissetti kendini. Görünüşe bakılırsa iyi iş çıkartıyorlardı. Ama Claudia kendini koruyabilecek miydi acaba?

Omuz silkti içinden. Bir kez daha öfkesinin gerçek kaynağının en çok sevdiği insanları koruyamayacağı endişesi olduğunu fark etti. Onlara ihtiyacı vardı; bunu biliyordu. Ancak onların güvenliğine dair duyduğu endişenin kendisini zayıf düşürüp savunmasız kılacak kadar tehlikeli bir sınıra ulaştığının farkındaydı.

YİRMİ İKİ

Ezio'nun uzun süredir beklediği Machiavelli ile buluşması sonunda Tiber Adası'nda, genelevdeki görüşmeden hemen sonra gerçekleşti. Ezio başta sessiz ve temkinli halini bozmadı –Yoldaşlık üyelerinin ona nereye gittiklerini haber vermeden gözden kaybolmaları hoşuna gitmiyordu– ancak içinden bir ses Machiavelli'yi diğerlerinden ayrı tutması gerektiğini söylüyordu. Gerçekten de Yoldaşlık, baskı ya da itaat yüzünden değil, ortak sorumluluk duyguları ve menfaatleri nedeniyle birlikte hareket eden özgür fikirli, özgür ruhlu insanlardan oluşan bir örgüttü. Ezio ne onların sahibiydi ne de onları kontrol etme hakkına sahipti.

Ciddi ve kararlı bir tavır takınarak kadim yol arkadaşıyla el sıkıştı; Machiavelli bir sarılmanın verebileceği sıcaklıktan kaçınırdı. "Konuşmamız gerek," dedi.

"Kesinlikle!" Machiavelli ona baktı. "Sanıyorum Pantasilea'yla çevirdiğim ufak işten haberdarsın, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. O kadının serçeparmağındaki taktik deha, kocasının tüm bedenindeki taktik ve strateji yeteneğini geçer. Gerçi adam kendi alanının kesinlikle en iyisi; buna bir şey de-

miyorum." Machiavelli bir an durdu. "Bağlantıda olduğum birinden çok değerli bilgiler edinmeyi başardım. Elimizde Cesare'nin Roma'da terör estirmeleri için görevlendirdiği Tapınakçı ajanlarına ait dokuz kilit isim mevcut."

"Onları nasıl bulabileceğimi söylemen kâfi."

Machiavelli düşündü. "Bir tehlike ya da karışıklık belirtisi var mı yok mu diye farklı semtlere bakmanı öneririm. Oralardaki insanları ziyaret et. Belki de seni doğru istikamete yönlendirebilecek şehir sakinleriyle karşılaşırsın."

"Bu bilgiyi bir Borgia yetkilisinden mi aldın?"

"Evet," dedi Machiavelli dikkatle, bir an duraksadıktan sonra. "Nereden bildin?"

La Volpe ile tanıklık ettiği pazar meydanındaki buluşmayı düşünen Ezio o buluşmanın bir ön temas olup olmadığını merak etti. Machiavelli o zamandan beri görüşmeyi sürdürüyor olmalıydı.

"Şanslı bir tahmindi işte," dedi Ezio. "*Grazie.*"

"Dinle; Claudia, Bartolomeo ve La Volpe buradaki gizli odada seni bekliyor. Bu arada *gerçekten de* epey şanslı bir tahmindi."

"*Virtù*, sevgili Niccolò, hepsi bu," dedi Ezio önden giderek.

"Erdem mi?" dedi Machiavelli kendi kendine, Ezio'nun arkasından giderken.

Ezio özel odaya girince Yoldaşlık'taki arkadaşları ayağa kalktı. Yüzlerinde karamsar bir ifade vardı.

"*Buona sera*," dedi Ezio ve hemen konuya girdi. "Neler buldunuz?"

Önce Bartolomeo konuştu: "*Bastardo* Cesare'nin şu anda Castel Sant'Angelo'da Papa'yla birlikte olduğunu kesinleştirdik."

La Volpe ekledi: "Benim casuslarım da Elma'nın gizlice incelenip tetkik edilmesi için birine verildiğini doğruladı. Şu anda o kişinin kimliğini tespit etmek için çalışıyorum."

"Tahmin edemez miyiz?"

"Tahmin etmek işe yaramaz. *Kesin olarak* bilmemiz gerek."

"Benim de Caterina Sforza hakkında haberlerim var," diye araya girdi Claudia. "Kadın önümüzdeki hafta Castel'deki hapishaneye sevk edilecek; perşembe günü, akşamüzerine doğru."

Bunu duyunca Ezio'nun kalbi bir an tekler gibi oldu, ama yine de bunların *hepsi* iyi haberlerdi.

"*Bene*," dedi Machiavelli. "Demek ki hedefimiz Castel. Cesare ve Rodrigo gidince Roma çarçabuk iyileşir."

Ezio elini kaldırdı. "Onları öldürmek için uygun fırsat doğmadan harekete geçmem."

Machiavelli buna bozulmuş gibiydi. "Mahzen'deki hatanı tekrarlama. Onları hemen öldürmelisin."

"Niccolò'ya katılıyorum," dedi Bartolomeo. "Beklemeyelim."

"Bartolomeo haklı," diye katıldı La Volpe söylenenlere.

"Mario'yu öldürmenin cezasını çekmeliler," dedi Claudia.

Ezio ise onları sakinleştirmeyi tercih etti: "Endişelenmeyin, dostlarım; hepsi ölecek. Size söz veriyorum."

YİRMİ ÜÇ

Caterina'nın Castel Sant'Angelo'ya sevki için belirlenen günde Ezio ve Machiavelli, pencereleri perdelerle örtülü, kapılarında Borgia arması taşıyan hoş bir faytonun önünde toplanmış olan kalabalığa katıldı. Faytonun etrafındaki muhafızlar insanları uzak tutmaya çalışıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü insanların ruh halleri tümden sevinçli ya da coşkulu sayılmazdı. Arabacılardan biri oturduğu yerden hemen aşağıya atladı ve hızla diğer tarafa geçip sol taraftaki kapıyı açtı. Ardından basamakları aşağıya çekti ve içeridekilerin inmesine yardım etmek için hazırda bekledi.

Bir müddet sonra, üzerinde koyu mavi elbisesi ve beyaz korsajıyla ilk kişi belirdi. Ezio o zalim dudaklı, güzel sarışını tanıdı. Onu en son Monteriggioni saldırısında görmüştü, ancak hiç unutmayacağı bir yüzdü bu. Lucrezia Borgia... Basamaklardan aşağı büyük bir asaletle indi. Fakat arkaya, faytonun içine uzanıp bir şeyi –ya da birisini– tutup sertçe çekince bu asaleti uçup gitti.

Caterina Sforza'yı saçından tutup dışarı sürükledi ve onu önüne, yere fırlattı. Üstü başı darmadağın, elleri ve ayakları zincire vurulmuş, üzerinde kaba, kahverengi bir elbise olan

Caterina bu yenik düşmüş haliyle bile onu tutsak eden kişinin tahmin edebileceğinden daha kuvvetli bir kişiliğe ve ruha sahipti. Ezio kendini tutamayarak öne doğru atılınca Machiavelli onu kolundan tutup engellemek zorunda kaldı. Ezio sevdiklerine kötü muamelede bulunulmasını izlemekten bıkmıştı, ancak bu kez kendini tutacaktı. Şu an kurtarma eylemine girişirse bunun başarısızlıkla sonuçlanacağı kesindi.

Lucrezia, bir ayağını yüzükoyun yerde yatan kurbanının üzerine koyarak konuşmaya başladı: "*Salve, cittadini de Roma!* Selamlar, Roma sakinleri! Karşınızda fevkalade bir manzara bulunuyor. Forli'nin fahişesi Caterina Sforza! Epeydir bize karşı geliyordu! Ama nihayet dize getirildi!"

Kalabalık buna neredeyse hiç tepki vermedi. O sessizlik anında Caterina kafasını kaldırıp haykırdı: "Hah! Hiç kimsenin Lucrezia Borgia kadar alçalmaya niyeti yok! Sana bu görevi kim verdi, Lucrezia? Ağabeyin mi? Yoksa baban mı? Belki biraz ağabeyin, biraz da baban... Belki de ikisi aynı anda, ha? Sonuçta hepiniz aynı ahıra pisleyen domuzlarsınız."

"*Chiudi la bocca!* Kapa çeneni!" diye bağırdı Lucrezia, Caterina'ya tekme atarak. "Hiç kimse Borgialar hakkında kötü konuşamaz!" Eğildi ve Caterina'yı tutup dizlerinin hizasına kadar çektikten sonra öyle sert bir tokat attı ki kadın tekrar çamurun içine düştü. Lucrezia kibirle başını kaldırdı. "İçinizden biri –*herhangi biri*– bize karşı gelmeye cüret ettiği anda aynısının onun da başına geleceğini unutmasın!"

Muhafızlara eliyle işaret etti. Adamlar bunun üzerine talihsiz Caterina'yı tutup ayağa kaldırdı ve Castel kapılarına doğru ite kaka sürükledi. Yine de Caterina haykırarak bir şeyler söylemeyi başardı: "Sevgili Roma halkı! Güçlü olun! Beklenen zaman gelecek! Bu esaretten kurtulacaksınız. Yemin ediyorum!"

Caterina gözden kaybolduktan ve Lucrezia onu takip etmek için faytonuna geri döndükten sonra Machiavelli Ezio'ya döndü. "Pekâlâ, *contessa* cesaretinden en ufak bir şey kaybetmemiş."

Ezio bir anda tüm gücünü kaybetmiş gibi hissediyordu. "Ona işkence yapacaklar."

"Forlì'yi kaybetmiş olmamız büyük bir talihsizlik. Ama geri alacağız. Caterina'yı da geri alacağız. Ama dikkatimizi toplamamız gerek. Şu an Cesare ve Rodrigo için buradasın."

"Caterina güçlü bir müttefik, gerçekten de bizden biri. Eğer ona şu an, bu zayıf halindeyken yardımcı olursak o da daha sonra bizden yardımını esirgemeyecektir."

"Belki de. Ama önce Cesare ve Rodrigo'yu öldür."

Kalabalık dağılmaya başlıyordu ve kapıdaki nöbetçi muhafızlar dışında tüm Borgia askerleri Castel'e geri çekilmişti. Çok geçmeden gölgelerin içinde bekleyen Machiavelli ve Ezio dışında kimse kalmadı.

"Beni yalnız bırak, Niccolò," dedi Ezio gölgeler uzarken. "Yapmam gereken bir iş var."

Kafasını kaldırıp yuvarlak biçimli kadim yapının duvarlarına baktı; bin yılı aşkın bir süre önce inşa edilen İmparator Hadrianus'un Anıtmezarı, şu an geçilmez bir hisara dönüşmüş durumdaydı. Üzerinde bulunan az sayıdaki pencere epey yukarıdaydı ve duvarları da dümdüzdü. Aziz Petrus Bazilikası'na taş duvarlı bir koridorla bağlanan yapı, neredeyse iki yüz yıldır Papalık'ın çok önemli bir müstahkem mevkii olmuştu.

Ezio duvarları inceledi. Hiçbir şey tamamen geçilmez olamazdı. Karanlığın çökmesinin ardından şamdanların üzerinde titreyerek yanan meşalelerin ışıkları sayesinde, yukarı tırmanmasını sağlayacak hafif çıkıntıları, çatlakları ve bozuk

olan yerleri gözleriyle seçmeye başladı. Tırmanış rotasını belirledikten sonra da tutunup ayak basacağı ilk çıkıntıların üzerine bir kedi misali sıçradı. El ve ayak parmaklarını çıkıntılara iyice yerleştirip nefes alıp verme hızını sabitledi ve ardından mümkün olan yerlerde meşalelerin ışığının vurduğu yüzeylerden kaçınarak dikkatle, acele etmeden duvarın üzerinde yukarıya doğru ilerlemeye başladı.

Yolun yarısında açık bir yere denk geldi: Taş bir çerçevesi olan camsız bir pencereydi bu. Pencerenin altında, duvarın iç kısmında, muhafızlar için yapılmış bir geçiş yolu vardı. Ezio yolu boydan boya taradı; bomboştu. Sessiz bir şekilde pencereden sarkıp aşağıya, geçiş yolunun diğer tarafına baktı. Yolun kenarındaki çitlerin ötesinde bir ahır ilişti hemen gözüne. Bakışlarını oraya dikti. O bölgede yürüyen dört adam vardı. Ezio bu adamları hemen tanıdı. Cesare en önemli yardımcılarının üçüyle birlikte bir tür müzakere yapıyordu: Fransız General Octavien de Valois, Cesare'nin yakın iş ortağı ve özel bankeri Juan de Borgia Lanzol de Romaní ve siyahlara bürünmüş cılız bir adam. Acımasız bakışları ve yaralı bir yüzü olan bu cılız adam Micheletto Corella'ydı; yani Cesare'nin sağ kolu ve en güvenilir katili.

"Papa'yı unutun," diyordu Cesare. "Hesap vereceğiniz kişi sadece benim. Roma, tüm girişimlerimizi sırtında taşıyan bir sütundur. Bu şehir asla sarsılamaz, asla sendeleyemez. Bu da demek oluyor ki, sizler de asla sendelemeyeceksiniz."

"Peki ya Vatikan?" diye sordu Octavien.

"Ne? Şu ahı gitmiş vahı kalmış yaşlı adamların şehrini mi kastediyorsun?" diye cevap verdi Cesare, küçümser bir tavırla. "Şimdilik kardinallerle uyumlu hareket edin. Ama kısa süre sonra onların hiçbirine ihtiyacımız kalmayacak."

Cesare ardından ahır avlusunun dışına açılan bir kapıdan çıkıp giderek diğer üçünü baş başa bıraktı.

"Görünen o ki, Roma'nın yönetimini bize bıraktı," dedi Juan sessiz geçen bir sürenin ardından.

"O halde şehir emin ellerde olacak demektir," dedi Micheletto soğukkanlı bir tavırla.

Ezio adamları bir süre daha dinledi ama işine yarayacak, daha önce duymadığı bir şey konuşulmadı. Bu yüzden, Caterina'nın nerede olduğunu bulma arayışı içinde dış duvarların etrafındaki tırmanışını sürdürdü. Derken başka bir pencereden gelen bir ışık gözüne ilişti. Pencere bu kez camlıydı, ama kanadı gecenin havası içeri girsin diye açılmıştı. Üstelik Ezio'nun kısmen destek alabileceği bir dış eşik de vardı. Ezio eşiğin üzerine basıp pencereden içeriye; düz ahşap duvarları olan, mumla aydınlatılmış bir koridora baktı. Lucrezia oradaydı. Kapitoneli bir banka oturmuş, bir deftere bir şeyler yazmaktaydı; ancak birini bekliyormuş gibi ara sıra kafasını kaldırıp etrafa bakıyordu.

Birkaç dakika sonra Cesare koridorun sonundaki bir kapıdan geçip hızlı adımlarla kız kardeşinin yanına geldi.

"Lucrezia," dedi ve onu öptü. Bu pek kardeşçe bir öpücük değildi.

Birbirlerini selamladıktan sonra Cesare kız kardeşinin ellerini kendi boynundan çekti ve onları bırakmadan Lucrezia'nın gözlerinin içine bakıp dedi ki: "Umarım misafirimize nazik davranıyorsundur."

Lucrezia'nın yüzü ekşidi. "Şu ağzı yok mu... Onu dikip kapatmayı ne çok isterdim!"

Cesare gülümsedi. "Açık olması benim için daha iyi."

"Ah, gerçekten mi?"

Kardeşinin cilveli tavrını göz ardı edip konuşmaya devam etti Cesare: "Babamla bankerimin istediği para hakkında konuştun mu?"

"Papa şu anda Vatikan'da, ancak döndüğünde biraz ikna edilmesi gerekebilir. Onun bankerinin de öyle... Agostino Chigi'nin ne kadar temkinli bir adam olduğunu bilirsin."

Cesare kısa bir kahkaha patlattı. "Eh, ihtiyatsız davranarak zengin olmadığı kesin," dedi ve durdu. "Ama bu bir sorun olmaz herhalde, ne dersin?"

Lucrezia sırnaşarak kollarını tekrar kardeşinin boynuna doladı. "Olmaz. Ama... sen yokken buralar bazen çok ıssız oluyor. Sen ve ben bugünlerde beraber çok az vakit geçiriyoruz, çünkü sen hep *diğer* zaferlerinle meşgulsün."

Cesare onu kendine doğru çekti. "Endişelenme, minnoş. Kısa bir süre sonra, İtalya'nın tahtını ele geçirdiğimde benim kraliçem olacaksın ve yalnızlığın da artık tarih olacak."

Lucrezia biraz geri çekildi ve Cesare'nin gözlerinin içine baktı. "O kadar bekleyemem."

Cesare elini kız kardeşinin ipeksi, sarı saçlarının içinden geçirdi. "Ben yokken uslu dur."

Sonra, uzun bir öpüşmenin ardından, Cesare kız kardeşini içeri girerken geçtiği kapının yanında bıraktı. Morali bozulan Lucrezia ise ters yönde ilerledi.

Cesare nereye gidiyordu? Hemen ayrılacak mıydı? Bu vedadan öyle anlaşılıyordu. Ezio hiç vakit kaybetmeden Castel'in ana kapısını görebileceği bir konum alana kadar surun etrafında ilerledi.

Yalnız biraz geç kalmıştı. Kendisi olan biteni izlerken, "Dikkat! Kumandan, Urbino'ya gitmek üzere yola çıkıyor!" diye bağıran muhafızların sesleri arasında kapı hızla açıldı. Kısa bir süre sonra da küçük bir koruma grubu eşliğinde Cesare siyah atının üzerinde ilerleyip geçti.

"*Buona fortuna, Padron* Cesare!" diye haykırdı nöbetteki subaylardan biri.

Ezio atını gecenin karanlığına doğru süren başdüşmanının uzaklaşmasını izledi. *Kısa bir ziyaret oldu bu*, diye düşündü kendi kendine. *Onu öldürme şansını yakalayamadım. Niccolò buna çok bozulacak.*

YİRMİ DÖRT

Ezio dikkatini elindeki göreve çevirdi. Caterina'yı bulma görevine... Castel'in batı kanadının tepesinde içinden soluk bir ışık süzülen, sura gömülmüş küçük bir pencere fark etti. Pencereye doğru tırmanmaya başladı. Oraya ulaştığında üzerinde durabileceği bir eşiğin olmadığını fark etti. Ancak eşik yoksa bile, pencerenin üst kısmında çıkık bir kiriş vardı. Oraya tek eliyle sımsıkı tutunmayı başardı.

Odanın içine baktı. İçerisi boştu ama duvarların birinin üzerinde bir meşale yanıyordu. Oda bir muhafiz koğuşu gibi duruyordu, bu yüzden doğru yolda olduğuna dair ümitlendi Ezio.

Ötede, aynı hizada, bu pencereye benzer başka bir pencere daha vardı. Ezio o pencereye yaklaştı ve parmaklıkların arasından içeriyi süzdü. Ancak buraya parmaklık koymaları ona pek mantıklı gelmedi. Zira bu pencerenin içinden geçebilecek kadar zayıf bir kimse, duvarın üzerinden en az kırk beş metre aşağı inip zemine ulaştıktan sonra açık alandan ilerleyerek güvende olabileceği nehre asla varamazdı. Bu pencereden gelen ışık daha loştu, ancak Ezio buranın bir hücre olduğunu ilk bakışta anladı.

Sonra bir anda nefesini tuttu. Caterina içerideydi; hâlâ elleri ve ayakları zincirlerle bağlıydı. Duvarlardan birine yaslı duran, taş gibi sert bir sıranın üzerinde oturuyordu. Ancak Ezio, kadının bu sıraya da zincirle bağlı olup olmadığını göremiyordu. Caterina başını aşağı düşürmüştü ancak uyuyup uyumadığı belli değildi.

Artık durum hangisi olursa olsun, Caterina kapının gümbür gümbür yumruklanmasıyla başını kaldırdı.

Ezio, Lucrezia'nın "Aç!" diye bağırdığını duydu.

Bir süredir şekerleme yapmakta olan, kapının dışındaki iki muhafızdan biri söylenenlere hızla uydu. "Peki, *Altezza*! Hemen, *Altezza*!"

Arkasında muhafızlardan biriyle hücreye giren Lucrezia hiç vakit kaybetmedi. Ezio iki kardeş arasında şahit olduğu konuşmadan kadının öfkesinin nedenini tahmin edebiliyordu: kıskançlık. Lucrezia, Caterina ve Cesare'nin sevgili olduklarına inanıyordu. Ezio'nun bunun gerçek olduğuna inanması imkânsızdı. Caterina'nın böylesine ahlaksız bir canavar tarafından kirletildiği düşüncesi aklının kabul edemeyeceği bir şeydi.

Lucrezia hızla yürüyerek hücrenin diğer tarafına geçti, Caterina'yı saçından tutup ayağa kaldırdı ve yüzünü mahkûmunun yüzüne yaklaştırdı. "Seni orospu! Forlì'den Roma'ya yaptığın yolculuk nasıldı ha? Cesare'nin özel faytonunda mı seyahat ettin? Neler yaptınız?"

Caterina onun gözlerinin içine baktı. "Sen zavallısın, Lucrezia. Senin seviyene ineceğimi düşünüyorsan, daha da zavallısın."

Öfkelenen Lucrezia kadını tuttuğu gibi yere fırlattı. "Sana ne anlattı? Napoli'yle ilgili planlarını mı?" Durdu. "Peki... hoşuna gitti mi?"

Yüzündeki kanı silen Caterina "Gerçekten hatırlamıyorum," dedi.

Caterina'nın sessiz cüretkârlığını koruması nedeniyle, Lucrezia'nın gözünü bir anda öfke bürüdü. Muhafızı kenara iten kadın kapıyı sürgülemek için kullanılan bir demir parçasını kaptığı gibi sertçe Caterina'nın sırtına indirdi. "Belki *bunu* hatırlarsın!"

Caterina büyük bir acıyla çığlık atarken Lucrezia halinden memnun bir tavırla geri çekildi.

"Güzel. Bu nihayet seni yola getirdi."

Demir çubuğu yere atıp hücreden sert adımlarla dışarı çıktı. Muhafız onu takip etti ve sonra kapı arkalarından hızla çarptı. Bu sırada Ezio kapının üzerine yerleştirilmiş parmaklıklı bir pencere olduğunu fark etti.

"Kilitle ve anahtarı bana ver," diye emretti Lucrezia, kapının dışından.

Anahtar, yuvasında dönerken paslı bir gıcırtı duyuldu. Sonra anahtar teslim edilirken bir zincir tıkırdadı.

"Buyurun, *Altezza*." Adamın sesi titriyordu.

"Güzel. Bak bir daha gelip sizi görevinizin başında uyurken yakalarsam ikinizi de kırbaçlatırım. Yüzer kırbaç yersiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, *Altezza*."

Ezio, Lucrezia'nın giderek uzaklaşan ayak seslerini dinlerken etraflıca düşündü. Hücreye ulaşmanın en iyi yolu üstten olacaktı.

Başka bir açıklığa gelene kadar tırmandı. Burası muhafızlar için yapılmış bir diğer geçiş yoluna bakıyordu. Bu kez nöbetçiler görevdeydi, ama görünüşe bakılırsa devriye gezen iki muhafız vardı sadece. Ezio nöbetçilerin bir turu tamamlamalarının beş dakika sürüyor olması gerektiğini hesap etti. Bu

yüzden onlar geçip gidene kadar bekledi ve ardından kendini bir kez daha içeri attı.

Hemen çömelerek, surun içine gömülü olan bir kapıya gelene kadar muhafızları belli bir mesafeden takip etti. Kapıdan aşağı taş bir merdiven iniyordu. Ezio, Caterina'nın hücresinin bulunduğu yerin iki kat yukarısına tırmanıp Castel'in içine girmiş olduğunu biliyordu. Bu yüzden iki kat indikten sonra merdivenden ayrıldı ve kendisini Cesare'yle Lucrezia'mn konuştuğu koridora benzer başka bir koridorun içinde buldu. Ancak bu kez koridorun duvarları tahtayla değil, taşla kaplıydı. Geri dönerek Caterina'nın hücresi istikametinde yürümeye başladı. Her birinde hücre olduklarını gösteren parmaklıklı pencereler bulunan birkaç ağır kapının önünden geçse de kimseyle karşılaşmadı. Castel'in dış hattını takip eden sur kavis yaparken Ezio ileriden sesler geldiğini duydu ve Lucrezia'yla konuşan muhafızın Piyemonte aksanını tanıdı.

"Burası hiç bana göre değil," diye şikâyet ediyordu adam. "Benimle nasıl konuştuğunu duydun mu? Keşke şu lanet Torino'ya geri dönsem."

Ezio yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Muhafızların yüzü kapıya bakıyordu. Tam bu sırada Caterina'nın çehresi parmaklıklı pencerede beliriverdi. Ezio adamların arkasında gölgelerin arasına geri çekilirken Caterina onu fark etti.

"Ah, sırtım," dedi muhafızlara. "Bana biraz su verebilir misiniz?"

İki muhafızın kısa bir süre önce oturduğu, kapının yanındaki masanın üzerinde bir sürahi su vardı. Muhafızlardan biri sürahiyi aldı ve parmaklıklara yaklaştırdı.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı, prenses?" dedi alaycı bir tavırla.

Torinolu muhafız kıs kıs güldü.

"Hadi, biraz insafa gelin," dedi Caterina. "Kapıyı açarsan sana çektiğin bu sıkıntıya değecek bir şey gösterebilirim."

Muhafızlar hemen resmi tavır takındı. "Öyle bir şeye gerek yok, *Contessa*. Emir altındayız. Buyurun."

Sürahiyi tutan muhafız parmaklıklı pencerenin mandalını açtı ve sürahiyi içeri uzatıp Caterina'ya verdi. Sonra da parmaklığı tekrar kapattı.

"İstirahat vaktimiz geldi, değil mi?" dedi Piyemonteli muhafız.

"Evet, Luigi ve Stefano'nun şimdiye kadar gelmesi gerekirdi."

İki adam birbirine baktı.

"Sence şu kahpe Lucrezia yine gelir mi?"

"Pek zannetmem."

"O zaman muhafız koğuşuna gidip bir baksak ya? Şimdiye kadar gelmeleri gerekirdi."

"Tamam. Zaten sadece birkaç dakikada gider geliriz."

Ezio onların surun kavisi boyunca ilerleyip gözden kayboluşlarını izledi ve sonra parmaklıklara ulaştı.

"Ezio," dedi Caterina soluk soluğa. "Ne işin var senin burada?"

"Terzimi ziyarete geldim; ne sanıyorsun?"

"Tanrı aşkına, Ezio, sence *şaka* yapacak zamanımız mı var?"

"Seni buradan çıkaracağım. Bu gece..."

"Eğer bunu yaparsan Cesare it gibi peşine düşer."

"Bence zaten bir süredir bunu yapıyor. Ancak şu iki muhafıza bakacak olursak, adamları o kadar da görevlerine düşkün görünmüyor. Muhafızlarda başka anahtar var mı, biliyor musun?"

"Sanmıyorum. Kendi anahtarlarını Lucrezia'ya verdiler. Kadın beni ziyarete geldi de!"

"Biliyorum. Gördüm."

"O zaman onu durdurmak için neden hiçbir şey yapmadın?"

"Pencerenin dışındaydım."

"*Dışında* mı? Deli misin sen?"

"Atletiğim, diyelim. Şimdi... Bildiğimiz tek anahtar Lucrezia'daysa gidip onu alsam iyi olacak. Kadının nerede olduğunu biliyor musun?"

Caterina düşündü. "Kaldığı yerin Castel'in tepesinde olduğundan bahsetmiş galiba."

"Mükemmel. O anahtarı bende bil! Şimdi... Ben gelene kadar hiçbir yere ayrılmıyorsun, tamam mı?"

Caterina ona bir bakış attı. Sonra da zincirlerine ve hücrenin kapısına göz gezdirdi. "Zaten nereye *gidebileceğimi* sanıyorsun ki?" dedi kederli bir gülümsemeyle.

YİRMİ BEŞ

Ezio, Castel Sant'Angelo'nun dış surlarının şekline artık alışıyordu ve öğrenmişti ki ne kadar yükseğe tırmanırsa, tutunacak ve ayak basacak yer bulmak o kadar kolaylaşıyordu. Pelerini esen meltemle arkasında hafifçe dalgalanırken taşlara bir sülük gibi yapışarak yukarı tırmanmaya devam etti ve kendini kısa süre sonra en yüksekteki mazgallarla aynı hizada buldu. Bedenini yukarı çekerek mazgalın üzerine çıktı.

Diğer tarafa atlamak hiç zor olmadı – aşağıdaki tuğla döşeli dar geçiş yoluyla arasında en fazla bir buçuk metre vardı. Geçiş yolunun ucundan başlayan merdivenler de hemen aşağıdaki bir çatı bahçesine doğru iniyordu. Bu bahçenin ortasındaysa tek katlı, düz çatılı, taş bir bina duruyordu. Pencerelerinin hayli geniş olmasına bakılırsa yapının herhangi bir savunma görevi olmadığı açıktı. İçeride yanan çok sayıdaki mum da zevkle döşenmiş gösterişli odaları gözler önüne seriyordu.

Geçiş yolu bomboştu ama bahçede birileri vardı. Lucrezia bir çınar ağacının sağa sola yayılmış dallarının altında kalan bir bankta ağırbaşlı bir edayla oturuyordu. Yakışıklı, genç bir adamla el eleydi. Ezio adamı görür görmez tanıdı: Roma'nın

önde gelen romantik oyuncularından Pietro Benintendi. Haberi olsaydı Cesare'nin hiç hoşuna gitmezdi bu! Bir gölge gibi hareket eden Ezio, çifte mümkün olduğunca yakın bir noktaya gelene kadar geçiş yolu boyunca yavaşça ilerledi. Neyse ki çoktan doğmuş olan ay yalnızca etrafa ışık saçmıyor, aynı zamanda akıl karıştırıcı, içlerinde gizlenilebilecek gölgelik alanların oluşmasına da yardımcı oluyordu. Ezio uygun mesafeye gelir gelmez çifti dinlemeye koyuldu.

"Seni öyle seviyorum ki aşkımı gökyüzüne haykırmak istiyorum," diyordu Pietro tutkuyla.

Lucrezia onu eliyle susturdu. "Lütfen! Sevgini sadece kendine fısılda. Cesare öğrenirse kim bilir neler yapar!"

"Ama sen özgürsün, değil mi? Merhum eşin hakkındaki haberleri elbette aldım. Çok üzgünüm ama..."

"Sessiz ol, seni aptal!" Lucrezia'nın ela gözlerinin içi parladı. "Bisceglie Dükü'nü Cesare'nin öldürttüğünü, kocamın boğularak öldürüldüğünü bilmiyor musun?

"Ne?"

"Doğru."

"Neden peki?"

"Eşime âşıktım. Cesare de gitgide onu kıskanmaya başladı. Alfonso yakışıklı bir adamdı. Cesare ise Yeni Hastalık'ın yüzünde neden olduğu değişikliklerden utanıyordu. Gerçi Tanrı şahit ki önemsenmeyecek kadar küçük değişikliklerdi bunlar. Adamları onun emriyle Alfonso'nun yolunu kesti ve adamı tartakladı. Cesare bunun yeterli bir uyarı olacağını düşündü. Ancak Alfonso korkuluk değil ya! O da karşı saldırıya geçti. Cesare'nin saldırısı sonrasında henüz iyileşmemişken kendi adamlarına misilleme yaptırdı. Cesare ise şansı sayesinde Aziz Sebastiano'nun kaderinden sıyrılmayı başardı! Ama sonra, acımasız herif, Michelletto Corella'ya emir ve-

rip başkatilini Alfonso'nun yatak odasına gönderdi. Alfonso yaralarını sararken Michelletto onu oracıkta yastıkla boğdu."

"Bu mümkün değil." Pietro'nun yüzüne endişe dolu bir ifade çökmüştü.

"Kocamı seviyordum. Şu anda şüpheleri gidermek için Cesare'ye yapmacık davranıyorum. Ama o tam bir yılandır: Sürekli tetiktedir, etrafına daima zehir saçar." Lucrezia, Pietro'nun gözlerinin içine baktı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki beni avutmak için sen varsın yanımda. Cesare kime ilgi göstersem hemen kıskançlık yapmıştır, ancak bu bizim hevesimizi kırmamalı. Üstelik şu an seferini devam ettirmek üzere Urbino'ya gitti. Bize mani olacak hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Ben sırrımızı açığa vurmayacağım – tabii eğer sen de kimseye söylemeyeceksen," dedi Lucrezia büyük bir içtenlikle. Bir elini adamın elinden ayırdı ve bacağına koydu.

"Ah, Lucrezia!" diye iç çekti Pietro. "Dudakların nasıl da beni çağırıyor!"

Öpüştüler. Önce temkinle, sonra giderek artan bir tutkuyla. O sırada Ezio konumunu hafifçe değiştirdi ve ayağı kazara bir tuğlaya çarptı. Gevşeyen tuğla tak diye bahçenin içine düştü. Ezio olduğu yerde donakaldı.

Lucrezia ve Pietro hızla birbirinden ayrıldı.

"O neydi öyle?" diye sordu Lucrezia. "Benim bilgim olmadan hiç kimsenin bahçeme ya da odalarıma girme izni yoktur – hiç kimsenin!"

Pietro çoktan ayağa kalkmıştı. Korku dolu gözlerle etrafına bakınıyordu. "Gitsem iyi olacak," dedi çabucak. "Sabahki provam için hazırlık yapıp repliklerime göz atmam gerek." Eğildi ve Lucrezia'yı son bir kez öptü. "Hoşça kal, aşkım!"

"Gitme, Pietro; bir sorun olmadığından eminim."

"Hayır, geç oldu. Gitmem gerek."

Pietro melankolik bir yüz ifadesi takınarak bahçeyi sessizce kat etti ve uzaktaki bir duvara açılmış kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Lucrezia bir müddet bekledi. Sonra ayağa kalktı ve parmaklarını şıklattı. Bunun üzerine yakındaki gür çalılıkların arasından özel korumalarından biri çıktı ve ona eğilerek selam verdi.

"Tüm konuşmayı duydum, *mia signora*. Her şeye tanıklık edebilirim."

Lucrezia dudaklarını büzüştürdü. "Güzel. Cesare'ye anlat. Rüzgâr tersine dönünce bakalım kendini nasıl hissedecek."

"Emredersiniz, *signora*."

Muhafız tekrar selam verdikten sonra geri çekildi.

Yalnız kalan Lucrezia yakındaki çiçeklerin arasından bir papatya kopardı ve çiçeğin yapraklarını tek tek yolmaya başladı.

"Seviyor, sevmiyor; seviyor, sevmiyor..."

Ezio en yakındaki merdivenden bir çırpıda aşağıya indi ve Lucrezia'ya yaklaştı. Kadın banka tekrar oturmuştu. Ezio'nun yaklaştığını görünce başını kaldırdı, ancak yüzünde ne bir korku ne de en ufak bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Lucrezia'nın bahçede saklanan başka korumaları varsa da Ezio onları önemsemiyordu.

"Devam et, lütfen. Niyetim bölmek değildi," dedi Ezio, konuşması bitince eğilip selam vererek. Ancak bu selamının arkasında bir alay yok değildi.

"Bak, bak... Ezio Auditore de Firenze gelmiş demek." Lucrezia öpmesi için ona elini uzattı. "Sonunda seninle doğru dürüst tanışabilmek ne kadar güzel. Hakkında çok şey

duydum, özellikle son günlerde. Sonuçta Roma'da yaşadığımız birkaç ufak meselenin arkasında senden başka kimse olamazdı, değil mi?" Bir an durdu. "Cesare ne yazık ki burada değil. Geldiğini bilse çok sevinirdi."

"Seninle kişisel bir sorunum yok, Lucrezia. Caterina'yı serbest bırak, ben de geri çekileyim."

Kadının sesi bir nebze sertleşti: "Korkarım bu mümkün değil."

Ezio ellerini iki yana açtı. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun." Bunu söyledikten sonra kadına yaklaşmaya başladı, ancak dikkatle hareket ediyordu, zira Lucrezia'nın uzun tırnakları vardı.

"Muhafızlar!" diye tiz bir sesle bağırdı Lucrezia, bir anda soylu kadın havasını bırakıp gaddar bir kadına dönüşerek. Tam keskin tırnaklarıyla gözlerine saldıracaktı ki Ezio onu bileklerinden tutup yakaladı. Deri kesesinden kalın bir sicim çıkardı ve kadının bileklerini arkaya büküp hızla bağladı. Sonra onu yere fırlattı ve ayağa kalkıp kaçamasın diye bir ayağıyla elbisesinin kenarına sertçe bastı. Ardından kılıcını ve hançerini çekti; odaların olduğu taraftan koşarak gelen muhafızların hepsiyle yüzleşmeye hazırdı. Ezio'nun şansına adamlar pek fazla silah kuşanmamıştı ve hepsi de iri yapılıydı. Üstelik hiçbirinin üzerinde zincirli zırh yoktu. Ezio, Lucrezia'nın kaçıp gitmesine göz yumamayacağı için konumunu değiştirememesine rağmen –ki kadın şimdiden çizmesinin üzerinden ayak bileğini ısırmaya çalışıyordu– ilk muhafızın savurduğu kılıcın altında eğilip adamın açıkta kalan böğrünü parçalamayı başardı. Birinden kurtulmuştu. İkinci muhafız daha dikkatli davrandı ancak homurdanmakta olan Lucrezia'nın yerde olduğunu görünce Ezio'ya saldırmak için öne doğru bir adım öne atıp göğsüne hücum etti. Ezio yukarıya

doğru bir hamle yaparak darbeyi savuşturdu ve iki kılıcı siperlerinden birbirine kenetledi. Sonra sol elini basit bir hareketle öne doğru savurarak hançerini adamın kafasına sapladı. İkinci muhafız da etkisiz hale gelmişti. Sona kalan adam Ezio'nun iki silahının da boşta olmamasından faydalanacağını ümit ederek ileri atıldı. Ezio hemen sağ kolunu sertçe savurdu ve ikinci muhafızın kılıcı havada döne döne yeni düşmanının üzerine uçtu. Son muhafız üzerine gelen kılıcı savuşturmak için kendi kılıcını kaldırmak zorunda kaldı ama artık çok geçti; uçan kılıç adamın kol kasını delip geçmişti. Muhafız acıyla irkilse de kılıcını sallayarak Ezio'nun üzerine saldırmayı başardı. Bu arada dengesini yeniden sağlamış olan Ezio gelen saldırıyı hançeriyle engelledi ve kılıç tutan elini serbest bırakıp adamın gövdesini acımasızca deşti. Mücadele sona ermişti. Muhafızların cansız bedenleri yere serilmiş ve Lucrezia ilk kez sessiz kalmıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veren Ezio esirini ayağa kaldırdı.

"Şimdi benimle geliyorsun," dedi. "Ve kesinlikle bağırmıyorsun. Bağırırsan dilini kesmek zorunda kalırım."

Kadını Pietro'nun çıktığı kapıya doğru sürükledi. Kapıdan geçti ve kendini bir koridorda buldu. Kuleden aşağı inerken Lucrezia'yı hücrelerin olduğu yere doğru yarı itip yarı sürükledi.

"Şimdi de kalelerden prensesleri kurtarmaya mı başladın? Ne kadar romantik!" diye söylendi Lucrezia.

"Kapa çeneni!"

"Sanırım etrafta kargaşa ortamı yaratıp önüne geleni öldürerek büyük işler başardığını zannediyorsun."

"Kapa çeneni dedim!"

"Planının bir amacı var mı bari? Ne elde edeceğini sanıyorsun? Bizim ne kadar güçlü olduğumuzu bilmiyor musun?"

Ezio bir sonraki kata inen merdivenin başında duraksadı. "Ne tarafa?" diye sordu.

Lucrezia kahkaha attı ama cevap vermedi.

Ezio onu salladı. "Ne *tarafa*?"

"Sola," diye cevap verdi Lucrezia asık bir suratla.

Kadın bir süre sessiz kaldıysa da sonra tekrar konuşmaya başladı. Bu kez Ezio onun abuk sabuk konuşmasına karşılık vermedi. Şu an nerede olduğundan emindi. Sertçe kavradığı Lucrezia kurtulmak için durmadan kıvranıyordu. Ama Ezio'nun yoğunlaştığı iki şey vardı: Lucrezia'yı sımsıkı tutmak ve Castel muhafızlarının kurmuş olabileceği herhangi bir pusuya karşı gözünü dört açmak.

"Sen Pazzi ailesini dize getirdiğinde ailenin geri kalan üyelerine ne olduğunu biliyor musun? Sevgili arkadaşın Lorenzo, hani şu *Magnifico* denen adam, tüm malvarlıklarına el koyduktan sonra onları içeri attı. Hem de hepsini! Ona karşı düzenlenen komploda hiçbir parmağı olmayan insanları bile..." Ezio'nun aklı istemeden Caterina'nın kendisine karşı Forlì'de çıkarılan isyan için aldığı intikama gitti. Kadının aldığı önlemler Lorenzo'nun tedbirlerinin çok daha üzerine çıkmıştı – hatta Lorenzo'nun yaptıkları onun yaptıklarının yanında hafif kalıyordu. Ezio kafasını sallayarak bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

"Kadınlarının evlenmeleri yasaklandı ve aile mezarları yok edildi," diye devam etti Lucrezia. "Tarih kitaplarından silindiler. Puf! Aynen böyle işte!"

Ama onlar ne işkence gördüler ne de cinayete kurban gittiler, diye düşündü Ezio. Caterina o dönemde yaptıkları konusunda kendini haklı hissediyor olabilirdi. Ancak acımasızlığı, öteden beri gözünü kırpmadan güvendiği vefalı insanların bazılarını kaybetmesine neden olmuş ve belki de Cesare Forlì'yi nihayet bu sayede ele geçirebilmişti.

Ancak Caterina hâlâ önemli bir müttefikti ve Ezio'nun aklından çıkarmaması gereken şey de buydu. Bu... Ve Caterina'ya karşı hissetmiş olabileceği –gerçek ya da hayali– duyguları bastırmak.

"Sen ve Assasin arkadaşların eylemlerinizin getireceği sonuçları göz ardı ediyorsunuz. İşe kalkışmakla yetiniyorsunuz, arkasından ne geleceğini düşünmüyorsunuz bile." Lucrezia nefes almak için durunca Ezio onu sertçe ileri doğru çekti. Ama bu bile kadını durduramadı: "Cesare sizin gibi değil. O başladığı işi bitirip İtalya'ya barış getirecek. O çok daha değerli bir amaç için insan öldürüyor – sizin gibi değil."

"Cahiller ve güçsüzler kolay hedeftir," diye sertçe atıldı Ezio.

"Sen ne dersen de," diye karşılık verdi Lucrezia; Ezio'nun sinirine dokunduğunun farkındaydı. "Her halükârda, ben burada boşa konuşuyorum, seni *ipocrita*!"

Hücrelerin olduğu yere neredeyse varmışlardı. "Unutma," dedi Ezio hançerini çekerek. "Muhafızlarını çağırmaya kalkarsan dilini..."

Lucrezia zorlukla soluk alıp veriyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ezio da gözünü dört açarak ağır ağır ilerledi. Nöbeti devralmış olan iki yeni muhafız masada oturmuş kâğıt oynuyordu. Ezio Lucrezia'yı yere fırlatarak onların üzerine atladı ve adamlar tepki verecek zaman bulamadan ikisini de öldürdü. Ardından hızla arkasına döndü ve Lucrezia'nın peşinden fırladı. Kadın ayağa kalkmış, çığlık atarak geldikleri yönden geri koşmaya başlamıştı. Ezio onu iki sıçrayışta yakaladı, bir eliyle ağzını kapatıp diğer koluyla da kendine doğru çektikten sonra hızla arkaya doğru çevirdi ve ite ite Caterina'nın hücresine doğru götürdü. Lucrezia ilk başta ağzını kapatan eli ısırarak Ezio'nun eldivenini yırttı. Ama daha sonra halsiz kaldığını anlayıp pes eder gibi oldu ve pelteleşti.

Caterina parmaklıklara yaklaşmıştı. Ezio hemen parmaklığın mandalını açtı.

"*Salute*, Lucrezia," dedi Caterina, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle. "Seni ne çok özlemişim!"

"*Vài a farti fottere, troia* – Canın cehenneme, seni sürtük!"

"Her zamanki gibi yakıyorsun ortalığı," dedi Caterina. "Ezio! Yaklaştır onu! Anahtarları alayım!"

Ezio emri yerine getirdi ve Caterina elini uzattı. Ezio, Caterina'nın kadının göğüslerinin arasına uzanıp onları okşadıktan sonra anahtarı çıkardığını gördü. Anahtar siyah, ipek bir sicime asılı duruyordu.

Caterina anahtarı Ezio'ya uzattı, o da hemen kapının kilidini açtı. Aynı anahtar, zincirleri bağlayan asma kilide de uydu – Caterina duvara falan bağlanmamıştı. Caterina kendini zincirlerden kurtarırken Ezio da Lucrezia'yı hücrenin içine sürükledi.

"Muhafızlar! Muhafızlar!" diye çığlık attı Lucrezia.

"Aaa... Kes sesini be," dedi Caterina, düşmanının ağzına tıkamak için muhafızların masasının üzerinden kirli bir bez alırken. Ezio da biraz daha sicim çıkarıp Lucrezia'nın ayak bileklerini bağladı. Sonra hücrenin kapısını sertçe kapatıp güzelce kilitledi.

Ezio ve Caterina birbirine baktı.

"Kahramanım," dedi kadın duygusuzca.

Ezio bunu duymazdan geldi ve "Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

Caterina yürümeyi denedi ama sendeledi. "Sanmıyorum; bağladıkları zincirler bedenimde epey bir hasar bırakmış olmalı."

Ezio bir iç çekti ve onu kaldırıp kollarına aldı. Muhafızlar ummadıkları bir an karşılarına çıkar da Ezio silahlarına

davranmak zorunda kalırsa kadını çuval gibi yere bırakması gerekecekti.

"Ne tarafa?" diye sordu Caterina.

"Önce ahırlara gidelim. Sonra buradan çıkmanın en kestirme yolunu bulup kaçarız."

"Beni kurtarmak da nereden çıktı, Ezio? Gerçekten? Forlì alınmışken ben senin hiçbir işine yaramam ki."

"Senin hâlâ bir ailen var."

"Ama bu senin ailen değil ki."

Ezio yürümeye devam etti. Bulundukları yere göre ahırların ne tarafa düştüğünü hatırlıyordu. Şans eseri hücrelerin olduğu bu kısımda Caterina'dan başka mahkûm yok gibiydi. Etrafta başka muhafız da yoktu. Yine de Ezio yumuşak adımlar atarak çabuk hareket etti, fakat bir pusuya düşecek kadar da hızlı ilerlemedi. Arada bir durup etrafı dinliyordu. Caterina ona hiç ağır gelmiyordu; onca zaman mahkûm kalmasına rağmen kadının saçları hâlâ vanilya ve gül kokuyordu. Bu koku da Ezio'ya birlikte geçirdikleri mutlu anları hatırlatıyordu.

"Dinle, Ezio, o gece Monteriggioni'de... beraber banyo yaptığımızda... senin müttefikliğini kazanmam gerekiyordu. Forlì'yi korumak için... Orası beni olduğu kadar Assasinleri de ilgilendiriyordu, ancak..." Kadın konuşmasının devamını getiremedi. "Anlıyor musun, Ezio?"

"Müttefikliğimi istiyorduysan, yapman gereken tek şey benden onu istemekti."

"Benim tarafımda olmana ihtiyacım vardı."

"Ama sadakatim ve kılıç tutan kolum yeterli gelmemiş demek ki! Hislerimden de emin olmak istemişsin." Ezio, Caterina'nın ağırlığını diğer tarafına verdikten sonra yürümeye devam etti. "Ama, *è la politica*. Elbette biliyordum. İzah etmene gerek yok."

Kalbi dipsiz bir kuyunun içine düşmüş gibi hissediyordu kendini. Bu kadının saçları hâlâ nasıl oluyordu da parfüm kokabiliyordu?

"Caterina..." diye başladı sorusuna. Boğazı kurumuştu. "Onlar sana?.. Cesare sana?.."

Caterina ne kadar belli belirsiz de olsa Ezio'nun hissettiklerini anladı ve gülümsedi; ama gözleriyle değil, daha çok dudaklarıyla gülümsemişti. "Hiçbir şey olmadı. İsmim az da olsa hâlâ bir değer taşıyor olmalı. Bana... hiç el sürmediler."

Ahırın ana kapısına varmışlardı. Etrafta muhafız yoktu ama kapı sımsıkı kapalıydı. Ezio, Caterina'yı yere bıraktı. "Biraz yürümeye çalış. Ayak bileklerinin güçlenmesi gerek."

Ezio etrafına bakınarak kapıyı açmanın bir yolunu aradı. Kapının üzerinde ne bir sürgü ne de kol vardı. Ancak bir yolu olmalıydı...

"Şunu denesene," dedi Caterina. "Açma kolu gibi bir şeye benziyor, bak."

"Sen burada kal," dedi Ezio.

"Sanki başka seçeneğim var da..."

Ezio kolun bulunduğu tarafa gitti. İlerlerken, yerde, üstünde açık bir tavan kapağı bulunan kare şeklinde bir delik fark etti. Aşağıdan gelen kokuya bakılırsa, burası bir tür tahıl deposu olarak kullanılıyor olmalıydı. Eğilip dikkatle baktığında gözüne pek çok çuval ilişti. Ama kutular da vardı orada, barut kutusuna benzeyen kutular.

"Acele et," dedi Caterina.

Ezio kolu iki elinin arasına aldı ve tüm gücünü kullanarak bastırdı. Kol ilk başta sertti ama Ezio'nun kaslarının kuvveti altında önce biraz bel verdikten sonra hiç zorluk çıkarmadan hareket etti. Bu arada kapı da açıldı.

Ancak ahırda birkaç muhafız vardı. Adamlar menteşeleri

üzerinde hareket eden kapının gıcırtısını duyar duymaz hızla arkalarına dönmüş ve kılıçlarını çekerek kapının olduğu yöne koşmaya başlamışlardı.

"Ezio! *Auito*!"

Ezio hızla Caterina'nın yanına döndü ve onu kucağına aldığı gibi yerdeki deliğin olduğu tarafa götürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Ezio kadını tam deliğin üzerinde tuttu.

"Sakın yapma!"

Ama Ezio onu delikten aşağı bıraktı. Caterina panik içinde bağırırken kıs kıs gülmemek için kendini zor tuttu. Deponun zeminiyle tavan kapağı arasında çok fazla mesafe olmadığı için, arkasına dönüp muhafızlarla yüzleşmeden önce kadının yumuşak çuvalların üzerine zararsız bir şekilde indiğini görecek kadar zaman bulmuştu. Kısa ve çetin bir mücadele oldu. Muhafızlar yorgunluktan hantallaşmış ve gafil avlanmışlardı. Ezio'nun kılıç ve süngü kullanmaktaki yeteneği onların boyunu aşıyordu. İçlerinden biri ters açıdan savurduğu bir darbeyle hedefine vurmayı başardıysa da bu darbe sadece Ezio'nun yeleğini yırtmaya yaradı; etine denk gelmemişti. Ezio da yorgundu.

Mücadele sona erdiğinde Ezio aşağı eğilip Caterina'yı tekrar yukarı çekti.

"*Figlio di puttana*," diye küfretti Caterina üstünü başını silkelerken. "Bana sakın bir daha böyle bir şey yapma."

Ezio'nun fark ettiği kadarıyla Caterina en azından biraz daha iyi yürümeye başlamış gibiydi.

Ezio çabucak ikisi için birer at seçti ve onları eyerleyip hazır hale getirdi. Caterina'ya atlardan birinin üzerine çıkması için yardım ettikten sonra kendisi de diğerinin eyerine atladı. Ahırın bir tarafında kemerli bir yol vardı. Ezio bu yolun

içinden karşı tarafa baktığında Castel'in ana kapısını görebiliyordu. Etrafında muhafızlar olsa da kapı açıktı. Şafak vakti yaklaşıyordu; hiç kuşku yok ki şehirden mal teslim etmeye gelen tüccarlar bekleniyordu.

"Atını deli gibi sür," dedi Ezio, Caterina'ya. "Ne olup bittiğinden haberleri bile olmasın. Köprüden geçer geçmez Tiber Adası'na doğru git. Orada güvende olursun. Machiavelli'yi bul. O beni bekliyor olacak."

"Ancak buradan *ikimiz* de kaçmak zorundayız!"

"Peşinden geleceğim zaten. Ama şimdilik burada kalıp geri kalan muhafızların icabına bakmam gerek. Onları şaşırtıp geciktirmem lazım."

Caterina atının dizginlerini çekince hayvan şaha kalktı. "Tek parça halinde geri dön," dedi. "Yoksa seni asla affetmem!"

Ezio kadının atını tekmeleyip dörtnala koşturmasını izlerken söylediklerinde ciddi olmasını ümit etti. Bu sırada Caterina kapıdaki muhafızların arasından fişek gibi geçerek adamları etrafa savurdu. Onun uzaklaştığını görür görmez Ezio atıyla ahırın içinden geçti ve bulduğu bir meşaleyi şamdanından alıp tahıl ve barut deposuna ilerledi. Meşaleyi deliğin içine attıktan sonra da atını hızla geri çevirdi ve kılıcını çekip geldiği yönde dörtnala ilerledi.

Muhafızlar bir kordon oluşturmuş onu bekliyorlardı; baltalı kargıları ellerindeydi. Ezio atı iyi tanımıyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Atını dosdoğru muhafızların oluşturduğu kordonun üzerine doğru sürdü ve son anda topuklarını örslere iyice geçirerek eyerin üzerinde öne eğilir halde atı sertçe dizginledi. Atın ileri atıldığı anda ahırın yakınlarından güçlü bir patlama sesi yükseldi. Haklı çıkmıştı! O kutularda gerçekten de barut vardı! Patlamanın etkisiyle

yer sarsılırken muhafızlar içgüdüsel olarak oldukları yere çöktüler. Patlamanın gümbürtüsüyle şoka uğrayan at, muhafızların üzerinden sıçramak için daha da cesaretlenmişti. Havaya yükselerek bir çitin üzerinden atlar gibi muhafızların oluşturduğu kordonu hiç zorlanmadan aştı.

Arkasında telaş ve kargaşa bırakan Ezio atını doğmakta olan güneşe doğru sürdü. Kalbi mutluluktan yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Caterina'yı kurtarmıştı!

YİRMİ ALTI

Ezio peşine düşmüş olabilecek takipçileri atlattığından emin olduktan sonra atının başını geri çevirdi. Bu kadar iyi bir hayvandan ayrılmayı hiç istemiyordu, ama atı ona sanki yıllar öncesiymiş gibi gelen bir süre önce Machiavelli'yle birlikte at kiraladıkları ahıra götürdü ve oradaki başseyise teslim etti. Ahır temiz ve düzgündü. Borgia himayesinden kurtulmuştu ve en azından şimdilik bağımsızlığını sürdüren bir bölgede iyi iş yaptığı belliydi. Ezio atı verdikten sonra Tiber Adası'na yürüyerek ilerledi. Assasinlerin gizli kayığı kıyıda bekliyordu. Ezio adaya ulaşır ulaşmaz hemen gizlenme yerinin yolunu tuttu.

İçeriye girdiğinde Caterina'nın oraya sağ salim varmış olduğunu gördü. Kadın kapının yanındaki derme çatma bir yatakta yatıyordu. Başında doktor vardı. Ezio'yu görür görmez gülümsedi ve yatakta doğrulmaya çalıştı ama doktor onu engelledi.

"Ezio! Seni sağ salim görmek beni rahatlattı."

Ezio onun elini tutup sıktı. "Machiavelli nerede?" Ne var ki Caterina karşılık olarak Ezio'nun elini sıkmamıştı, belki de gücü hâlâ yerinde değildi.

"Bilmiyorum."

La Volpe odanın sonundaki karanlık alandan çıkıp yaklaştı. "Ezio! Seni tekrar görmek ne güzel!" Uzanıp Ezio'ya sarıldı. "*Contessa*'nı buraya getirdim. Machiavelli'ye gelince..."

Tam o anda ana kapı açıldı ve Machiavelli içeri girdi. Adamın beti benzi atmıştı.

"Nerelerdeydin?" diye sordun La Volpe.

"Ezio'yu arıyordum – sana hesap verecek değilim ya," dedi Machiavelli. Ezio iki arkadaşının arasında hâlâ devam eden gerginliği fark edince üzüldü. Machiavelli, Ezio'ya döndü ve hiç halini hatırını sormadan dosdoğru "Cesare ve Rodrigo?" diye sordu.

"Cesare ben oraya ulaşır ulaşmaz Urbino'ya gitmek üzere yola çıktı. Rodrigo ise Vatikan'daymış."

"Bu çok garip," dedi Machiavelli. "Rodrigo'nun Castel'de olması gerekiyordu."

"Gerçekten de çok garip canım," diye soğukkanlılıkla araya girdi La Volpe.

Machiavelli bu taşlamayı fark ettiyse bile görmezden geldi. "Büyük bir fırsatı kaçırdık desene," diyerek kara kara düşündü. "Ha bu arada, siz üzerinize alınmayın, *Contessa*. Sizi sağ salim görmek bizi mutlu etti."

"Alınmadım zaten."

"Cesare, Urbino'ya gittiğine göre biz de buradaki kuvvetlerimizi tahkim etmeye odaklanmalıyız."

Machiavelli kaşlarını kaldırdı. "Ama ben derhal saldırıya geçmeyi kararlaştırdık sanıyordum! Cesare'nin peşinden gidip onu bulduğumuz yerde öldürmemiz gerek."

"Bu mümkün değil," dedi Caterina. "Ordusunu gördüm. Devasa bir ordu... Ona asla ulaşamazsınız."

"Ben burada, Roma'da kalalım derim," diye görüş belirtti Ezio. "Zaten iyi bir başlangıç yaptık. Kendi gücümüzü geri

kazanırken Borgia'nın gücünü azaltmaya devam ederiz. Hatta ben bir an önce işe koyulmak istiyorum."

"Çoktan liderimiz olmuş gibi konuşuyorsun," dedi Machiavelli. "Ama liderlik pozisyonuna kimin geçeceği konseyimiz tarafından açıklanmayı bırak, konuşulmadı bile."

"Ben yeni bir lidere ihtiyacımız var derim. Hem de derhal..." diye karşı çıktı La Volpe. "Konseylerle, açıklamalarla, onaylamalarla harcayacak vaktimiz yok. Yoldaşlık'ı yeniden güçlendirmemiz gerek. Ve bana soracak olursanız Ezio bu iş için doğru kişi. Machiavelli, senden rica ediyorum; sen ve ben geriye kalan en kıdemli Assasinlerden ikisiyiz. Bartolomeo da kesinlikle benimle aynı fikirdedir. Bence bu kararı şimdi verelim, hatta istersen kimseye söylemeyiz. Daha sonra istersen resmi bir oylama da yaparız."

Machiavelli bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçti ve omuzlarını silkmekle yetindi.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Ezio. "Gilberto, Bartolomeo'yu ve kız kardeşim Claudia'yı buraya getirmeni istiyorum. Tartışmamız gereken meseleler var. Niccolò, benimle gel lütfen."

Dışarıya çıkmak üzere yürürken Ezio, Caterina'nın yatağının yanında durdu ve doktora "Ona iyi bakın," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Machiavelli, şehir merkezine geri döndüklerinde.

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ezio onu en yakındaki pazar meydanına götürdü. Meydanın yarısı ticarete açıktı; bir fırın vardı, bir kasap mallarının etrafında uçuşan sinekleri kovmaya çalışıyordu ve bir manav da epey cansız görünen sebze-meyvelerini satışa çıkarmıştı. Saat henüz erken olmasına rağmen en iyi iş yapan yerler şarap

dükkânlarıydı. Ama öte yandan, tam da Ezio'nun beklediği gibi, Borgia muhafızlarından oluşan küçük bir birlik, deri eşyaların satıldığı bir tezgâhın talihsiz sahibini tartaklıyordu.

"Bak," dedi Ezio, müşterilerden oluşan küçük bir kalabalığın içine girip gizlenirlerken.

"Neler olup bittiğini biliyorum," dedi Machiavelli.

"Ben de bildiğini biliyorum, Niccolò," dedi Ezio. "Affet beni ama sen sadece büyük resme bakıyorsun. Borgiaların gücünü kırmak için politik açıdan yapılması gerekenleri kavrıyorsun ve kendi hesabıma senin bu konudaki samimiyetinden en ufak bir şüphem yok." Ezio bir an durduktan sonra devam etti: "Ama işe daha temel bir düzeyden başlamamız gerek. Borgialar hiçbir cezaya muhatap olmadan insanlardan ne isterlerse alıyorlar, bunu da hâkimiyetlerini sürdürmek için yapıyorlar."

Ezio ve Machiavelli muhafızların adamı yere ittikten sonra kahkaha atarak tezgâhtan istediklerini alıp uzaklaşmalarını izledi. Tezgâh sahibi kendi kendine ayağa kalktı ve muhafızların gidişlerini âciz bir öfkeyle seyretti. Sonra neredeyse ağlamaklı bir halde mallarını yeniden dizmeye başladı. O sırada bir kadın yanına gelip adamı sakinleştirmeye çalıştıysa da adam onu başından savdı. Kadın yine de oradan ayrılmayıp tezgâh sahibinin etrafında gezindi. Gözlerinde tasa ve hüzün dolu bir ifade vardı.

"Adama neden yardım etmedin?" diye sordu Machiavelli. "Muhafızlara neden engel olmadın?"

"Bak," dedi Ezio. "Bir insana yardım etmek iyidir ama bu sorunu çözmez. Biz burada yokken onlar yine gelecek ve aynı şeyi yine yapacak. Burada satılan malların kalitesine bir baksana! Sebzeler çürümüş, etler bozulmuş. Ekmekler de

şüphesiz bayattır. Kaliteli ve tazeleri hep Borgialara gidiyor. Bu arada sence bu kadar insan neden içki içiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Machiavelli.

"Çünkü acı çekiyorlar," diye karşılık verdi Ezio. "Ümitleri yok ve zulüm görüyorlar. Yaşadıklarını, gördüklerini akıllarından tamamen silmek istiyorlar. Ama biz bunu *değiştirebiliriz*."

"Nasıl olacak?"

"Onları ülkümüz altında örgütleyerek." Ezio kollarını iki yana açtı. "Bu insanlar... Borgia'ya karşı direnişimizin belkemiğini oluşturacak."

"Bu konu hakkında daha önce konuştuk," dedi Machiavelli sertçe. "Ciddi olamazsın."

"İşe şu pazarcıyla başlayacağım. Bu savaşı kazanmak için sadık askerlere ihtiyacımız var, Niccolò; bizim için nasıl mücadele verdikleri önemli değil. Onların akıllarına isyanın tohumlarını ekmemiz gerek." Biraz durduktan sonra ciddi bir edayla devam etti: "Bu zulüm devletinin kendine düşman ettiği insanları örgütleyerek, Borgiaların silahsız bıraktıklarını silahlandıracağız."

Machiavelli arkadaşına uzun bir süre, sert bir ifadeyle baktı. "Başla o zaman," dedi. "Git ve ilk öğrencilerimizi topla."

"Ah, kesinlikle öyle yapacağım," dedi Ezio. "Göreceksin, etrafımızda toplayacağım kararlı erkek ve kadınlardan, Borgiaların –hatta bizzat Tapınakçıların– kolunu, bacağını ve kellesini gövdesinden ayıracak bir kılıç döveceğim."

YİRMİ YEDİ

Ezio, Assasinlerin Tiber Adası'ndaki operasyon merkezine geri döndüğünde yalnızdı. Borgialılara muhalif olan epey bir Roma vatandaşını kendi saflarına kazandırmayı başardığı verimli bir gün geçirmişti.

Merkezde mekânı koruyup kollayan sadık hizmetkârlar dışında kimse yoktu. Zaten Ezio da düşünüp plan yapabileceği kısa, sessiz bir zaman geçirmek istiyordu. Ancak kapıya yaklaşırken, beklentilerinin aksine, bir ziyaretçisi olduğunu gördü. Kimsenin onu fark etmediğinden iyice emin olmak isteyen ve bu yüzden ortaya çıkmak için merkezin kurmay görevlilerinin işlerini halletmek üzere binanın çeşitli yerlerine dağılmasını bekleyen biriydi bu.

"Pişt! Ezio! Buradayım!"

"Kim var orada?" Ezio hemen dikkat kesildi, ancak duyduğu ses hiç yabancı gelmiyordu. Karargâha giden patikanın her iki tarafında uzun çalılıklar vardı ve örgüt üyeleri dışında kimse burayı bilmiyordu. Ama bu sır bir şekilde dışarı sızdırıldıysa, o zaman...

"Gel buraya!"

"Sen de kimsin?"

"Benim!"

Leonardo da Vinci saklandığı yerden çıkıp patikaya adımını attı. Her zamanki gibi zarif giyinmişti ve yine her zamanki gibi kafası dağınık görünüyordu.

"Leo! Tanrım!"

Ama sonra Leonardo'nun yeni işvereninin kim olduğunu hatırlayan Ezio ilk başta hissettiği koşup eski dostuna sarılma içgüdüsüne engel oldu.

Onun bu tepkisini hissetmişe benzeyen Leonardo şüphesiz biraz daha yaşlanmış görünüyordu ancak şevkinden, o dinmek bilmeyen coşkusundan hiçbir şey kaybetmemişti. Öne doğru bir adım daha attıysa da başını eğik tutmaya devam etti. "Beni yeniden görmenin seni çok fazla mutlu etmemesine şaşırmadım."

"Şey, Leo, itiraf etmeliyim ki beni hayal kırıklığına uğrattın."

Leonardo ellerini iki yana açtı. "Castel'deki baskının arkasında senin olduğunu biliyordum. Senden başka kimse olamazdı zaten. Böylece hâlâ hayatta olduğunu anladım."

"Herhalde bunu sana yeni işverenlerin söylemişlerdir."

"Bana hiçbir şey söylemiyorlar! Onların nazarında bir köleden farkım yok." Leonardo'nun gözünde küçük bir ışık parladı. "Ama bana güvenmek zorundalar."

"Onların işini gördüğün sürece..."

"Sanırım onlardan hep bir adım önde olacak kadar zekiyim." Leonardo kollarını yarı açmış vaziyette Ezio'ya doğru bir adım daha attı. "Seni tekrar görmek güzel, dostum."

"Onlar için silahlar tasarlamışsın... Bizim asla boy ölçüşemeyeceğimiz yeni tabancalar, tüfekler."

"Biliyorum. Ama izin verirsen açıklayayım..."

"Peki burayı nasıl buldun?"

"Açıklayabilirim..."

Leonardo o kadar pişman, o kadar mutsuz ve o kadar samimi görünüyordu ki Ezio'nun her şeye rağmen eski dostuna karşı kalbi yumuşadı. Aynı zamanda Leonardo'nun ne de olsa kendisini görmeye geldiğini ve bunun için şüphesiz büyük bir risk aldığını düşündü. Üstelik Leo'nun amacı uzlaşmaysa, böyle bir adamın arkadaşlığını ve ortaklığını reddedecek bir liderin aptal olması gerekirdi.

"Gel buraya!" diye bağırdı Ezio, kollarını genişçe açarak.

"Ah, Ezio!" Leonardo öne doğru koştu ve iki adam birbirine dostça sarıldı.

Ezio arkadaşını içeri götürdü. Yan yana oturdular. Ezio, Caterina'nın iyileşme sürecini huzur içinde geçireceği bir iç odaya götürüldüğünü ve doktorun kadının rahatsız edilmemesi talimatı verdiğini biliyordu. Aslında Ezio'nun içinden bu talimata uymamak geçiyordu ama daha sonra Caterina'yla konuşacak yeteri kadar zamanı olacaktı. Ayrıca Leonardo'nun ortaya çıkışı önceliklerin değişmesini zorunlu kılıyordu.

Ezio yemeleri için şarap ve pasta getirtti.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

"Her şeyi açıklayacağım ama ilk önce beni affetmelisin. Borgialar beni yanlarında çalıştırıyorlar, evet, ama bunu bana tehditle kabul ettirdiler. Onlara hizmet etmeyi reddetseydim beni uzun ve acı dolu bir ölüme mahkûm edeceklerdi. Üstelik yardım etmeyi reddettiğim takdirde bana ne yapacaklarını açık açık anlattılar. Şu an bile düşününce kendimi tutamayıp ürperiyorum."

"Şu an tam anlamıyla güvendesin."

Leonardo kafasını iki yana salladı. "Hayır! Onların yanına geri dönmem gerek. Kendileri için çalıştığımı düşünürlerse sizin için çok daha faydalı olurum. Elimden geleni yaparak onları tatmin edecek asgari sayıda yeni icat geliştirmeyi ba-

şardım." Ezio tam bu noktada araya girmeye yeltenince Leonardo asabi bir tavırla elini kaldırarak onu susturdu. "Lütfen... bu, bir tür itiraf. İzin ver tamamlayayım. Sonra beni nasıl uygun görürsen öyle yargılarsın."

"Seni yargılayan yok, Leonardo."

Leonardo daha da gergin bir tavır takındı. Getirilen yiyecek ve içecekleri görmezden gelerek öne eğildi. "Beni tehditle çalıştırdıklarını söylüyorum," diye devam etti, "ancak daha fazlası da var. Politikadan uzak durduğumu bilirsin. Pis işlere karışmak istemem. Ancak güç peşinde olan insanlar, beni, onlar için neler yapabileceğimi bildikleri için istiyorlar."

"Bunu gayet iyi biliyorum."

"Ben de hayatta kalmak için onların suyuna gidiyorum. Peki neden hayatta kalmak istiyorum? Çünkü *yapacak* çok şeyim var." Leonardo durup nefes aldı. "Şu zavallı beynimin içinde neler kaynaşıyor bir bilsen, Ezio!" Biraz her şeyi kucaklar gibi, biraz da ümidini yitirmiş bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Keşfedilecek o kadar çok şey var ki!"

Ezio bir şey demedi. Bu gerçeği de gayet iyi biliyordu.

"Dolayısıyla," dedi Leonardo, "artık biliyorsun."

"Buraya neden geldin?"

"Bazı şeyleri düzeltmek için. Gönlümün onlardan yana olmadığına seni inandırmak zorundaydım."

"Peki, senden ne istiyorlar?"

"Elde edebilecekleri her şeyi! En çok istedikleri de savaş makineleri. Yeteneklerimin farkındalar."

Leonardo birkaç kâğıt çıkardı ve Ezio'ya uzattı. "Bunlar Borgia için yaptığım tasarımlardan bazıları. Bak, bu zırhlı bir araç mesela. Doğru kurulursa her türlü zeminde hareket edebilir. İçinde gizlenen kişilere her türlü saldırıya karşı tam koruma sağlamasının yanı sıra ateş etme imkânı da verir – hem de kocaman silahlarla. Ben ona tank diyorum."

Çizimlere göz atarken Ezio'nun yüzü sarardı. "Bu... şu an yapımı aşamasında mı?"

Leonardo kurnaz bir tavır takındı. "'Doğru kurulursa,' dedim. Maalesef, tasarımın da gösterdiği gibi, bu şey sadece kendi ekseni etrafında dönebiliyor."

"Anlıyorum." Ezio gülümsedi.

"Şuna da bir bak."

Ezio yan yana bağlanmış iki at kullanan bir binicinin olduğu çizimi dikkatle inceledi. Aracın aynı zamanda tekerleklerinin de bulunduğu ön ve arka kısmında yatay çubuklar yardımıyla atların koşum kayışlarına bağlanmış, tırpana benzer, kendi etrafında dönen aletler vardı. Bunlar, binicinin atları üzerine sürdüğü düşmanlarını kesip biçmesi içindi. "Acımasız bir silah," dedi Ezio.

"Evet! Ama maalesef binicinin kendisi... epey savunmasız kalıyor." Leonardo'nun gözleri biraz daha parladı.

Ezio'nun yüzündeki gülümseme genişledi ama sonra tekrar kayboldu. "Peki ya onlara verdiğin tabancalar?"

Leonardo omuz silkti. "Bazen insanların çenesini susturmak zorunda kalıyorsun," dedi. "Onlara gerçekten işe yarar bir şeyler vermek zorundayım, yoksa şüphelenirler."

"Ama o silahlar çok etkili."

"Hakikaten de öyle; ama sana yıllar önce Kodeks sayfasındaki tasarımdan bakarak yaptığım o küçük piştovun yarısı kadar bile etkili değiller."

Ezio kaybettiği Kodeks silahlarını üzüntü içerisinde düşündü. Ama onlardan daha sonra bahsedecekti.

"Şu çizim kâğıtlarında başka ne var?"

Yalnız olmalarına rağmen Leonardo sesini alçalttı. "En büyük makinelerin çizimlerinin yanı sıra savaşta nerede kullanılacaklarını gösteren planları da çoğalttım." Alaycı bir ta-

virla ellerini iki yana açtı. "Ama maalesef onları daha etkili hale getiremem!"

Ezio eski dostuna hayranlıkla baktı. O, Türk kalyonlarına karşı kullanmaları için Venediklilere denizaltı tasarlayan adamdı! Eğer bu tasarımlarında bilerek hatalar yapmamayı tercih etmeseydi, Borgialara karşı hiçbir şansları olmazdı. Leonardo'yu bu şekilde karşılamış olmaktan çok memnundu. Bu adam iki ordudan daha değerliydi.

"Tanrı aşkına, Leo, bari bir kadeh şarap al. Sana bu yaptıklarının karşılığını hiçbir zaman ödeyemeyeceğimi biliyorum."

Ancak Leonardo ona uzatılan kadehi eliyle itti. "Daha mühim bir mesele var. Elma'nın onlarda olduğunu biliyor musun?"

"Elbette."

"İncelemem için onu bana verdiler. Sen ve ben o nesnenin güçlerinin ne boyuta ulaşabileceğine dair bir şeyler biliyoruz. Rodrigo'nun bu konudaki bilgisi biraz daha az ancak o adam oğlundan daha zeki. Elma'yı kollayan da Cesare ama."

"Elma hakkında onlara ne kadar bilgi verdin?"

"Mümkün olduğu kadar az... Ancak onları biraz olsun bilgilendirmek zorundayım. Neyse ki Cesare ona Elma'nın nasıl kullanılacağına dair verdiğim kısıtlı bilgiden –şimdilik– memnun gibi. Ama Rodrigo bu bilgilerin eksik olduğunu biliyor ve giderek sabırsızlanıyor." Leonardo bir an durakladı. "Elma'yı çalmanın yollarını aradım ama çok sıkı koruma altında tutuluyor ve ben de ona sadece çok sıkı gözlem altında ulaşabiliyorum. Yine de senin yerini bulabilmek için Elma'nın güçlerini kullanmayı başardım. Böyle bir faydası da vardı, biliyorsun. Büyüleyici gerçekten..."

"Peki onlara bu numarayı öğrettin mi?"

"Elbette hayır! Tek istediğim onu esas sahibine teslim etmek."

"Korkma, Leo. Onu geri alacağız. Bu arada sen de onları oyalayabildiğin kadar oyala ve mümkün olursa, verdiğin bilgiler hakkında beni haberdar et."

"Edeceğim."

Ezio durdu. "Bir şey daha var."

"Söyle."

"Bir zamanlar benim için tasarladığın tüm Kodeks silahlarımı yitirdim."

"Anlıyorum."

"Orijinal gizli süngü hariç... Ama piştov, zehirli süngü, çift kademeli süngü ve o mucizevi kol zırhı... hepsi gitti."

"Hımm," dedi Leonardo. Sonra gülümsedi. "Şey, onları senin için yeniden tasarlamam sorun olmaz."

"Gerçekten mi?" Ezio duyduklarına inanamıyordu.

"Bana verdiğin tasarımlar hâlâ Floransa'da. Eski yardımcılarım Agniolo ve Innocento onları iyi saklıyor. O tasarımlar asla Borgiaların eline geçmeyecek. Tanrı korusun, eğer Floransa'yı alırlarsa ya da şehir Fransızların eline geçecek olsa bile Agniolo o tasarımları yok etmesi gerektiğine dair sıkı sıkıya tembihli. Ayrıca o ve Innocento bile –hani onlara güvenmediğimden değil de– ben olmadan silahları tekrar tasarlayamazlar. Ama ben... ben hiçbir tasarımı unutmam. Yalnız..." Leonardo duraksadı, hatta biraz utanmıştı bile. "İhtiyacım olan malzemeler için bana bir ödeme yapman gerek. Peşin olarak..."

Ezio şaşkına dönmüştü. "Sahi mi? *Il Vaticano*'da sana ödeme yapmıyorlar mı?"

Leonardo öksürdü. "Çok... çok az. Sanırım canımı bağışlayarak zaten yeteri kadar ödeme yaptıklarını düşünüyorlar.

Ayrıca aptal değilim; artık onlara bir yararım kalmadığında beni bir köpeği öldürür gibi bir an bile düşünmeden öldüreceklerini biliyorum."

"Öyle demeyelim," dedi Ezio. "Başkası için çalışmana izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederler diyelim."

"Evet, ben de aynı şekilde düşünüyordum," dedi Leonardo. "Üstelik kaçacak hiçbir yer yok. Gerçi kaçıp gitmek istediğim de yok. Borgiaların ezilip ortadan yok olduğunu görmek istiyorum – sırf bunu söyleyebilecek kadar politikayla ilgilenmeye çalışacağım. Ama canım Milano'm Fransızların elinde..." Kara kara düşünmeye başladı. "Belki... ileride... her şey bitince, şansımı Fransa'da bile deneyebilirim. Çok uygar bir ülke olduğunu söylüyorlar..."

Onu gerçek hayata döndürmenin zamanı gelmişti. Ezio demir bir sandığın yanına gitti ve içinden dukayla dolup taşan deri bir kese çıkarıp onu Leonardo'ya verdi.

"Kodeks silahları için ödemen," dedi hızlıca. "Ne zamana hazır edersin onları?"

Leonardo düşündü. "Son seferki kadar kolay olmayacak," dedi. "Gizlice ve tek başıma çalışmam gerek, çünkü burada yanımda çalışan yardımcılarıma tamamen güvenemem." Bir an duraksadı. "Ben seninle tekrar temasa geçeyim, olur mu? Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim, söz veriyorum." Ağır keseyi eliyle tarttı. "Ayrıca kim bilir, belki bu kadar yüklü paraya birkaç yeni silah da çıkarırım. Bu kez elbette hepsi kendi icadım olur, ama hiçbir kusuru olmayan, işe yarar bulacağını düşündüğüm icatlar..."

"Bizim için yaptığın her şey için sonsuz minnettarlığımı kazanacaksın ve nereye gidersen git korumam altında olacaksın," dedi Ezio. Bunu söyledikten sonra da aklının bir köşesine ufak bir not aldı: Eğitimlerini bitirir bitirmez yeni

öğrencilerine Leonardo'ya göz kulak olup kendisine bu dâhi sanatçı hakkında düzenli olarak rapor geçmeleri talimatını verecekti. "Peki iletişimimizi nasıl sürdürelim?"

"Ben bir çare düşündüm," dedi Leonardo. Bir parça tebeşir çıkardı ve aralarındaki masaya bir adamın sağ elini çizdi. İşaretparmağı kalkık bir eldi bu.

"Çok güzel," dedi Ezio.

"Teşekkür ederim; yapmayı düşündüğüm Vaftizci Yahya resminin küçük bir kısmına ait bir karalama sadece... Bakalım vakit bulup da yapabilecek miyim? Her neyse, sen elin işaret ettiği yere git otur."

Ezio söyleneni yaptı.

"İşte bu," dedi Leonardo. "Adamlarına gözlerini dört açmalarını söyle. Bu işareti görürlerse –göze biraz *graffito* gibi gelecektir– sana haber vermelerini söyle ve parmağın işaret ettiği yönde ilerle. Bu şekilde görüşeceğiz."

"Mükemmel," dedi Ezio.

"Endişelenme, önceden sana haber yollayacağım. Belki görev icabı bir yere gitmeyi falan düşünürsün."

"Teşekkürler."

Leonardo ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Yoksa beni merak ederler. Ama önce..."

"Önce ne?"

Leonardo sırttı ve para kesesini salladı.

"Önce bir alışverişe çıkacağım."

YİRMİ SEKİZ

Ezio, Leonardo'dan kısa süre sonra karargâhtan ayrıldı. Niyeti örgütlenme ve birliğe yeni askerler kazandırma işini sürdürmekti, ama biraz vakit geçirmek de istiyordu. Kodeks silahlarının yeniden üretilecek tasarımlarını eline almak için sabırsızlanıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde önceden ayarlanmış bir görüşme için karargâha geri döndüğünde Machiavelli'nin ondan önce gelmiş olduğunu gördü. Caterina, Machiavelli'nin yanındaydı. Kadın bir sandalyeye oturmuş, dizlerine de bir post örtmüştü. Her zamanki gibi Machiavelli hal hatır sormadan hemen konuya girdi.

"Neredeydin?" diye sordu.

Ezio ses tonundan hoşlanmamıştı. "Hepimizin sırları vardır," diye cevap verdi sakin kalmaya çalışarak. "Peki ben de sormak isterim, sen neler yaptın?"

Machiavelli gülümsedi. "Posta güvercini ağımızı mükemmelleştirmekle ilgileniyordum. Artık şehre yayılmış yeni öğrencilerimize güvercinlerle emirler gönderebiliriz."

"Harika. Teşekkür ederim, Niccolò."

Birbirlerine baktılar. Machiavelli, Ezio'dan neredeyse on yaş küçüktü, ancak o esrarengiz gözlerin arkasında güçlü bir

özgürlük arzusunun ve kararlılığın olduğu şüphe götürmezdi. Ezio'nun liderliği ağırına mı gitmişti acaba? Liderliğin kendisine verilmesini mi ümit etmişti? Ezio bu düşünceleri bir kenara bıraktı: Adam bir liderden öte üstün bir teorisyendi, bir diplomattı, bir siyaset kurduydu. Ayrıca onun Yoldaşlık'a olan faydasından –ya da bağlılığından– asla kuşku duyulamazdı. Ezio keşke La Volpe'yi buna tamamen inandırabilseydi.

Tam o sırada La Volpe, Claudia'yla birlikte çıkageldi.

"Ne var ne yok?" diye sordu Ezio ona, ikisi birbirini selamladıktan sonra.

"Bartolomeo özürlerini iletiyor. Görünüşe bakılırsa General Valois kışlaya yeni bir saldırı girişiminde bulunmuş."

"Anlıyorum."

"Saldırılarını iki katına çıkarmışlar ama durumumuzu koruyoruz."

"Güzel." Ezio soğuk bir tavırla kız kardeşine döndü ve başını öne eğerek "Claudia," dedi.

"Ağabey," diye cevap verdi Claudia aynı soğuklukla.

"Lütfen oturun, hepiniz," dedi Ezio.

Herkes yerine geçtiğinde Ezio devam etti: "Borgialara karşı hazır bir planım var."

"Benim tavsiyem," diye derhal araya girdi Machiavelli, "ya maddi kaynaklarının peşine düşelim ya da Cesare'nin takipçilerinin."

"Teşekkür ederim, Niccolò," dedi Ezio düz bir sesle. "*Benim* planım her ikisine birden saldırmak. Gelirlerinin kaynağını kesersek Cesare ordusunu kaybeder ve adamsız geri döner. Maddi desteği nereden alıyor?"

Buna La Volpe cevap verdi: "Maddi kaynağının çoğunun Rodrigo'dan geldiğini biliyoruz. Rodrigo'nun bankeri de

Agostino Chigi. Ancak Cesare'nin kendi bankeri de var; adamın kimliği henüz tespit edilemedi, ama birtakım kuşkularımız mevcut."

Ezio o an için bu yöndeki düşüncelerini dile getirmemeye karar verdi. Mümkünse şüphelerini doğrulatma işini La Volpe'nin adamlarına bırakmak en iyisi olacaktı.

"O bankere para borcu olan birini tanıyorum... kendisi bizim Rosa in Fiore'de müşterimiz olur. Senatör Egidio Troche... Adam faiz oranlarından şikâyet edip duruyor."

"*Bene*," dedi Ezio. "O zaman bu bilginin peşine düşmemiz gerek."

"Bir şey daha var," dedi Machiavelli. "Castel Sant'Angelo'ya giden yola Fransız birlikleri yerleştirmeyi planladıklarına dair bir haber aldık. Yaptığın saldırı onları epey bir sarsmış olmalı. Ayrıca görünüşe bakılırsa Cesare Roma'ya geri dönmeyi planlıyor. Hem de hiç vakit kaybetmeden... Neden bu kadar çabuk, tam olarak anlamış değilim. Ama öğreneceğiz. Her halükârda, Roma'ya geri döndüğünde o kadar sıkı korunuyor olacak ki ona asla ulaşamayacaksın. Öyle ya da böyle, casuslarımız Cesare'nin şehre geri dönüşünü en azından şimdilik gizli tutmaya karar verdiğini söylüyor."

"Bir işler çeviriyor," dedi La Volpe. "Gizli bir planı olmalı."

"Harikasın, doğru," dedi Machiavelli ve iki adam soğuk bir tavırla bakıştı.

Ezio bu konu üzerinde düşündü. "En iyi eylem planımız, şu Octavien denen Fransız generalini köşeye sıkıştırıp öldürmek olacak sanırım. Onu ortadan kaldırdığımız zaman da Bartolomeo yaptığı saldırılarla Fransız askerlerini savunma pozisyonuna geçirecek. Böylece Fransızlar Castel'deki koruma görevlerini terk edecek."

Caterina ilk kez konuştu: " Ama Fransızların hepsi gitse bile, Ezio, Papalık Muhafızları köprüyü ve ana giriş kapısını korumayı sürdürecek."

"Ah," dedi La Volpe, "yalnız bir yan giriş var. Lucrezia'nın kırıştırdığı son adamda, oyuncu Pietro Benintendi'de o girişin anahtarı mevcut."

"Öyle mi?" dedi Ezio. "Onu Castel'de Lucrezia'yla birlikte gördüm."

"Adamlarıma Pietro'nun yerini bulduracağım," diye söz verdi La Volpe. "Çok zor olacağını zannetmiyorum."

Caterina gülümsedi. "Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyor. Yardımcı olmak isterim. Adamı korkutup anahtarı kolayca alabiliriz sanıyorum, tabii yaşadığı korkudan dolayı Lucrezia'yla görüşmeyi de bırakacağı kanaatindeyim. O kaltağı şu ya da bu zevkinden mahrum bırakmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"*Momentino, Contessa*," dedi Machiavelli. "Sanıyorum sizin yardımınız olmadan idare etmek zorunda kalacağız."

Caterina ona baktı. Şaşırmıştı. "Neden?"

"Çünkü sizi şehirden uzaklaştırmamız gerek, belki de biz sizin için Forlì'yi geri alana kadar Floransa'ya dönersiniz. Çocuklarınız orada güvende zaten." Machiavelli etrafına bakındı. "Ezio'nun sizi kurtarması elbette büyük bir yaygara kopardı. *Contessa*'nın –ölü ya da diri– ele geçirilmesi karşılığında büyük bir ödül verileceğini duyuran tellallar şehrin her yerine yayılmış durumda. Rüşvetle falan susacak halleri de yok."

Bir sessizlik oldu. Sonra Caterina üzerindeki postun yere düşmesine izin vererek ayağa kalktı. "O halde ben burada biraz fazla bile kalmışım demektir," dedi. "Affedersiniz."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Ezio telaşlanarak.

"Burada tehlikedeyim demek istiyorum..."

"Biz seni koruruz!"

"Ve daha da önemlisi, size yük oluyorum." Konuşurken Machiavelli'ye bakıyordu Caterina. "Öyle değil mi, Niccolò?"

Machiavelli sessiz kaldı.

"Ben cevabımı aldım," dedi Caterina. "Derhal hazırlıklara başlayacağım."

YİRMİ DOKUZ

"At binebileceğinden emin misin?" diye sordu Ezio, Caterina'ya.

"Beni kurtardığında Castel'den atla kaçmıştım, değil mi?"

"Evet, ama o zaman başka seçenek yoktu."

"Şu an başka seçenek var mı?"

Ezio sessiz kaldı. Bir sonraki sabahtı. Caterina ve iki kadın yardımcısı Claudia'nın Caterina için hazırladığı birkaç parça kıyafeti ve yollukları sarıp hazırlarken Ezio onları seyrediyordu. Caterina ertesi gün şafak sökmeden yola çıkacaktı. Ezio'nun adamlarından oluşan küçük bir koruma birliği Roma'dan sağ salim ayrıldığını görmek için yolun bir kısmına kadar ona atlarla eşlik edecekti. Ezio da onlara katılmayı teklif etmiş ama Caterina bunu reddetmişti. "Vedaları sevmem," demişti. "Üstelik vedalar ne kadar uzun sürerse, o kadar kötü olur."

Caterina eşyalarını hazırlamak için oradan oraya koşuştururken Ezio onu seyretti. Beraber geçirdikleri anları düşündü. Uzun süre önce Forlì'de birlikte geçirdikleri zamanı ve sonra saf saf yeniden kavuştuklarını hayal ettiği Monteriggioni'deki o geceyi... Assasin Yoldaşlığı yaşamını altüst etmiş ve onu yapayalnız bırakmış gibi hissediyordu.

"Keşke kalsaydın," dedi.

"Ezio, kalamam. Kalamayacağını biliyorsun."

"Göndersene şu kadınlarını."

"Acele etmem gerek."

"Gönder şunları. Uzun sürmeyecek."

Caterina söyleneni yaptı, ancak Ezio bunu ne kadar hevessiz yaptığını görebiliyordu. Caterina üstüne üstlük yardımcılarına bir de "Beş dakika içinde mutlaka su saatinin o tarafa gelin," demişti.

Baş başa kaldıklarında Ezio nereden başlayacağını bilemedi.

"Evet?" dedi Caterina daha kibar bir tavırla. Ezio kadının gözlerinde endişe dolu bir ifade olduğunu görebiliyordu; ancak onu endişelendiren neydi, bilmiyordu.

"Seni... seni ben kurtardım," dedi Ezio âcizce.

"Evet, sen kurtardın. Sana minnettarım. Ama sen diğerlerine beni sırf hâlâ işe yarar bir müttefik olduğum için kurtardığını söylemedin mi – Forlì elden çıkmışken bile?"

"Forlì'yi geri alacağız."

"Ben de sonra tekrar oraya gideceğim."

Ezio yine sessiz kaldı. Kendini boşlukta hissediyodu.

Caterina yanına geldi ve ellerini omuzlarına koydu. "Ezio, dinle. Forlì olmadan ben kimsenin işine yaramam. Şu an gidiyorsam sırf güvenli bir yer bulmak ve çocuklarımla beraber olmak için gidiyorum. Benim için istemez misin bunu?"

"İsterim."

"Güzel, o zaman..."

"Seni sırf ülkümüz için önem taşıyorsun diye kurtarmadım."

Bu kez sessiz kalma sırası Caterina'daydı.

"Ayrıca..."

"Sus, Ezio."

"Neden?"

"Çünkü sana karşılık veremem."

Hiçbir silah Ezio'nun kalbinde bu sözler kadar derin bir yara açamazdı. "Demek beni kullandın?"

"Bu çok ağır bir itham."

"Başka ne tür kelimeler kullanmamı istersin?"

"Daha önce açıklamaya çalıştım."

"Sen acımasız bir kadınsın."

"Ben elinde yapacak bir işi, yerine getirecek bir görevi olan bir kadınım."

"O zaman, amacına hizmet eden her şey mubah senin için."

Caterina tekrar sessiz kaldıktan sonra "Sana bunu açıklamaya çalışmıştım zaten. Kabullenmen gerek," dedi. Ellerini Ezio'nun omuzlardan çekmişti. Ezio, Caterina'nın aklının tekrar yapacağı yolculuğa gittiğini ve kadının hazırlanmayı bekleyen eşyalarına baktığını görebiliyordu.

Yoldaşlık'ın canı cehenneme! Ben ne istediğimi biliyorum! Bir kez olsun kendim için yaşayayım, fena mı, diye düşündü umarsızca.

"Seninle geliyorum," dedi.

Caterina tekrar ona döndü. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Dinle, Ezio. Şu an bir seçim yapıyor olabilirsin ama artık çok geç. Belki ben de aynı şeyi yaptım. Ancak sen şu an Assasinlerin liderisin. Başladığın işi yarım bırakma – Monteriggioni felaketinden sonra başlayan şu büyük yeniden örgütlenme işini... Sen olmazsan her şey yeniden dağılır. Bizi kim kurtaracak o zaman?"

"Ama sen beni asla gerçekten istemedin."

Ezio ona baktı. Caterina hâlâ oradaydı; odada, onun ya-

nındaydı; ancak ruhu çoktan gitmişti. Ne kadar süre önce kendisini terk edip gittiğini Ezio bilmiyordu. Kim bilir, belki de öyle bir aşk hiç olmamıştı... Belki de Ezio ümitlenmişti sadece ya da hayal kurmuştu. O an aşkın cesedine bakmakta olduğunu hissetti, ama yine de onun öldüğüne inanmayı reddetti. Ne var ki her ölümde olduğu gibi gerçeğe alışmaktan başka bir seçeneği olmadığını anlayabiliyordu.

Tam o sırada kapı vuruldu.

"Girin," dedi Caterina. Yardımcıları geri dönmüştü.

Ezio yolculuk hazırlığı için onları yalnız bıraktı.

Ertesi sabah Ezio onları uğurlamaya gitmemekte kararlıydı ancak bunu yapamadı. Hava soğuktu. Önceden kararlaştırdıkları, şehrin güvenli bir bölgesindeki toplanma meydanına vardığında yolcular çoktan atlarına binmişti; hayvanlar gitmek için sabırsızlanıyordu. Belki şu an bile, tam son anda, Caterina gitmekten vazgeçebilirdi. Ancak kadının bakışları her ne kadar sevecen olsa da mesafeliydi. Caterina ona bu kadar sevecen bakmasaydı her şeyi daha kolay kabullenebileceğini düşünüyordu Ezio. Bu sevecenlik adeta insanın onurunu kırıyordu.

Ağzından sadece "*Buona fortuna, Contessa,*" sözcükleri döküldü. "*Buona fortuna* ve... elveda."

"Umalım ki 'son veda'mız olmaz."

"Ah, bence öyle."

Caterina ona bir kez daha baktı. "Peki öyleyse – *buona fortuna anche*, prensim ve... *Vittoria agli Assassini!*"

Atının burnunu çevirdi ve tek bir kelime etmeden, arkasına bile dönüp bakmadan şehirden de Ezio'nun hayatından da çıkıp koruma birliğinin başında kuzeye doğru dörtnala ilerledi. Caterina ve yanındakiler uzakta küçük lekelere dö-

nüşene dek Ezio gidenleri seyretti. Kendisine son bir kez aşk şansı tanınan ama bu fırsatı kaçıran, yapayalnız, orta yaşlı bir adamdı artık.

"*Vittoria agli Assassini,*" diye belli belirsiz mırıldandı kendi kendine. Sonra döndü ve hâlâ uyumakta olan şehrin yolunu tuttu.

OTUZ

Cesare'nin geri dönüşü yaklaşmışken Ezio'nun kendi tasasını unutup kaderin ona yüklediği göreve devam etmesi gerekiyordu. Cesare'nin maddi kaynaklarını kesme çabasına yönelik atacağı ilk adım, bankerini bulup etkisiz hale getirmekti. Bu adamın kim olduğuna dair ilk ipucu da Rosa in Fiore'den gelecekti.

"Ne istiyorsun?" Claudia özellikle uğraşsa bundan daha soğuk bir tavır takınamazdı.

"Toplantıda bir senatörden bahsetmiştin."

"Evet, bahsettim. Ne oldu?"

"O adamın Cesare'nin bankerine borcu olduğunu söylemiştin. Adam Roma'da mı?"

Claudia omuz silkti. "Muhtemelen onu Campidoglio'da bulursun. Bunun için eminim yardımıma ihtiyacın olmaz."

"Adamın görünüşü nasıl?"

"Hımm, dur bir düşüneyim... Sıradan desem?"

"Benimle oyun oynamayı kes, kardeşim!"

Claudia biraz yumuşadı. "Elli beş-altmış yaşlarında, zayıf, endişeli görünen, temiz tıraşlı, kır saçlı, senin boylarında ya da senden biraz daha kısa biri. Adı Egidio Troche. İnatçı bir

tip, Ezio. Kötümser, dediğim dedik... Ondan bilgi almak için epey uğraşman gerekecek."

"Teşekkür ederim." Ezio ona sertçe baktı. "Şimdi, niyetim şu bankeri bulup öldürmek. Onun kim olduğuna dair belli bir fikrim var, ama nerede yaşadığını öğrenmem gerek. Bu senatör beni ona götürebilir."

"Banker epey sıkı bir güvenlikle korunuyormuş. Öyle bir konumda olsan sen de korunurdun."

"İyi korunmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Sanki çok umurumda."

"Dinle, Claudia. Sana sert davranıyorsam bunun nedeni senin için endişe duymamdır."

"Hadi canım sen de!"

"İyi iş çıkartıyorsun..."

"Teşekkür ederim, efendim; çok naziksiniz..."

"Ancak benim için büyük bir iş organize etmeni istiyorum. Ben şu bankeri etkisiz hale getirdikten sonra senin kızlarının adamın parasını güvenli bir yere götürmesi gerekecek."

"İşi hallettiğinde –ya da *halledersen* mi desem?– beni bilgilendirmen yeterli."

"Seni daima tetikte ol yeter."

Ezio karamsar bir ruh haliyle Roma'nın yönetim merkezi olan Capitoline Tepesi'ne gitmek üzere yola çıktı. Oraya vardığında hareketli bir manzarayla karşılaştı. Çevresine hükümet binalarının yerleştirildiği geniş *piazza*'da işlerini halletmek için oradan oraya koşuşturan birtakım senatörler vardı. Onlara deri klasörlerin içinde evrak taşıyan danışmanları ve yardımcıları eşlik ediyordu. Binadan binaya koşturan işverenlerinin arkasında ilerleyen bu insanların hepsi olabildiğince meşgul ve önemli görünmeye çalışıyordu. Ezio elinden geldiğince kalabalığın içine gizlenip, Claudia'nın vermiş

olduğu eşkâle uyan bir adam bulabilmek için etrafını dikkatle gözlemlemeye koyuldu. Kalabalığın içinde ilerlerken avı hakkında herhangi bir ipucu yakalayabilmek için de kulak kesildi. Egidio'nun o anda senatörlerin arasında bulunduğuna dair hiçbir belirti yoktu, ancak adamın, meslektaşları arasında canlı bir tartışma konusu olduğu belliydi.

"Egidio yine para istiyor," dedi biri.

"Ne zaman istemiyor ki? Bu sefer ne içinmiş?"

"Şey, halka açık infazların sayısını azaltmaya yönelik bir teklif içinmiş."

"Saçma!"

Ezio başka bir senatör grubunun yanına ilerledi ve oradan da bilgi edindi. Yalnız tüm duyduklarına rağmen Egidio'nun militan (ve bu yüzden aptal) bir liberal reformcu mu yoksa işe yaramaz bir üçkâğıtçı mı olduğundan emin olamadı.

"Egidio ceza mahkemelerinde tanıklara işkence yapılmasına son verilmesi için dilekçe veriyor," dedi sonraki senatör grubundan biri.

"Hiç şansı yok!" diye cevap verdi o adamla konuşmakta olan yorgun görünümlü başka bir senatör. "Bahaneden başka bir şey değil! Parayı gerçekten isteme nedeni borçlarını kapatmak!"

"Ayrıca muafiyet izinlerini de kaldırtmak istiyor."

"Yapmayın! Sanki olacağı var da! Kanunlar yüzünden kötü muameleye maruz kaldığını düşünen her vatandaş, ilgili kanunlardan muaf tutulmak için ödeme yapmakta kesinlikle özgür olmalı. Bu bizim görevimiz! Sonuçta muafiyet izinlerini getiren kişi bizim Papamız. Kendisi bizzat İsa'nın izinden yürüyor – 'Ne mutlu merhametli olanlara!'"

Başka bir Borgialı dolandırıcı daha, diye düşündü Ezio. Bu sırada diğer senatör tekrar lafa girdi: "Hem Egidio'ya neden para verelim ki? O parayla ne yapacağını herkes biliyor."

İki adam kahkaha attı ve tekrar işe koyuldu.

Derken Ezio'nun dikkatini karadut ve altın sarısı renginde üniformalar giymiş Borgialı muhafızlardan oluşan küçük bir grup çekti. Adamların yeleklerinin üzerine Cesare'nin kişisel arması –zambak ambleminin sağında ve solunda duran iki kırmızı boğa– işlenmişti. Bu adamlar her zaman belanın habercisi oldukları için Ezio onların yanına doğru ilerledi ve yaklaştığında muhafızların bir senatörün etrafını çevirmiş olduklarını gördü. Diğer senatörler sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi kendi işleriyle ilgilenmeye devam ediyordu, fakat Ezio senatörlerin muhafızlarla kendileri arasında epey bir mesafe bıraktıklarını görebiliyordu.

Talihsiz senatör Claudia'nın verdiği eşkâle harfiyen uyuyordu.

"Tek bir itiraz istemiyorum," diyordu muhafızların başındaki çavuş.

"Ödemenizin günü geldi," diye ekledi yanındaki onbaşı. "Borç varsa ödenir."

Egidio saygın bir insanı oynamayı bırakmıştı. Yalvarıyordu. "Şu yaşlı adama bir istisna yapın!" dedi titrek bir sesle. "Size yalvarıyorum!"

"Hayır," diye hırlayan çavuş iki adamına başıyla işaret etti. Adamlar da Egidio'yu tuttukları gibi yere fırlattılar. "Banker bizi parayı tahsil etmemiz için gönderdi – bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!"

"Bakın, bana yarına kadar, hatta bu akşama kadar müddet verin! Parayı o zamana kadar hazır ederim!"

"Pek başarılı değil," diye cevap verdi çavuş, senatörün karnını sertçe tekmeleyerek. Çavuş geri çekildikten sonra onbaşı ve diğer iki muhafız yerde yüzükoyun yatan yaşlı adamı pataklamaya başladı.

"Bu şekilde paranızı alamazsınız," dedi Ezio ileri doğru adım atarak.

"Sen de kimsin? Onun arkadaşı mı?"

"Endişeli bir görgü tanığıyım."

"O zaman, endişene başlatmadan siktir git buradan! Hadi işinin başına!"

Çavuş, tam da Ezio'nun umduğu gibi, çok yakına gelmişti. Ezio böylece alışkın olduğu bir ustalıkla, hiç zorlanmadan gizli süngüsünün üzerindeki kilidi kaydırdı ve kolunu kaldırdıktan sonra yana doğru hızlı bir hamle yapıp muhafızın tam boyun zırhının üzerinde boğazının açıkta kalan kısmını deşti. Liderleri fışkıran kanı durdurmak için ellerini boş yere yarasının üzerine götürüp dizlerinin üzerine çökerken diğer muhafızlar olan biteni şaşkınlıktan donakalmış halde seyretti. Adamlar daha tepki veremeden Ezio üzerlerine atıldı ve birkaç saniye sonra üç muhafız, hepsi de boğazları kesik halde, çavuşlarıyla "öteki taraf"ta buluştu. Ezio'nun görevi kılıç kullanmaya zaman bırakmıyordu; o yüzden sadece çabuk ve etkili öldürme tekniğini kullanmak zorunda kalmıştı.

Çarpışma esnasında *piazza* sanki büyü yapılmış gibi bomboş kalmıştı. Ezio senatörün ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Kıyafetinde kan lekeleri olan adam şokta gibiydi – daha doğrusu kesinlikle şoktaydı. Ancak rahatlamayla karışık bir şoktu bu.

"Buradan gitsek iyi olur," dedi Ezio adama.

"Bir yer biliyorum. Beni takip et," diye cevap veren Egidio, diğerlerine göre daha büyük olan iki hükümet binasının arasındaki dar bir sokağa doğru şaşırtıcı bir hızla ilerlemeye başladı. Sokaktan hızla geçip sola döndüler. Sonra bir merdivenden aşağı inip bodrum katı seviyesindeki bir alana vardılar ve ardından bir kapıya yanaştılar. Senatör hızla kapıyı açtı

ve Ezio'yu küçük, karanlık, fakat rahat görünen bir daireye soktu.

"Burası benim sığınağım," dedi Egidio. "Benim kadar çok alacaklısı olan biri için işe yarar bir yer."

"Ama epey de büyükmüş."

"Hatam, tüm borçlarımı bankerde toplamaktı. O ara, elinin kolunun nereye kadar uzanabileceğini bilmiyordum. Chigi'den şaşmamam gerekirdi. O en azından dürüst bir adam; tabii bir banker ne kadar dürüst olabilirse o kadar!" Egidio aniden durdu. "Peki ya sen kimsin? Roma'da yaşayan merhametli bir Samiriyeli mi? Soylarının tükenmekte olduğunu sanırdım oysa."

Ezio bu soruyu es geçti. "Sen *il Senatore* Egidio Troche misin?"

Egidio irkilmiş gibi göründü. "Sana da borcum olduğunu söyleme sakın."

"Hayır, ama bana yardımcı olabilirsin. Cesare'nin bankerini arıyorum."

Senatörün yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Cesare *Borgia*'nın bankerini mi? Ha! Peki ya sen kimsin?"

"Ailenin bir dostu diyelim."

"Cesare'nin bugünlerde bir sürü dostu var. Maalesef ben onlardan biri değilim. İzin verirsen toparlanmam gerek."

"Para verebilirim."

Egidio'nun yüzündeki gergin ifade kayboldu. "Ya! Para *verebilirsin* demek? *Ma che meraviglia!* Hem birisi için muhafızları etkisiz hale getiriyor *hem de* o kişiye para teklif ediyor! Söylesene, hayatım boyunca nerelerdeydin sen?"

"Eh, cennetten düşmüş değilim. Sen bana yardım edeceksin; ben de sana... Bu kadar basit."

Egidio bunun üzerinde düşündü. "Kardeşimin yerine ge-

delim. Onunla bir dertleri yok. Ayrıca burada kalamayız, burası hem çok bunaltıcı hem de düşmanlarıma çok yakın – ya da *düşmanlarımıza* mı desem?"

"Gidelim öyleyse."

"Ama beni koruman gerekecek. Cesare'nin muhafızları tekrar peşime düşecek ve bunlar pek de arkadaş canlısı olmayacak – özellikle *piazza*'da sergilediğin şu küçük gösteriden sonra. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Hadi gidelim."

Egidio dikkatle önden dışarı çıktı. Tehlike arz edecek bir durum olmadığına iyice kanaat getirdikten sonra da yola çıktılar. Arka sokaklarla köhne yollardan ilerleyip küçük *piazza*'nın karşısına geçerek ve pazaryerlerinin etrafından dolaşarak dolambaçlı bir yol çizdiler. İki kez muhafızlarla karşılaştılar ve Ezio her iki seferde de onlarla savaşmak zorunda kaldı – bu kez kılıcını en etkili şekilde kullanarak... Şehir iki adamı bulmak için teyakkuza geçmiş gibiydi ve birlikte kaçan bu iki adam Borgia yandaşları için yüklü bir para ödülüne dönüşebilirdi. Zaman Ezio'dan yana değildi, bu yüzden bir sonraki muhafız grubu küçük bir *piazza*'nın karşı tarafında belirdiğinde Ezio ve Egidio'nun tabanları yağlamaktan başka çareleri kalmadı. Senatör yanında olduğu için çatılara tırmanamayan Ezio, Egidio'nun Roma'nın arka sokakları hakkındaki –görünüşe göre– kapsamlı bilgisine güvenmek zorundaydı. Ancak sonunda Aziz Petrus Kilisesi'nin birkaç sokak doğusunda, etrafı duvarlarla çevrili avlusunun içine inşa edilmiş, mütevazı bir görkemi olan yeni bir villanın arka tarafına vardılar. Egidio duvarlardan birine yerleştirilmiş demir bir kapıyı çıkardığı anahtarla açtıktan sonra Ezio'yu kapıdan geçirip avluya götürdü.

İçeriye girdiklerinde ikisi de rahat bir nefes aldılar.

"Birileri senin gerçekten ölmeni istiyor," dedi Ezio.

"Henüz değil – ilk önce borcumu ödememi istiyorlar."

"Neden? Paralarını aldıklarında neden öldürsünler ki? Duyduklarıma bakılırsa, onlar için sağmal bir inekten pek farkın yok."

"O kadar basit değil. Gerçek şu ki, ben büyük bir aptallık ettim. Onlardan borç almış olsam da Borgiaların dostu değilim. Buna ek olarak da geçen günlerde, bana onların adını –az da olsa– lekeleme fırsatı veren ufak bir bilgi edindim."

"Neymiş o bilgi?"

"Birkaç ay önce, Cesare'nin muhasebecisi olan kardeşim Francesco –biliyorum, biliyorum, ağzımı açtırma şimdi– Cesare'nin Romagna üzerindeki planları hakkında bana epey bir şey anlattı. Cesare orada küçük bir krallık kurup ülkenin geri kalanını fethetmek ve tüm ülkeye diz çöktürmek istiyormuş. Romagna Venedik topraklarının eşiğinde olduğu için de, Venedik Cesare'nin oradaki baskınlarından rahatsızmış."

"Peki sen ne yaptın?"

Egidio ellerini iki yana açtı. "Venedik büyükelçisine mektup yazarak, Francesco'dan edindiğim tüm bilgileri kendisine naklettim. Onu uyardım. Ancak mektuplarımdan biri başkalarının eline geçmiş olmalı."

"Ama bu kardeşinin başını belaya sokmaz mı?"

"Bugüne kadar adım temize çıkarmayı başarmıştır."

"Peki sen hangi akla uyup da böyle bir şey yaptın ki?"

"Bir şey yapmam gerekiyordu. Senato'nun bugünlerde yapabileceği hiçbir şey yok, Borgiaların tüm buyruklarını onaylamak dışında hiçbir işe yaramıyor. Bunu yapmazsa varlığını sürdüremez zaten. Yani şu haliyle herhangi bir bağımsızlıktan söz edilemez. Yapacak *un cazzo* bulamamak nasıldır

bilir misin?" Egidio başını iki yana salladı. "Adamı değiştirir. İtiraf ediyorum; ben bile kumara, içkiye vurdum kendimi."

"Ve fuhuş yapmaya..."

Senatör ona baktı. "O! Zekisin. Çok zekisin. Beni ele veren neydi peki? Gömleğimin kolundaki parfüm kokusu mu?"

Ezio gülümsedi. "Öyle bir şey."

"Hımm. Pekâlâ, neyse... Şunu diyordum: Senatörler eskiden bir senatörün yapması gereken işleri yapıyordu: Gerçek meseleler hakkında dilekçe veriyorlardı. Ah, nereden başlasam bilmiyorum; hukuku yok sayan acımasızlıklar, terk edilmiş çocuklar, sokak suçları, borç faiz oranları, Chigi'yi ve diğer bankerleri kontrol altında tutma önlemleri gibi gerçek meseleler işte... Şimdiyse bağımsız olarak düzenlememize izin verilen sorunlar, 'Kadınların elbise kolları ne kadar geniş olmalı?' gibi konuları içeriyor."

"Ama sen bunları yapmıyorsun. Kumar borçlarını kapatmak için sahte amaçlarla para toplamaya çalışıyorsun."

"Onlar sahte amaçlar değil, evlat. Yeniden düzgün bir hükümetimiz olduğunda ve maddi durumum tekrar düzeldiğinde hiç yılmadan o amaçların peşinden gitmeyi planlıyorum."

"Peki sence durumlar ne zaman düzelecek?"

"Sabırlı olmalıyız. Zulüm dayanılmazdır ama hiçbir zaman uzun sürmez. Çok kolay yıkılır."

"Keşke buna inanabilseydim."

"Elbette zulme göğüs germelisin. Ne pahasına olursa olsun..." Egidio bir an durdu. "Muhtemelen senden on-on beş yaş büyüğümdür. Zamanımı en iyi şekilde değerlendirmem gerek. Yoksa sen hiç bir mezara bakıp 'Yapacağım en kayda değer şey bu mu yani, ölmek mi?' diye düşünmedin mi?"

Ezio sessiz kaldı.

"Hayır," diye devam etti Egidio. "Bence düşünmemişsin." Sonra da kendi kendini azarlamaya başladı: "*Maledetto* mektuplar! Onları büyükelçiye asla göndermemeliydim. Şimdi Cesare eline bir şans geçer geçmez beni öldürecek; borcum olsun ya da olmasın. Tabii bir mucize olur da öfkesini başkasından çıkarmaya karar vermezse... Sonuçta epey gelgeç gönüllü bir adam."

"Başkası derken? Kardeşin mi mesela?"

"Öyle bir durumda kendimi asla affetmem."

"Neden ki? Ne de olsa sen bir politikacısın."

"Hepimiz kötü değiliz."

"Kardeşin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Tanrı'ya şükür burada değil. Mektupları öğrendiğinden beri konuşmuyoruz ve ben ona yeterince dert oluyorum. Bir de seni görseydi..."

"Asıl konuya gelebilir miyiz?" diye sordu Ezio.

"Elbette. Yapılan iyilik karşılıksız kalmaz. Evet, istediğin neydi tekrar söyler misin?"

"Cesare'nin bankerinin nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Nerede çalıştığını... Nerede yaşadığını... En önemlisi, kim olduğunu..."

Egidio birdenbire hareketlendi. "Pekâlâ! O adamın yanına parayla gitmem lazım." Ellerini tekrar iki yana açtı. "Ama sorun şu: Hiç param yok."

"Sana para bulacağımı söyledim. Ne kadara ihtiyacın olduğunu ve şu bankerle nerede buluşacağını söylemen yeterli."

"Oraya varmadan öğrenemem. Genelde daha önceden belirlenmiş üç buluşma noktasından birine giderim. Adamları yanıma gelir ve beni ona götürür. Bu arada borcum on bin duka."

"Sorun değil."

"*Sul serio?*" Egidio'nun gözleri ışık saçıyordu adeta. "Kes şunu! Beni ümitlendiriyorsun!"

"Buradan ayrılma. Günbatımında parayla geri döneceğim."

Akşamın erken saatlerinde Ezio giderek kuşkulanmaya başlayan Egidio'nun yanına geri döndü ve senatörün eline iki ağır deri çanta verdi.

"Geri döndün! Gerçekten geri döndün!"

"Beklemişsin."

"Ben umutsuz bir adamım. Senin... senin böyle bir şey yapacağına hiç ihtimal vermemiştim."

"Bir şartla yaptım ama."

"Biliyorum."

"Dinle," dedi Ezio. "Hayatta kalırsan –ki umarım kalırsın– bu şehirdeki siyasi gelişmeleri gözünü dört açıp takip etmeni istiyorum. Ayrıca öğrendiğin her şeyi..." Bir an duraksadı, sonra devam etti: "Evet, öğrendiğin her şeyi Rosa in Fiero dedikleri *bordello*'daki *Madonna* Claudia'ya bildirmeni istiyorum. Özellikle de Borgialar hakkında öğrendiğin her türlü bilgiyi." Ezio içten içe gülümsedi. "Mekânı biliyor musun?"

Egidio öksürdü. "Bir... bir arkadaşım oraya sık sık gider."

"Güzel."

"Bu bilgiyle ne yapacaksın? Borgiaları yok mu edeceksin?"

Ezio sırıttı. "Seni... işe alıyorum sadece."

Senatör para çantalarına baktı. "Bunları onlara vermeyi hiç istemiyorum." Bir şeyler düşünür halde sessiz kaldıktan sonra dedi ki: "Kardeşim benim arkamı kolluyor, çünkü biz bir aileyiz. O *pezzo di merda*'dan nefret ediyorum ama o benim kardeşim."

"Cesare için çalışıyor."

Egidio kendine çekidüzen verdi. "*Và bene*. Sen yokken bu akşamüstü bana buluşma yerini bildirdiler. Zamanlama harika. Paralar için sabırsızlanıyorlar, bu yüzden görüşme bu gece olacak. Biliyorsun ulaklarına parayı kesinlikle hazır edeceğimi söylerken kan ter içinde kaldım." Tekrar durdu. "Birazdan çıkmamız gerek. Sen ne yapacaksın peki? Peşimden mi geleceksin?"

"Tek başına olmadığın anlaşılırsa bu iyi olmaz."

Egidio başıyla onayladı. "Güzel. Yola çıkmadan bir kadeh şarap içmek için az da olsa zamanımız var, ne dersin?"

"Kalsın."

"Pekâlâ, ama benim kesinlikle içmem gerek."

OTUZ BİR

Ezio senatörü sokaklardan oluşan başka bir labirentin içinden takip etti, ancak Tiber'e doğru ilerleyen bu sokaklar onun için daha tanıdıktı. Tümünü gayet iyi bildiği anıtların, meydanların ve fiskiyelerin yanı sıra çeşitli inşaat alanlarının yanından da geçtiler: Egolarını tatmin etmek isteyen Borgialar yeni *palazzo*'lara, tiyatrolara ve galerilere hunharca para harcıyordu. Sonunda Egidio iki tarafında büyük, müstakil evler bulunan ve üçüncü bir tarafına pahalı dükkânlar sıralanmış olan şık bir meydanda durdu. Meydanın dördüncü tarafında nehre doğru inen bakımlı, küçük bir park vardı. Egidio'nun ulaşmak istediği yer burasıydı işte. Oraya vardığında taş bir bank seçti ve bu bankın yanında, giderek artan karanlığın içinde beklemeye başladı. Sağa sola bakınıp dursa da genel olarak sakin bir görünümü vardı. Ezio adamın soğukkanlılığına hayran kaldı – Egidio'nun bu tavrı pratikte de oldukça yararlıydı. Sonuçta herhangi bir gerginlik belirtisi bankerin yardakçılarını teyakkuza geçirebilirdi.

Ezio da bir sedir ağacının yanında gizlenip beklemeye başladı. Fakat uzun süre beklemesine gerek kalmadı. Egidio'nun parka girişinden kısa bir süre sonra Ezio'nun tanımadığı, üniforma giymiş, uzun boylu bir adam senatöre yak-

laştı. Adamın omzundaki brövede bir arma dikkati çekiyordu: Armanın bir yarısında, altın rengi bir tarlanın üzerinde duran kırmızı bir boğa vardı; diğer yarısındaysa siyah ve altın sarısı, geniş, yatay çizgiler göze çarpıyordu. Ezio'nun bu simge hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

"İyi akşamlar, Egidio," dedi yeni gelen adam. "Bakıyorum da bir centilmen gibi ölmeye hazır görünüyorsun!"

"Bu düşmanca tavrı sana hiç yakıştıramadım, *Capitano*," diye karşılık verdi Egidio. "Sonuçta parayı getirdim."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? O zaman işler değişir. Banker çok memnun kalacak. Yalnız olduğuna güvenebilir miyim?"

"Başka birini görüyor musun?"

"Beni takip et, *furbacchione*."

Yürümeye başlayarak tekrar doğuya yöneldiler ve Tiber'i geçtiler. Ezio da onları görünmeyeceği ama konuşulanları duyabileceği bir mesafeden takibe başladı.

"Kardeşimden bir haber var mı, *Capitano*?" diye sordu Egidio.

"Sana sadece Dük Cesare'nin onunla görüşmeyi çok istediğini söyleyebilirim. Yani Romagna'dan döner dönmez."

"Umarım iyidir?"

"Gizleyecek bir şeyi yoksa, korkacak bir şeyi de yoktur."

Konuşmadan yürümeye devam ettiler ve Santa Maria sopra Minerva Kilisesi'ne geldiklerinde Panteon yönünde kuzeye döndüler.

"Benim parama ne olacak?" diye sordu Egidio. Ezio, Egidio'nun onun için yüzbaşının ağzını aradığını fark etti. Akıllı adam!

"*Senin* paran mı?" Yüzbaşı kıs kıs güldü. "Umarım faizi de içindedir."

"İçinde."

"Olsa iyi olur zaten."

"Yani?"

"Banker, arkadaşlarına cömert davranmaktan hoşlanır. Onlara iyi bakar. Parası buna yeter."

"Sana da iyi bakıyor, öyle mi?"

"Böyle düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ne kadar da cömertmiş," dedi Egidio adama bakarak. Ama bu sözleri o kadar iğneleyici bir tavırla söylemişti ki yüzbaşı bile durumun farkına vardı.

Yürümeyi kesip "Ne dedin sen?" diye sordu tehditkâr bir tavırla.

"Ha, yok, hiçbir şey demedim."

"Hadi, geldik."

Panteon'un dev cüssesi, dar avlusunun ortasında, karanlığın içinden göğe yükseliyordu. Tüm Roma tanrılarına adanmış bir tapınak olarak inşa edilen, ama uzun zaman önce kilise olarak kutsanmış olan bin beş yüz yıllık binanın Korint üslubundaki yüksek sütunlu girişi, tepelerinde bir kule gibi yükseliyordu. Giriş kapısının gölgesinde üç adam bekliyordu. İkisinin üzerinde yüzbaşınınkine benzer üniformalar vardı. Üçüncüsüyse sivil kıyafetliydi. Uzun boylu, solgun yüzlü bir adamdı bu. Zarif cüppesi de üzerinde biraz sakil durmuştu sanki. Adamlar yüzbaşıyı selamladı. Sivil giyimli adam da buz gibi bir tavırla Egidio'ya başıyla selam verdi.

"Luigi! Luigi Torcelli!" dedi Egidio yüksek sesle, Ezio duysun diye. "Seni tekrar görmek güzel. Hâlâ bankerin temsilcisisin demek. Ama şu ana kadar terfi alman gerekirdi bence. O masa başı iş seni sıkmıyor mu kuzum?"

"Kes sesini," dedi solgun yüzlü adam.

"Parayı getirmiş," dedi yüzbaşı.

Torcelli'nin gözleri parladı. "Bak, bak! Bu patronumun keyfini yerine getirecek. Bu akşam özel bir parti veriyor kendisi. Bu yüzden *palazzo*'suna gidip ödemeni ona ben kendim teslim edeceğim. Acele etmem gerek. Vakit nakittir. Ver bakalım parayı!"

Egidio'nun bunu yerine getirmek istemediği apaçık belliydi, ama iki düşük rütbeli muhafız baltalı kargılarını ona doğrultunca senatör çantaları uzatmak zorunda kaldı. "Oh be!" dedi. "Ne kadar ağırlarmış. Onlardan kurtulduğuma sevindim!"

"Kapa çeneni!" diye çıkıştı temsilci bir kez daha. Muhafızlara dönüp "Ben geri dönene kadar onu burada tutun!" dedi.

Ardından, mağarayı andıran, terk edilmiş kilisenin içine girip gözden kayboldu ve ağır kapıları arkasından sıkıca kapattı.

Ezio'nun onu takip etmesi gerekiyordu, ancak o kapılardan geçmenin bir yolu yoktu. Zaten ilk başta muhafızları atlatmak zorundaydı. Egidio bunu tahmin etmiş olmalıydı, zira üniformalı adamlarla atışmaya başlamıştı. Onların sinirlerini bozuyor, fakat aynı zamanda dikkatlerini de dağıtıyordu.

"Peki neden beni serbest bırakmıyorsunuz? Borcumu ödedim," dedi kızgın bir şekilde.

"Ya bizi kazıkladıysan?" diye cevap verdi yüzbaşı. "Önce paranın sayılması gerek. Anlayış göster."

"Ne? On bin dukanın mı? Bütün gece sürer!"

"Başka yolu yok."

"Luigi geç kalırsa okka altına gidecek. Bankerin nasıl bir adam olduğunu hayal edebiliyorum!"

"Kapa çeneni!"

"Sizin kelime dağarcığınız kesinlikle çok sınırlı. Bakın; zavallı, yaşlı Torcelli'yi bir düşünün: Kısa süre içinde parayla

gelmezse banker muhtemelen onun eğlenceye katılmasına izin vermeyecek. Pardon, bu arada yalakalarının eğlenceye katılmasına izin *veriyor muydu* kendisi?"

Yüzbaşı sabırsızca senatörün kafasına avucunun içiyle vurdu. Bunun üzerine Egidio sustu, ama hâlâ sırıtıyordu. Ezio'nun hızla geçip binanın ön cephesinden, arkasındaki kubbenin yönünde tırmanmaya başladığını görmüştü.

Daire şeklindeki yapının klasik tarzda yapılmış ön cephesinin gizlediği çatısına çıkar çıkmaz Ezio kubbenin ortasında olduğunu bildiği yuvarlak açıklığa –*oculus*'a– doğru ilerlemeye başladı. Tüm tırmanma becerilerini kullanmak zorunda kalacaktı, ancak içeriye girdiğinde temsilciyi bulup planın kafasında hızla şekillenen bir sonraki aşamasını uygulamaya geçirecekti. Temsilcinin boyu bosu aşağı yukarı kendisininki kadardı ve adam ona kıyasla çok daha kassız olsa da, üzerine bol gelen cüppesi –her şey yolunda giderse– Ezio'nun vücudunu gizleyecekti.

Ezio için en karmaşık bölüm, kubbenin tepesindeki açıklıktan kendini aşağıya sallandırıp oradan içeri inmenin bir yolunu bulmaktı. Ancak daha önce bu kiliseye gelmişti ve aşağılarda asılı duran buhurdanlıkların bu çatıdan sarkan zincirlere bağlı olduğunu biliyordu. O zincirlerden birine ulaşabilirse... Zincir onun ağırlığını taşırsa...

Başka yolu da yoktu aslında. Ezio kendisinin bile, zemindeki gri renkli döşeme taşlarından 45 metre yukarıda bulunan bir kubbenin iç kıvrımından (her ne kadar bu iç kısım bölmeli düzene sahip olsa bile) bir sinek misali aşağı inemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Oculus'un kenarından aşağıya sarkıp alttaki karanlığa dikkatle baktı. Çok aşağıda kalan, iğne ucu kadar ufak bir ışık noktası temsilcinin yerini belli ediyordu. Adam, duvarın ka-

visine uyacak şekilde yapılmış bir bankta oturuyordu. Parayı meşale ışığında sayıyor olmalıydı. Ezio zincirleri görmek için etrafına bakındı. Hiçbiri onun uzanabileceği mesafede değildi. Fakat başarabilirse...

Konumunu değiştirdi ve yuvarlak açıklığın kenarını iki eliyle tutup bacaklarını aşağıya sarkıttı. Çok büyük bir riskti ancak zincirler sağlam ve epeydir oradaymış gibi görünüyordu. Ayrıca Ezio'nun düşündüğünden de çok daha ağırlardı sanki. Ezio zincirlerin tavandaki bağlantı düzeneklerine baktı. Görebildiği kadarıyla sert taşın üzerine çok sağlam oturtulmuşlardı.

Yapacak başka şey yoktu. Ellerini kullanarak bedenini sertçe öne itti ve ileri doğru, yana kayarak boşluğun içine atladı.

Bir an havada asılı kalmış, suyun bir yüzücüye yaptığı gibi hava kendisini yukarı kaldırmış gibi hissetti. Ancak sonra düşmeye başladı.

Kollarıyla önündeki boşluğu döverken bedenini en yakındaki zincire yönlendirdi... ve onu yakaladı! Halkalar eldivenlerinin altında hızla geçip gitti. Ezio zincire sıkıca tutununcaya kadar birkaç metre aşağı kaydı. Fakat sonra kendini karanlığın içinde hafifçe sallanır halde buldu. Etrafı dinledi. Hiçbir ses duymadı. Zaten öyle karanlıktı ki temsilci o kadar aşağıda otururken tepedeki zincirlerin sallandığını göremezdi. Ezio ışığa doğru baktı. Hâlâ gürül gürül yanıyordu. Ayrıca alarma geçildiğine dair herhangi bir belirti yoktu.

Ezio yavaş yavaş bedenini aşağıya kaydırdı. Aşağıya, daha da aşağıya... Ta ki zemine yaklaşana kadar. Şu an belki de yerden altı metre yüksekteydi. Temsilciye çok yaklaşmıştı artık, para çantalarının üzerine eğilen adamın siluetini görebiliyordu. Altın paralar meşale ışığında parıldıyordu. Ezio bir abaküsün ritmik tıkırtıları eşliğinde adamın mırıldandığını duyabiliyordu.

Tam o sırada yukarıdan feci bir yırtılma sesi geldi. Çatıdaki zincirin bağlantı düzeneği fazladan yükün ağırlığına dayanamayıp kopmuştu. Ezio ellerinin arasında gevşemeye başlayan zinciri bıraktı ve kendini ileriye, meşaleye doğru fırlattı. Havada hızla ilerlerken temsilcinin irkilerek "Kim var orada?" dediğini ve 45 metrelik zincirin zemine doğru yılan gibi kıvrıla kıvrıla düşerken çıkardığı, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen tangırtıyı duydu. Kilisenin kapıları kapalı olduğu için de Tanrı'ya şükretti; zira bu kapılar içeriden gelen her türlü sesi boğabilecek kadar kalındı.

Ezio tüm ağırlığını vererek temsilcinin üzerine atladı. İki adam da çarpışmanın şiddetiyle yere yığıldı. Bir an nefessiz kalan temsilci, kolları ve bacakları açık halde Ezio'nun altında yatıyordu.

Adam ani bir hareketle bu durumdan sıyrılmayı başardı ancak Ezio onu kolundan yakaladı.

"Kimsin sen? İsa beni korusun!" dedi temsilci. Dehşete düşmüştü.

"Kusura bakma, dostum," dedi Ezio, gizli süngüyü serbest bırakırken.

"Ne? Hayır! Hayır!" dedi temsilci kekeleyerek. "Bak, parayı al! Senin olsun! *Senin* olsun!"

Ezio adamı daha da sıkı tutup kendine doğru çekti.

"Bırak beni!"

"*Requiescat in Pace*," dedi Ezio.

Cesedi yere bıraktıktan sonra temsilcinin cüppesini çıkarıp hemen kendi cüppesinin üzerine geçirdi. Yüzünün alt kısmını bir atkıyla kapatıp temsilcinin şapkasını iyice aşağı indirdi. Cüppe üzerine biraz dar gelmişti ama dikkat çekecek kadar kötü durmuyordu. Ardından parayı çantalardan çıkarıp temsilcinin bu iş için özel olarak getirdiği metal kutuya ak-

tardı. Paranın çoğu kutunun içine çoktan güzelce dizilmişti zaten. Hesap defterini de kutuya koydu ve abaküsle çantaları orada bıraktıktan sonra ağır kutuyu kolunun altına alıp kapıya doğru ilerledi. Temsilciyi yeterince duyduğunu, bu sayede adamın konuşma tarzını iyi taklit edebileceğini umuyordu. Her halükârda bunu denemek zorundaydı.

Çıkışa iyice yaklaştığında kapı kendiliğinden açıldı ve yüzbaşı eşikten içeriye seslendi: "Bir sorun mu var?"

"Yeni bitirdim."

"Güzel, acele et, Luigi. Yoksa geç kalacağız."

Ezio sütunlu girişe çıktı.

"Para tamam mı?"

Ezio başıyla onayladı.

"*Va bene*," dedi yüzbaşı. Sonra, Egidio'yu tutan adamlara dönüp bir çırpıda emir verdi: "Öldürün onu!"

"Durun!" dedi Ezio.

"Ne?"

"Öldürmeyin onu."

Yüzbaşı şaşırmıştı. "Ama... ama her zaman böyle yapmıyor muyuz, Luigi? Üstelik sen bu herifin ne *yaptığını* biliyor musun?"

"Bankerden emir aldım... Bu adamın canı bağışlanacak."

"Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Bankerin emirlerini mi sorguluyorsun?"

Yüzbaşı omuzlarını silkti ve muhafızlara başıyla işaret etti. Adamlar senatörü serbest bıraktı.

"Şanslı şey," dedi yüzbaşı. Egidio ise Ezio'ya bakmama akıllılığını gösterdikten sonra tek kelime bile etmeden oradan uzaklaştı.

Yüzbaşı, Ezio'ya döndü. "Tamam, Luigi. Önden buyur."

Ezio tereddüt etti. Şaşkına dönmüştü, çünkü nereye gide-

çeğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kutuyu tartar gibi yaptı. "Bu kutu çok ağır. Muhafızlar onu aralarında taşısın."

"Elbette."

Kutuyu uzatıp muhafızlara verdikten sonra da yerinden kıpırdamadı.

Muhafızlar bekledi.

"*Ser* Luigi," dedi yüzbaşı birkaç saniye sonra. "Kusura bakmayın ama bunu bankere zamanında götürmemiz gerek. Elbette sizin otoritenizi sorgulamıyorum... ama bir an önce harekete geçsek iyi olmaz mı?"

Düşünmek için zaman kazanmanın ne gereği vardı ki? Ezio önsezisiyle hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Banker muhtemelen ya Castel Sant'Angelo ya da Vatikan civarında bir yerde yaşıyordu. Ama hangisiydi? Castel Sant'Angelo'da karar kıldı ve batı yönünde yola koyuldu. Güvenliğini sağlayan askerler bir an birbirlerine baktılar, ama sonra Ezio'nun peşinden takibe koyuldular. Bu durumda bile Ezio adamların huzursuzlandıklarını sezinledi. Hatta biraz ilerledikten sonra iki muhafızın fısıldaştığını duydu: "Bizi mi deniyor ne?"

"Emin değilim."

"Belki de saat daha erkendir, ha?"

"Ya da bilerek yolu uzatıyoruzdur – bilmiyorum."

Sonunda yüzbaşı Ezio'nun omzuna dokunup sordu: "Luigi, sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim."

"O zaman –tekrar kusura bakmazsan– bizi neden Tiber'e doğru götürüyorsun?"

"Güvenlik nedenlerinden ötürü..."

"Ha – sadece merak etmiştim. Genelde dosdoğru gideriz de oraya..."

"Bu oldukça önemli bir teslimat," dedi Ezio, gerçekten de

öyle olmasını ümit ederek. Ancak yüzbaşı en ufak bir tepki vermedi.

Konuşmak için durduklarında muhafızlardan biri diğerine "Bu iş bana sorarsan saçmalıktan başka bir şey değil," diye mırıldandı. "Böyle gezinip duracağıma keşke hâlâ çilingir olsaydım diyorum."

"Ben de açlıktan ölüyorum. Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandı diğeri. "Güvenlikmiş. Gideceğimiz yer buradan birkaç blok kuzeyde sadece."

Bunu duyan Ezio derin bir oh çekti, çünkü aklı bir anda Papa'nın işleriyle ilgilenen diğer bankerin, Agostino Chigi'nin *palazzo*'sunun olduğu yere gitmişti. Orası şu an oldukları yerin biraz kuzeydoğusunda kalıyordu. Cesare'nin bankerinin yaşadığı yerin oradan çok uzakta olmaması –mali bölgede olması– gayet mantıklıydı. Bunu daha önce düşünmeyerek ne kadar aptallık etmişti! Gerçi yine yoğun bir gün geçirmişti, düşünememesi o kadar da anormal değildi.

"Yeterince dolandık," dedi kararlı bir sesle. "Buradan hiçbir yere sapmadan ilerleyeceğiz."

Ve böylece Palazzo Chigi'ye doğru yola koyuldu. Yol arkadaşlarının rahatladığını sezinleyince de güveni tazelendi. Hatta bir süre sonra yüzbaşı önden gitmeye karar verdi. Adımlarını hızlandırdılar ve çok geçmeden geniş, temiz sokaklardan oluşan bir bölgeye vardılar. Ardından büyük, iyi aydınlatılmış mermer bir binaya yöneldiler. Binanın girişindeki basamakların dibinde ve basamakların başındaki çift kanatlı, heybetli giriş kapısının önünde nöbet tutan farklı farklı muhafızlar vardı.

Görünüşe bakılırsa, Ezio'nun grubu bekleniyordu.

"Geciktiniz!" dedi yeni muhafızların lideri. Belli ki adamın rütbesi yüzbaşınınkinden yüksekti. Ezio'ya dönerek

ekledi: "Kutuyu adamlarıma ver, Luigi. Ben onun bankerin eline geçmesini sağlayacağını. Ancak sen de gelsen iyi olur. Burada seninle konuşmak isteyen birisi var." Etrafına bakındı. "Senatör Troche nerede?"

"Emredildiği şekilde icabına bakıldı," dedi Ezio, başka birinin cevap vermesine fırsat tanımadan.

"Güzel," diye cevap verdi kapıdaki muhafızların lideri, kısık bir sesle.

Ezio artık yeni muhafızların elinde olan kutuyu takip ederek merdivenlerden yukarı çıktı. Yüzbaşı da arkasından gelmek için hareket etti.

"Sen değil," dedi muhafızların lideri.

"Biz içeri giremiyor muyuz?"

"Bu gece hayır. Sen ve adamlarının buradaki devriye birliğine katılması gerekiyor. Ayrıca adamlarından birini başka bir müfreze getirmeleri için gönderebilirsin. Tam güvenlik uyguluyoruz. Dük Cesare'nin emri..."

Ezio'nun muhafızlarından daha önce çilingirlik yapanı arkadaşına "*Porco puttana*," diye homurdandı.

Ezio kulaklarını dikti. *Cesare mi? O burada mı*, diye düşündü kendi kendine. Açık kapılardan geçip her yeri ışıl ışıl parlayan ve neyse ki insanlarla dolup taşan bir giriş holüne girerken aklından türlü türlü şeyler geçiyordu.

Yüzbaşı ile muhafızların lideri ek devriye görevi hakkında hâlâ tartışırken Papa'ya bağlı şehir muhafızlarından oluşan bir müfreze koşar adımlarla onlara yaklaştı. Nefes nefese kalmışlardı ve yüzlerinde bir endişe ifadesi vardı.

"Ne oldu, çavuş?" dedi muhafızların lideri, müfrezenin kumandanına.

"*Perdone, Colonnello*... Panteon'un yakınlarında devriye geziyorduk, kapılar açıktı..."

"Ee?"

"Bu yüzden bir bakalım dedik. İçeriye birkaç adam yolladım..."

"Söylesene be adam!"

"*Messer* Torcelli'yi bulduk, efendim. Öldürülmüş."

"Luigi mi?" Muhafızların lideri döndü ve kafasını kaldırıp Ezio'nun az önce içeriye girdiği ön kapıya baktı. "Saçmalık. Luigi birkaç dakika önce parayla birlikte buraya geldi. Bir yanlışlık olmalı."

OTUZ İKİ

Ezio, Luigi'nin cüppesini çabucak ve kimseye fark ettirmeden üstünden çıkarıp bir sütunun arkasına sakladıktan sonra çoğu maske takan, pahalı kıyafetler giymiş misafirlerin oluşturduğu kalabalığın içine karışarak yürümeye başladı. Gözünü para kutusunu taşıyan muhafızlardan bir an olsun ayırmıyordu. Muhafızlar hoş bir üniforma giymiş bir yardımcıya doğru yaklaşırken Ezio adamların daha da yakınına geldi. Yardımcı, muhafızlardan kutuyu teslim aldı.

"Bankere gidecek," dedi muhafızlardan biri.

Yardımcı başıyla onayladı. Kutuyu hiç zorlanmadan taşıyan adam dönüp holün arka tarafına doğru yola koyuldu. Ezio tam adamın peşine düşmek üzereydi ki üç kız yanına gelerek ona sürtünmeye başladı. Kızların elbiseleri diğer misafirlerinki kadar göz alıcıydı, fakat dekolteleri her şeyi gözler önüne seriyordu. Şaşkınlık ve memnuniyetle karışık bir şokla Ezio bu kızların Rosa in Fiore'den gelen fahişeler olduğunu anladı. Kız kardeşini hafife aldığı açıktı. Claudia'nın ona bu kadar kızgın olmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Buradan itibaren görevi biz üstleneceğiz, Ezio," dedi kızlardan biri.

"Çok yaklaşman senin için iyi olmaz," dedi ikinci bir kız. "Ama bizden gözünü ayırma."

Kızlar yardımcının peşinden kuğu gibi süzüle süzüle gidip ona yetiştiler; bu sırada kızlardan biri adamla hemen sohbete başladı.

"Selam," dedi kız.

"Merhaba," dedi adam çekinerek. Ancak böyle bir partide bulunup da yine de bir işle görevli olmak pek eğlenceli değildi.

"Sizinle yürümemin bir mahzuru var mı? Her yer ne kadar kalabalık! Ne kadar hızlı giderseniz gidin aralarından geçemiyorsunuz."

"Elbette. Yani, şey, bana eşlik etmenizin benim için bir mahzuru yok."

"Daha önce buraya hiç gelmedim."

"Nereden geldiniz?"

"Trastevere'den." Kız abartılı bir şekilde ürperdi. "Buraya gelebilmek için şu eski harabelerin birkaçını geçmek zorunda kaldım. Çok tedirgin oldum."

"Burada güvendesiniz."

"Sizin yanınızda mı?"

Yardımcı gülümsedi. "İcap ederse sizi koruyabilirim elbette."

"Bahse girerim korursunuz." Kız kutuya baktı. "Vay canına, ne kadar güzel bir kutunuz var!"

"Benim değil."

"Ah, ama onu şu güçlü kollarınızın arasında taşıyorsunuz. Ne biçim kaslarınız vardır sizin!"

"Onlara dokunmak ister misiniz?"

"Tanrım! Peki ama günah çıkarma kabininde rahibe ne derim o zaman?"

O sırada iki yanında birer muhafız duran demir bir kapının yanına gelmişlerdi. İçlerinden biri kapıya vururken Ezio seyretti. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve üzerinde kırmızı kardinal cüppesi olan bir kişi girişte belirdi. Yanında, parayı getiren yardımcı gibi giyinmiş başka bir yardımcı vardı.

"Beklediğiniz para, efendim," dedi parayı getiren yardımcı, kutuyu diğer yardımcıya uzatarak.

Ezio nefesini tuttu; şüpheleri doğru çıkmıştı. Banker, Monreale Başpiskoposu ve Santa Susanna Kilisesi'nin Kardinal-Rahibi Büyük Juan Borgia'dan başkası değildi. Monteriggioni'de Cesare'nin yanında ve Castel Sant'Angelo'daki ahırın avlusunda gördüğü adamın ta kendisiydi!

"Güzel," dedi banker. Solgun yüzündeki kapkara gözlerinin içi güldü. Bu sırada, parayı getiren yardımcının yanında duran kıza göz gezdiriyordu. "Sanırım onu da alacağım."

Kızı kolundan tutup kendine doğru çekti. Sonra da bakışlarını parayı getiren adamın gözlerine çevirdi. "Sana gelince... artık gidebilirsin."

"*Onoratissima!*" dedi kız, hevesle bankere sokulurken. Parayı getiren yardımcı yüzündeki ifadeye hâkim olmaya çalışıyordu. İkinci yardımcı kapıyı kapatıp kapının ardındaki odada gözden kaybolurken, banker de kızı alıp partiye geri götürdü.

Parayı getiren yardımcı onların gidişini izledikten sonra her şeyi oluruna bırakırcasına iç çekti. Oradan ayrılmak için yürümeye başlamıştı ki bir an durdu ve üzerini aradı. "Bozuk para cüzdanım! Nereye gitti ki?" diye söylendi ve bankerle kızın gittiği yöne baktı. Etrafları kahkaha atan misafirlerle çevriliydi. Misafirlerin arasında, üzerleri yiyecek ve içecek dolu gümüş tepsilerle oradan oraya koşturan hizmetçiler dolanıyordu. "Ah, kahretsin!" dedi kendi kendine ve tekrar ön

kapıya doğru yola koyuldu. Kapılar o geçtikten sonra arkasından kapandı. Görünüşe bakılırsa tüm misafirler gelmişti. Ezio adamın gidişini izledi ve *eğer insanlara böyle davranmaya devam ederlerse ihtiyacım olan öğrencileri toplamakta hiçbir sorun yaşamayacağım*, diye düşündü.

Derken döndü ve kalabalığın içinden geçip bankere yakın bir yerde konum aldı. O anda üst balkonların birinde bir tellal belirdi ve sessizliği sağlamak için bir borazancı kısa süreliğine tören borusu çaldı.

"*Eminenze, Signore, Signori*," diye duyurdu tellal. "Kıymetli efendimiz ve onur konuğumuz, Valence ve Romagna Dükü, Papalığa bağlı *Forze Armante*'nin Kumandanı, Andria ve Venafro Prensi, Dyois Kontu, Piombino, Camerino ve Urbino Lordu Ekselansları *Messer* Cesare Borgia, az sonra büyük iç salondaki konuşmasıyla bizleri onurlandıracaktır!"

"Gel, tatlım, benim yanıma oturursun," dedi banker, Rosa in Fiore'den gelen kıza, kemikli elini kızın kalçalarında gezdirerek. Ezio, iç salona açılan çift kanatlı kapılardan itaatkâr bir edayla geçerken birbirlerini iten insanların arasına karışıp takibe koyuldu. Diğer iki kızın çok uzakta olmadığını fark etti, ama kızlar şu an akıllıca davranarak onu görmezden geliyorlardı. Ezio kız kardeşinin bu kalabalığa başka kaç müttefik daha sokmayı başardığını merak etti. Claudia kendisinden istenen her şeyi böyle başarıyla yerine getirmeye devam ederse, belli ki tükürdüğünü yalaması yetmeyecekti, ama yine de Ezio kız kardeşiyle gurur duyuyordu. Güveni yerine gelmişti.

Salonun ortalarına yakın bir yerde, koridor taratında bir koltuk seçti. Salonun kenarlarına Papalık muhafızları dizilmişti ve mekânın öbür ucuna inşa edilmiş sahnenin önünde de başka bir muhafız grubu duruyordu. İçerisi sıcak ol-

duğundan kadınlar yelpazelerle kendilerini serinletiyordu. Herkes yerleştiğinde siyahlara bürünmüş tanıdık bir adam uzun adımlarla yürüyerek sahneye çıktı. Ezio'nun fark ettiği kadarıyla babası da adamın yanındaydı, ancak Rodrigo oğlunun arkasında bir koltuk seçip oturmaktan başka bir şey yapmadı. Lucrezia'nın görünürde olmaması Ezio'nun içini rahatlatmıştı. Ne var ki kadın şu ana kadar kapatıldığı hücreden çıkarılmış olsa gerekti.

"Hoş geldiniz, dostlarım," dedi Cesare hafifçe gülümseyerek. "Biliyorum, hepimizin önünde uzun bir gece var..." Kalabalıktan gelen kahkahaları ve şuradan buradan yükselen alkış seslerini duyunca durdu. "Ancak sizleri fazla tutmayacağım. Dostlarım, Santa Susanna Kilisesi'nin Kardinal-Rahibi'nin son zaferlerimi kutlamak için bu kadar çok zahmete girmesi beni onurlandırdı."

Kalabalıktan bir alkış yükseldi.

"Bu zaferlerin önemini vurgulayabilmek için halkların kardeşliğine katılmaktan daha iyi bir yol var mı elimde? Pek yakında burada çok daha büyük bir şenlik için toplanacağız, çünkü o zaman birleşmiş İtalya'yı kutluyor olacağız. O zaman, dostlarım, işte o zaman, ziyafet ve eğlence bir gece, iki gece, hatta beş, altı ya da yedi gece sürmeyecek! *Kırk* gün *kırk* gece eğleneceğiz!"

Ezio bu sözler üzerine Papa'nın kaskatı kesildiğini gördü, ama Rodrigo ne bir şey söyledi ne de müdahale etti. Konuşma, Cesare'nin de söz verdiği gibi, kısa sürdü. Genel olarak, himayesi altına giren yeni şehir devletlerini sıraladığı ve gelecekteki fetih planlarının ana hatlarından bahsettiği bir konuşma oldu. Kuvvetli tezahüratların ve alkışların arasında konuşması sona erdiğinde Cesare gitmek için arkasını döndü ancak Rodrigo onun yolunu kesti. Adamın öfkesini bas-

tırmaya çalıştığı belliydi. Ezio baba-oğul arasında alçak sesle başlamış olan hararetli konuşmayı dinlemek için öne doğru ilerledi. Eğlenceye katılan diğer insanlarsa yavaş yavaş ana salona akmaya başlamıştı. Akılları şimdiden önlerindeki partinin kendilerine sunacağı haz dolu dakikalara odaklanmıştı.

"İtalya'nın tümünü fethetmek konusunda anlaşmamıştık," diyordu Rodrigo. Sesi kin doluydu.

"Ama, *caro padre*, yetenekli kumandanımız fethedebileceğimizi söylüyorsa neden sevinip her şeyi akışına bırakmıyorsun ki?"

"Her şeyi mahvedeceksin! Korumak için o kadar çalıştığımız hassas güç dengesini bozacaksın!"

Cesare dudağını büktü. "Benim için yaptığın her şeyi elbette takdir ediyorum, *caro padre*. Ama şunu unutma: Orduyu şu an ben yönetiyorum. Bu da demek oluyor ki kararları verecek olan kişi benim." Sözlerinin iyice anlaşılması için durdu. "Asma suratını böyle! Partinin keyfini çıkar!"

Bunu söyledikten sonra Cesare sahneden ayrıldı ve perdeli bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Rodrigo bir müddet onun gidişini seyretti. Sonra da kendi kendine söylenip oğlunu takip etti.

Şimdilik istediğin kadar kasıla kasıla yürü, Cesare, diye düşündü Ezio. *Senin kökünü kurutacağım. Ama o zamana kadar, bankerin senin oyunlarına dahil olmanın bedelini ödeyecek.*

Ezio bir parti davetlisi havasına girerek diğerlerinin gitmiş olduğu yönde yavaşça, rahat rahat ilerledi. Konuşma esnasında ana salon yeniden düzenlenmişti; salonun etrafına ağır sayvanların altında yataklar ve kanepeler yerleştirilmiş, zemine de Şam kumaşından dikilmiş yastıklar konmuş, kalın İran kilimleri serilmişti. Hizmetçiler hâlâ misafirlerin arasında gezinip şarap ikram ediyordu. Ancak konuklar şu an birbir-

leriyle daha da ilgilenmeye başlamıştı. Mekânın her tarafında kıyafetlerini çıkaran ikili, üçlü, dörtlü ve hatta daha geniş kadın-erkek grupları vardı. Sıcak havayla beraber ter kokusu da giderek artıyordu.

Kimileri eğlenceye ve oyunlara henüz katılmamış birkaç kadın ve birçok erkek Ezio'yu uzaktan uzağa şöyle bir süzdü. Ancak Ezio salonun sütunlarını gizlenmek için kullanarak bankere doğru ilerlerken çok az insanın ciddi anlamda dikkatini çekti. Dört köşeli şapkasını, muhteşem *ferraiolo*'sunu ve cüppesini çıkarmış olan banker, beyaz, pamuklu mintanı ve uzun, yünlü içliğiyle cılız bedenini gözler önüne sermişti. O ve yanındaki kız, bir duvar oyuğuna yerleştirilmiş, üzerinde sayvan bulunan bir kanepeye yarı oturur, yarı uzanır halde yerleşmişti. Bulundukları yer, misafirlerin geri kalanının kolaylıkla göremeyeceği bir noktaydı. Ezio yaklaştı.

"Hoş bir akşam geçiriyor musun, tatlım?" diye sordu banker. Boğum boğum elleri, genç fahişenin elbisesinin gergileri üzerinde acemice gidip geliyordu.

"Evet, *Eminenza*. Gerçekten hoş bir akşam. Göz atacak o kadar çok şey var ki!"

"Ah, bu güzel işte. Hiçbir masraftan kaçınmadım sonuçta." Banker dudaklarını kızın boynunda ıslak ıslak gezdirdi. Dudaklarının dokunduğu yerleri ısırıp emerken bir yandan da kızın elini kendi vücudu üzerinde aşağı doğru itti.

"Belli," diye cevap verdi kız. Gözleri bankerin omzunun üzerinden Ezio'nun gözleriyle buluşarak onu –şimdilik– yanlarına yaklaşmaması için uyardı.

"Evet, tatlım. Hayattaki güzellikler insanın sahip olduğu gücü o kadar değerli kılıyor ki! Ağaçta yetişen bir elma gördüm diyelim, gider onu koparırım. Kimse bana engel olamaz."

"Aslında," dedi kız, "o ağacın kimin ağacı olduğuna göre değişir biraz."

Banker kıs kıs güldü. "Anlamadın galiba: *Tüm* ağaçlar benim diyorum sana."

"Benimki değil, cicim."

Banker biraz geri çekildi. Tekrar konuştuğunda sesinde buz gibi soğuk bir ifade vardı. "Tam tersi, *tesora,* seni yardımcımın kesesini çalarken gördüm. Sanıyorum, işlediğin suça karşılık seni ücretsiz kullanma hakkı kazandım. Hatta tüm gece seni sınırsız kullanacağım!"

"Sınırsız mı?" *Umarım bu kız şansını zorlamıyordur,* diye düşündü Ezio. Odanın etrafına göz gezdirdi. Mekânın çevresine belki beş metre aralıklarla birkaç muhafız sıralanmıştı, ama hiçbiri yakında değildi. Banker belli ki evinde olduğu için kendini epey güvende hissediyordu.

"Diyeceğimi dedim," diye karşılık verdi banker aynı tehditkâr ses tonuyla. Sonra aklına başka bir fikir geldi. "Senin kız kardeşin falan var mı?"

"Hayır, ama kızım var."

Banker bu teklifi düşündü. "Üç yüz duka?"

"Yedi yüz."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun, ama... anlaştık! Seninle iş yapmak büyük bir zevk."

OTUZ ÜÇ

Akşam ağır ağır ilerlerken Ezio etrafındaki konuşmaları ("Devam et!" "Hayır, hayır, canımı yakıyorsun!" "Hayır, öyle bir şey yapamazsın. Buna izin vermem!"), yükselen acı ve zevk seslerini dinledi; sahte zevkin, gerçek acının seslerini.

Maalesef bankerin şevki hiç kırılmıyordu. Okşamaktan canı sıkılan adam kızın üzerindeki kıyafetleri yırtmaya başlamıştı. Kız Ezio'ya olduğu yerde kalması için hâlâ gözleriyle yalvarıyordu. "Ben halledebilirim!" diyordu sanki ona.

Ezio yine odaya göz gezdirdi. Hizmetçilerin bazısı ve muhafızların birçoğu misafirler tarafından ayartılıp eğlenceye dahil edilmişti. Ahşap ya da gümüş seks oyuncakları ve kısa, siyah kırbaçlar kullanan insanlar çarptı gözüne.

Birazdan...

"Gel buraya, tatlım," dedi banker, kızı kanepenin üstüne sırtüstü iterken. Derken kızın bacaklarını ayırmayı başardı ve üzerine abandı. Sonra elleriyle boynunu sarıp onu boğmaya başladı. Nefessiz kalan kız çırpındıktan sonra bayıldı.

"Ah, evet! Bu, güzel işte!" dedi banker. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Boynundaki damarlar şişmişti. Kızın boynundaki parmaklarını daha da sıktı. "Bu sana daha çok zevk

verir. Bana kesinlikle verdiğini söyleyebilirim!" Birkaç dakika sonra işini bitirip kızın bedeninin üzerine yığılmıştı.

Soluklanmaya çalışırken terlemiş vücutları birbirinin üzerinde kayıyordu.

Kızı öldürmemişti. Ezio kızın göğsünün inip kalktığını görebiliyordu.

Banker büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalktı. Kızın perişan bedenini, yarısı kanepede yarısı dışarıda kalacak şekilde öylece bırakmıştı.

Yakınlarda hâlâ nöbet tutmaya devam eden iki uşağa hemen emir verdi: "Alın şunu şuradan!"

Banker sefahat âleminin yapıldığı alana doğru ilerlerken Ezio ve uşaklar onu seyretti. Adam yeterince uzaklaştığı zaman uşaklar kızı yavaşça kaldırıp kanepenin üzerine yatırdı ve yanına bir karaf su koyup üzerini bir postla örttü. Uşaklardan biri Ezio'yu fark etti. Ezio parmağını dudaklarına götürünce adam gülümseyip başını salladı. Bu berbat kokan cehennem çukurunda en azından birkaç iyi insan vardı.

Banker uzun içliğini giydikten sonra seks yapan toplulukların arasında dolaşırken Ezio onu takip etti. Adam, bir sanat galerisinin duayeni gibi, önünden geçtiği gruplara övgü dolu sözler mırıldanıyordu.

Ara sıra "Ah, *bellissima*," deyip grupları seyretmek için duraksıyordu. Bir süre sonra ilk başta geçip içeri girdiği demir kapıya yöneldi ve kapıyı çaldı. İkinci yardımcı kapıyı içeriden açtı. Adam büyük bir ihtimalle tüm bu zamanı hesap defterlerini incelemekle geçirmişti.

Ezio onlara kapıyı arkalarından kapatma şansı vermedi. İleriye sıçradı ve kazanmış olduğu ivmeyle iki adamı içeri itti. Sonra da kapıyı kapatıp adamlara yüzünü döndü. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu bulunan kısa boylu yardımcı

bir şeyler mırıldanıp dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarının arasında, bir çiçeğin açması gibi ağır ağır yayılan koyu bir leke belirdikten sonra da bayılıverdi. Banker kendini toparladı.

"Sen!" dedi. "*Assassino*! Ama buraya kadarmış!" Kolu bir çan ipine uzandı ancak Ezio daha hızlı davrandı. Gizli süngü yuvasından bir çırpıda çıktı ve bankerin uzattığı elin parmaklarını kesti. Kopan üç parmak halının üzerine düşüp etrafa saçılırken banker sakatlanan elini hızla geri çekti. "Uzak dur benden!" diye haykırdı. "Beni öldürmenin sana bir faydası dokunmaz! Cesare seni asla yaşatmaz! Ama..."

"Evet?"

Kurnaz bir bakış oturdu adamın yüzüne. "Beni bağışlarsan..."

Ezio gülümsedi. Banker durumu anlamıştı. Parçalanmış elini sardı.

"Pekâlâ," dedi, acıdan ve öfkeden gözleri dolmaya başlamış olsa da. "En azından şu ana kadar yaşadım. Gördüğüm, hissettiğim ve tattığım şeylerin hiçbirinden pişman değilim. Hayatımın bir anından bile pişmanlık duymuyorum."

"Sen iktidarın getirdiği, hiçbir değeri olmayan eğlencelik şeylerle oyalandın sadece. Gerçek güce sahip biri bu tarz şeyleri elinin tersiyle kenara iterdi."

"Ben insanlara istedikleri şeyi verdim!"

"Kendini kandırıyorsun."

"Bağışla beni!"

"Senin de borcun var, *Eminenza* ve artık vadesi geldi. Hak edilmeden kazanılan zevk kendi kendini tüketir sadece."

Banker dizlerinin üzerine çöktü ve yarım yamalak hatırladığı birkaç dua mırıldandı.

Ezio gizli süngüyü çıkardı.

"*Requiescat in Pace*," dedi.

Oradan ayrılırken kapıyı açık bıraktı. Sefahat âlemi giderek cansızlaşarak insanın uykusunu getirici, pis kokulu bir taciz faaliyetine dönüşmüştü. Hizmetkârların kollarına girdiği misafirlerin birkaçı sağa sola çıkarıyordu. İki uşak bir ceset taşıyordu: Belli ki tüm bunlar birinin kalbine biraz ağır gelmişti. Etrafta nöbet bekleyen tek bir muhafız yoktu.

"Biz hazırız," dedi, Ezio'nun yanı başındaki bir ses. Ezio arkasına döndüğünde Claudia'yı gördü. Bu sırada dokuz-on fahişe bulundukları gruplardan ayrılarak ayağa kalktı. Bankerin alçakça taciz ettiği kız da bunların arasındaydı; tekrar giyinmişti ve biraz sarsılmış görünse de durumu hiç fena değildi. Ona yardımcı olan uşaklar da yanındaydı. Yeni öğrenciler...

"Sen git," dedi Claudia. "Parayı geri alacağız. Hem de faiziyle."

"Yapabilir misin?"

"Bu kez... bari bu kez güven bana, Ezio."

OTUZ DÖRT

Kız kardeşini görev başında bıraktığı için kalbi endişeyle dolu olsa da Ezio, *sonuçta bu işi yapmasını ben istemiştim*, diye kendi kendine itirafta bulundu. Bu görevin birçok zorlu yanı vardı, ama Claudia'nın söylediğini yapıp kız kardeşine güvense iyi olurdu.

Yeni günün ilk saatlerinde hava soğuktu. Bankerin *palazzo*'sunun dışında konuşlanmış, uyumakta olan askerlerin önünden geçerken Ezio başlığını kafasına geçirdi. *Palazzo*'nun meşaleleri neredeyse sönecekti ve artık içeriden o kadar kuvvetli aydınlatılmayan yapının kendisi de karanlık, eski ve yorgun görünüyordu. Ezio bir süre Rodrigo'nun peşinden gitme fikrini düşündü. Cesare'nin konuşmasından sonra sahneden öfkeyle ayrıldığı andan beri adamı görmemişti –bu arada Cesare besbelli eğlencelere katılmama kararı almıştı– ama bu düşünceyi bir kenara attı Ezio. Vatikan'a tek başına saldıramazdı. Üstelik yorgundu.

Temizlenmek ve kendine gelmek için Tiber Adası'na geri döndü, fakat fazla oyalanmadı. Claudia'nın işi nasıl götürdüğünü hemen öğrenmesi gerekiyordu. Ancak o zaman gerçek anlamda rahatlayabilecekti.

Ufukta belirmeye başlayan güneş, Rosa in Fiore yönünde

yol alan Ezio'nun üzerlerinde ilerlediği Roma'nın çatılarını altın rengine boyuyordu. Ezio etrafı gözetlemek için durduğu bir noktadan, heyecan ve endişe dolu bir ruh haliyle şehirde dolaşan birçok Borgia devriye birliği gördü. Ancak genelev epey gizli bir yerdeydi. Ayrıca mekânın konumu müşterileri arasında saygı duyulan bir sırdı – Cesare'nin kulağına gittiği takdirde ona hesap vermeyi kesinlikle istemezlerdi. Bu yüzden Ezio genelevin civarında karadut ve altın sarısı renginde üniforma giymiş hiçbir asker görmediğine şaşırmadı. Çok uzakta olmayan bir sokağa indi ve acele etmemeye çalışarak *bordello*'ya doğru yürümeye başladı.

Ama yaklaştıkça gerildiğini hissetti. Mekânın dışında arbede belirtileri vardı ve yol kana bulanmıştı. Kılıcını çekti ve kalbi küt küt atarak, aralık bulduğu kapıdan içeri girdi.

Giriş salonundaki mobilyalar devrilmişti ve içerisi darmadağındı. Kırılmış vazolar yerlere atılmıştı; duvardaki resimler –Boccaccio'nın şiirlerindeki utandırıcı bölümlerin zevkli bir şekilde tasvir edildiği tablolar– yamuk duruyordu. Ancak hepsi bu kadar değildi. Girişte üç Borgia muhafızının cansız bedeni yatıyordu ve her yerde kan vardı. Ezio ilerlerken kızlardan biri –bankerin elinde onca işkenceye maruz kalan kızın ta kendisi– gelip onu selamladı. Kızın kıyafeti ve elleri kana bulanmıştı ama gözlerinin içi parlıyordu.

"Ah, Ezio! Şükürler olsun ki geldin!"

"Neler oldu?" Ezio'nun aklı hemen annesine ve kız kardeşine gitti.

"Hepimiz o evden kaçmayı başardık, ama Borgia muhafızları bizi geri dönerken buraya kadar takip etmiş olmalı."

"Ne *oldu*?!"

"Bizi içeride tuzağa düşürmeye çalıştılar, pusu kurmaya çalıştılar."

"Claudia ve Maria nerede?"

Kız artık ağlıyordu. "Beni takip et."

Rosa in Fiore'nin iç avlusuna doğru Ezio'nun önünden ilerledi. Ezio onu takip etti ama büyük bir endişe ve korku içindeydi. Yalnız, fark ettiği kadarıyla kız silahsızdı ve telaşına rağmen onu korkusuzca yönlendiriyordu. Nasıl bir katliamdı bu? Muhafızlar bu kız dışında herkesi öldürdükten sonra parayı alıp gitmiş miydi? Peki ama bu kız nasıl kurtulmuştu?

Kız avluya çıkan kapıyı itip açınca karşılarında korkunç bir manzara belirdi, ama Ezio'nun beklediği manzarayla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Her yerde Borgia muhafızlarına ait cesetler vardı. Ölmemiş olanlar da ya ölümcül yaralar almışlardı ya da ölmek üzereydiler. Cesetlerin ve yaralı askerlerin ortasında, fiskiyenin yanında Claudia duruyordu. Elbisesine kan bulaşmıştı. Bir elinde bir hançer, diğerinde ise kama vardı. Ezio'nun bankerin *palazzo*'sunda gördüğü kızların çoğu onun yanındaydı; onlar da benzer şekilde silahlanmıştı. Bir tarafta ise üç kız tarafından koruma altına alınmış olan Maria duruyor; Maria'nın arkasındaysa, Ezio'nun bankere teslim ettiği türden, bir değil tam yedi adet metal kutu duvarın önünde diziliydi.

Claudia tıpkı diğer kızlar gibi hâlâ tetikteydi. Başka bir saldırı dalgası bekliyorlardı sanki.

"Ezio!" dedi Claudia.

"Evet," diye cevap verdi Ezio, ancak hâlâ ceset dolu avluya bakıyordu.

"Buraya nasıl geldin?"

"Tiber Adası'ndan çıkıp çatıların üzerinden geldim."

"Hiç muhafız gördün mü?"

"Çok, ama gruplar halinde şehrin içinde geziniyorlardı. Hiçbiri buraya yakın değildi."

kız kardeşi biraz rahatladı. "Güzel. O zaman önümüzdeki sokağı temizletip kapıyı kapatmalıyız. Sonra da şu ortalığı toplamamız lazım."

"Peki... Hiç kaybınız var mı?"

"İki kişi: Lucia ve Agnella. Onları şimdiden yataklarına yatırdık. Cesurca öldüler."

Claudia konuşurken titremiyordu bile.

"İyi misin?" diye sordu Ezio tereddüt ederek.

"Çok iyiyim," diye cevap verdi Claudia soğukkanlılığını koruyarak. Şu ceset yığınından kurtulmak için yardıma ihtiyacımız var. Yardımcı olmaları için birkaç öğrencini gönderebilir misin? Yeni dostlarımız olan uşakları *palazzo*'da bıraktık. Böylece her kim bizi sorarsa yanlış bilgi edinecek."

"Peki bu ölen muhafızların arasından kaçan oldu mu?"

Claudia'nın yüzünde haşin bir ifade belirdi. İki silahını da henüz indirmemişti. "Biri bile kaçamadı. Cesare hiçbir bilgi edinemeyecek."

Ezio bir an sessiz kaldı. Fıskiyeden akan suyun şırıltısı ve öten sabah kuşlarının sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

"Ne zaman geldiler?"

Claudia hafifçe gülümsedi. "Eğlenceyi kaçırdın."

Ezio da güldü. "Bana ihtiyaç yok ki. Nasıl olsa kız kardeşim silah kullanmayı biliyor."

"Tekrar yapmaya hazırım."

"Gerçek bir Auditore gibi konuşuyorsun. Beni affet."

"Beni deneyip görmeden inanmadın."

"Seni korumak istedim."

"Gördüğün gibi başımın çaresine bakabiliyorum."

"Görüyorum gerçekten."

Claudia elindeki silahları bıraktı ve para kasalarına doğru eliyle işaret etti. "Faizler yeterli mi?"

"Gördüğüm kadarıyla benden çok daha iyi iş çıkartıyorsun. Hayran kaldım doğrusu."

"Güzel!"

Sonra son beş dakikadır yapmak istedikleri şeyi yaptılar: Birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Harika," dedi Maria onlara katılarak. "En sonunda ikinizin de aklının başına geldiğini görmek güzel!"

OTUZ BEŞ

"Ezio!"

Ezio bu tanıdık sesi bu kadar kısa süre sonra tekrar duyacağını ummamıştı. Hatta kötümser yanı onu bir daha duymayı hiç beklemiyordu. Yine de onu şu anki görüşmeye çağırmak üzere Tiber Adası'na bırakılan notu bulduğuna sevinmişti. La Volpe'nin Roma'daki Hırsızlar Loncası'nın karargâhı olan Uyuyan Tilki'ye giderken yol üzerinde bu görüşmeyi gerçekleştirecekti.

Etrafına bakındı ama görünürde kimse yoktu. Sokaklar bomboştu. Hatta etrafta üniformalı Borgia muhafızları bile yoktu, çünkü Ezio çoktan La Volpe'nin adamları tarafından geri alınmış olan bir bölgeye girmişti.

"Leonardo?"

"Bu tarafa!" Ses karanlık bir kapı girişinden geliyordu.

Ezio kapıya doğru yürüdü ve Leonardo onu tutup gölgelerin içine çekti.

"Takip eden oldu mu?"

"Hayır."

"Tanrı'ya şükür. Ecel terleri döktüm."

"Peki seni takip eden mi oldu?"

"Hayır. Arkadaşım *Messer* Salai arkamı kolluyor. Ona güvenim sonsuz."

"Arkadaşın mı?"

"Çok yakınız."

"Dikkatli ol, Leo. Delikanlılar söz konusu olduğunda yufka yürekli davranıyorsun. Bunu senin zayıf noktan olarak görebilirler."

"Yufka yürekli olabilirim ama aptal değilim. Hadi gidelim."

Leonardo sokaktan bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra Ezio'yu tekrar çekip kapı girişinden dışarı çıkardı. Sonra birkaç metre sağdaki bir ara sokağa saptı. Sokak penceresiz binalarla şekilsiz duvarların arasında yaklaşık iki yüz metre boyunca kıvrılıp kendisi dışında üç farklı ara sokağın daha birbiriyle buluştuğu bir kavşak noktasına çıkıyordu. Oraya vardıklarında Leonardo soldaki sokağa saptı ve birkaç metre daha ilerledikten sonra koyu yeşile boyanmış, alçak, dar bir kapıya ulaştı. Kapıyı açtı. İkisi de girişten zorlukla geçebildi. Ancak içeriye girdiklerinde Ezio kendisini büyük, kemerli bir holde buldu. Duvarların tepesine yerleştirilmiş pencerelerden gelen doğal ışık içeriyi aydınlatıyordu. Ezio odaya göz gezdirdi. İçerisi sehpalı masalardan geçilmiyordu. Bu masaların üzerleriyse türlü türlü malzemelerle kaplıydı: şövaleler, hayvan iskeletleri, tozlu kitaplar, tüm haritalar gibi nadir ve değerli haritalar (Assasin Yoldaşlığı'nın Monteriggioni'deki harita koleksiyonu paha biçilmezdi; ancak Borgialar cahilce hareket ederek harita odasını güllelerle yıkmış, bu yüzden o haritaları kendileri de kullanamamıştı), kurşunkalemler, tükenmezkalemler, fırçalar, boyalar, kâğıt yığınları ve duvarlara iğnelenmiş çizimler... Kısacası, Ezio'nun daha önceleri görmüş olduğu, Leonardo'ya ait atölyelerin o tipik, alışıldık ve her ne hikmetse rahatlatıcı dağınıklığı vardı içeride.

"Burası benim kendi yerim," dedi Leonardo gururla. "Castel Sant'Angelo'nun yakınındaki resmi atölyemden mümkün olduğu kadar uzakta bir yer. Benim dışımda kimse gelmez buraya. Ha bir de Salai tabii."

"Seni takip etmiyorlar mı?"

"Bir müddet takip ettiler. Ama işime geldiğinde kendini sevdirmeyi bilen bir insanım sonuçta. Numaramı yuttular. Burayı San Pietro in Vincoli'nin kardinalinden kiraladım. Sır tutmayı bilen biri, ayrıca Borgiaların dostu değil."

"Sonuçta insanın geleceği düşünerek kendini biraz olsun sağlama almaya çalışmasının da bir zararı yoktur, değil mi?"

"Ezio, dostum, gözünden hiçbir şey –ama hiçbir şey– kaçmıyor! Neyse, biz şimdi işimize bakalım. Bu arada sana ikram edecek bir şeyim var mı bilmiyorum. Buralarda bir yerlerde bir şişe şarap olmalı."

"Kalsın, önemli değil. Beni neden çağırttığını söylesen yeter."

Leonardo holün sağ tarafında kalan sehpalı masalardan birine yaklaştı ve altında bir şeyler aradı. Sonra büyükçe, deri kaplı, ahşap bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu.

"İşte," dedi, kutuyu gösterişli bir hareketle açarken.

İç yüzeyinde mor renkli kadife bir astar olan kutu –"Salai'nin fikri, Tanrı onu kutsasın!" diye açıkladı Leonardo– Ezio'nun kayıp Kodeks silahlarına ait tasarımların mükemmel kopyalarını barındırıyordu: Sol kolu korumak için kullanılan kol zırhına, geri çekmeli ufak piştova, çift kademeli süngüye ve zehirli süngüye kadar Kodeks silahlarının hepsi oradaydı.

"En büyük sıkıntıyı kol zırhı yaşattı," diye devam etti Leonardo. "O olağanüstü metalin dengini bulmak çok zor oldu. Ancak silahların orijinallerini kaybettiğin kaza hakkında an-

lattıklarından yola çıkacak olursak o metal zarar görmemiş olabilir. Onu geri alabilirsen?.."

"Zarar görmediyse bile birkaç ton enkazın altında yatıyordur şu an," dedi Ezio. "Denizin dibini boylamış da olabilir." Kol zırhını koluna geçirdi. Orijinalinden daha ağırdı ama işe yarayabilirmiş gibi duruyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Çok kolay," diye cevap verdi Leonardo. "Parayla teşekkür edebilirsin! Ama hepsi bu kadar değil." Tekrar masanın altına girip başka bir kutu çıkardı. Bu kutu ilkinden büyüktü. "Bunlar yeni ve zaman zaman işine yarayabilir."

Kutunun kapağını açtı. İçinden hafif bir arbalet, bir takım kısa arbalet oku, bir takım dart oku ve zırhlı bir deri eldiven çıktı.

"Dart okları zehirli," dedi Leonardo, "bu yüzden çıplak elle uçlarına sakın dokunma. Eğer onları –öhöm– hedefinin üzerinden çıkarabilirsen on-on beş kez daha kullanabilirsin."

"Peki ya eldiven?"

Leonardo gülümsedi. "Onunla epey gurur duyuyorum. Bu eldiven her türlü zemin üzerinde kolaylıkla tırmanmanı sağlayacak. Neredeyse bir kertenkele kadar iyi tırmanacaksın!" Aklına bir şey takılmış gibi duraksadı. "Aslında onu cam yüzeylerde denemedik, ancak *o kadar* düz bir yüzeyle karşılaşır mısın, bilmiyorum." Tekrar durdu. "Arbalet klasik bir arbaletten farksız, ancak çok kısa ve hafif. Onu özel kılansa –beni affet ama– şu an benim çarklı tabanca ve tüfeklerimin gölgesinde kalan o ağır şeyler kadar güçlü olması. Bir de tabii ateşli silahlardan üstün bir yanı var: Hemen hemen hiç ses çıkarmıyor."

"Bunları şu an yanımda götüremem."

Leonardo omuzlarını silkti. "Sorun değil. Biz yollarız. Tiber Adası'na mı yollayalım?"

Ezio düşündü. "Hayır. Rosa in Fiore adında bir *bordello* var; eski sütunlu forumun yakınlarındaki Montium et Biberatice adlı *rione*'de."

"Buluruz."

"Onları orada kız kardeşim Claudia'ya bırakırsın. Alabilir miyim?" Ezio uzanıp bir kâğıt aldı ve üzerine bir şeyler karaladı. "Bunu ona verirsin. Bulması epey zor olduğu için sana genelevin konumunu çizdim. Bu arada paranı en kısa zamanda ulaştıracağım."

"Beş bin duka."

"*Ne kadar*?"

"Bu şeyler ucuz değil..."

Ezio dudaklarını büzüştürdü. "Peki." Notu tekrar aldı ve bir satır daha ekledi. "Geçen günlerde yeni ve... beklenmedik bir para kaynağına ulaştık. Kız kardeşim ödemeni yapar. Ayrıca dinle, Leo, sana güvenmek zorundayım. Kimseye tek bir kelime etmeyeceksin."

"Salai'ye bile mi?"

"Sadece mecbur kalırsan söylersin. Ama genelevin yeri Borgialar tarafından öğrenilirse Salai'yi de seni de öldürürüm, dostum."

Leonardo gülümsedi. "Çok zor zamanlardan geçiyoruz, biliyorum, dostum, ama ben seni *daha önce* ne zaman –ne zaman– hayal kırıklığına uğrattım ki?"

Duyduklarından hoşnut olan Ezio arkadaşının yanından ayrıldı ve Uyuyan Tilki'ye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Geç kalıyordu ama Leonardo ile olan görüşmesi buna fazlasıyla değerdi.

Avlunun içinden geçerken işlerin hâlâ gayet iyi gittiğini görmek onu mutlu etti. UFFIZI yazılı kapının her iki yanın-

da nöbet tutan hırsızlara tam kendini tanıtacaktı ki bir anda La Volpe kendiliğinden ortaya çıkıverdi. Adam bu konuda gerçekten iyiydi.

"*Buon giorno*, Ezio!"

"*Ciao*, Gilberto!"

"Geldiğine sevindim. Ne istiyorsun bakalım?"

"Baş başa kalacağımız bir yere geçelim."

"*Uffizi*'de mi?"

"Burada kalalım. Söyleyeceğim şeyi senden başkası duymamalı."

"Güzel, çünkü benim de sana söyleyecek bir şeyim var. Sadece ikimizin arasında kalması gereken bir şey... şimdilik."

Kumar oynayanlardan ve içki içenlerden uzakta kalacak şekilde, hanın içinde onlar dışında kimsenin olmadığı bir barda bir masaya oturdular.

"Lucrezia'nın sevgilisi Pietro'yu ziyaret etmenin zamanı geldi," dedi Ezio.

"Güzel. Onu aramak için etrafa adam saldım bile."

"*Molto bene*, ama faal bir oyuncuyu bulmak o kadar zor olmasa gerek. Üstelik bu adam bayağı ünlü."

La Volpe kafasını iki yana salladı. "Kendine özel koruma tutacak ünlü bir adam, evet. Ayrıca Cesare'den korktuğu için saklanmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Mantıklı. O zaman elinizden geleni yapın. Peki senin söyleyeceğin şey ne?"

La Volpe bir an kendisiyle mücadele ettikten sonra "Hassas bir konu..." dedi. "Şey, Ezio, nasıl söylesem..."

"Söylesene!"

"Birisi Rodrigo'yu Castel Sant'Angelo'dan uzak durması için uyarmış."

"Ve sen de bu *birisinin*... Machiavelli olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

La Volpe sessiz kaldı.

"Delilin var mı?" diye üsteledi Ezio.

"Hayır, ama..."

"Machiavelli'nin seni içten içe yiyip bitirdiğini biliyorum ama dinle, Gilberto, sırf şüphelendiğimiz için bölünemeyiz."

O anda kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve yaralı bir hırsızın içeri girmesiyle konuşmaları bölündü. Adam sendeleye sendeleye onlara doğru yürüdü. "Kötü haber!" diye bağırdı. "Borgialar casuslarımızın yerlerini öğrenmiş!"

"Kimden öğrenmişler?" diye öfkeyle sordu La Volpe, ayağa kalkarak.

"Maestro Machiavelli bugün oyuncu Pietro'yu arama çalışmalarımızın nasıl gittiğini sormuştu."

La Volpe yumruğunu sıktı. "Ezio?" dedi sessizce.

"Dört adamımızı gözaltına aldılar," dedi hırsız. "Ben şans eseri kaçtım!"

"Nerede?"

"Buraya uzak değil... Santa Maria del Orto yakınlarında."

"Haydi!" diye seslendi La Volpe, Ezio'ya.

Birkaç dakika içinde La Volpe ikisi için at hazırlattı ve iki Assasin atlarını Uyuyan Tilki'nin ahırından yıldırım hızıyla dışarı sürdü.

"Machiavelli'nin hainlik yaptığına hâlâ inanmıyorum," diye ısrar etti Ezio atlarını sürerlerken.

"Sırf şüphelerimizi yatıştırmak için bir süre elini ayağını çekti," diye karşılık verdi La Volpe. "Ama şu olanlara bir baksana: ilk önce Monteriggioni'deki saldırı, sonra Castel Sant'Angelo'da çevrilen işler ve şimdi de bu! Bunların hepsinin arkasında o var!"

"Hiç durma! Dörtnala devam et! Belki hâlâ onları kurtaracak zamanımız vardır."

Dar sokaklardan geçerken atlarını paldır küldür, dörtnala sürdüler. Büyük bir hızla ilerlerken insanları yaralamaktan ve pazar tezgâhlarını devirip yıkmaktan kaçınmaya çalıştıkları için ara sıra atlarını dizginleyip tekrar ileri atıldılar. Şehir sakinleri ve tavuklar önlerinde sağa sola kaçıştı. Ancak Borgia muhafızları baltalı kargılarını kaldırıp yollarını kesmeye kalkıştıklarında adamların üzerinden atlarla geçip gittiler.

Yedi dakika sonra yaralı hırsızın belirttiği yere vardıklarında karadut ve altın sarısı renklerinde üniforma giymiş muhafızları, yakaladıkları dört hırsızı üstü kapalı bir at arabasına bindirmeye hazırlanırken gördüler. Adamlar esirlerine kılıçlarının topuzlarıyla vuruyor ve bunu yaparken hırsızlara hakaretler yağdırıyordu. Bir anda Ezio ve La Volpe intikam almaya çalışan Erinyeler gibi muhafızların üzerine atıldı.

Kılıçlarını çekip atlarını başarılı manevralarla muhafızların arasında sürdüler. Adamları esirlerin yanından uzaklaştırıp kilisenin önündeki meydana doğru dağıttılar. Kılıcını sağ elinde sıkıca tutan La Volpe sol elini atının dizginlerinden çekti, bacaklarıyla atın gövdesini sıkıca kavrayıp hayvanı at arabasına doğru çevirdi ve arabacının elindeki kırbacı alıp arabaya bağlı atların böğürlerine sertçe vurdu. Atlar şahlanıp kişnedi ve sonra çılgınca koşmaya başladı. Arabacı onlara hâkim olmaya çalıştı ama nafileydi. Kırbacı kenara fırlatırken düşecek gibi olan La Volpe atının dizginlerini tekrar eline alıp Ezio'nun yanına gitmek üzere hayvanı ters döndürdü. Ezio'nun etrafı beş muhafız tarafından sarılmıştı ve adamlar baltalı kargılarıyla atının göğsüne ve baş kısmına saldırıyorlardı. Adamları kılıcıyla sağa sola savuran La Volpe Ezio'ya zaman kazandırıp tuzaktan kurtulmasını ve en yakındaki

muhafızın karnını yarmasını sağladı. Ezio atını dar açıyla arkaya çevirdikten sonra kılıcıyla tekrar sert bir hamle yapıp başka bir muhafızın kafasını gövdesinden ayırdı. Bu arada, La Volpe de muhafızların sonuncusunu etkisiz hale getirmişti, geri kalanı ya yerde yaralı yatıyordu ya da kaçmıştı.

"Koşun, sizi hınzırlar," diye bağırdı La Volpe kendi adamlarına. "Üsse geri dönün! Hemen! Biz arkanızdan geleceğiz!"

Dört hırsız toparlandı ve dövüşü izlemek için toplanan küçük kalabalığı yarıp geçtikten sonra anayolda hızla ilerleyerek meydanın dışına çıktı. Ezio ve La Volpe de arkalarından atlarını sürdü. Onları kollayıp tek parça halinde geri dönmelerini sağlayacaklardı.

Uyuyan Tilki'ye gizli bir yan girişten geçip girdiler. Çok geçmeden hepsi şu an üzerinde "Kapalı" işareti olan barda toplandı. La Volpe adamlarına bira söyledi ancak içkilerin gelmesini beklemeden soruşturmasına başladı.

"Neler bulabildiniz?"

"Patron, bu akşam o oyuncuyu öldürmeye çalışacaklar. Plan yapmışlar. Cesare bu işi kendi 'kasabına' yaptıracak."

"Kim o?" diye sordu Ezio.

"Sen gördün onu," diye karşılık verdi La Volpe. "Micheletto Corella. Öyle bir yüzü kimse kolay kolay unutmaz."

Gerçekten de Ezio'nun aklı hemen önce Monteriggioni'de Cesare'nin sağında, sonra da Castel Sant'Angelo'nun ahırında gördüğü o adama gitti. Yaşının gerektirdiğinden çok daha yaşlı görünen, acımasız ve yıpranmış bir yüzü vardı bu adamın. Ayrıca ağzının kenarında, yüzüne kalıcı, küçümseyici bir tebessüm ifadesi veren çirkin yara izleri de mevcuttu. Micheletto Corella. Asıl adıyla *Miguel de* Corella. Corella... O kadar iyi şarapların çıktığı bu Navarre bölgesinden nasıl oluyordu da bunun gibi bir cellat ve katil de çıkabiliyordu?

"Bir insanı yüz elli farklı şekilde öldürebilir," dedi La Volpe. "Ancak tercih ettiği yöntem boğmaktır." Bir an durdu. "Kesinlikle Roma'daki en başarılı katil. Onun elinden kimse kurtulamaz."

"Umarım bu gece ilk kez birisi kurtulur," dedi Ezio.

"Bu gece nerede? Biliyor musunuz?" diye sordu La Volpe hırsızlara.

"Pietro bu gece dini bir oyunda rol alıyor. Bir süredir gizli bir yerde prova yapıyor."

"Korkmuş olmalı. Başka?"

"İsa'yı oynayacak." Diğer hırsızlardan biri buna kıs kıs gülünce, La Volpe adama ters ters baktı. "Çarmıha gerilecek," diye devam etti konuşmakta olan adam. "Micheletto bir mızrakla ona yaklaşıp yan tarafından saldıracak. Yalnız bu gerçek bir saldırı olacak."

"Pietro'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

Hırsız kafasını salladı. "Bilmiyorum. Öğrenemedik. Ancak Micheletto'nun İmparator Trajan'a ait eski hamamın orada bekleyeceğini biliyoruz."

"Terme di Traiano mu?"

"Evet. Planın şöyle olduğunu düşünüyoruz: Micheletto kendi adamlarına oyunun kostümlerini giydirecek ve sonra cinayete kaza süsü verecek."

"Peki oyun nerede sahnelenecek?"

"Bilmiyoruz. Ancak Micheletto'nun adamlarının toplanmasını bekleyeceği yerden uzakta olamaz."

"Oraya gidip onu takip edeceğim," dedi Ezio. "O beni Lucrezia'nin sevgilisine götürür."

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu La Volpe adamlarına.

Adamlar kafalarını salladı. Sonra içeri bir hizmetli girdi.

Üzerinde bira, ekmek ve salam olan bir tepsi taşıyordu. Hırsızlar minnetle tepsiye yumuldular. La Volpe, Ezio'yu bir kenara çekti.

"Ezio, kusura bakma ama Machiavelli'nin bize ihanet ettiğinden eminim." Elini kaldırdı. "Ne söylersen söyle beni aksini düşünmeye ikna etmeyecek. Biliyorum ikimiz de bu gerçeği inkâr etmek istiyoruz ama gerçek artık ortada. Fikrimi soracak olursan harekete geçip... gerekeni yapmalıyız." Durdu. "Sen yapmazsan, ben yapacağım."

"Anladım."

"Ayrıca bir şey daha var, Ezio. Ne kadar sadık olduğum malum, ama adamlarımın sağlığını da düşünmem lazım. Bu mesele çözülene kadar onları artık hiçbir riske *–gereksiz yere* hiçbir riske– sokmayacağım."

"Senin de önceliklerin var Giberto, benim de."

Ezio akşamki göreve hazırlanmak üzere oradan ayrıldı. La Volpe'den bir at ödünç alarak dosdoğru Rosa in Fiore'ye gitti. Orada onu Claudia karşıladı.

"Bir siparişin geldi," dedi Claudia.

"Ne çabuk?"

"İki adam geldi, ikisi de epey zarifti. Biri bayağı gençti ve biraz kurnaz görünüyordu ancak sevimli bir yakışıklılığı vardı. Diğeriyse elli yaşında falandı – her halükârda senden birkaç yaş büyüktü işte. Onu elbette hatırladım –eski arkadaşın Leonardo– ancak bayağı resmi bir tavrı vardı. Bana bu notu verdi. Ben de ona ödeme yaptım."

"Çabuk getirmiş."

Claudia gülümsedi. "*Ekspres* teslimatın seni memnun edeceğini düşündüğünü söyledi."

Ezio da bunu duyunca gülümsedi. Bu akşamki çeteyi – Micheletto'nun adamlarının son derece eğitimli olacağını

düşünüyordu– eski dostlarıyla, yani Kodeks silahlarıyla donanmış halde karşılamak hoş olacaktı. Ancak desteğe de ihtiyacı vardı ve La Volpe'nin tavrına bakılacak olursa, onun hırsızlarından birkaçını ödünç alması artık pek mümkün gözükmüyordu.

Hemen yeni öğrencilerinden oluşan kendi milis güçleri geldi aklına. Birkaçının becerisini sınamanın vakti gelmişti artık.

OTUZ ALTI

Ezio bilmiyordu ama *Messer* Corella'nın akşamki ana etkinlikten önce patronu için tamamlaması gereken ufak bir işi daha vardı. Ama vakit henüz çok erkendi.

Tiber Nehri'nin kıyısındaki terk edilmiş bir iskelede sessizce duruyordu. Demirlenmiş birkaç mavna ve iki gemi nehrin akıntısıyla hafif hafif hareket etmekteydi. Gemilerin salınmış kirli yelkenleri esen rüzgârla yavaş yavaş dalgalanıyordu. Gözleri bağlı bir adamı yarı sürükler yarı taşır halde aralarında getiren, üniformalarında Cesare'nin işaretleri olan birkaç muhafız gemilere doğru yaklaşmaktaydı. Adamların başındaysa Cesare'nin kendisi vardı.

Micheletto hiç şaşırmadan adamın Francesco Troche olduğunu tanıdı.

"Lütfen," diye sızlanıyordu Francesco. "Yanlış bir şey yapmadım ben."

"Francesco, canım arkadaşım," dedi Cesare. "Gerçekler ortada: Kardeşine Romagna'daki planlarımdan bahsetmişsin. O da Venedik büyükelçisiyle irtibata geçmiş. Bu işlediğin suçu silmenin imkânı yok."

"Bir yanlışlık oldu. Ben hâlâ sizin hizmetkârınızın, sizin müttefikinizim."

"Yaptıklarını göz ardı edip salt dostluğa güvenmemi mi talep ediyorsun?"

"Ben... ben rica ediyorum. Talep etmiyorum."

"Sevgili Francesco, İtalya'yı birleştirebilmem için tüm kurumları kendi kontrolüm altına almam lazım. Hangi yüce örgüte hizmet ettiğimizi biliyorsun: Tapınakçı Tarikatı'na hizmet ediyoruz ve şu an bu tarikatın başı benim."

"Ben babanızın..."

"Ayrıca Kilise hizaya gelmezse," diye sert bir edayla devam etti Cesare, "onu tamamen ortadan kaldıracağım."

"Ama benim Papa için değil, aslında sizin için çalıştığımı biliyorsunuz."

"Aa, biliyor muyum acaba, Troche? Şu an bundan kayıtsız şartsız emin olmanın tek bir yolu var."

"Eminim beni öldürmek gibi bir niyetiniz yoktur. En sadık dostunuzu öldürür müsünüz hiç?"

Cesare gülümsedi. "Tabii ki hayır."

Parmaklarını şaklattı. Micheletto, Francesco'nun arkasından sessizce yaklaştı.

"Beni... beni serbest mi bırakıyorsunuz?" Troche'nin sesinde rahatlamanın verdiği büyük bir sevinç vardı. "Teşekkür ederim, Cesare. Size yürekten teşekkür ediyorum. Pişman olmaya..."

Fakat adamın sözleri yarıda kesildi, çünkü öne eğilen Micheletto ellerine doladığı ince bir sicimi Francesco'nun boynuna geçirip sertçe sıkmaya başlamıştı. Cesare bir müddet seyretti ama Francesco daha tam olarak ölmeden muhafızların komutanına dönüp "Oyun için gerekli olan kostümleri hazırladınız mı?" diye sordu.

"Evet, efendim!"

"O zaman Michelletto işini bitirince onları getirip kendisine teslim edin."

"Emredersiniz, efendim!"

"Lucrezia sadece ve sadece bana ait! Onun benim için bu kadar önemli olduğunu düşünmüyordum, ama Urbino'dayken Lucrezia'nın adamlarının birinden o sefil oyuncu bozuntusunun onu taciz ettiğini, onu öpüp kokladığını duyunca hemen geri döndüm! Anlar mısın böyle bir tutkudan, komutan?"

"Evet, efendim!"

"Sen aptalsın yahu. İşin bitti mi, Micheletto?"

"*Messere*, adam öldü."

"Öyleyse ayağına taş bağlayıp Tiber'e at."

"Emrin olur, Cesare."

Komutanın verdiği emirle adamlarından dördü iki büyük hasır sepeti getirmek üzere hemen koşmuştu. Şimdiyse bu dört muhafız hasır sepetleri aralarında taşıyarak geri dönüyordu.

"Adamlarının kostümleri hazır. Bu işin en ufak bir sorun çıkmadan halledilmesini istiyorum, o yüzden iki kat önlem al."

"Elbette, *Messere*."

Cesare, Micheletto'yu gerekli hazırlıkları yapması için yalnız bırakıp oradan ağır adımlarla uzaklaştı. Micheletto'ysa muhafızlara kendisini takip etmeleri için işaret ettikten sonra Trajan Hamamı'na gitmek üzere yola koyuldu.

Ezio ve öğrenci grubu oraya çoktan varmış, yıkık bir revakın altında saklanıyorlardı. Ezio şimdiden orada toplanmış olan birkaç siyahlı adam görmüştü. Micheletto belirdiğinde onları dikkatle izledi. Muhafızlar kostüm sepetlerini yere bırakıp Micheletto onlara oradan ayrılmaları için bir el işareti yaptı. Karanlık iyice çökmüştü. Ezio hazırlanmaları için

adamlarına başıyla işaret etti. Sol koluna kol zırhını, sağ kolunaysa zehirli süngüyü geçirmişti.

Micheletto'nun adamları sıraya girdi. Tek tek liderlerinin yanına gelip kostümlerini aldılar: Bunlar İsa'nın zamanında yaşamış Romalı lejyonerlerin üniformalarının aynısıydı. Ezio, Micheletto'nun bir *centurion*, yani komutan kostümü giydiğini gördü.

Adamlar kostümlerini giymek için birer birer uzaklaşırken Ezio hazırda bekledi. Sessizce, Leonardo'nun onun için yeniden tasarladığı gizli zehirli süngüyü yuvasından çıkardı. Başlarına gelecekten habersiz olan adamlar, tek bir fısıltı dahi çıkaramadan zehirle etkisiz hale geldi. Sonra Ezio'nun öğrencileri kostümleri kendi üzerlerine geçirip Micheletto'nun adamlarının cesetlerini görülmeyecek bir yere çektiler.

Kendi işine dalmış olan Micheletto işi bittiğinde o anda kumandanlık ettiği adamların kendi adamları olmadığının farkında değildi. Onları Colosseum'a doğru götürürken Ezio da grubu yakın mesafeden takip ediyordu.

İmparator Titus zamanından beri gladyatörlerin birbirleriyle ölümüne çarpıştığı, *bestiarii*'nin on binlerce vahşi hayvanı öldürdüğü ve Hıristiyanların aslanların önüne atıldığı Antik Roma'dan kalma amfi tiyatronun yıkıntıları arasına bir sahne kurulmuştu. Karanlık bir yerdi, ancak sahneyi aydınlatan yüzlerce meşale karanlığı biraz olsun dağıtıyordu. Ahşap bir tribünün basamakları üzerine sıralanmış olan seyirciler, tüm dikkatlerini İsa'nın Çilesi konulu bir oyuna vermişti.

"Pietro Benintendi'yi arıyorum," dedi Micheletto kapı görevlisine, bir izin belgesi göstererek.

"Sahnede oynuyor, *signore*," diye cevap verdi kapı görevlisi. "Ama adamlarımdan biri, sizi onu bekleyebileceğiniz bir yere götürür."

Micheletto silah arkadaşlarına döndü. "Unutmayın," dedi onlara. "Omzunda beyaz yıldız olan bu siyah cüppeyi giyeceğim. Arkamı kollayın ve sıranızı bekleyin. Pontius Pilatus'un *centurion*'a vurma emri verdiği anda harekete geçeceksiniz."

Pietro'ya ondan önce ulaşmalıyım, diye düşündü Ezio. Adamlar liderlerinin peşinden Colosseum'a girerken grubun arkasından ayrılmadı.

Sahneye üç çarmıh dikilmişti. Ezio kendi öğrencilerinin Micheletto'nun emirlerine göre etrafa dağılmalarını ve Micheletto'nun hemen sahnenin yan tarafında yerini almasını izledi.

Oyun düğüm bölümüne yaklaşıyordu:

"Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye seslendi Pietro çarmıhın üzerinden.

"Dinleyin," dedi Ferisileri oynayan aktörlerden biri. "Eliyah'a onu kurtarması için nasıl da yalvarıyor!"

Üzerinde Romalı lejyoner kıyafeti olan biri sirkeye bir sünger batırıp mızrağının ucuna geçirdi. "Bekle de Eliyah buraya gelmeye cesaret edecek mi etmeyecek mi gör bakalım."

"Çok susadım; çok susadım," diye bağırdı Pietro.

Asker süngeri Pietro'nun dudaklarına götürdü.

"Daha fazla içmeyeceksin," dedi başka bir Ferisi.

Pietro başını kaldırdı. "Aziz, kudretli Tanrım," diye duyguyla konuşmaya başladı. "Senin buyruğuna uymaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ruhumu sana teslim ediyorum. Yüce Tanrım, onu senin ellerine bırakıyorum." Pietro derin bir iç çekti. "*Consummatum est!*"

Başını düşürdü. İsa "ölmüştü".

Sırası geldiğinde Micheletto ağır adımlarla sahneye çıktı. *Centurion* kostümü, geriye attığı siyah cüppesinin altında par-

lıyordu. Oyunu izleyen Ezio *centurion*'u canlandırması gereken asıl aktöre ne olduğunu merak ediyordu. Ancak adamın Micheletto'nun kurbanlarının çoğunun başına gelen benzer sonla karşılaşmış olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Efendiler, size söylüyorum," diye cesurca repliklerini söylemeye başladı Micheletto, "bu gerçekten de Tanrı'nın, Yüce Babamızın oğluydu. Öyle olması gerektiğini biliyorum. Yakarışından onun peygamberliğe erişmiş olduğunu ve içinde ilahi bir gücün tezahür ettiğini biliyorum!"

"*Centurion*," dedi Caiaphas'ı canlandıran oyuncu, "Tanrı nasıl akıl veriyorsa bana, ahmaklık o kadar zarar vermiş sana. Anlamıyorsun! Onun kalbinden kan aktığını görünce bakalım ne diyeceksin. Longinus! Al şu mızrağı eline!"

Caiaphas, Romalı lejyoner Longinus'u canlandıran oyuncuya ahşap bir mızrak uzattı. Longinus gür, uzun saçları olan cüsseli bir adamdı. *Belli ki seyircilerin en sevdiği oyunculardan biri ve şüphesiz*, diye düşündü Ezio, *Pietro'nun amansız bir rakibi.*

"Bu mızrağı al ve sözlerime iyice kulak ver," diye ekledi Ferisilerden biri, dedikleri iyice anlaşılsın diye. "Nasıralı İsa'nın yan tarafını bununla deş ki gerçekten öldüğünü bilelim."

"Bana söylediğinizi yapacağım," diye yüksek sesle karşılık verdi Longinus, sahnenin önüne gelerek. "Ancak bunun vebali sizin boynunuza. Sonuç ne olursa olsun benim bir sorumluluğum yok."

Sonra büyük bir gösterişle İsa'nın yan tarafına mızrağı sapladı. Pietro'nun peştamalının içinde duran gizli bir keseden kan ve su akarken Longinus o uzun tiradına başladı. Pietro onu kıskanç bakışlarla seyrederken Ezio "ölü" İsa'nın gözlerindeki boncuk boncuk parıltıyı görebiliyordu.

"Göklerin Yüce Hâkimi... Seni burada görüyorum. El-

lerime ve mızrağıma izin ver de su yağsın. Gözlerim de yıkansın. Yıkansın ki seni daha iyi görebileyim!" Longinus dramatik bir tavırla duraksadı. "Heyhat, yazıklar olsun bana! Bu yaptığım şey de ne böyle? Doğrusu ben bir adam öldürdüm galiba, ancak nasıl bir adam, bilmiyorum. Göklerin Yüce Hâkimi... Senden merhamet diliyorum; çünkü elime yön veren ruhum değil, bedenimdi." Alkış almak için bir kez daha durduktan sonra devam etti: "Yüce İsa, Sen'in hakkında çok şey duydum. Senin o merhametinle hastaları da, körleri de iyileştirdiğini işittim. O yüce namına şükürler olsun! Bugün de beni körlüğümden kurtardın... ruh körlüğümden. Bundan böyle, Yüce İsa, senin taraftarın olacağım. Ve sen üç gün sonra yeniden doğup hepimize hükmedecek, hepimizi yargılayacaksın!"

Ardından, halihazırda yaptırmış olduğu kendi mezarını İsa'nın bedeninin konması için bağışlayan Aramatyalı Yusuf rolündeki oyuncu konuşmaya başladı: "Ah Yüce Tanrım, burada çarmıhtan sallanır halde, ölü gördüğüm şu adamı –zerre kadar kötülük yapmamış birini– katletmelerine nasıl oldu da izin verdin? Çünkü o kesinlikle Tanrı'nın oğludur. Dolayısıyla, adıma yapılan mezarda yatacaktır!"

Yusuf'un Sanhedrin'den iş arkadaşı ve bir İsa taraftarı olan Nicodemus da konuşmaya katıldı: "*Ser* Yusuf, ben kendimden eminim: Bu, Tanrı'nın yüce oğludur. Pontius Pilatus'tan onun bedenini isteyelim. O, asilce gömülecektir. onu aşağı indirirken size itinayla yardım edeceğim."

Bunun üzerine Yusuf, Pilatus'u oynayan oyuncuya döndü ve tekrar konuştu: "*Ser* Pilatus, sizden bana bir lütufta bulunmanızı isteyeceğim. İzin verin de bugün ölen bu peygamberin bedenini ben koruyayım."

Bu esnada Micheletto ortadaki çarmıha yok yakın bir ko-

num alırken, Ezio da hızla sahne arkasına geçmişti. Orada çabucak bir kostüm sepetinin içini karıştırdı ve bulduğu bir haham cüppesini üzerine geçirdi. Sahneye çıkması gerekecekti. Hemen sol taraftan sahneye girip hiç kimse fark etmeden ve bir an bile duraksamadan Micheletto'ya ağır adımlarla arkadan yaklaşmayı başardı.

"Yusuf, eğer *centurion* da Nasıralı İsa'nın gerçekten öldüğünü onaylarsa, bu nezaret görevini senden esirgemem." Pilatus, Micheletto'ya dönüp tekrar konuştu: "*Centurion*! İsa öldü mü?"

"Evet, *Ser* Vali," dedi Micheletto düz bir sesle. Ezio adamın cüppesinin altından bir kama çıkardığını gördü. Kendisi de daha önce zehri biten zehirli süngüsünü onu hiç yarı yolda bırakmayan gizli süngüsüyle değiştirmişti. Yuvasından çıkardığı süngüyle Micheletto'nun böğrünü deşti ve onu dik tutarak geldiği yönden sahnenin dışına taşıdı. Sahne arkasına geçtiğinde adamı sırtüstü yere yatırdı.

Micheletto parlayan gözlerle ona sabit bir bakış attı. "Hah!" dedi. "Pietro'yu kurtaramazsın. Süngerdeki sirke zehirliydi. Cesare'ye söz verdiğim gibi çifte önlem aldım." Nefes almaya çalıştı. "İşimi bitirsen iyi olur."

"Buraya seni öldürmek için gelmedim; efendinin yükselmesine yardımcı olduğun gibi onunla birlikte yok olacaksın. Bunun için bana ihtiyacın yok, kendi sonunu kendin getireceksin! Yaşarsan, bir köpek her zaman efendisine geri döneceğinden beni asıl hedefime götüreceksin."

Ezio'nun daha fazla konuşmaya vakti yoktu. Pietro'yu kurtarması gerekiyordu.

Sahneye hızla geri döndüğünde bir kargaşayla karşılaştı. Pietro çarmıhın üstünde kıvranıp kusuyordu. Yüzünün rengi soyulmuş bir bademin rengine dönmüştü. Seyirciler ise galeyana gelerek ayaklanmıştı.

"Neler oluyor? Sorun ne?" diye bağırdı Longinus, diğer oyuncular dağılırken.

"Onu aşağı indirin!" diye bağırdı Ezio yeni Yoldaşlık üyelerine. Bazısı kusursuzca nişan alıp fırlattıkları hançerlerle Pietro'yu çarmıha bağlayan sicimleri kesti, diğerleri de onu tutup yakalamak için ayakta bekledi. Yalnız yine içlerinden bazıları, nereden çıkıp geldikleri belli olmayan ve şu anda sahneye akın eden Borgia muhafızlarını geri püskürtmeye çalışıyordu.

"Senaryoda bu yoktu," diye hırıldayarak konuştu Pietro, yeni Assasinlerin kollarına düşerken.

"O ölecek mi?" diye sordu Longinus bir umutla. Zorlu bir mesleği icra ederken rakiplerden birinin eksilmesi her zaman iyiydi.

"Muhafızları yanınıza yaklaştırmayın!" diye bağırdı Ezio, öğrencilerini sahneden indirip Pietro'yu kendi kollarında taşıyarak Colosseum'un ortasındaki sığ bir su birikintisini aşarken. Bu sırada birikintiden su içmekte olan onlarca güvercin ürküp havalanmıştı. Batmakta olan güneşten gelen son ışık huzmesi Ezio ve Pietro'yu solgun, kırmızı bir ışığa buluyordu.

Ezio öğrencilerini iyi eğitmişti. Arkadan gelenler Borgia muhafızlarını başarıyla etkisiz hale getirip püskürtürken diğerleri Colosseum'dan çıkıp yapının kuzeyine doğru uzayan sokaklara dalmayı başarmıştı. Ezio tanıdığı bir doktorun evine doğru yol aldı. Oraya vardığında kapıyı yumrukladı. Doktor onları isteksiz bir tavırla içeri aldıktan sonra Pietro muayene odasında hasır bir örtüyle kaplı bir masaya yatırıldı. Muayene odasının kirişlerinden odaya keskin bir koku yayan, türlü türlü, kurutulmuş baharat demetleri sarkıyordu. Raflardaysa içlerinde tanımlanamayan ya da kelimelerle an-

tanılamayacak kadar çirkin nesneler, hayvanlar ya da hayvan parçaları yüzen, bulanık bir sıvıyla dolu şişeler vardı.

Ezio dışarıdaki adamlarına etrafı kollamaları için emir verdi. Oradan geçen bir insan, beş-on Romalı asker görse acaba ne düşünürdü? Muhtemelen hayalet gördüğünü düşünüp kaçarak uzaklaşırdı. Ezio'nun kendisiyse ilk fırsatta üzerindeki Ferrol kıyafetinden kurtulmuştu.

"Sen kimsin?" diye mırıldandı Pietro. Ezio oyuncunun dudaklarının morarmış olduğunu görünce endişelendi.

"Kurtarıcın," diye karşılık verdi Ezio. Sonra da doktora dönüp "Zehirlendi, *Dottor* Brunelleschi," dedi.

Doktor gözlerine ışık tutup oyuncuyu hızla muayene etti. "Yüzünün soluk olmasına bakacak olursak *canterella* kullanılmış gibi. Sevgili efendilerimiz, yani Borgialar bu zehri tercih etmekteler." Sonra da Pietro'ya bakıp "Kımıldamadan yat," dedi.

"Üşüyorum," dedi Pietro.

"Kımıldamadan yat! Kusmuş mu?" diye sordu Brunelleschi, Ezio'ya.

"Evet."

"Güzel." Oradan oraya koşturmaya başlayan doktor farklı farklı renklerdeki cam şişelerden birkaç değişik sıvıyı el çabukluğuyla karıştırdı ve sonra oluşan karışımı küçük bir ilaç şişesine boşalttı. Ardından Pietro'nun kafasını yukarıda tutmak için alttan destekleyip şişeyi ona verdi.

"İç bunu."

"Acele et," dedi Ezio telaşla.

"Ona biraz zaman ver."

Ezio sabırsızca seyretmeye koyuldu. Derken, ona saatler geçmiş gibi gelen bir sürenin sonunda oyuncu yattığı yerde doğruldu.

"Sanırım biraz daha iyiyim," dedi.

"*Miracolo!*" dedi Ezio oh çekerek.

"O kadar da değil," dedi doktor. "Fazla zehir almamış demek ki. Ayrıca benim de maaleset *cantarella* kurbanları konusunda epey bir deneyimim var, bu sayede epey etkili bir panzehir geliştirmeyi başardım. Şimdi," diye devam etti sağgörülü bir şekilde, "birkaç sülük tatbik edeceğim. Bu senin tamamen iyileşmeni sağlayacak. Burada dinlenebilirsin, evlat. Çok geçmeden turp gibi olacaksın." Etrafta biraz daha gezindikten sonra içi siyah, hareket eden yaratıklarla dolu bir cam kavanoz getirdi. Sonra da kavanozun içinden kepçeyle bir avuç dolusu sülük çıkardı.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Pietro, Ezio'ya. "Ben..."

"Aslında bir şekilde teşekkür *edebilirsin*," diye hızla karşılık verdi Ezio. "Castel Sant'Angelo'da Lucrezia'yla kaçamak yapıp buluştuğunuz yerin küçük kapısının anahtarı... Onu bana ver. Hemen!"

Pietro'nun yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Ben basit bir oyuncuyum sadece, talihsiz bir olayın kurbanıyım... Ben..."

"Dinle, Pietro! Cesare, Lucrezia'yla olan ilişkini biliyor."

Şimdi Pietro'nun yüzündeki endişenin yerini korku aldı. "Aman Tanrım!"

"Ama sana yardımcı olabilirim. Şayet anahtarı verirsen..."

Pietro bir şey demeden elini peştamalının içine götürdü ve anahtarı çıkarıp verdi. "Hep yanımda taşırım," dedi.

"Akıllıca davrandın," dedi Ezio anahtarı cebine koyarken. Anahtara sahip olmak onu rahatlatmıştı, çünkü artık ne zaman ihtiyacı olursa Castel'e sorunsuzca girebilecekti. "Adamlarımı kıyafetlerini getirip seni güvenli bir yere götürecekler.

İçlerinden birkaçına sana göz kulak olmalarını söyleyeceğim. Bir müddet ortalıkta görünme."

"Ama... izleyicilerim!" diye sızlandı oyuncu.

"Sen tekrar başını dışarı çıkarana kadar Longinus'la idare ederler artık," diye karşılık veren Ezio gülümsedi. "Endişelenmene gerek yok. O adam senin tırnağın bile olamaz."

"Ya, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Şüphesiz."

"Ah!" dedi Pietro, ilk sülük derisinde ilerlerken.

Ezio göz açıp kapayınca kadar dışarı çıkmıştı. Adamlarına gereken emirleri verdikten sonra "Bu kostümlerden de bir an önce kurtulun," diye ekledi. "Trajan Hamamı buraya uzak değil. Şansınız varsa günlük kıyafetlerinizi bıraktığınız yerde bulursunuz."

Oradan tek başına ayrıldı, ama çok gitmemişti ki gölgelerin içinde sinsice gizlenen birini fark etti. Adam Ezio'nun ona baktığını görür görmez tabanları yağlayıp kaçtı. Ancak Ezio, Monteriggioni baskınında kaleden ayrılmayıp orada kalmakta ısrarcı olan hırsızı, Paganino'yu tanımıştı.

"Hey!" diye bağırdı, adamın peşine düşerek. "*Un momento!*"

Hırsız bu sokakları kesinlikle çok iyi biliyordu. Sokaklara dalıp çıkarken o kadar kıvrak hareket ediyordu ki Ezio kovalama esnasında onu neredeyse kaybedecekti. Hatta birkaç kez adamın nerede olduğunu anlayabilmek için sokaklara göz gezdirmek üzere çatılara çıktı. Bunu yaparken de Leonardo'nun vermiş olduğu sihirli eldivenin bu gibi zamanlarda şaşırtıcı bir şekilde işe yaradığını gördü.

Kovalamacanın sonunda nihayet avının önüne geçip kaçış yolunu kapatmayı başardı. Bunun üzerine hırsız hemen hançerine uzandı: Çirkin görünümlü bir *cinquedea* hançeriy-

di bu. Ancak Ezio bir anda adamın bileğini kıvırdı ve hançer zararsızca, tangır tungur yere düştü.

"Neden kaçtın?" diye sordu Ezio, adamı kollarından tutup hareket etmesini engellerken. Sonra adamın kemerindeki deri keseden bir mektubun ucunun çıktığını gördü. Üzerindeki mührü nerede görse tanırdı: Papa IV. Alexander'ın –Rodrigo'nun– İspanyol'un mührüydü bu!

Kafasındaki birtakım şüpheler yerli yerine otururken Ezio uzun bir nefes koyuverdi. Paganino uzun zaman önce Antonio de Magianis'in Venedik'teki Hırsızlar Loncası'na bağlı çalışmıştı. Borgialar onu taraf değiştirmeye ikna edecek kadar çok para teklif etmiş olmalıydı. Dolayısıyla adam da La Volpe'nin buradaki örgütünün içine sızmıştı: Borgialar onca zamandır Assasinlerin içinde bir köstebek gezdiriyordu demek!

Hain bu adamdı işte! Machiavelli'nin ihanetle bir alakası yoktu.

Ancak Ezio'nun dikkatinin dağılmasıyla hırsız onun ellerinden kurtuldu ve kaşla göz arasında yere düşen hançerini kaptı. Umutsuz bakan gözleri Ezio'nun gözleriyle buluştu.

"Yaşasın Borgia!" diye bağırdıktan sonra da *cinquedea*'yı sertçe kendi göğsüne sapladı.

Ezio başını eğip yerde ölüm sancılarıyla kıvranan adama baktı. *Efendilerinin elinde ağır ağır öleceğine böyle ölmesi daha iyi*, diye düşündü. Sonuçta Ezio, Borgiaların başarısızlığın bedelini nasıl ödettiğini iyi biliyordu. Mektubu cüppesinin içine sıkıştırıp yola koyuldu. *Merda,* diye düşündü kendi kendine. *Haklıymışım! Şimdi La Volpe'yi Machiavelli'ye ulaşmadan durdurmam lazım!*"

OTUZ YEDİ

Ezio şehirde ilerlerken, Rosa in Fiore'deki kızlardan biri olan Saraghina yanına geldi.

"Hemen gelmelisin," dedi kız. "Annen acilen seni görmek istiyor."

Ezio dudaklarını ısırdı. "Haydi o zaman," dedi. "Çabuk."

Bordello'ya varır varmaz Maria'yı onu beklerken buldu. Annesinin endişesi yüzünden okunuyordu.

"Ezio," dedi, "beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Acelem var, anne."

"Ters bir durum söz konusu."

"Anlatsana."

"Bu yerin eski sahibi..."

"*Madonna* Solari mi?"

"Evet." Maria kendini topladı. "O kadının sahtekâr ve yalancı olduğu ortaya çıktı. *Il doppio gioco* oynadığını öğrendik. Vatikan'la çok yakın bağlantıları varmış. Daha da kötüsü, burada hâlâ çalışmakta olan birkaç kişi de belki..."

"Endişelenme, *Madre*. Onların kökünü kazırım. En güvenilir öğrencilerimi kızlarla görüşmeleri için göndereceğim. Claudia'nın yönetimi altında gerçeğe kısa sürede ulaşırlar."

"Teşekkür ederim, Ezio."

"Sadece bize sadık olan kızların burada kalmasını sağlayacağız. Geri kalanına gelince..." Ezio'nun yüzündeki ifade sertleşti.

"Bir haberim daha var."

"Evet?"

"İspanya Kralı Ferdinand'ın ve Kutsal Roma İmparatoru Maximillian'ın büyükelçilerinin Roma'ya geldiği haberini aldık. Cesare'yle ittifak kurmak istiyorlar galiba."

"Emin misin, anne? Ona neden ihtiyaçları olsun ki?"

"Bilmiyorum, *figlio mio*."

Ezio'nun yüzünde son derece kararlı bir ifade belirdi. "Sonra pişman olmaktansa şimdi güvende olalım daha iyi. Claudia'dan benim için araştırma yapmasını iste. Göndereceğim yeni Yoldaşlık üyelerine emir verebilmesi için ona tam yetki veriyorum."

"Bu konuda ona güveniyor musun?"

"Anne, bankerle olan şu meseleden sonra ikinize de güvenim sonsuz. Daha önce bu kadar güvenmediğim için kendimden utanıyorum, ama sırf hayatınız için endişelendiğimden ötürü..."

Maria elini kaldırdı. "Açıklama yapmana gerek yok. Affedecek bir şey de yok. Şu an hepimiz yeniden beraberiz. Önemli olan da bu."

"Teşekkürler. Bu arada Cesare'nin günleri sayılı. Büyükelçiler onun desteğini kazansalar bile çok geçmeden bunun işe yaramadığını öğrenecekler."

"Umarım kendinden bu kadar emin konuşmanın altında sağlam bir gerekçe vardır."

"İnan bana, anne, var. Ya da olacak... Machiavelli'yi La Volpe'nin yanlış şüphelerinden kurtarabilirsem olacak."

OTUZ SEKİZ

Borgia himayesinden kurtardığı ahırdan bir at ödünç alan Ezio hayvanı aceleyle Uyuyan Tilki'ye sürdü. Machiavelli'nin başına bir şey gelmeden oraya ulaşması gerekiyordu. Onu kaybederse Yoldaşlık'ın en önemli beynini de kaybetmiş olacaktı.

Saat o kadar geç olmamasına rağmen hanın kapalı olduğunu görünce bir an telaşlandı. Yanında kendi anahtarı olduğundan hemen kuzukapıdan içeri girdi.

Karşılaştığı manzara ona tam zamanında geldiğini söylüyordu. Hırsızlar Loncası'nın üyelerinin hepsi oradaydı. La Volpe ve başyardımcıları yan yana durmuş, çok önemli olduğu anlaşılan bir konu üzerinde hararetli bir şekilde tartışıyordu. Ama karara varılmış gibiydi, çünkü yüzüne uğursuz bir bakış oturan La Volpe sağ elinde taşıdığı gayet profesyonel görünümlü bir *basilard* ile Machiavelli'ye yaklaşıyordu. Machiavelli'ye gelince... Adamın oldukça kaygısız bir hali vardı, görünüşe bakılırsa neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Durun!" diye bağırdı Ezio, ortama hızla dalarken. Atını aceleyle sürdüğü için nefes nefese kalmıştı.

Tüm gözler ona çevrilirken, La Volpe şaşkınlıktan olduğu yerde kaldı.

"Çek elini, Gilberto!" diye emir verdi Ezio. "Ben asıl haini buldum!"

"Ne?" dedi La Volpe afallayarak. Arkadan heyecanla mırıldanan adamlarının sesleri geliyordu.

"O hain, senin adamlarından biri, daha doğrusu *biriydi*: Paganino'dan bahsediyorum! Monteriggioni'ye yapılan saldırı esnasında o da oradaydı. Ayrıca geçen günlerde yaşadığımız birçok talihsizlikte onun parmağının olduğunu şu an anlıyorum!"

"Bundan emin misin?"

"Suçunu kendisi itiraf etti."

Yüzüne kederli bir ifade yerleşen La Volpe hançerini kınına geri soktu. "Peki nerede şu an?" diye hırladı.

"Artık kimsenin el süremeyeceği bir yerde."

"Öldü mü?"

"Kendini öldürdü. Bu mektubu taşıyordu." Ezio mühürlü parşömen kâğıdını yukarıya kaldırdı ve mektubu La Volpe'ye verdi. Hırsızların lideri mührü kırıp kâğıdı açarken Machiavelli de yanlarına geldi.

"Tanrım!" dedi La Volpe, kelimelerin üzerinde gözlerini gezdirirken.

"Ben de bir bakayım," dedi Machiavelli.

"Elbette," diye karşılık verdi La Volpe. Süngüsü düşmüştü.

Machiavelli mektuba göz attı. "Rodrigo'dan Cesare'ye yazılmış. Diğer şeylerin yanı sıra Fransız Generali Octavien için yaptığımız planı da anlatıyor."

"Kendi adamlarımdan biri!"

"Bu iyi haber," dedi Machiavelli, Ezio'ya. "Bu mektubu başka bir mektupla değiştirebiliriz. Yanlış bilgiler verip ilgilerini başka yöne çevirirız."

"İyi haber gerçekten de," diye karşılık verdi Ezio, ama ses tonu buz gibiydi. "Gilberto, beni dinlemen gerekirdi."

"Yine sana borçlu çıktım, Ezio," dedi La Volpe âciz bir sesle.

Ezio zor da olsa gülümsedi. "Birbirlerine güvenen –güvenmek *zorunda* olan– dostlar arasında borç mu olur?"

La Volpe cevap veremeden Machiavelli araya girdi: "Ayrıca tebrik ederim. Anladığım kadarıyla İsa'yı üç gün erken diriltivermişsin!"

Pietro'yu nasıl kurtardığını hatırlayan Ezio kahkaha attı. Machiavelli'nin her şeyden nasıl bu kadar *çabuk* haberi oluyordu?

La Volpe etrafına, çevrelerinde toplanan lonca üyesi kadın ve erkeklere baktı. "Pekâlâ, ne bakıyorsunuz?" dedi. "İş kaybediyoruz burada!"

İlerleyen saatlerde, Machiavelli ele geçirilen mektupla ilgilenmek üzere ayrıldıktan sonra, La Volpe, Ezio'yu kenara çekti. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi, "üstelik sadece beni aptal durumuna düşürmekten kurtardın diye de değil."

"Aptal ne kelime," dedi Ezio umursamazca. "Niccolò'yu öldürseydin sana ne yapardım biliyor musun?"

La Volpe homurdandı. "Ezio..." dedi.

Ezio arkadaşının sırtına bir şaplak attı. "Yine de her şey yolunda. Daha fazla kavgaya yer yok. Yoldaşlık'ın içinde bu tarz şeyleri kaldıramayız. Ee, söyle bakalım, bana ne söylemek istiyordun? Benim yardımıma mı ihtiyacın var?"

"Evet. Lonca güçlü bir örgüt, ancak adamlarımın birçoğu oldukça genç ve toy. Şu cüzdanını çalan çocuğu bir düşün. Genç Claudio'ya bir bak."

"Yani?"

"Ben de tam ona geliyordum. Roma'daki hırsızlar genelde genç kadınlardan ve erkeklerden oluşuyor. İşlerinde yetenekliler, orası kesin. Ancak *toylar*. Rekabete giriyorlar. Yıkıcı rekabetlere..."

"Başka bir çeteden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Özellikle bir tanesi var ki bizim için büyük bir tehdit olabilir. Onlarla baş edebilmek için takviye güçlere ihtiyacım var."

"Benim öğrencilere mi?"

La Volpe sessiz kaldı. Sonra dedi ki: "Biliyorum, Niccolò hakkındaki şüphelerim hâd safhadayken sana yardımcı olmayı reddettim. Ama şu an..."

"Kim onlar?"

"Kendilerine *Cento Occhi* diyorlar – Yüz Gözler yani. Cesare Borgia'ya bağlı pis yaratıklar. Bize epey sorun çıkarıyorlar."

"Merkezleri nerede?"

"Casuslarım yerini tespit etti."

"Neredeymiş?"

"Dur bir dakika. Öfkeliler ve savaşmak için can atıyorlar."

"O zaman onlara sürpriz yapmamız lazım."

"*Bene!*"

"Ancak misilleme için hazır olmamız gerek."

"Önce biz saldırıya geçeriz. Böylece misilleme yapma şansları olmaz." Artık giderek keyfi yerine gelen La Volpe beklentiyle ellerini ovuşturdu. "En önemlisi liderlerinden kurtulmak. Liderleri, Borgialarla doğrudan temas içinde. Onları ortadan kaldırırsak *Cento Occhi*'nin kellesini gövdesinden ayırmış oluruz."

"Peki, bunun için gerçekten yardımıma ihtiyacın var mı?"

"Kurt adamların gücünü sen kırdın."

"Hem de senin yardımın olmadan."

"Biliyorum."

"Kurt adamların gücünü kırmakta bana yardımcı olan kişi..."

"*Biliyorum!*"

"Dinle, Gilberto. Kuvvetlerimizi birleştirip bu işi beraber halledeceğiz; korkun olmasın. Akabinde de zannediyorum senin loncan Roma'daki en güçlü hırsızlık karteli olacak."

"Bu doğru," diye katıldı La Volpe gönülsüzce.

"Sana bu konuda yardım ederim..." dedi Ezio yavaş yavaş. "Ama bir şartla."

"Evet?"

"Bir daha Yoldaşlık'ın birliğini tehlikeye atmayacaksın. Çünkü bunu az kalsın yapıyordun."

La Volpe başını eğdi. "Dersimi aldım," dedi uysalca.

"Bu girişiminde kazansak da kaybetsek de..."

"Kazansak da kaybetsek de," diye katıldı La Volpe. "Ama öyle bir şey olmayacak."

"Ne olmayacak?"

La Volpe arkadaşına bakıp kurnazca sırıttı. "Kaybetmeyeceğiz," dedi.

OTUZ DOKUZ

La Volpe'ye *Cento Occhi*'ye karşı girişeceği saldırıda yardımcı olmak için büyümekte olan yeni öğrenci-milislerinden bir grup çıkardıktan sonra Ezio kaldığı yerin yolunu tuttu. Çok yorgun olduğundan da hemen derin bir uykuya daldı.

Uyandığında zehirli süngüsünün içindeki hazneyi Leonardo tarafından özel olarak hazırlanan zehirle yeniden doldurdu ve piştovunu, gizli süngüsünü, yeni arbaletini ve zehirli okları kontrol edip temizlemeye koyuldu.

Ama Bartolomeo'nun gönderdiği bir ulak çalışmalarını böldü. Adam ona olabildiğince hızlı bir şekilde paralı askerlerin kışlasına gelmesi gerektiğini bildirdi. Bartolomeo'nun ve ona ait *condottieri*'nin Fransızları kontrol altına almış olduğunu umduğundan bu çağrıda bir tehlike sezen ve endişeye kapılan Ezio, işine yarayabileceğini düşündüğü Kodeks silahlarını sarıp sarmalayıp bir eyer çantasının içine koyduktan sonra ahırın yolunu tuttu ve oradan en sevdiği atı kiralayıp yola koyuldu. Güzel bir gündü ve yollar az çok kuru sayılırdı, çünkü son bir haftadır yağmur elini eteğini çekmişti. Borgia birlikleri tarafından gözetlenmeyecek kadar belirsiz bir rota çizmeye dikkat ederek atıyla kırsal bölgelerden geçerken ora-

lar bile biraz toz içinde görünüyordu. Kestirme olsun diye arada bir ağaçlık alanların içinden ve kafasını otlardan kaldırıp onun geçişini izleyen ineklerin olduğu tarlalardan ilerleyerek yoluna devam etti.

Kışlaya vardığında çoktan öğlen olmuştu ve her yer sakin görünüyordu. Yaptığı tadilat çalışmalarından beri siperlerin ve surların Fransız toplarından hafif yaralar aldığını fark etti. Ama ciddi bir hasar yoktu. Birkaç adam iskele kurmakla meşgulken, birkaçı da siperlerden sarkıtılan sepetlerin içinden güllelerin açmış olduğu oyukları ve çatlakları onarıyordu.

Attan indi ve dizginleri koşarak gelen bir seyise teslim etti. Atının ağzının kenarında oluşan küçük köpük birikintilerini sildikten –onu haşin sürmemişti– ve hayvanın burnunu okşadıktan sonra, kimsenin haberi olmadan tören alanından geçerek Bartolomeo'nun karargâhının bulunduğu yönde yola koyuldu.

Cesare'nin bankeri ortadan kaldırıldığına göre aklı atılacak bir sonraki adımdaydı; para kaynaklarında bir kesinti yaşamamak için düşmanının ne tür bir karşı atağa geçeceğini düşünüyordu. Bir hayli dalgındı. Bu yüzden, Bartolomeo'nun devasa kılıcı Bianca'yı burnunun ucunda görünce bir anda şaşkına döndü.

"Kimsin?" diye kükredi Bartolomeo.

"Sana da *salve*," diye ekledi Ezio.

Bartolomeo kocaman, içten bir kahkaha koyverdi. "Nasıl korkuttum ama!"

"Bana parmaklarımın ucunda yürümeyi öğretsene."

"Aslında..." Bartolomeo abartılı bir tavırla göz kırptı. "Karımı bekliyordum."

"Vay, vay."

Bartolomeo kılıcını indirdi ve Ezio'ya sarıldı. Kemikleri-

ni kıracak şekilde sarılması bittiğinde yüzündeki ifade daha ciddiydi.

"Geldiğine sevindim, Ezio."

"Sorun nedir?"

"Bak!"

Ezio arkadaşının bakışlarını takip etti ve tören alanına yaralı askerlerden oluşan bir müfrezenin girdiğini gördü.

"Fransız *puttane* bize yine kumpas düzenledi," dedi Bartolomeo, Ezio'nun dillendiremediği sorusunu cevaplayarak.

"Generallerini epey bir zora soktuğunuzu sanıyordum. Adı neydi o adamın?"

"Octavien de Valois. Soylu Valois ailesinden gelen biri olduğunu zannediyor. Bana sorarsan, şerefsizin önde gideni."

Bartolomeo yaralı askerlerden oluşan bir birliğin daha tören alanına girdiğini görünce öfkeyle homurdandı.

"Durum ciddi görünüyor," dedi Ezio.

"Valois'nın ağzının payını vermemizin ardından Kral Louis, Cesare'ye destek olmak için takviye kuvvetler göndermiş olmalı..." Bartolomeo sakalını kaşıdı. "Sanırım kendimle gurur duymalıyım."

"Durum ne kadar kötü?"

"O kahrolası kulelerini geri aldılar," dedi Bartolomeo somurtarak.

"Onu geri alacağız. Valois şu an nerede?"

"Haklısın!" Bartolomeo soruyu duymazdan geldi. "Elbette onu geri alacağız! Sen daha *fottere* diyemeden o şerefsizler geri çekilecek! Bu sadece bir zaman meselesi."

Tam o anda bir kurşun kulaklarının dibinden vın diye geçip arkalarındaki duvara saplandı.

"Atımla gelirken etraf çok sessizdi," dedi Ezio havaya bakarak. Güneş gökyüzünde ansızın beliren bulutların arkasına girmişti.

"Çok sessiz *görünüyordu*, demek istedin sanırım. Şu Fransızlar sinsi şerefsizler. Ama az kaldı, Valois'nın boğazına yapışacağım. Bunu bir kenara yaz." Bartolomeo arkasına döndü ve koşarak yanına gelen bir çavuşa haykırarak emir verdi: "Kapıları kapatın! Şu adamları da dış surlardan uzaklaştırın! *Çabuk*!"

Adamlar oraya buraya koşuşturdu; siperleri doldurup topları hazır hale getirmeye koyuldu.

"Endişelenme dostum," dedi iriyarı *condottiero*. "Ben durumu gayet iyi idare ediyorum."

O anda kocaman bir gülle iki adama en yakın olan siperlere çarpıp her tarafa toz ve taş parçaları sıçrattı.

"Giderek yaklaşıyorlar sanki!" diye seslendi Ezio.

Bartolomeo'nun adamları karşılık olarak kışlanın ana topundan bir yaylım ateşi açtı. Devasa toplardan çıkan patlama sesiyle surlar sallanır gibi oldu. Ancak Fransız topçuları da aynı şiddetle cevap verdi: Kırk kadar topun gürlemesiyle hava yarıldı ve bu kez gülleler hedeflerine daha iyi isabet etti. Bartolomeo'nun adamları savunma düzenini yeniden kurmak için hâlâ çaresizce çabalıyordu ki Fransızların açtığı bir diğer yaylım ateşi kışlanın duvarlarını iyice sarstı. Ancak bu kez Fransızlar atışlarını ana kapıya yoğunlaştırmış gibiydi. Bombardımana yakalanan iki kapı muhafızı ölmüştü.

"Kapatın şu kahrolası kapıları!" diye böğürdü Bartolomeo.

Bartolomeo'nun komutası altındaki iyi eğitim almış askerler, birdenbire kışlanın ana girişinde beliren Fransız birliklerinin hücumunu geri püskürtmek için ileri atıldı. Fransızlar belli ki bir süredir bu sürpriz saldırı için hazırlanıyordu ve maalesef –Ezio'ya göre– üstünlük sağlamayı başarmışlardı. Bartolomeo'nun hisarı bu saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı.

Bartolomeo siperlerden aşağı atladı ve kapıya doğru son

sürat koştu. Bianca'yı havada savurarak Fransız askerlerinin üzerine çullandı. Devasa kılıcı Fransız saflarını doğramaya başladı. Fransızlar Bartolomeo'nun gelmesiyle dehşete kapılıp duraksamış gibi görünüyordu. Bu esnada Ezio silahşorlara düşman kuvvetleri kışlanın içine tam anlamıyla ayak basmadan kapıları iterek kapalı tutmaya çalışan adamları korumaları için emir verdi. Assasin birlikleri liderlerinin varlığıyla toparlandı ve kapıları iterek kapatmayı başardı. Ancak saniyeler sonra çok kuvvetli bir çarpma sesi duyuldu ve devasa kapıları kapalı tutan ahşap sürgü uğursuzca esnedi. Savunma konumundaki Bartolomeo kuvvetlerinin dikkati duvarlardan içeriye girmeye çalışan Fransız askerlerine odaklanmışken, Fransızlar ana kapıya bir şahmerdan sürmeyi başarmıştı.

"Lanet bir hendek kazmamız gerekirdi!" diye haykırdı Bartolomeo.

"Böyle bir şey için zamanımız yoktu!"

Ezio silahşorlara tüfeklerini surların dışında toplanmakta olan Fransız kuvvetlerine doğrultmaları için seslendi. Bartolomeo da siper yoluna tekrar sıçradı ve savaşı izlemekte olan Ezio'nun yanında durdu; Fransız birlikleri bir anda ortaya çıkmıştı sanki, üstelik sayıları da oldukça fazlaydı.

"Etrafımızı sardılar!" diye öfkeyle söylendi Bartolomeo. Hiç abartmıyordu.

Bu sırada arkalarındaki küçük kapılardan biri etrafa ahşap parçaları saçarak gürültüyle göçtü. Savunma konumundaki askerler gelen akını önlemek için hiçbir şey yapamadan Fransız piyadelerinden oluşan büyük bir birlik içeri daldı. Kılıçlarını çekmişlerdi ve görünüşe bakılırsa hepsi ölümüne savaşmaya kararlıydı. Bu ani sızma harekâtı, Bartolomeo'nun karargâhının kışlanın geri kalanıyla olan bağlantısını kesmeyi başarmıştı.

"Aman Tanrım, şimdi ne yapacaklar?" diye bağırdı Bartolomeo. Assasin askerleri aslında Fransız askerlerinden daha iyi eğitimliydi ve genel olarak ülkülerine daha bağlıydı, ancak düşman kuvvetlerinin sayıca fazla olması ve saldırının aniden gerçekleşmesi onları gafil avlamıştı. Tüm yapabildikleri saflarını bozmamak ve Fransız bölüğünü ağır ağır geri püskürtmeye çalışmaktı. Ortama göğüs göğüse verilen mücadelenin kargaşası hâkimdi. Meydan o kadar kalabalıktı ki savaş yer yer –kılıç savuracak mesafe kalmadığı için– tam anlamıyla bir yumruk kavgasına dönüşmüştü.

Hava da, yaklaşan fırtınayla, sıcak ve kasvetli bir hal almıştı: Tanrılar bu manzaradan ötürü kaşlarını çatıyordu sanki. Gökyüzünde kocaman fırtına bulutları belirmeye başlamıştı. Tören alanının zeminindeki tozlar bir sis bulutu gibi yükselmiş ve o ana kadar bütün gün gayet iyi seyreden hava bir anda kararmıştı. Çok geçmeden sağanak yağmur başladı ve muharebe tam bir karmaşa halini aldı. İki karşı kuvvet ne yaptığını zar zor görüyordu. Oluşan çamurdan yerler bataklığa dönerken mücadele çok daha korkunç, çok daha kaotik bir görünüm kazandı.

Ancak sonra, düşman bir amaca ulaşmış gibi, Fransız borazanları geri çekilme borusu çaldı ve Valois'nın adamları geldikleri gibi hızla geri çekildi.

Düzeni yeniden sağlamak biraz vakit aldı. Bartolomeo'nun ilk işi marangozlara paramparça olan kapıyı yenisiyle değiştirtmek oldu. Doğal olarak böyle durumlar için yedek bir kapıları mevcuttu, ancak kapıyı takmak bir saat alacaktı. Bu arada Bartolomeo, Ezio'yu karargâhının olduğu tarafa götürdü.

"Neyin peşindeydi bu kahrolası herifler?" Bu soruyu belirli bir kişiye yöneltmemişti. "Haritalarımın mı? Ah, o haritalar gerçekten çok değerli!"

Ancak konuşması bir Fransız tören borusuyla bölündü. Ana kapının üzerindeki yüksek bir sipere çıkan merdivenlerin birinden koşar adımlarla tırmandı. Ezio da tam arkasındaydı. Biraz ötede, kışlaya bakan, tek tük servi ağaçlarıyla çalılıkların bulunduğu düzlükte Général Duc Octavien de Valois bir atın üzerindeydi. Kendi subaylarından ve piyadelerinden oluşan bir birlik etrafını sarmıştı. İki piyadenin elinde bir esir vardı. Başına geçirilen çuval esirin bedenini gizliyordu.

"*Bonjour, Général d'Alviano,*" diye sırnaşır bir edayla seslendi Fransız general, kafasını kaldırıp Bartolomeo'ya bakarak. "*Êtes-vous prêt à vous rendre*? Teslim olmaya hazır mısın?"

"Sen biraz daha yakına gelip söylesene şunu, pislik herif!"

"Cık cık cık, *mon Général*. Gerçekten Fransızca öğrenmen gerek senin. En azından barbar zihniyetini gizlemeye yardımcı olur, *mais franchement, je m'en doute*." Octavien gülümseyerek etrafındaki subaylarına baktı, adamlar takdir eden bir tavırla kıs kıs gülüyordu.

"Belki sen bana öğretebilirsin," diye seslendi Bartolomeo. "Ben de *sana* savaşmayı öğretirim, çünkü bu işten hiç anlamıyor gibi bir halin var. En azından, bir centilmenin yapması gerektiği gibi dürüst bir şekilde savaşmayı öğrenirsin."

Valois'nın yüzüne ince bir gülümseme yayıldı. "Hımm. Pekâlâ, *cher ami*, bu küçük ve eğlenceli münakaşadan sonra görüyorum ki talebimi tekrar etmem gerekecek: Gündoğumuna kadar kayıtsız şartsız teslim olmanı istiyorum."

"Gel de teslim al! Sevgili Bianca'mın kulağına fısıldayacağı bir şey varmış!"

"Ya! Sanırım buna itiraz edecek başka bir hanımefendi var burada!"

Octavien piyadelerine başıyla işaret etti. Adamlar da rehinenin başındaki çuvalı çekip çıkardı: Pantasilea!

"*Il mio marito vi ammazzerà tutti*," diye atıldı kadın meydan okur bir tavırla. "Kocam hepinizi öldürecek!"

Bartolomeo'nun yaşadığı şoktan kurtulması kolay olmadı. Ezio onu kolundan tutarken adamları da dehşet içinde birbirlerine baktı.

"Seni öldüreceğim, *fotutto Francese*!" diye bağırdı Bartolomeo.

"Tatlım, sakin ol," dedi Valois küçümser bir edayla. "Karının hatırı için en azından. Ayrıca hiçbir Fransız erkeğinin bir kadına –gerekmedikçe– zarar vermeyeceği konusunda müsterih ol." Ses tonu ciddileşti. "Ama senin gibi bir ahmak bile benim şartlarıma uymadığın takdirde neler olacağını bence tahmin edebilir." Atının sağrısını topukladı ve gitmek için hazırlandı. "Şafak vaktinde karargâhıma gel. Silahsız bir şekilde. Bir de birkaç Fransızca kelime öğren. Yakında tüm İtalya bu dili konuşuyor olacak!"

Elini kaldırınca piyadeler Pantasilea'yı subaylardan birinin atının sırtına attı ve tüm grup yola çıktı; piyadeler de peşlerinden onları takip etti.

"Elime geçeceksin, seni *pezzo di merda figlio di puttana*!" diye arkalarından bağırdı Bartolomeo, ancak sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. "Orospu çocuğu, şerefsiz herif," diye Ezio'ya mırıldandı. Sonra da koşar adım oradan ayrıldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından bağırdı Ezio.

"Onu geri almaya!"

"Bartolomeo! Bekle!"

Fakat Bartolomeo ilerlemeye devam etti. Ezio ona yetiştiğinde Bartolomeo atının eyerine oturmuş, kapıların açılması için emir veriyordu.

"Bunu tek başına yapamazsın!" diye yalvardı Ezio.

"Yalnız değilim," diye karşılık verdi *condottiero*, yanında

sallanan Bianca'ya hafifçe dokunarak. "İstersen gel benimle! Ama acele etmen gerek!" Atını mahmuzladı ve artık açılmış olan kapıya doğru sürdü.

Ezio onun gidişini seyretmedi bile. Bartolomeo'nun süvari yüzbaşısına hızla emirler yağdırdı ve birkaç dakika sonra, yüzbaşı, Ezio ve bir *condottieri* atlı birliği kışladan dörtnala çıkıp liderlerinin peşinden sıcak takibe koyuldu.

KIRK

General Valois'nın karargâhı, eski imparatorların kişisel tugayı olan Praetorian Muhafızları'na ait müstahkem Roma kışlasının yıkıntıları arasında bulunuyordu. Burası on sekizinci *rione*'de, Roma'nın kuzeydoğu sınırındaydı ve bölge şu an, artık küçük bir şehir haline gelen Roma'nın dışında kalıyordu. Oysa bin beş yüz yıl öncesine kadar altın çağlarını yaşayan Roma bir milyon insan barındıran, uçsuz bucaksız bir şehirdi ve o tarihlerde dünyanın en büyük yerleşim yeriydi.

Ezio ve birlikleri yol üzerinde Bartolomeo'ya yetişerek Fransız üssünün yakınındaki küçük bir tepenin üzerinde toplanmıştı. Bir saldırı girişiminde bulunmuşlardı ama mermileri Valois'nın eski surların üzerine inşa etmiş olduğu modern surlara bir zarar veremeden çarpıp sekmişti. Şu anda saldırılarına karşılık veren Fransızların açmış olduğu yaylım ateşinin menzili dışına çıkmışlardı. Bartolomeo'nun tek yapabildiği, düşmanlarına lanetler yağdırmaktı.

"Sizi korkaklar! Ne yani? Bir adamın karısını kaçırıp hisara mı saklanıyorsunuz? Sizin bacaklarınızın arasında hiçbir şey sallanmıyordur – duydunuz mu beni? Erkek değilsiniz siz! *Vous n'avez même pas une couille entre vous tous!* Alın bakın!

Fransızcam iyi miymiş, sizi *bastardi*? Ya sizin taşaklarınız bile yoktur be!"

Fransızlar bir gülle attı. Ezio, Bartolomeo ve Assasin birlikleri güllenin menzilindeydiler. Top, bulundukları yerden birkaç metre ötede yere çakıldı.

"Dinle, Barto," dedi Ezio. "Sakinleş. Ölürsen karına hiçbir faydan olmaz. Bak, yeniden toparlanıp kapılara saldıralım. Tıpkı bir zamanlar Silvio Barbarigo'yu kovalarken Venedik'teki Cephanelik'te yaptığımız gibi."

"Bu işe yaramaz," dedi Bartolomeo somurtarak. "Girişte Paris sokaklarındakinden daha fazla Fransız var."

"O zaman siperlere tırmanalım."

"Onlara tırmanmak imkânsız. Yukarı çıksan bile adamlar sayıca üstün gelir. Hatta *sen* bile uzun süre dayanamazsın." Bartolomeo kara kara düşündü. "Pantasilea olsa ne yapılması gerektiğini bilirdi." Biraz daha düşündü. Ezio arkadaşının büyük bir umutsuzluğa kapıldığını görebiliyordu. "Belki de her şeyin sonu gelmiştir," diye konuşmaya devam etti Bartolomeo hüzünlü bir sesle. "Adamın söylediğini yapmak zorundayım: Yanıma onu yatıştıracak hediyeler alıp şafak vaktinde üslerine gideceğim. Umarım, o şerefsiz, karımı bağışlar! Lanet olası korkak!"

Ezio bir şeyler düşünüyordu. Heyecanla parmaklarını şaklattı. "*Perché non ci ho pensato prima*? Bunu daha önce neden düşünmedim ben?"

"Ne? Bir şey mi dedim?"

Ezio'nun gözlerinin içi parlıyordu. "Kışlana geri gidiyoruz!"

"Ne?"

"Adamlarını kışlaya geri çağır! Orada açıklayacağım. Çabuk ol!"

"Umarım altından iyi bir şey çıkar," dedi Bartolomeo. Sonra da adamlarına emir verdi: "Geri çekiliyoruz!"

Geri döndüklerinde gece olmuştu. Atlar ahıra bağlandıktan ve adamlar rahat vaziyeti aldıktan sonra Ezio ve Bartolomeo harita odasına geçip masaya oturdular.

"Ee, neymiş bakalım planın?"

Ezio, Castra Praetoria'yı ve çevresini detaylarıyla gösteren bir harita açtı. Hisarın iç kısmına işaret etti.

"İçeri girerlerse adamların devriye birliklerinin üstesinden gelebilir, değil mi?"

"Evet, ama–"

"Özellikle karşı taraf gafil avlanırsa?"

"*Ma certo*. Düşmanı gafil avlamak–"

"O zaman epey Fransız üniforması ele geçirmemiz gerek. Fransız zırhı da... Acele etmeliyiz. Şafak vaktinde elimizi kolumuzu sallaya sallaya içeri gireceğiz; korkusuzca. Fakat kaybedecek vaktimiz yok."

Bartolomeo'nun haşin yüzüne bir idrak ifadesi yerleşti – idrak ve ümit: "Hah! Seni sinsi, yaşlı serseri! Ezio Auditore, sen tam benim kafadasın be! Ayrıca Pantasilea'ma değer veriyorsun! *Magnifico*!"

"Bana birkaç adam ver! Şimdi kulelerine bir saldırı yapıp içeri gireceğim ve ihtiyacımız olan şeyleri alacağım!"

"Ne kadar adama ihtiyacın varsa veririm; ölü Fransız askerlerinin üzerinden üniformaları çıkartırlar."

"Güzel."

"Ezio bir de..."

"Evet?"

"Adamları öldürürken üstlerini başlarını mümkün olduğunca kirletmemeye çalış. Kana bulanmış üniformalar istemeyiz."

"Hiçbir şey hissetmeyecekler," dedi Ezio. "Güven bana."

Bartolomeo bu görev için adam seçerken, Ezio da eyer çantasını aldı ve içinden zehirli süngüyü seçti.

Fransızların komutası altında olan Borgia Kulesi'ne doğru atlarını sessizce sürdüler. Atlarının toynakları çuval bezleriyle sarılı olduğu için ses çıkartmıyordu. Kısa bir mesafe kat ettikten sonra atından inen Ezio adamlarına beklemelerini söyleyip kulenin dış suruna Alpler'de yaşamış bir insanın becerisiyle, bir kedinin zarafet ve kurnazlığıyla tırmandı. Zehirli süngünün bir dokunuşu öldürmeye yeterliydi. Ayrıca kendilerine oldukça güvenen Fransızlar surlara fazla muhafız dikmemişti; orada olanları da Ezio tamamen gafil avlamış, adamlar daha ne olduğunu anlayamadan ölmüştü. Yolundaki muhafızlardan kurtulunca Ezio ana kapıyı açtı. Kapı, menteşeleri üzerinde gıcırdarken kalbi küt küt atıyordu. Durup etrafı dinledi: Garnizondan çıt çıkmıyordu. Emrindeki adamlar hiç ses çıkarmadan kulenin içine daldı, garnizona girdi ve neredeyse hiç zorlanmadan oradaki askerlerin üstesinden geldi. Üniformaları toplamak biraz daha uzun sürdü ancak bir saat içinde kışlaya geri döndüler – görev tamamlanmıştı!

"Bunun üstünde biraz kan var," diye şikâyet etti Bartolomeo, savaş ganimetlerine göz gezdirirken.

"Bir istisna... Çünkü kulede tetikte bekleyen tek kişi o adamdı. Onun işini eski yöntemle, kılıcımla bitirmek zorunda kaldım," dedi Ezio. Bu sırada operasyon için seçilen adamlar Fransız askerlerine ait üniformaları giymekle meşguldü.

"Bana da şunların işe yaramaz zırhlı üniformalarından versen iyi olur," dedi Bartolomeo.

"Sen giymeyeceksin," dedi Ezio, bir Fransız teğmeninin üniformasını giyerken.

"Ne?"

"Tabii ki giymeyeceksin! Planımız şu: Sen gelip bize teslim oldun. Bizler Fransız devriye birlikleriyiz ve seni Général Duc de Valois'ya götürüyoruz."

"Elbette ya!" Bartolomeo bir an durup düşündü. "Peki ya sonra?"

"Barto, kesinlikle dikkatli dinlememişsin. *Sonra* adamların *saldıracak* – benim işaretimle."

"*Bene!*" Bartolomeo'nun gözlerinin içi güldü. "Acele edin!" diye seslendi, henüz tam olarak giyinmemiş olan adamlara. "Şafağın kokusunu alabiliyorum. Uzun bir yolculuk olacak."

Adamlar toplandıktan sonra atlarını karanlıkta dörtnala sürdüler. Ancak Fransız üssüne az bir mesafe kala hayvanları silahtarlarına bıraktılar. Hayvanların yanından ayrılmadan önce Ezio, Leonardo'nun yaptığı Kodeks piştovunu kontrol edip kimseye belli etmeden koluna geçirdi. Silahın tasarımı, yeniden doldurulmadan birkaç atış yapma imkânı verecek şekilde geliştirilmişti. Ardından Ezio ve "Fransız" askerlerinden oluşan grubu, Castra Praetoria'ya yayan devam etti.

"De Valois, Cesare'nin Fransızların İtalya'yı yönetmesine izin vereceğini zannediyor," diye açıkladı Bartolomeo, Ezio'yla yan yana yürürlerken. Ezio devriye birliğinin kıdemli subayı rolünü oynuyordu ve Bartolomeo'yu kendisi teslim edecekti. "Aptal herif! Damarlarındaki kraliyet ailesine ait ufacık kan damlasıyla öylesine kör olmuş ki savaş meydanında neler olup biteceğini göremiyor – kanı bozuk şerefsiz!" Bartolomeo durdu. "Ancak seninle ben biliyoruz ki Fransızlar ne düşünürse düşünsün Cesare birleşik İtalya'nın ilk kralı olmayı planlıyor!"

"Şayet onu durduramazsak."

"Evet," dedi Bartolomeo düşünerek. "Biliyor musun, planın ne kadar zekice olsa da kişisel olarak bu tarz hilelerden hoşlanmıyorum. Ben adil savaşa inanırım, iyi olanın kazanmasını isterim."

"Cesare ve Valois'nın farklı tarzları olabilir, Barto, ancak ikisi de pis dövüşüyorlar. O yüzden ateşe ateşle karşılık vermekten başka seçeneğimiz yok."

"*Hmm*! 'İnsanların birbirini aldatmadığı bir gün gelecek. Ve o gün insanoğlunun gerçekten ne yapabileceğini göreceğiz,'" diye alıntı yaptı.

"Bunu daha önce bir yerde duydum."

"Duymuş olman gerekir! Babanın yazdığı bir şey."

"Şşt!"

Fransız karargâhına yaklaşmışlardı. Ezio ileride sağa sola yürüyen insanlar görebiliyordu: Bunlar Fransız çevre muhafızlarıydı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bartolomeo alçak sesle.

"Onları öldüreceğim. Sayıları fazla değil. Ancak bunu ses çıkarmadan, hiç dikkat çekmeden yapmalıyız."

"O kolundaki alette yeterince zehir var mı?"

"Bu grup tetikte bekliyor ve birbirlerinden epey aralıklı duruyorlar. Birini öldürdükten sonra fark edilirsem içlerinden birkaçının geri dönüp karargâhı alarma geçirmelerini engelleyemeyebilirim."

"Onları neden öldüresin ki? Üzerimizde Fransız üniformaları var. Yani sizin üzerinizde..."

"Soru soracaklardır. Ama sen yanımızda zincirli haldeyken giriş yapacak olursak..."

"Zincirli haldeyken mi?!"

"Şşt! Eğer bu şekilde giriş yaparsak Valois o kadar mutlu

olur ki nereden çıktığımızı sormak aklına bile gelmez. En azından, ben öyle umuyorum."

"O kuş beyinlinin mi? Hiç endişe etme! Ama onlardan nasıl kurtulacağız? Onlara ateş açamayız. Buralar karnaval yerine döner."

"Onları bununla vuracağım," dedi Ezio, Leonardo'nun çabuk beslenen hafif arbaletini çıkararak. "Saydım. Beş kişiler. Benimse altı okum var. Ortam hâlâ biraz loş olduğu için buradan düzgün nişan almam çok zor. O yüzden biraz daha yaklaşmam gerekecek. Sen diğerleriyle burada kal."

Ezio en yakındaki Fransız nöbetçi muhafızına yirmi-yirmi beş adım yaklaşana kadar hızla ilerledi. Teli gerip ilk oku yuvasına yerleştirdikten sonra arbaletin ucunu omzuna dayadı ve adamın göğsüne nişan alıp oku fırlattı. Önce boğuk bir çıt sesi çıktı, sonra bir tıslama duyuldu. Adam ipleri kesilmiş bir kukla gibi aniden yere yığıldı. Bu esnada Ezio eğreltiotlarının arasından geçip bir sonraki kurbanına doğru ilerlemeye başlamıştı bile; arbaletinin tıngırtısı neredeyse hiç duyulmuyordu. Fırlattığı kısa ok ikinci muhafızın boğazına saplandı. Nefessiz kalan adam boğulur gibi bir hırıltı çıkardıktan sonra dizlerinin bağları çözülerek yere kapaklandı. Beş dakika sonra her şey bitmişti. Ezio altı okun hepsini kullanmıştı, çünkü son adama fırlattığı ilk oku ıskalamıştı. Bu bir an için hevesini kırsa da Ezio arbaleti yeniden beslemiş ve adamın duyduğu garip sese tepki vermesine fırsat tanımadan başarılı bir atış yapmıştı.

Arbalet için cephanesi kalmamıştı, ama Leonardo'ya içten içe teşekkür etti. Bu silahın başka bir baskında daha son derece işe yarayacağını biliyordu. Ölen Fransız askerlerini sessizce sürükleyip görünmeyecekleri yerlere götürdü; onları yoldan şans eseri geçen birinin görmeyeceği bir yere giz-

lemenin yeterli olacağını umuyordu. Adamları sürüklerken –Leonardo'nun tavsiyesini hatırlayarak– toplayabildiği kadar ok topladı. Sonra da arbaletini uygun bir yere saklayıp Bartolomeo'nun yanına geri dönmek üzere yola koyuldu.

"Hepsi tamam mı?" diye sordu iri adam.

"Hepsi tamam."

"Sırada Valois var," dedi Bartolomeo, ant içermiş gibi. "Onu köşeye sıkışmış bir domuz gibi ciyak ciyak bağırtarak öldüreceğim."

Hava aydınlanmaktaydı. Doğudaki çiy yağmış uzak tepelerin üzerinde şafak söküyordu.

"Harekete geçsek iyi olur," dedi Bartolomeo.

"Haydi o zaman," diye karşılık veren Ezio, Bartolomeo daha itiraz edemeden arkadaşının bileklerine kelepçeleri geçirdi. "Endişelenme, bunlar sahte kelepçeler. İçlerinde yay var. Yumruklarını aniden sıkarsan gevşeyip düşerler. Ama Tanrı aşkına benim işaretimi bekle. Bu arada, tam solundaki 'muhafız' sana yakın duracak. Pelerininin altında Bianca'yı saklıyor. Tüm yapman gereken uzanmak ve..." Ezio'nun ses tonu uyarır gibi bir ifadeye büründü. "Ama *ben işaret verdiğimde*!"

"Hayhay, efendim." Bartolomeo gülümsedi.

Ezio adamlarının başında Fransız karargâhının ana kapısına doğru korkusuzca ilerledi. Bartolomeo iki adım arkasındaydı ve yanında da dört kişilik özel muhafız ekibi vardı. Hepsinin zincirli zırhları ve göğüs korumaları doğmakta olan güneşte parlıyordu.

"*Halte-la!*" diye emir verdi kapıdaki muhafızların çavuşu. Arkasında ağır silahlarla kuşanmış on-on beş nöbetçi duruyordu. Ancak çavuş, silah arkadaşlarının üniformalarını çoktan görmüştü. "*Déclarez-vous!*" diye emretti.

"Je suis le Lieutenant Guillemot, et j'emmène le Général d'Alviano ici présent à Son Excellence le Général Duc Monsieur de Valois. Le Général d'Alviano s'est rendu, seul et sans armes, selon les exigences de Monsieur le Duc," dedi Ezio akıcı bir şekilde. Arkasında duran Bartolomeo kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ, Teğmen Guillemot, generalimiz General D'Alviano'yu görüp onun aklının başına geldiğini anlayınca çok mutlu olacak," dedi, durumla ilgilenmek için hızla koşup gelmiş olan muhafız yüzbaşısı. "Yalnız aksanınızda anlam veremediğim bir tuhaflık –bir kayma– var. Fransa'nın ne tarafındansınız?"

Ezio bir nefes aldı. "Montreal," diye karşılık verdi kararlı bir sesle.

"Kapıları aç," diye seslendi muhafız yüzbaşısı, çavuşuna.

Çavuş da "Kapıları açın!" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra Ezio adamlarını Fransız karargâhının merkezine doğru götürüyordu. Bartolomeo'nun ve "mahkûm" muhafız ekibinin yanına geçmek için birkaç adım geride kaldı.

"Hepsini geberteceğim," diye mırıldandı Bartolomeo. "Bağırsaklarını kızartıp kahvaltı niyetine yiyeceğim. Bu arada, Fransızca bildiğini bilmiyordum."

"Floransa'da kaptım biraz," diye karşılık verdi Ezio pek önemsemeden. "Tanıdığım birkaç kız öğretti." Ne var ki aksanı sınıfı geçtiği için –pek belli etmese de– bir hayli memnundu.

"Seni köftehor! Yalnız dil öğrenmek için oranın en iyi yer olduğunu söylerler."

"Nerenin, Floransa'nın mı?"

"Hayır, aptal herif – *yatağın*!"

"Kapa çeneni."

"Bu kelepçelerin sahte olduğundan emin misin?"

"*Henüz* değil, Barto. Sabırlı ol! Ve sesini kes!"

"Sabrım taşıyor artık. Ne diyorlar?"

"Sonra söylerim."

İyi ki Bartolomeo'nun Fransızcası birkaç kelimeyle sınırlı, diye düşündü Ezio, etraftaki Fransız askerlerinin arkadaşına attığı alaycı lafları dinlerken: "*Chien d'Italien*" – "İtalyan iti"; "*Prosterne-toi devant tes supérieurs*" – "Senden daha üstün olanların önünde diz çök"; "*Regarde-le, comme il a honte de ce qu'il est devenu!*" – "Şuna bakın; kendi çöküşünden nasıl da utanıyor."

Ancak işkence az sonra bitecekti. Fransız generalin karargâhının girişine çıkan geniş merdivenlerin önüne gelmişlerdi bile. Valois bizzat bir subay grubunun başında duruyordu; esiri Pantasilea'ysa yanındaydı. Kadının elleri arkadan bağlanmıştı. Ayak bileklerinde de geniş prangalar vardı. Bunlar küçük adımlarla da olsa kadının yürümesine izin veriyordu. Onu gördüğünde Bartolomeo kendine hâkim olamayarak öfkeyle homurdandı. Ezio ona bir tekme savurdu.

Valois elini kaldırdı. "Şiddete lüzum yok, teğmen. Ancak seni azmin için tebrik ediyorum." Dikkatini Bartolomeo'ya çevirdi. "Sevgili generalim, görünüşe bakılırsa aklınız başınıza gelmiş."

"Bu kadar saçmalık yeter!" diye hırladı Bartolomeo. "Karımı bırak! Bu kelepçeleri de ellerimden çıkar!"

"Aman Tanrım," dedi Valois. "Şu zorbalığı dinleyin! Hem de doğuştan soysuz bir isme sahip birinden..."

Ezio tam işareti vermek üzereyken Bartolomeo sesini yükselterek Valois'ya karşılık verdi: "Benim ismim değerini taşır. Seninki gibi sahte değildir!"

Etraftaki muhafızlar sessiz kaldı.

"Bu ne cüret?" dedi Valois, öfkeden beti benzi atmıştı.

"Bir orduya komuta etmenin sana itibar ve soyluluk kazandırdığını mı sanıyorsun? Gerçek asaleti adamlarınla omuz omuza savaşarak kazanırsın; savaşı kolay yoldan kazanmak için bir kadını kaçırarak değil. Karımı bırak diyorum sana!"

"Siz medeniyetsiz vahşiler hiç ders almıyorsunuz," dedi Valois kötü niyetli bir tavırla. Çıkardığı tabancanın horozunu çekti ve namlusunu Pantasilea'nın başına doğrulttu.

Ezio hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Bir tabanca çıkardı ve havaya bir el ateş etti. Bu esnada, yerinde duramayan Bartolomeo da yumruklarını sıktı ve kelepçeler açılıp bileklerinden fırladı.

Bunu büyük bir kargaşa izledi. Ezio'nun yanında duran kılık değiştirmiş *condottieri*, irkilen Fransız askerlerine aniden saldırıya geçti. Hâlâ sol tarafında durmakta olan "muhafız"-dan Bianca'yı alan Bartolomeo da merdivenlerden yukarı fırladı. Ancak Valois hızlı davranarak Pantasilea'yı sıkıca tutup karargâhına girmeyi başardı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

"Ezio!" diye yalvardı Bartolomeo. "Karımı kurtarman lazım! Bunu sadece sen yapabilirsin! Bu bina çelik kasadan farksız."

Ezio başıyla onayladı ve arkadaşına moral vermek için gülümsemeye çalıştı. Durduğu yerde binaya göz gezdirdi. Büyük bir yapı değildi, ancak sağlam ve yeniydi. Fransız ordusunun mimarları tarafından inşa edilmişti ve içine girilemeyecek şekilde tasarlanmıştı. Çatıdan girmeyi denemek dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. Kimse çatıdan bir saldırı yapılabileceğini düşünmüş olamazdı. Bu yüzden binanın zayıf noktası orası olabilirdi. *Belki.*

Deneyip görmekten başka bir seçenek yoktu. Ezio hızla merdivenlerden çıktı ve aşağıda herkesi meşgul eden karga-

şadan faydalanarak, tepeye en kolay şekilde tırmanabileceği bir yer aradı. Tam bu sırada keskin kılıçları sabah güneşinin altında parlayan beş-on Fransız askeri Ezio'nun peşine düştü. Ancak Bianca'yı acımasızca savuran Bartolomeo bir anda Ezio ile adamların arasına girdi.

Duvarlar herhangi bir saldırıya karşı dimdik ayakta duracak şekilde inşa edilmiş olabilirdi, ancak üzerlerinde Ezio'nun bir tırmanma rotası belirleyebileceği kadar oluk ve yarık vardı. Böylece Ezio birkaç dakika içinde çatıya ulaşmayı bildi. Binanın tepesi düzdü ve ahşap çatısının üstüne kiremitler dizilmişti. Ne var ki çatıda nöbet tutan beş Fransız askeri duruyordu. Ezio mazgaldan atlayıp çatıya geçtiğinde adamlar ondan parola istediler. Ezio parolayı söyleyemeyince de baltalı kargılarını önlerinde doğrultup ona doğru koşmaya başladılar. Şans eseri üzerlerinde misket tüfeği ya da tabanca yoktu. Ezio birini indirdikten sonra kılıcını çekti ve geri kalan dördüyle savaştı. Etrafını sarıp silahlarının ucuyla acımasızca saldıran adamlar ona karşı korkunç bir mücadele veriyordu. Adamların biri mızrağıyla Ezio'nun kıyafetinin kolunu yırttı ve keskin bir darbeyle dirseğini kanattı. Ancak savurduğu kılıç darbesi Ezio'nun sol kolundaki kol zırhının üzerinden zararsızca kayıp geri savruldu.

Ezio kol zırhını ve kılıcını kullanarak giderek şiddetlenen darbelere karşı kendini korumayı başardı. Ne var ki aynı anda dört rakiple mücadele etmek Ezio'nun kılıç kullanmadaki becerisini etkisiz hale getirmişti. Yine de Bartolomeo'nun sevgili karısı aklına gelince cesaretlendi; başarısız olmak gibi bir şansının olmadığını, başarısız olmaması gerektiğini iyi biliyordu. Sonunda mücadelenin yönü onun lehinde değişti; kafasına doğru gelen iki kılıç darbesinden hızla eğilerek kurtuldu ve diğer bir darbeyi de kol zırhıyla engelledikten sonra

dördüncü muhafızın silahını bir hamleyle savurmayı başardı. Bu manevrayla gereken hareket alanını kazanmıştı, böylece çenesine doğru savurduğu ölümcül bir kılıç darbesiyle adamı yere devirmeyi bildi. Geriye üç kişi kalmıştı. Ezio en yakınındaki Fransız askerine hızla yaklaşarak adamın savunma alanının içine girdi ve bu hamle geri sendeleyen düşmanına kılıç kullanacak alan bırakmadı. Ezio gizli süngüsünü ileri iterek adamın karnına sapladı. Şimdi iki muhafız kalmıştı ve artık ikisi de tedirgin görünüyordu. Sayısal üstünlüğü kalmayan iki Fransız askerini haklamak Ezio'nun birkaç dakikasını aldı. Adamların kılıç kullanma kabiliyeti Ezio'nun ustalığıyla baş edecek kadar iyi değildi. Hızla nefes alıp veren Ezio bir an kılıcına yaslandı. Beş yenik düşmüş düşmanının ortasında duruyordu.

Çatının orta yerinde geniş, kare şeklinde bir açıklık vardı. Piştovuna mermileri sürdükten sonra Ezio o noktaya dikkatle yaklaştı. Tam da beklediği gibi kendini bir avluya bakarken buldu. İçinde herhangi bir bitki, sandalye ya da masa olmayan, süssüz bir avluydu burası. Sadece kurumuş gitmiş fıskiyeli bir havuzun etrafına birkaç taş bank yerleştirilmişti.

Ezio kenardan aşağıya bakarken bir silah patladı ve sol kulağının yanından bir mermi vın diye geçti. Ezio hemen geri çekildi. Valois'nın kaç tabancası olduğunu bilmiyordu. Eğer sadece bir tabancası varsa, onu yeniden doldurmasının belki on saniye alacağını hesapladı. Arbaleti yanında olmadığı için hayıflanıyordu, ama bunun için yapılacak bir şey yoktu. Kemerinin arkasında takılı duran beş adet zehirli dart oku vardı. Ancak onları kullanabilmek için çok yakın menzilde olması gerekiyordu ve Pantasilea'nın hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmak istemezdi.

"Sakın yaklaşma!" diye bağırdı Valois aşağıdan. "Yaklaşırsan onu öldürürüm!"

Ezio açıklığın kenarında dolanarak aşağıya, avluya baktı; ancak çatının çıkıntısı görüşünü engellediğinden kimseyi göremedi. Yine de Valois'nın sesindeki panik dolu ifadeyi sezinleyebiliyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı general. "Kim gönderdi seni? Rodrigo mu? Ona tüm bunların Cesare'nin planı olduğunu söyle."

"Bana bildiğin her şeyi anlatsan iyi olur, tabii eğer Burgonya'ya tek parça halinde geri dönmek istiyorsan!"

"Anlatırsam gitmeme izin verecek misin?"

"Bakarız. Kadına bir zarar gelmesin. Seni görebileceğim bir yere çık," diye emir verdi Ezio.

Valois dikkatle adım atarak avluyu çevreleyen revaklı yolun altından çıktı ve kurumuş fıskiyenin yanına gelince durdu. Pantasilea'nın ellerini arkasından bağlamıştı ve kadını boynundaki tasmaya bağlı olan bir yularla tutuyordu. Ezio'nun anladığı kadarıyla Pantasilea kısa süre önce ağlamıştı, ama şu an sessizdi ve kafasını dik tutmaya çalışıyordu. Kadın Valois'ya öyle sert bakıyordu ki gözleri silah olsa tüm Kodeks silahlarını gölgede bırakırdı.

Valois'nın aşağıda gizlenmiş kaç adamı var acaba, diye düşündü Ezio. Ancak sesindeki korku, generalin elinde başka bir seçenek kalmadığını ve kendini köşeye sıkışmış hissettiğini gösteriyordu.

"Cesare, Papa'dan uzaklaşıp kendi safına geçmeleri için kardinallere rüşvet veriyor. O Roma için ülkenin geri kalanını kontrol altına alır almaz, benim de başkentin üzerine yürüyüp Vatikan'ı almam gerekiyordu. Tabii bunu yaparken Cesare'nin iradesine karşı gelenleri de ortadan kaldıracaktım."

Valois tabancasını elinde vahşice sallıyordu. Hareket et-

tıkçe Ezio adamın kemerine takılı duran iki silah daha olduğunu gördü.

"Benim fikrim değildi," diye devam etti Valois. "Böyle entrikalar beni aşar." Ses tonunda eski kibrinden kalma ufak bir tını duyuluyordu. Acaba Ezio adama gerekenden biraz fazla müsamaha mı göstermişti? Görülebilecek bir yere çıktı ve avlunun içine korkusuzca atlayıp bir panter edasıyla yere çömelerek indi.

"Geri çekil!" diye bağırdı Valois. "Yoksa..."

"Kadının saçının bir teline zarar gelsin yukarıdaki okçularım bedenini San Sabestiano'dan daha fazla okla doldurur," diye atıldı Ezio. "Söyle bakalım, asil ruhlu general, bu işte senin çıkarın neydi?"

"Valois Ailesi'ne mensup olduğum için Cesare İtalya'yı bana verecek. Burayı ben yöneteceğim; bu benim doğuştan gelen hakkım."

Ezio az kalsın bir kahkaha patlatacaktı. Bartolomeo abartmamıştı, hatta az bile söylemişti, bu züppe herif gerçekten kuş beyinlinin tekiydi. Ancak Pantasilea hâlâ elindeydi. Bu yüzden de hâlâ tehlikeliydi.

"Güzel. Şimdi kadının gitmesine izin ver."

"Önce beni dışarı çıkar. Sonra onu serbest bırakırım."

"Hayır."

"Kral Louis'yle çok yakın bir ilişkim var. Fransa'da ne istersen veririm. Bir araziye ne dersin? Ya da soylu bir unvana?"

"Onların hepsi bende var. Burada, Roma'da... Ve sen asla onların üzerinde hâkimiyet kuramayacaksın."

"Borgialar olması gereken düzeni tersine çevirmeye çalışıyor," diye yaltaklandı Valois taktik değiştirerek. "Benim niyetim düzeni yeniden sağlamak. Yönetim asil kanlılarda

olmalı; damarlarında dolaşan o kirli, bozuk kanla bu ülkeyi onlar yönetemez." Durdu ve sonra devam etti: "Senin onlar gibi barbar olmadığını biliyorum."

"Ne sen ne Cesare ne de Papa; barıştan ve adaletten yana olmayan hiç kimse ben hayatta olduğum sürece İtalya'yı yönetemeyecek," dedi Ezio yavaş yavaş ilerleyerek.

Fransız general korkudan olduğu yere çakılıp kalmış gibiydi. Tabancayı tekrar Pantasilea'nın şakağına götüren eli titremeye başlamıştı, ama adam geri çekilmedi. Görünüşe bakılırsa karargâhta baş başaydılar (tabii akıllı davranarak bir yerlere saklanmış olan hizmetkârlar olabilirdi, ama bu bir şeyi değiştirmezdi). Bu sırada kasten yapılıyormuş gibi çıkan ve art arda gelen sert sesler duydular; yavaş yavaş indirilen darbe sesleriydi bunlar. Derken karargâhın dış kapıları sarsıldı. Bartolomeo Fransızları bozguna uğratıp yukarı şahmerdanlar çıkarmış olmalıydı.

"Lütfen..." dedi general sesi titreyerek. Üzerindeki tüm şehirli havası gitmişti. "Onu öldürürüm." Kafasını kaldırıp çatıdaki açıklığa baktı ve Ezio'nun hayali okçularını görmeye çalıştı. Modern savaş yöntemleri arasında bu tarz okçuların artık neredeyse hiç kullanılmadığını akıl edemiyor, arbalete ok takmak tabanca ya da misket tüfeğini tekrar doldurmaktan hâlâ çok daha kolay olsa da okçu birliklerine nadiren başvurulduğunu düşünmüyordu bile. Oysa Ezio ilk başta çatıdaki okçulardan bahsettiğinde generalin bunu hemen akıl edeceğinden korkmuştu.

Ezio bir adım daha attı.

"Sana istediğin her şeyi veririm. Burada para var, hem de bir sürü. Adamlarıma ödeme yapacaktım ama hepsini sen alabilirsin. Ayrıca ne... ne... ne istersen yaparım." Ses tonu yalvarır gibi çıkıyordu generalin. O kadar acınası bir tablo

çiziyordu ki Ezio onu hakir görmemek için kendi zor tuttu. Bu adam kendini bir de İtalya'nın kralı olarak görüyordu!

Onu öldürmeye pek değmeyecekti herhalde.

Ezio artık generale iyice yaklaşmıştı. İki adam birbirlerinin gözlerine bakıyordu. Ezio generalin dermansız ellerinden önce tabancayı aldı, sonra da yuları. Rahatlayarak sessiz sessiz ağlamaya başlayan Pantasilea'ysa olan biteni dört gözle izleyerek aksaya aksaya kenara çekildi.

"Ben... ben sadece biraz saygı görmek istedim," dedi general güçsüz bir sesle.

"Ama gerçek saygı hak edilerek kazanılır," dedi Ezio. "Miras olarak kalmaz ya da satın alınmaz. Ayrıca zor kullanarak da kazanılamaz. *Oderint dum metuant* bugüne kadar söylenmiş en aptal sözlerden biri olmalı. Caligula'nın onu benimsemiş olmasına şaşmamak lazım: 'Bizden korktukları sürece bırakın nefret etsinler.' Günümüzdeki Caligula'nın da bu anlayışa bağlı yaşadığına şaşmamak lazım. Ve sen ona hizmet ediyorsun!"

"Ben kendi kralıma, Kral XII. Louis'ye hizmet ediyorum!" Valois çökmüş görünüyordu. "Ama belki de haklısındır. Şimdi anlıyorum." Gözleri umutla parladı. "Biraz daha zamana ihtiyacım..."

Ezio göğüs geçirdi. "Maalesef, dostum. Zamanın bitti." Kılıcını çekti. Durumu anlayan Valois ise en sonunda onurlu bir hareket yaparak diz çöküp başını eğdi.

"*Requiescat in Pace*," dedi Ezio.

Karargâhın dış kapıları büyük bir gürültüyle parçalara ayrılıp öne doğru yıkıldı. Eşikte Bartolomeo duruyordu. Üstü başı toz ve kan içindeydi ama yara almamıştı. Kendi adamlarından oluşan bir birliğin başında duruyordu. Hızla karı-

sının yanına koştu ve ona öyle sıkı sarıldı ki kadın nefessiz kaldı. Bunun ardından Barto karısının boynundaki tasmayı çıkarmaya girişti. Ancak adamın parmakları o kadar gergin ve kalındı ki bu işi Ezio yapmak zorunda kaldı. Bartolomeo da Bianca'yla savurduğu iki güçlü darbeyle kadının ayaklarındaki prangaları parçaladı ve ardından, daha sakin bir şekilde, karısının ellerini bağlayan sicimleri birkaç parmak hareketiyle çözdü.

"Ah, Pantasilea, kuşum, canım, her şeyim! Bir daha böyle ortadan kaybolmaya kalkışma sakın! Sen yokken kendimi kaybettim ben!"

"Hayır, kaybetmedin! Beni kurtardın!"

"Ah!" Bartolomeo utanmış görünüyordu. "Hayır. Ben değil... Ezio kurtardı seni! Tepeye kadar tırmanıp..."

"*Madonna*, iyi olduğunuza sevindim," diye araya girdi Ezio.

"Sevgili Ezio, sana ne kadar teşekkür etsem azdır! Hayatımı kurtardın."

"Ben sadece aracı oldum, kocanızın mükemmel planının bir parçası olarak görev aldım."

Bartolomeo, Ezio'ya şaşkınlık ve minnettarlıkla karışık bir ifadeyle baktı.

"Prensim!" dedi Pantasilea kocasına sarılarak. "Kahramanım!"

Yüzü kızaran Bartolomeo, Ezio'ya göz kırptı. "Şey, senin prensinsem eğer, o unvanı kazansam iyi olacak. Bu arada, *hepsi* benim fikrim değildi."

Gitmek üzere arkalarına döndüklerinde Pantasilea Ezio'ya yanaşıp kulağına "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

KIRK BİR

Birkaç gün sonra, Bartolomeo'nun, Valois'nın şevki kırılmış ordusundan artakalan askerleri toplamasının ardından, Ezio, La Volpe ile karşılaşmıştı. İkisi de Ezio'nun Assasinlerin Tiber Adası'ndaki gizlenme yerinde toplanma çağrısında bulunduğu Yoldaşlık buluşmasına gidiyordu.

Ezio'nun sorduğu ilk soru "Roma'da işler nasıl şu an?" oldu.

"Çok iyi, Ezio. Fransız ordusu dağıldığı için Cesare önemli bir güç kaybetti. Kız kardeşin Claudia, İspanyol büyükelçisiyle Kutsal Roma İmparatorluğu büyükelçisinin ülkelerine dönmek üzere apar topar şehirden ayrıldıklarını söyledi. Adamlarım da *Cento Occhi*'nin üstesinden geldi."

"Daha yapılacak çok şey var."

Adaya vardıklarında kendileri dışındaki silah arkadaşlarının, gizlenme yerinin iç odasında çoktan toplanmış olduğunu gördüler. Odanın ortasında, bir sobanın üzerinde ateş yanıyordu.

Birbirlerine selam verip yerlerine geçtikten sonra Machiavelli ayağa kalktı ve Arapça sözlerle konuşmaya başladı:

"*Lâ şey'e vaki'ün mutlak bel küllün mümkin*: Amentü'müzün

hikmeti bu sözlerle hayat bulur. Biz ışığa hizmet etmek için karanlıkta çalışırız. Bizler Assasinleriz."

Ardından Ezio ayağa kalkıp kız kardeşine seslendi: "Claudia. Bizler hayatlarımızı insanlığın özgürlüğünü korumaya adarız. Mario Auditore ve kardeşi, babamız Giovanni bir zamanlar buna benzer bir ateşin başında durdular ve kendilerini aynı göreve adadılar. Şimdi ben de sana bu seçeneği sunuyorum, bize katılma seçeneğini."

Elini uzattı ve Claudia kendi elini onunkinin içine koydu. Machiavelli, ucunda sapındaki kolun yardımıyla bir araya getirilebilecek, "C" harfine benzer iki küçük yarım daire bulunan o bilindik kızgın demiri ateşin içinden çıkardı.

"Her yol mubah. Her şey yalan," dedi ciddi bir edayla. Diğerleri de –Bartolomeo, La Volpe ve Ezio– bu sözleri onun arkasından tekrar etti.

Antonio de Magianis'in bir zamanlar Ezio'ya yaptığı gibi Machiavelli kızgın demirin uçlarını Claudia'nın yüzük parmağının üzerinde birleştirdi ve orada sonsuza dek yanık bir yüzük izi çıksın diye sıkıca bastırdı.

Claudia acıyla irkildi ama bağırmadı. Machiavelli demiri alıp güvenli bir yere koydu.

"Yoldaşlık'ımıza –Kardeşlik'imize– hoş geldin," dedi Claudia'ya gayet resmi bir tavırla.

"Kız kardeşler de girebiliyor mu bu Yoldaşlık'a?" diye sordu Claudia, Bartolomeo'nun ona verdiği küçük bir ilaç şişesindeki rahatlatıcı merhemi alıp dağlanan parmağına sürerken.

Machiavelli gülümsedi. "Sen istersen, evet."

Ezio'ya döndüğünde tüm gözler ona çevrildi.

"Birçok konuda aynı kanaate varmadık," diye başladı Machiavelli.

"Niccolo..." diye araya girdi Ezio, ama Machiavelli onu susturmak için elini kaldırdı.

"Fakat Sistina Şapeli'nin altındaki Mahzen'de o şeyler göründüğünden beri, hatta daha öncesinden beri, tarikatımızın ihtiyacı olan kişinin kesinlikle sen olduğunu tekrar tekrar ispatladın. Tapınakçılara karşı verilen mücadeleyi sen yönettin. Bize ait *gonfalon*'u gururla, yükseklerde taşıdın ve Monteriggioni'de yaşanan o bozgundan sonra Yoldaşlık'ımızı istikrarla yeniden kurdun." Etrafına bakındı. "Dostlarım, Ezio'yu herkesin rızasıyla geçmiş olduğu mevkie resmi olarak atama vakti gelmiştir – liderlik mevkiine. Size Ezio Auditore di Firenze'yi –Tarikatımızın Büyük Üstadını– takdim ediyorum." Ezio'ya döndü. "Dostum, şu andan itibaren *il Mentore* –Yoldaşlık'ımızın ve sırlarımızın bekçisi– olarak bilineceksin."

Ezio son derece duygulanmıştı; ancak bir yanı, onun uyanık olduğu her saatini çalan ve uyuması için bile yeterince vakit bırakmayan bu hayattan kurtarmak istiyordu kendini. Yine de Ezio bir adım öne çıktı ve Amentü'nün özünü oluşturan sözleri ağırbaşlı bir edayla tekrarladı:

"Başkalarının ahlakla ve kanunla kısıtlandığı yerde kutsal hedeflerimizin peşinden giden bizler her zaman hatırlamalıyız ki: Her yol mubah. Her şey yalan. Her şey yalan. Her yol mubah."

Diğerleri de bu sözleri onun arkasından tekrarladı.

"Şimdi de sıra," dedi Machiavelli, "yeni üyemizin kader atlayışı yapmasına geldi."

Cosmedin'deki Santa Maria Kilisesi'ne gidip yapının çan kulesine tırmandılar. Bartolomeo ve La Volpe tarafından dikkatle yönlendirilen Claudia, güneşin altın sarısı küresi doğudaki ufuktan kurtulup elbisesinin kıvrımlarını da ışığıyla altın sarısına bularken kendini korkusuzca boşluğa bıraktı.

Ezio onun güvenle aşağıya inişini ve sonra Bartolome ve La Volpe'yle birlikte yakındaki bir revaka doğru yürüyüşünü seyretti. Artık Machiavelli ve Ezio baş başa kalmıştı. Machiavelli tam kader atlayışını yapmak üzereyken Ezio onu durdurdu.

"Neden fikrini ansızın değiştirdin, Niccolò?"

Machiavelli gülümsedi. "Fikrimi mi değiştirmişim? Ben her zaman sana destek oldum. Her zaman ülkümüze bağlı kaldım. Benim hatam özgür düşünmek. Bu yüzden senin – ve Gilberto'nun– aklında şüpheler oluştu. Artık o hoş olmayan düşüncelerin hepsinden kurtulduk. Ben hiçbir zaman liderlik peşinde koşmadım. Ben... daha çok bir gözlemciyim. Haydi, sıkı dostlar ve Amentü için savaşan silah arkadaşları olarak kader atlayışını beraber yapalım."

Elini uzattı ve Ezio arkadaşının gülümsemesine karşılık vererek onun elini sıkıca tuttu. Ardından, çan kulesinin çatısından aşağıdaki boşluğa birlikte atladılar.

Yere inip arkadaşlarına henüz katılmışlardı ki bir ulak çıkageldi. Nefes nefese olan adam "*Maestro* Machiavelli," dedi. "Cesare, Romagna'ya düzenlediği son baskından Roma'ya tek başına dönmüş. Şu anda atını Castel Sant'Angelo'ya doğru sürüyormuş."

"*Grazie*, Alberto," dedi Machiavelli. Ulak da atının başını çevirdi ve geldiği yoldan hızla geri döndü.

"Ee?" diye sordu Ezio.

Machiavelli ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde iki yana açtı. "Kararı sen veriyorsun, ben değil."

"Niccolò, düşüncelerini benimle paylaşmayı kesmesen iyi olur. Şu anda en güvenilir danışmanımın fikrini almak istiyorum."

Machiavelli gülümsedi. "Bu konudaki kararımı zaten bi-

liyorsun. Kararım değişmedi. Borgialar yok edilmeli. Git ve öldür onları, *Mentore*. Başladığın işi bitir."

"İyi fikir."

"Biliyorum." Machiavelli onu dikkatli gözlerle süzdü.

"Ne oldu?" diye sordu Ezio.

"Cesare'nin yöntemleri hakkında bir kitap yazmayı düşünüyordum. Sanırım o kitabı senin yöntemlerine dair bir incelemeyle dengeleyeceğim."

"Eğer benim hakkımda bir kitap yazacaksan," dedi Ezio, "kısa tutsan iyi olur!"

KIRK İKİ

Ezio, Castel Sant'Angelo'ya vardığında Tiber Nehri'nin karşı kıyısında bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördü. Toplanan insanların arasına gizlenerek ön tarafa doğru ilerledi ve Castel'e giden köprünün korumasını sağlayan Fransız birliklerinin dağıldığını, Castel'de de tam bir kargaşanın hüküm sürdüğünü gördü. Bazı askerler şimdiden teçhizatlarını toplamaya başlamıştı. Subaylar ve diğer rütbeli askerlerse teçhizatlarını yeniden çıkarmaları için emirler verip onların arasında çılgınca sağa sola koşuşturuyordu. Verilen emirlerin bazısı birbiriyle çeliştiği için bazı yerlerde kavgalar patlak vermişti. Ezio'nun fark ettiği kadarıyla, etrafta toplanan İtalyanlar olan biteni sessiz bir zevk içerisinde seyrediyordu. Kendi kıyafetlerini omzuna astığı bir çantanın içinde taşıyan Ezio, Castra Praetoria'ya yapılan saldırı esnasında giydiği Fransız üniformasını önlem olarak tekrar üzerine geçirmişti. Çantayı gizlemek için giydiği pelerini üzerinden attı ve köprüye çıktı. Ona kimse dikkat etmedi. Ancak Fransız askerlerinin arasından geçerken adamların konuşmalarından işe yarayacak kısımlar yakaladı.

"D'Alviano ve paralı askerleri ne zaman saldırıya geçecekmiş?"

"Şu an adamın yolda olduğunu söylüyorlar."

"O zaman neden toplanıyoruz? Geri mi çekiliyoruz?"

"Umarım geri çekiliyoruzdur! *Tout cela, c'est rien qu'un tas de merde.*"

Bu sırada erlerden biri Ezio'yu fark etti. "Komutanım! Komutanım! Emirlerimiz nedir?"

"Öğrenmeye gidiyorum," diye cevap verdi Ezio.

"Komutanım!"

"Evet?"

"Şu an başımızda kim var, komutanım? General Valois öldüğüne göre bize kim komuta edecek?"

"Kral kuşkusuz yeni bir komutan yollayacaktır."

"Yiğitçe savaşırken öldüğü doğru mu, komutanım?"

Ezio kendi kendine gülümsedi. "Elbette doğru. Adamlarının başında öldü."

Castel'e doğru yürümeye devam etti.

İçeri girer girmez hemen siperlere çıktı ve başını aşağıya çevirip avluya bakınca iç kalenin kapısının önünde konuşlanmış olan Papalık Muhafızları'ndan bir yüzbaşıyla konuşmakta olan Cesare'yi gördü.

"Papa'yı görmem gerek!" dedi Cesare aceleci bir tavırla. "Babamı *derhal* görmem gerek!"

"Elbette, ekselansları. Papa Cenapları'nı Castel'in tepesindeki özel dairelerinde bulabilirsiniz."

"O zaman, çekil yolumdan, aptal herif!" Talihsiz yüzbaşı kuzukapıyı açıp Cesare'yi içeri almaları için adamlarına hızla emirler verirken Cesare onu itip geçti. Ezio bir müddet seyrettikten sonra, siperlerin üzerinden Castel'in çevresini dolaşıp gizli kapının bulunduğu yere geldi. Aşağıya atladı ve Pietro'nun verdiği anahtarla kapıyı açıp içeri girdi.

İçeriye adım atar atmaz etrafı dikkatle taradı. Kimseyi

görmeyince bir merdivenden hücrelerin olduğu yöne doğru, hızla aşağıya indi. Caterina Sforza'yı buradan kurtarmasının üzerinden sanki bir asır geçmişti. Issız bir nokta bulduğunda üzerindeki Fransız teğmeni üniformasını çıkardı ve yapmak zorunda olduğu görev için özel olarak tasarlanmış olan kendi kıyafetlerini giydi. Silahlarını hızla kontrol ederek kol zırhıyla zehirli süngüyü kollarına taktı ve kemerinin iç tarafına sağlamca yerleştirilmiş yeterince zehirli oku bulunduğundan emin oldu. Ardından duvarların kenarından ilerleyerek Castel'in tepesine çıkan merdivenin olduğu tarafa doğru yola koyuldu. Ancak buralarda muhafızlar vardı ve sorunsuz bir şekilde yoluna devam etmeden önce üç muhafızın bedenini Tanrı'ya teslim etmek zorunda kaldı.

Sonunda Lucrezia'yı sevgilisiyle birlikte oynaşırken seyrettiği bahçeye ulaştı. Gün ışığında Lucrezia'nın dairelerinin büyük bir kompleksin parçası olduğunu görebiliyordu. Ötede daha büyükleri, hatta daha da ihtişamlıları duruyordu. Bunlar Papa'ya ait olmalıydı. Yalnız, o yöne doğru ilerlerken Lucrezia'nın odalarının birinden gelen konuşma sesi onu durdurdu. Seslerin geldiği açık pencereye doğru sessizce ilerledi ve konuşmaya kulak verdi. Bir süre hücrede kapalı kalmasından pek etkilenmemişe benzeyen Lucrezia'nın, önceki sefer güvenip Pietro ile olan ilişkisi hakkında bilgi verdiği aynı görevliyle konuştuğunu görebiliyordu. Adam aldığı bu bilgiyi Lucrezia'nın kıskanç erkek kardeşine iletmiş ve Cesare'nin Roma'ya alelacele geri dönmesine bakılacak olursa hazırladıkları plan gayet başarılı olmuştu.

"Anlamıyorum," diyordu Lucrezia öfkeyle. "Ta dün akşam taze *cantarella* siparişi vermiştim. Toffana'nın öğleye doğru gelip teslim etmesi gerekiyordu. Kızı gördün mü? Neler oluyor?"

"Çok üzgünüm, *mia signora*, ama duyduğuma göre Papa siparişe el koymuş. Hepsini kendisi için almış."

"Şu yaşlı şerefsiz! Nerede o?"

"Dairesinde, *Madonna*. Bir görüşmesi var..."

"Görüşmesi mi? Kiminle?"

Görevli tereddüt etti. "Cesare ile, *Madonna*."

Lucrezia bunu bir süre düşündükten sonra kendi kendine konuşurmuş gibi, "Garip doğrusu," dedi. "Babam bana Cesare'nin geri döndüğünü söylemedi."

Sonra da düşüncelere dalmış bir halde odadan ayrıldı.

Tek başına kalan görevli etrafı toparlamaya başladı. Masaları ve sandalyeleri düzeltirken kendi kendine mırıldandı.

Ezio işine yarayacak bir şeyler daha duyabilmek ümidiyle bir süre bekledi. Ancak yardımcının söylediği şeyler hep aynı doğrultudaydı: "Bu kadın beni çok sıkıntıya sokuyor... Neden ahırda kalmadım ki? Hem durumum iyiydi. Terfi dedikleri bu mu yani? Ne zaman bir getir-götür işiyle uğraşsam kellemi tehlikeye atıyorum. *Üstelik* ne zaman oturup bir şeyler zıkkımlanacak olsa yemeğini ondan önce tatmak zorundayım." Bir an durup ekledi: "Ne aileymiş be!"

KIRK ÜÇ

Ancak Ezio o son kelimeleri duymadan oradan ayrılmıştı. Bahçeden hızla geçip Papa'nın dairelerine doğru yöneldi. Dairelerin tek giriş kapısında çok sayıda muhafız olduğundan ve kendisi de dikkati üzerine çekmek istemediğinden – kısa süre sonra aşağı katta öldürdüğü muhafızların cesetleri bulunacaktı– kimseye görünmeksizin binanın ana pencerelerinden birine tırmanabileceği bir yer buldu. Bu pencerenin Papa'nın ana dairesine açıldığına dair önsezisi de doğru çıktı. Üstelik pencerenin kenarında üzerine tüneyip gizlenebileceği geniş bir eşik vardı. İçeride konuşulanları duyabilmek için hançerini kullanarak yan ışıklığı delip bir yarık açmayı başardı.

Rodrigo –Papa VI. Alexander– odada yalnızdı. Üzerinde kırmızı ve sarı elmalarla dolu büyük, gümüş bir kâse bulunan bir masanın yanında ayakta duruyordu. Kapı açılıp da Cesare aniden içeri girince gerginleşerek kâsenin konumunu değiştirdi. Cesare besbelli öfkeliydi. Hiç uzatmadan sertçe konuya girdi.

"Neler dönüyor böyle?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap verdi babası temkinli bir tavırla.

"Ah, elbette biliyorsun! Gelir kaynaklarım kesilmiş ve birliklerimi dağılmış."

"Ha. Şey, biliyorsun, bankerinin trajik... ölümünden sonra onun bütün işlerini Agostino Chigi üstlendi."

Cesare sevimsiz, alaycı bir kahkaha attı. "*Senin* bankerin! Tahmin etmeliydim! Peki ya adamlarım?"

"Maddi sıkıntılar zaman zaman hepimizi vurur, evlat. Hatta orduları ve büyük ihtirasları olanlarımızı bile."

"Chigi'ye paramı serbest bırakmasını söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Söylemeyeceğim."

"Göreceğiz bakalım!" Cesare kâseden öfkeyle bir elma aldı. Ezio, Papa'nın oğlunu dikkatle seyrettiğini gördü.

"Chigi sana yardım etmeyecek," dedi Papa sakin bir sesle. "Ayrıca kendisi asla boyun eğdiremeyeceğin kadar güçlü bir adamdır."

"Bu durumda..." dedi Cesare alaylı bir edayla gülümseyerek, "istediğimi alabilmek için Cennet Parçası'nı kullanacağım. Böylece senin yardımına gerek kalmayacak." Zalimce gülümseyerek elmayı ısırdı.

"Bu çoktan belliydi zaten," dedi Papa soğuk bir edayla. "Bu arada, General Valois'nın öldüğünü biliyorsundur herhalde?"

Cesare'nin yüzündeki gülümseme aniden silindi. "Hayır. Roma'ya daha yeni geldim." Ses tonu tehditkâr bir ifadeye büründü. "Yoksa sen?.."

Papa ellerini iki yana açtı. "Onu öldürmek için nasıl bir geçerli sebebim olabilir ki? Yoksa kendisi sevgili, zeki, *hain* kumandanımla birlikte bana karşı komplo mu kuruyordu?"

Cesare elmadan bir ısırık daha aldı. "Tahammül edemiyorum artık!" diye söylendi lokmasını çiğnerken.

"Çok merak ediyorsan, onu Assasinler öldürdü."

Cesare yutkunurken gözleri fal taşı gibi açıldı. Ardından yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Onları neden durdurmadın?"

"Sanki elimde! Monteriggioni'ye saldırı düzenlemek senin fikrindi, benim değil. Hataların için sorumluluğu üzerine alma vaktin geldi de geçiyor artık."

"*Başarıların için* demek istedin sanırım," diye gururla karşılık verdi Cesare. "Hem de senin gibi başarısızların sürekli müdahalesine rağmen!"

Bunu söyledikten sora gitmek üzere arkasına döndü, ama Papa hızla masanın diğer tarafına geçip oğlunun kapıya yönelmesine engel oldu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Rodrigo öfkeden hırlayarak. "Ayrıca kendini kandırıyorsun. Cennet Parçası *bende*."

"Yalancı! Çekil yolumdan, ahmak ihtiyar!"

Papa üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Sana verebileceğim her şeyi verdim, ama asla yetinmedin."

Tam o anda Ezio, Lucrezia'nın gözleri dört dönmüş halde hızla odaya daldığını gördü.

"Cesare!" diye tiz bir sesle bağırdı kadın. "Dikkat et! Seni zehirlemeye çalışıyor!"

Cesare olduğu yerde donakaldı. Elindeki elmaya baktı ve ısırdığı son parçayı tükürdü. Beti benzi atmıştı. Rodrigo'nun yüzündeki zafer ifadesini ise korku ifadesi almıştı. Masayı aralarına alarak oğlundan geri geri uzaklaştı.

"Beni zehirlemek ha?" dedi Cesare, gözlerini babasının gözlerine dikerek.

"Laftan anlamadın bir türlü!" diye kekeledi babası.

Cesare ağır ve çok dikkatli adımlarla Rodrigo'nun üzerine yürürken gülümsedi ve dedi ki: "Baba. Babacığım. Görmüyor musun? Her şeyi ben kontrol ediyorum. *Hepsini*. Eğer

yaşamak istersem, senin karşı çabalarına rağmen, yaşarım. İstediğim bir şey varsa –her ne olursa olsun– onu alırım!" Papa'ya yaklaştı ve elindeki zehirli elmayı havaya kaldırıp babasını yakasından kavradı. "Mesela, ölmeni istersem, *ölürsün!*"

Babasını yakma çekip elmayı adamın açık ağzına tıkadı; Papa ağzını kapatacak vakit bile bulamamıştı. Cesare babasını başından ve çenesinden tutup zorla dudaklarını birleştirdi ve kapalı tuttu. Mücadele eden Rodrigo elma genzine kaçtığından nefes alamadı ve can çekişir halde yere düştü. İki çocuğu adamın ölüşünü soğukkanlılıkla seyretti.

Cesare hiç vakit kaybetmeden diz çöktü ve ölen babasının üzerini aradı. Hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı ve kız kardeşine doğru ilerledi. Ama Lucrezia irkilip geri çekildi.

"Senin... senin birinden yardım istemen gerek. Bünyende zehir var," dedi yüksek sesle.

"Yeterince yok," diye boğuk bir sesle karşılık verdi Cesare. "Buraya gelmeden önce önleyici bir panzehir almayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Babamız nasıl sinsi, iğrenç bir adamdı biliyorum. Gerçek gücün benim tarafıma doğru kaydığını düşündüğü anda nasıl tepki vereceğinin de farkındaydım. Neyse, Cennet Parçası'nın kendisinde olduğunu söylemişti."

"E-evet... doğru."

Cesare ona tokat attı. "Bana neden söylemediniz?"

"Sen yoktun... o da onun yerini değiştirdi... korkuyordu... Assasinler gelip onu çalarlar diye..."

Cesare ona bir daha tokat attı. "Onunla bir olup bana komplo kurdun!"

"Hayır! Hayır! Sana ulak gönderip haber verdiğini sanıyordum."

"Yalancı!"

"Doğru söylüyorum. Gerçekten de yaptığı şeyden haberdar olduğunu ya da en azından bilgilendirildiğini düşündüm."

Cesare ona tekrar tokat attı, bu sefer daha sertti. Lucrezia dengesini kaybedip düştü.

"Cesare!" dedi nefes almaya çalışırken. Gözlerinde panik ve korku vardı. "Delirdin mi sen? Ben Lucrezia'yım! Kız kardeşin! Dostun! Sevgilin! Kraliçen!" Ayağa kalkarak ellerini korkakça Cesare'nin yanaklarına götürdü ve onları okşamaya başladı. Cesare'nin tepkisi ise kız kardeşini boğazından kavrayıp sarsmak oldu... Tıpkı bir av köpeğinin bir gelinciği salladığı gibi...

"Sen fahişeden başka bir şey değilsin!" Yüzünü Lucrezia'nın yüzüne yaklaştırdı ve saldırgan bir tavırla kafasını itti. "Şimdi söyle bakalım," diye devam etti. Alçalan sesinde tehditkâr bir eda vardı. "O parça nerede?"

Lucrezia cevap verdiğinde sesinde inanmazlıkla dolu bir ifade vardı. Konuşmak için çabalarken öğürüyordu: "Sen... sen beni hiç sevmedin mi?"

Cesare buna Lucrezia'nın boğazını bırakıp kız kardeşine tekrar vurarak cevap verdi. Ama bu sefer gözünün yakın bir yerine yumruk atmıştı.

"Elme nerede? *Elma!*" diye bağırdı. "Söyle!"

Lucrezia onun yüzüne tükürünce, Cesare kız kardeşini kolundan tutup yere fırlattı ve soruyu tekrar tekrar sorarken kadına tekmeler attı. Bunu izlerken iyice gerilen Ezio ise gördüklerinden ötürü dehşete kapılmış olsa da müdahale etmemek için kendini zorladı. Ne de olsa sorunun cevabını öğrenmesi gerekiyordu.

En sonunda "Pekâlâ! Pekâlâ!" dedi Lucrezia çatlak bir sesle.

Cesare onu tutup ayağa kaldırdı ve Lucrezia dudaklarını Cesare'nin kulağına götürerek fısıldadı. Bu, Ezio'yu öfkelendirdi.

Duyduklarından memnun olan Cesare kız kardeşini itip uzaklaştırdı. "Mantıklı bir karar, sevgili kardeşim." Lucrezia ona sarılmaya çalıştı ama Cesare tiksindiğini belli eden bir el hareketiyle onu yanından uzaklaştırıp odadan sert adımlarla çıktı.

Cesare odadan ayrılır ayrılmaz Ezio camı parçalayıp pencereden içeri girdi ve Lucrezia'ya yakın bir yere indi. Ödü kopan kadın da kendini duvara yapıştırdı. Ezio hemen Rodrigo'nun cesedinin yanı başında diz çöktü ve adamın nabzını kontrol etti.

Papa'nın nabzı atmıyordu.

"*Requiescat in Pace*," diye fısıldadı Ezio. Tekrar ayağa kalktı ve Lucrezia'yla karşı karşıya geldi. Kadının yüzünde vahşi bir gülümseme belirmiş, Ezio'yu gördüğü için gözlerinin ateşi az da olsa geri gelmişti.

"Sen orada mıydın? Tüm bunlar olurken?"

Ezio başıyla onayladı.

"Güzel," dedi kadın. "O şerefsizin nereye gittiğini biliyorum."

"Söyle hemen."

"Zevkle. Saint Peter Kilisesi'ne gitti... Avludaki kasra..."

"Teşekkür ederim, *Madonna*."

"Ezio."

"Evet?"

"Dikkatli ol."

KIRK DÖRT

Ezio, Borgo *rione*'sinden geçerek Castel Sant'Angelo'yu Vatikan'a bağlayan Passetto di Borgo geçidi boyunca hızla ilerledi. Adamlarından birkaçını yanında getirmiş olmayı ya da bir at bulacak kadar zamanı olmasını ne kadar isterdi! Ancak durumun aciliyeti ayaklarına kuvvet vermiş ve uçar hızla koşup ilerlerken önüne çıkan muhafızlardan her birini seri bir şekilde yol kenarına fırlatmıştı.

Vatikan'a ulaştığında Lucrezia'nın bahsettiği kasra doğru yola koyuldu. Rodrigo'nun ölmesinin ardından Borgiaların hiçbir şekilde etkileyemeyeceği yeni bir Papa seçilme ihtimali oldukça yüksekti, çünkü Kardinaller Konseyi, artık tamamen satın alınmış üyeleri hesaba katılmazsa, bu yabancı aile tarafından itilip kakılmaktan bıkmış usanmıştı.

Ancak şimdilik Ezio, Cesare'yi durdurmak zorundaydı. Adamın Elma'yı ele geçirip –bu nesne hakkında ne kadar az bilgi sahibi olsa da– kaybettiği nüfuzu yeniden kazanmak üzere onun gücünden faydalanmasına izin veremezdi.

Düşmanını sonsuza dek etkisiz hale getirmenin sırası gelmişti artık... Bunu şu an yapamazsa bir daha asla başaramazdı.

Avluya ulaştığında ortalıkta kimse yoktu. Orta yerde bir fıskiye yerine; bir sütun kaidesi üzerinde, kumtaşından yapılma bir çanağın içine konmuş büyük bir çam kozalağı heykeli duruyordu. Yüksekliği belki üç metre vardı. Heykelin ardından Ezio güneşin vurduğu avlunun geri kalanına göz gezdirdi. Dümdüz uzanan ve üzerinde hiçbir şey bulunmayan avlunun tozlu, beyaz zemini, parlaklığıyla gözlerini yaktı. Bir revak bile yoktu ve avlunun etrafını saran binaların duvarları işlemesizdi. Fakat üst kısımlarda sıra sıra dar pencereler göze çarpıyordu. Avlunun dört bir yanında da zemin seviyesinde kalan, hiçbiri açık olmayan düz kapılar vardı.

Ezio çam kozalağına tekrar bakıp o tarafa doğru yürüdü. Daha yakından dikkatle bakınca, kozalağın gövdesiyle tepesi arasında çevresi boyunca dolanan dar bir boşluk olduğunu fark etti. Sütun kaidesine tırmanınca ayak parmaklarını kaideye yapıştırarak tutunabildiğini gördü. Tek eliyle tutunup diğer eliyle boydan boya boşluğu yokladı. Boşluğun içinde bir tetik ya da düğme olabilecek bir çıkıntı aradı.

İşte! Bulmuştu. Düğmeye yavaşça bastı. Kozalağın tepesi, yumuşak taşın üzerine sıkıca vidalanıp harçla güçlendirilmiş ve şimdiye dek gizli kalmış olan bronz menteşelerin üzerinde yukarı doğru hızla açıldı. Ezio da açılmış olan çukur boşluğun içinde koyu gri, deri bir çanta gördü. Eliyle çantanın ipini yokladı. Çantanın içinden gelen sönük ışık beklentilerini doğruladı: Elma'yı bulmuştu.

Çantayı dikkatle kaldırıp dışarı çıkarırken yüreği ağzındaydı: Sonuçta Borgiaları çok iyi tanıyordu, çantaya tuzak kurulmadığının garantisi yoktu. Ancak bu riski göze almak zorundaydı.

Bu arada Cesare hangi cehennemdeydi? Adam Ezio'dan rahat birkaç dakika önce yola çıkmıştı ve buraya şüphesiz atla gelmişti.

"Onu ben alacağım," diye soğuk, gaddar bir ses bağırdı arkasından. Ezio, çanta elinde, yavaşça yere eğildi ve arkasına dönüp baktığında Cesare'yle karşılaştı. Adam güneyde kalan duvarın üzerindeki kapıdan henüz içeri girmişti ve arkasında kendi kişisel muhafızlarından oluşan bir birlik vardı. Muhafızlar avluya Ezio'yu çevreleyecek şekilde yelpaze gibi yayıldı.

Tabii ya, diye düşündü Ezio, *Cesare benim de buraya gelip kendisine rakip olabileceğimi hesaba katmamış, o yüzden destek birlik toplayarak hayli vakit kaybetmiş.*

"Senden önce davrandım, geç kaldın," diye sataştı Cesare'ye.

"Onun sana bir yararı olmaz, Ezio Auditore. Yeterince başıma bela oldun zaten. Ama bu saçmalık burada son bulacak. Hem de hemen. Kılıcım senin canını alacak."

Kafesli kabzası olan modern bir *schiavona* çıkarıp Ezio'ya doğru bir adım ilerledi. Ancak tam o sırada, ansızın, rengi attı ve karnını tuttu. Dizleri iki büklüm olurken kılıcını yere düşürdü. *Görünüşe bakılırsa yeterince güçlü bir panzehir* değilmiş, diye düşündü Ezio bir oh çekerek.

"Muhafızlar!" diye boğuk bir sesle bağırdı Cesare, ayağa kalkmaya çalışırken.

Avluda on muhafız vardı ve beşi misket tüfeği taşıyordu. Adamlar ateş etmeye başladığında Ezio eğilip kalkarak, hareket ederek mermilerden kaçmaya çalıştı. Tüfeklerden çıkan mermiler zemine ve duvarlara isabet ederken Ezio korunmak için bir sütunun arkasına doğru sıçradı. Zehirli okları kemerinden hızla çıkardıktan sonra gizlendiği yerden sıçrayarak ortaya çıktı ve silahşorlara okları tek tek üzerlerine fırlatabilecek kadar yakın bir mesafeye geldi. Cesare'nin adamları böyle bir saldırı beklemiyordu. O yüzden Ezio okları fırlatırken afallamış halde bakakaldılar. İlk üç ok hedefini ustalıkla

buldu; üç muhafız saniyeler içinde yere yığılmıştı, zehrin ölümcül etkisi mükemmel bir hızla kendini gösteriyordu.

Bir an için cesaretini yeniden kazanan bir silahşor silahını sopa gibi fırlattı; ancak Ezio eğilince tüfek kafasının üzerinden döne döne geçip gitti. Bunun ardından sıradaki iki oku hızla serbest bıraktı: Artık silahşorların hepsi etkisiz hale gelmişti. Ezio'nun Leonardo'nun tavsiye etmiş olduğu gibi gidip okları alacak zamanı yoktu. Kılıç kullanan diğer beş muhafız –tüfek taşıyan silah arkadaşlarının Assasin'in üstesinden kısa sürede geleceğini düşündükleri için– yaşadıkları ilk şoku atlattıktan sonra ellerindeki ağır kılıçlarla Ezio'ya doğru hızla yaklaştı. Adamların –hızlı kullanamayacak ya da kıvrak hamleler yapamayacak kadar ağır kılıçları olduğu için– hantalca savurdukları darbelerden kaçarken adeta dans eden Ezio, kısa bir süre önce yeniden tasarlanan zehirli süngüsünü serbest bıraktı ve hançerini çekti. Cesare harekete geçmeden bu adamlarla çarpışabileceği çok fazla zamanı olmadığını bilen Ezio'nun dövüş tekniği her zamankinden daha güçlü ve etkiliydi. Rakiplerinden her birinin kılıcını kendi hançerine kenetleyip işi bitirmek için zehirli süngüsünün yardımına başvurmayı tercih ediyordu. İlk iki adam çıt bile çıkaramadan yere yığıldı ve tam o anda geri kalan üç adam en iyi saldırıyı hep birlikte yapabileceklerine kanaat getirdi. Ezio hemen beş adım geri çekilip hançerini iyice ileri uzatarak yukarı kaldırdı ve yaklaşmakta olan üç muhafızdan en yakındakinin üzerine hızla atıldı. Adamın savunma alanına girdiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve şaşkına uğrayan muhafızın kılıcının altında, zeminin üzerinde kaydı. Zehirli süngü adamın kalçasını deşip geçmişti. Bu hamleyi yerde kayıp giderken yapan Ezio o hızla geri kalan muhafızların üzerine saldırıp adamların baldırlarındaki kas bağlarını hançeriyle parçaladı. Hançer

dokunduğu yeri parçalayıp geçerken iki adam da acıyla feryat etti ve bacakları artık kullanılmaz hale geldiğinden yere yığıldı.

Cesare tüm bunları ses çıkarmadan, gözlerine inanamayarak izlemişti. Fakat Ezio bu son üç muhafızın üzerine doğru sağa sola kayarak ilerlerken Cesare dövüşün geri kalanını beklememeye karar vermişti. Kendini yeterince toparladıktan sonra dönüp kaçmaya başladı.

Etrafı muhafızlar tarafından sarıldığı için takibe koyulamayan Ezio göz ucuyla adamın gidişini seyretmişti.

Ama önemi yoktu. Çünkü Elma hâlâ ondaydı. Elma'nın gücünün nelere yetebileceğini hatırlıyordu – nasıl unutabilirdi ki? Kargaşa bittikten sonra Vatikan'dan geri dönmek üzere onu geldiği yoldan farklı bir yola yönlendirmesi için Elma'yı kullandı: Cesare'nin hiç zaman kaybetmeden Passetto di Borgo'yu güvenlik altına aldıracağını tahmin ediyordu. Deri çantanın içinde parlayan Elma'nın yüzeyinde Vatikan'ın yüksek, üzeri resimlerle süslü hollerinden ve çalışma odalarından geçip Sistina Şapeli'ne doğru giden ve oradan güneye doğru ilerleyen bir koridorla Aziz Petrus'a bağlanan bir yol belirdi. Elma o kadar güçlüydü ki Vatikan'ın içinde oradan oraya ilerleyen keşişler ve rahipler Ezio'dan kaçıp uzaklaştı; Papalık muhafızları da konumlandıkları yerde kıpırdamadan kaldı.

Ezio, Papa'nın ölüm haberinin ne kadar süre sonra Vatikan hiyerarşisinden geçip bu insanlara ulaşacağını merak ediyordu. Haberin yayılmasının ardından yaşanacak kargaşayı kontrol altına almak için güçlü bir ele ihtiyaç duyulacaktı. Bu yüzden Ezio, Cesare herhangi bir belirsizlikten faydalanıp bu konum üzerinde hak iddia etme fırsatı bulamasın diye dua ediyordu. Cesare elbette Papalık rütbesini sahiplenemezdi,

çünkü bu onun bile erişemeyeceği bir şeydi, ancak en azından Aziz Petrus'un tahtına kendi emellerine karşı çıkmayacak yeni bir Papa getirmek için seçimleri etkileyebilirdi.

Ezio genç Michelangelo'nun yeni ve muhteşem Pietà heykelinin önünden geçip bazilikadan ayrıldı. Sonra da doğu girişinin önündeki epey bakımsız, eski meydanda boş boş dolanan insanların oluşturduğu kalabalığın içine karıştı.

KIRK BEŞ

Ezio, Assasinlerin Tiber Adası'ndaki karargâhına vardığında tüm Roma'da kilise çanları çalmaya başlamıştı. Papa'nın ölümünü haber veriyordu hepsi.

Ezio arkadaşlarını onu beklerken buldu.

"Rodrigo öldü," diye bilgilendirdi herkesi.

"Çanlardan tahmin etmiştik," dedi Machiavelli. "Harika bir iş çıkardın!"

"Ben öldürmedim, Cesare öldürdü."

Ezio'nun bu son sözünün anlaşılması biraz zaman aldı. Sonra Machiavelli tekrar konuştu: "Peki ya Cesare?"

"Yaşıyor, ancak Papa ölmeden önce onu zehirlemeye kalktı."

"Yılan kendi kuyruğunu ısırmaya başladı desene," dedi La Volpe.

"O zaman, sorun çözüldü!" diye bağırdı Claudia.

"Hayır!" dedi Machiavelli. "Kendisini babasının boyunduruğundan kurtardıysa Cesare tekrar ayağa kalkmayı başarabilir. Kalan destekçilerini toplamasına izin vermememiz lazım. Önümüzdeki günlerde kritik bir dönemden geçeceğiz!"

"Sizlerin yardımıyla onu yakalayıp etkisiz hale getirebilirim," dedi Ezio, kendinden emin bir şekilde.

"Niccolò haklı; acele etmeliyiz," diye araya girdi La Volpe. "Şu borazanları duyuyor musunuz? Borgia kuvvetlerini toplanmaya çağırıyor."

"Nerede toplanacaklarını da biliyor musun?" diye sordu Bartolomeo.

"Cesare'nin Trastevere'deki sarayının önünde bir meydan var. Orada toplanacaklardır muhtemelen."

"Adamlarıma şehirde devriye gezmelerini söylerim," dedi Bartolomeo, "ancak bu işi adamakıllı yapabilmek için eksiksiz bir orduya ihtiyacımız var."

Ezio, Elma'yı çantadan dikkatle çıkardı. Nesne sönük bir şekilde parlıyordu. "Öyle bir ordumuz var," dedi. "Ya da en azından, onu aratmayacak bir şeyimiz."

"Onu kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Machiavelli.

"Leonardo'nun uzun süre önce Venedik'te Elma'yla yapmış olduğu deneyden epey bir şey hatırlıyorum," diye cevap verdi Ezio. Garip nesneyi havaya kaldırdı ve konsantre olup düşüncelerini ona yansıtmaya çalıştı.

Elma birkaç dakika boyunca tepki vermedi. Ezio tam pes etmek üzereyken nesne önce yavaş yavaş, sonra giderek artan bir enerjiyle parlamaya başladı. İçinden süzülen ışık hepsini gözlerini kapatmasına neden olacak seviyeye ulaşana dek parladı.

"Uzak durun!" diye haykırdı Bartolomeo. Cluadia'nın korkudan nefesi kesilirken La Volpe bile geri çekilmişti.

"Hayır," dedi Machiavelli. "Bir tür bilim bu; ancak bizim anlayamayacağımız bir şey." Ezio'ya baktı. "Keşke Leonardo burada olsaydı."

"Amacımıza hizmet edecekse, tabii," dedi Ezio.

"Bakın!" dedi La Volpe. "Bize Trastevere'deki Santa Marina Kilisesi'nin çan kulesini gösteriyor! Cesare orada olmalı!"

"Haklısın!" diye haykırdı Bartolomeo. "Ancak bakın, daha epey asker var galiba elinde!"

"Ben gidiyorum. Hem de hemen," dedi Ezio, yansıyan görüntü kaybolup Elma sönerken.

"Biz de seninle geliyoruz."

"Hayır!" Ezio elini kaldırdı. "Claudia, senin Rosa in Fiore'ye geri dönmeni istiyorum. Kızlarına Cesare'nin planları hakkında edinebildikleri kadar bilgi toplamalarını söyle. Yeni üyelerimizi de harekete geçir. Gilberto, sen de lütfen hırsızlarına tüm şehre yayılmalarını söyle. Toplanıp yeniden örgütlenen Tapınakçı bölükleri hakkında bilgi getirsinler. Düşmanlarımız ölümüne savaşacak! Bartolomeo, sen de adamlarını topla ve onları hemen harekete geçecek şekilde hazırla."

Ezio, Machiavelli'ye döndü. "Niccolò. Vatikan'a git. Kardinaller Konseyi çok geçmeden bir konsey toplantısı yapıp yeni Papa'yı seçecek."

"Haklısın. Cesare'nin elinde kalan tüm gücü kullanarak Papalık tahtına kendisiyle uyumlu çalışacak birini çıkarmak isteyeceği kesin – ya da en azından manipüle edebileceği birini."

"Fakat şu an Cardinal della Rovere büyük bir otoriteye sahip ve o adam Borgiaların amansız düşmanı, biliyorsunuz. Keşke..."

"Gidip Kardinal *Camerlengo*'yla konuşacağım. Seçim süreci uzun tutulabilir."

"Bu ara dönemden mümkün olduğu kadar faydalanmalıyız. Teşekkür ederim, Niccolò."

"Sen tek başına nasıl idare edeceksin, Ezio?"

"Yalnız değilim ki," dedi Ezio, Elma'yı çantasına yavaşça geri koyarken. "Bunu da yanıma alıyorum."

"Ona nasıl hâkim olacağını biliyorsan sorun yok," dedi

Bartolomeo kuşkuyla. "Kanımca dosdoğru İblis'in atölyesinden çıkmış bir icat o."

"Yanlış ellere geçtiğinde öyle olabilir. Ancak bizim elimizde olduğu sürece..."

"O zaman onu elinden değil, gözünden bile ayırma!"

Sonra herkes dağıldı. Her biri Ezio'nun vermiş olduğu görevi yerine getirmek için hızla yola koyuldu. Ezio da nehrin batı kıyısına geçti ve Elma'nın göstermiş olduğu görüntüde La Volpe'nin görür görmez tanıdığı kiliseye giden kısa yolu koşarak kat etti.

Oraya vardığında karşılaştığı manzara oldukça değişmişti, ancak Cesare üniforması giymiş askeri birliklerin –emir altındaymış gibi– düzenli gruplar halinde meydandan çıktığını görebiliyordu. Bu adamlar başarısız olduklarında hayatlarının mahvolacağını anlayan disiplinli askerlerdi.

Cesare'nin orada olduğuna dair bir belirti yoktu, ama zaten Ezio adamın zehrin etkisinden ötürü hâlâ rahatsız olması gerektiğini düşünüyordu. Birliklerine vermiş olduğu toplanma çağrısı bütün gücünü tüketmiş olmalıydı. Geri çekilmeyi düşünebileceği tek bir yer vardı: fazla uzakta kalmayan kendi müstahkem *palazzo*'su. Ezio o tarafa doğru yola koyuldu.

Cüppelerinin omuzlarındaki Cesare armasından tanıdığı bir grup Borgia muhafızına katılıp içlerine karıştı. Onu neredeyse görünmez kılan Elma'nın gücünü kullanmasa bile etrafındaki insanlar onu fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Muhafızları paravan yaparak *palazzo*'nun kapısından geçti. Kapı onlar için hızla açılmış, sonra yine aynı hızla, arkalarından büyük bir gürültüyle kapanmıştı.

Ezio hızla avludaki revaklı yolun gölgelerine doğru koştu ve iç duvarların çevresi boyunca süzülerek ilerledi. Yol boyunca, kepengini açık gördüğü her bir pencerenin önünde

durup içeriye göz attı. Sonra, ileride, dışında iki muhafızın durduğu bir kapı gördü. Etrafına bakındı. Avlunun diğer taraflarında kimse yoktu. Sessizce yaklaşıp gizli süngüsünü çıkardı ve muhafızlar daha ne olduğunu anlamadan onların üzerine atıldı. Birini o an öldürse de diğeri kol zırhı olmasa sol elini kolundan koparacak kadar kuvvetli bir darbe indirmeyi başarmıştı. Muhafız sihre benzeyen bu durum karşısındaki şaşkınlığını atlatmak üzereyken Ezio süngüyü adamın boğazının tam ortasına sapladı ve muhafız bir çuval gibi yere yığıldı.

Kapı kilitli değildi ve menteşeleri de, Ezio onları dikkatle yokladığında, iyi yağlanmışa benziyordu. Bu sayede Ezio odaya sessizce girmeyi başardı.

İçerisi geniş ve kasvetliydi. Ezio kapının yanında duran, oraya cereyanı engellemek için yerleştirilmiş bir goblenin arkasına geçip saklandı ve odanın ortasındaki büyük, meşe ağacından yapılma masanın etrafında oturan adamları seyretti. Üzerine kâğıtlar yayılmış masayı iki demir şamdanın içindeki mumlar aydınlatıyordu. Masanın başında Cesare oturuyordu. Yanında da özel doktoru Gaspar Torella vardı. Yüzünün rengi atmış olan Cesare aşırı derecede terliyordu. Subaylarına öfkeyle bakmaktaydı.

"Onları ele geçirmeniz gerek!" diyordu, dik durabilmek için sandalyesinin kollarını sımsıkı tutarken.

"Hem her yerdeler hem de hiçbir yerde!" dedi diğerlerinden daha cesur olan bir subay çaresizce.

"Nasıl yaparsanız yapın, ben anlamam!"

"Yapamıyoruz, *signore*; yardımınız gerek. Assasinler yeniden bir araya geldi. Fransızlar olmadan ya da dağılmışken bizim güçlerimizin onlarla boy ölçüşmesi imkânsız. Her yerde casusları var! Bizim iletişim ağımız artık onların yerini tespit

edemiyor! Ezio Auditore de halktan insanların büyük bir bölümünü yanına çekmiş durumda."

"Ben hastayım, *idioti*! Ne yapacaksanız siz yapacaksınız." Cesare iç çekerek sandalyesine tekrar gömüldü. "Neredeyse ölüyordum, ama hâlâ azmim yerinde!"

"Efendim..."

"Eğer elinizden başka bir şey gelmiyorsa onları uzak tutun yeter!" Cesare soluklanmak için durunca Dr. Torella patronunun yüzünü sirkeyle ya da keskin bir kokusu olan başka tür bir sıvıyla ıslatılmış olan pamuklu bir bez kullanarak sildi. Bunu yaparken de hastasına sakinleştirici sözler mırıldandı. "Çok geçmeden..." diye devam etti Cesare. "Çok geçmeden, Micheletto, Romagna'dan ve kuzeyden gelen kuvvetlerimle Roma'ya varacak. O zaman Assasinler ne kadar çabuk paramparça olacak, göreceksiniz!"

Ezio bir adım öne çıktı ve Elma'nın bulunduğu çantayı yukarı kaldırdı. "Sen kendini kandırıyorsun, Cesare!" dedi, gerçek bir hâkimiyet ifadesi taşıyan yüksek bir sesle.

Cesare birdenbire sandalyesinden ayağa fırladı; gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. "Sen ha! Kaç canın var senin, Ezio? Ama bu kez kesinlikle öleceksin! Muhafızları çağırın! Hemen!" diye bağırarak emir verdi subaylarına. Bu esnada doktorunun onu odadan hızla uzaklaştırıp bir iç kapıdan güvenli bir yere götürmesine izin verdi.

Hızla ileri atılan subaylardan biri etrafa haber salmak için kapıya doğru koşarken diğerleri tabancalarını çekip Ezio'ya doğrulttu. Ezio da Elma'yı aynı çabuklukla çantadan çıkarıp havaya kaldırdı ve iyice konsantre olarak tuniğinin başlığını aşağıya çekip gözlerinin önüne indirdi.

Elma nabız gibi atmaya ve parlamaya başladı. Parıltısı ısı vermeyen ancak güneş kadar kuvvetli bir akkora dönüşürken oda beyaza büründü.

"Nasıl bir sihir bu?" diye bağıran subaylardan biri tabancasıyla delirmişçesine bir el ateş etti. Şans eseri mermi Elma'ya isabet etti, ama üzerinden bir tutam toz kaldırmaktan başka bir zarar vermedi.

"Bu adam kesinlikle Tanrı'yı yanına almış!" diye haykırdı başka bir adam, boş yere gözlerini elleriyle korumaya çalışıp kapının olduğunu sandığı yöne doğru sendeleyerek –hiçbir şey görmeden– ilerlerken.

Elma'nın saçtığı ışık kuvvetlenirken, elleriyle gözlerini kapatan subaylar tökezleyerek masaya çarptı.

"Neler oluyor?"

"Bu nasıl olur?"

"Canımı alma, Tanrım!"

"*Göremiyorum*!"

Tam konsantrasyon halinde dudaklarını birbirine bastıran Ezio, iradesini Elma'nın içinden geçirip dışarı yansıtmaya devam etti, ama o bile gözlerini koruyan başlığının altından kafasını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Ne zaman duracağına doğru karar vermek zorundaydı. Durduğu anda, kendi ışığının kuvvetinden ötürü görünmez olan Elma ansızın, hiçbir parıltı saçmadan etkisini yitirirken, Ezio vücudunda büyük bir yorgunluk hissetti. Odadan en ufak bir ses gelmiyordu. Ezio başlığını dikkatle kaldırdı ve her şeyin neredeyse eskisi gibi olduğunu gördü. Masadaki mumlar karanlığın ortasında etrafı aydınlatıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi –adeta insanı yatıştırırcasına– yanmaya devam ediyordu. En ufak bir esinti olmadığından alevlerinde en ufak bir titreme yoktu.

Kapının arkasındaki goblenin rengi tamamen atmıştı. İlk başta kapıya gitmeye çalışan adam hariç tüm subaylar masanın etrafında ölü vaziyette yatıyordu. Kaçmaya çalışan su-

baysa kapıya yüzüstü yaslanmış halde dururken bir eli hâlâ kapının kolundaydı. Ezio adamın yanına gitti. Oradan çıkıp gitmesi için adamı kenara itmesi gerekiyordu.

Tutup subayı kendine doğru çevirince istemeden gözlerinin içine baktı. Keşke bakmasaydı! Bu görüntüyü asla unutamayacaktı.

"*Requiescat in Pace*," dedi Ezio, Elma'nın çok büyük bir güce sahip olduğuna ve kontrolsüzce serbest bırakıldığı takdirde bu gücün insanların akıllarına hükmedebileceğine, akla hayale gelmeyen ihtimaller ve dünyalar yaratabileceğine ilişkin ürpertici gerçeği kabullenerek.

Bu nesne, insan havsalasının alamayacağı kadar dehşetengiz bir felakete yol açabilirdi.

Hasret's Sisters Planet

KIRK ALTI

Kardinaller Konseyi kararsızdı. Cardinal della Rovere'nin tüm alt etme çabalarına rağmen Cesare hâlâ adamı dizginleyebilecek kadar söz hakkına sahipti. Korku ya da kişisel çıkar kardinalleri tereddütte bırakıyordu. Machiavelli onların ne yapmaya çalıştığını tahmin edebiliyordu: Belki uzun süre başta kalmayacak ama tüm taraflarca kabul edilebilecek bir aday seçeceklerdi. Geçici bir Papa olacaktı bu. Güç dengesi yeniden kurulana kadar (tabiri caizse) işleri üstlenecek bir Papa...

Bunu aklının bir köşesine yazan Ezio, haftalardır devam eden durgunluğun ardından Claudia'nın Tiber Adası'na bir haberle gelmesine sevindi.

"Georges d'Amboise adında bir Fransız olan Rouen Kardinali'nin... tehdit altında... verdiği bilgiye göre, Cesare, Roma'nın dışında, kırsal bölgede Tapınakçı yandaşlarıyla bir toplantı düzenlemeyi planlıyormuş. Toplantıya kardinalin kendisi de katılacakmış."

"Ne zaman peki?"

"Bu gece."

"Nerede?"

"Yer son ana kadar gizli tutulacakmış."

"O zaman kardinalin konutuna gidip çıkışını bekleyeceğim. Sonra da onu takibe koyulacağım."

"Yeni bir Papa seçtiler," dedi Machiavelli hızla içeri dalarak. "Sizin biricik Fransız kardinaliniz de, Claudia, bu gece haberi Cesare'ye iletecek. Hatta Borgialarla arası hâlâ iyi olan küçük bir delegasyon da onunla birlikte gidecek."

"Yeni Papa kim?" diye sordu Ezio.

Machiavelli gülümsedi. "Benim düşündüğüm kişi," dedi. "Kardinal Piccolomini. Yaşlı bir adam değil, daha altmış dört yaşında; fakat sağlığı iyi değil. III. Pius ismiyle Papa seçildi."

"Kimi destekliyor?"

"Henüz bilmiyoruz ancak tüm yabancı büyükelçiler seçim sırasında Roma'dan ayrılması için Cesare'ye baskı yaptılar. Della Rovere çok kızgın, ancak sabretmeyi biliyor."

Ezio günün geri kalanını Bartolomeo'yla istişare yaparak geçirdi. En sonunda, yeni Assasinlerle *condottieri*'den oluşan ve Cesare'yle her türlü çarpışmaya girebilecek güçte karma bir ordu oluşturdular.

"İyi ki Cesare'yi *palazzo*'sunda öldürmemişsin," dedi Bartolomeo. "Bu sayede, Cesare tüm destekçilerini kendi yanına çekecek ve biz de o şerefsizlerin hepsinin canına okuyacağız." Ezio'ya baktı. "Ama hakkını teslim etmem gerek, dostum. Kendini biraz daha sıksan sen de böyle bir plan yapabilirdin."

Ezio gülümsedi. Sonra evine geri dönüp piştovunu taktı ve çift kademeli süngüsünü kemerindeki çantanın içine yerleştirdi.

İtinayla seçtiği birkaç adamla öncü bir birlik oluşturdu ve geri kalan askerlere yakın mesafeden takip etmelerini söyledi. Rouen Kardinali akşama doğru arkadaşları ve beraberindekilerle at sırtında dışarı çıktığında Ezio ve atlı askerleri güvenli bir mesafeden onları takip etti. At üzerindeki takipleri

bekledikleri kadar uzun sürmedi. Kardinal büyük bir taşra arazisinin önünde durdu. Arazideki büyük malikâne Bracciano Gölü'nün kıyısına yakın bir yerde, müstahkem duvarların arkasına yerleştirilmişti.

Ezio grubundan ayrılıp duvarları aştı ve yüz kadar Borgia subayının arasına karışarak, köşkün büyük avlusuna doğru yol almakta olan kardinalin delegasyonunu takibe koyuldu. Yalnız ortamda başka ülkelerden gelen birçok farklı insan da vardı. Ezio bu insanları tanıyamasa da onların Tapınakçı Tarikatı'nın üyeleri olması gerektiğini düşünüyordu. Artık tamamen iyileşen Cesare kalabalık avlunun ortasındaki yüksek bir platformun üzerindeydi. Taş duvarların üzerindeki şamdanlarda titreyerek yanan meşaleler gölgelerin uzamasına neden oluyor ve kurultaya askeri birliklerin görüşmesinden çok bir cadılar meclisi havası veriyordu.

Dışarıya Ezio'yu şaşkına çevirecek sayıda Borgia askeri dizilmişti. Ezio, Cesare'nin Micheletto'nun kalan birliklerini çevre vilayetlerden toplayıp ona destek vermek için getireceğine dair yaptığı konuşmayı unutmamıştı. Malikâneden birkaç yüz metre ötede konuşlanmış olan Bartolomeo'nun adamları ve kendi öğrencileriyle bile bu sayıda askerle boy ölçüşememekten korkuyordu. Fakat artık çok geçti.

Avluda sıralanmış askerler ahşap platforma yaklaşan kardinallere yol açmak için ikiye ayrılırken Ezio onları seyretti.

"Bana katılın! Katılın ve hepimiz için Roma'yı geri alayım!" diye nutuk çekiyordu Cesare, Rouen Kardinali piskopos arkadaşlarıyla birlikte manzaraya dahil olduğunda. Onları gören Cesare konuşmasını yarıda kesti.

"Seçim sonuçları nasıl?" diye sordu.

Rouen Kardinali tereddüt etti. "Hem iyi hem kötü," dedi.

"Söylesene!"

"Piccolomini'yi seçtik."

Cesare biraz düşündü. "Olsun, en azından şu balıkçının oğlu della Rovere seçilmemiş!" Sonra kardinale çıkıştı. "Ama Piccolomini de istediğim adam değil! Ben bir kukla istiyordum! Piccolomini'nin bir ayağı çukurda olabilir ama bana hâlâ epey zarar verebilir. Sana bu görev için para ödedim! Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Della Rovere güçlü bir rakip!" Kardinal tekrar tereddüt etti. "Ayrıca Roma eskisi gibi değil. Borgia parası lekelendi!"

Cesare ona soğuk soğuk baktı. "Bu karardan ötürü pişman olacaksın," dedi buz gibi bir sesle.

Kardinal başını eğip selam verdi ve gitmek için arkasını döndü. Ancak döner dönmez Ezio'yu gördü. Assasin daha iyi görebilmek için onlara doğru ilerlemişti.

"Assasin!" diye feryat etti kardinal. "Kız kardeşi beni sorguya çekti! O sayede buraya gelmiş olmalı! Koşun! Hepimizi öldürecek!"

Kardinaller çıkan kargaşada bir olup tabanları yağladılar. Ezio onları takip etti ve avlunun dışına çıkar çıkmaz piştovunu ateşledi. Ses, duvarların dışında konuşlanmış olan öncü birliğe ulaştı. Öncü birlikteki askerler de Bartolomeo'ya saldırıya geçmesi için işaret vermek üzere misket tüfeklerini ateşledi. Duvarlardaki kapılar kaçmakta olan kardinallerin geçmesi için açılmıştı ki Bartolomeo'nun adamları ile öncü birlik askerleri kapıların önünde beliriverdi. Muhafızlar kapıları kapatacak zamanı bulamadan öncü birlikteki askerler tarafından etkisiz hale getirildiler. Öncü askerler, Bianca'yı başının üzerinde savurup savaş naraları atan Bartolomeo asıl Assasin kuvvetleriyle içeri geçene kadar kapıları açık tutmayı başardı. Ezio da ikinci mermisini, savurduğu korkunç topuzla bağıra bağıra yaklaşan bir Borgia muhafızının karnına sık-

tı. Ancak Ezio'nun piştovu yeniden dolduracak vakti yoktu. Her halükârda yakın mesafeden mücadele için çift kademeli süngü mükemmel bir silahtı. Ezio duvarda bir girinti bulup içine saklandı ve el çabukluğuyla piştovu çift kademeli süngüyle değiştirdi. Ardından Cesare'yi aramak üzere hızla avluya geri döndü.

Malikâne ve etrafını çevreleyen duvarların içinde kalan alandaki mücadele kıran kırana devam ediyordu. Borgia ve Tapınakçı birlikleri bu kadar şiddetli bir saldırıya hazır değildi ve duvarların arasında sıkışıp kalmıştı. Savaş çok sert geçti. Mücadele sona erdiğinde birçok *condottieri* ile yeni Assasin üyesi ölmüştü. Ne var ki Assasinler atlarının üzerinde oldukları için daha şanslıydı. Oysa Assasinler tarafından etkisiz hale getirilmeden atlarına ulaşabilen Borgia askerinin sayısı çok azdı.

Ortalık durulana kadar epey vakit geçmişti. Göğsündeki ufak bir sıyrıktan ötürü kanaması olan Ezio etrafına o kadar öfkeyle saldırmıştı ki çift kademeli süngüsü eldivenini deşip elinde derin bir kesik açmıştı. Çevresinde bir sürü ceset yatıyordu. Bunların belki de yarısı toplantıya gelmiş insanlara aitti – kaçmayı başaramayıp atlarını güneye, gecenin karanlığına doğru süremeyenlere.

Fakat Cesare onların arasında değildi. O da kaçmıştı.

KIRK YEDİ

Takip eden haftalarda pek çok şey gelişti. Assasinler Cesare'yi her yerde didik didik aradı ama bir sonuç alamadı. Cesare, Roma'ya dönmedi. Aslına bakılacak olursa, Roma Borgiaların ve Tapınakçıların etkisinden tamamıyla arındırılmış *gibiydi*. Fakat Ezio ve silah arkadaşları tetikte olmayı sürdürdü, çünkü düşman yaşadığı sürece tehlikenin devam ettiğini biliyorlardı. Harekete geçmek için işaret bekleyen tutucu yandaşlardan oluşan kesimlerin hâlâ var olmasından şüpheleniyorlardı.

III. Pius okumaya düşkün ve son derece dindar bir adam çıkmıştı. Fakat yalnızca yirmi altı gün süren saltanatının ardından zaten bozuk olan sağlığı Papalık görevinin getirmiş olduğu ek baskılara, sorumluluklara dayanamadığından ne yazık ki ekim ayında vefat etti. Ancak adam Ezio'nun korktuğu gibi bir Borgia kuklası çıkmamıştı. Hatta kısa süren saltanatı boyunca, selefinin Kardinaller Konseyi'nin içinde körüklemiş olduğu yolsuzluğu ve şehvaniyeti tamamen ortadan kaldıracak reformlar başlatmıştı. Bundan sonra kardinallik rütbesi parayla satın alınamayacak ve hali vakti yerinde olan katillerin darağacından kurtulmak için yaptıkları ödemeler kabul edilmeyecekti. VI. Alexander'ın "Bırakın tövbe etmek

için yaşasınlar" şeklindeki pragmatik doktrini artık geçerli değildi.

III. Pius aynı zamanda tüm Papalık Devletleri'nde Cesare Borgia için yakalama emri çıkartmıştı.

Ancak ölümünün ardından halefi hiç vakit kaybedilmeden ve ezici çoğunluğun oyunu alarak seçildi. Sadece üç kardinal ona karşı çıkmıştı. Bunlardan biri de Rouen Kardinali Georges d'Amboise idi. D'Amboise üç katlı Papalık tacını Fransızlara kazandırmayı boş yere ümit etmişti. Pius'un seçilmesinin kariyerine vurduğu darbenin ardından San Pietro in Vincoli Kardinali Giuliano della Rovere ise hiç vakit kaybetmeden destekçilerini bir araya getirmiş ve –kısa süre sonra doğacağını gayet iyi bildiği bir sonraki fırsatta– Papalık rütbesinin kendisine verilmesini güvence altına almıştı.

Kendi koyduğu takma ismiyle II. Julius, altmış yaşında, bedenen olduğu kadar aklen de hâlâ dinç olduğu söylenebilecek sert bir adamdı. Büyük bir enerjiye sahipti. Ezio'nun da kısa süre sonra öğreneceği gibi tam bir siyaset cambazı ve iyi bir savaşçıydı. Ayrıca balıkçılıktan gelen mütevazı ailesiyle gurur duyuyordu – zaten Aziz Petrus'un kendisi de balıkçı değil miydi?

Ancak Borgia tehdidi hâlâ bir gölge gibi üzerlerinde gezmeyi sürdürüyordu.

"Keşke Cesare ortaya çıkıp kendini gösterse," diye homurdandı Bartolomeo, o ve Ezio kışlanın harita odasında oturmuş tartışırken.

"Gösterecek. Ancak sadece hazır olduğu zaman."

"Casuslarım şehrin ana kapılarının birinden Roma'ya saldırmak üzere en iyi adamlarını toplamayı planladığını söylüyor."

Ezio bunun üzerine düşündü. "Cesare kuzeyden gele-

cekse –ki büyük ihtimalle öyle olacak– Castra Praetoria'nın yanındaki kapıdan içeri girmeye çalışacaktır. Hatta Castra'yı yeniden ele geçirmeyi bile deneyebilir. Sonuçta orası son derece güçlü ve stratejik bir noktada bulunuyor."

"Muhtemelen haklısın."

Ezio ayağa kalktı. "Assasinleri topla. Cesare'yi beraber karşılayacağız."

"Ya beraber karşılayamazsak?"

"Güzel bir noktaya değindin, Barto! O zaman ben tek başıma karşılarım."

Günün ilerleyen saatlerinde Roma'da buluşmak üzere ayrıldılar. Bir saldırı düzenlenecekse şayet, Vatikan buna hazır olacaktı.

Ezio'nun önsezisi doğru çıktı. Bartolomeo'ya diğerlerini Castra'nın yakınlarındaki bir kilise meydanına çağırmasını söylemişti. Assasinler oraya ulaştıktan sonra kuzey kapıya doğru ilerlediler. II. Julius, Ezio'nun tavsiyesini memnuniyetle dikkate aldığı için kapı şimdiden çok sıkı korunuyordu. Ancak Ezio'nun gözlerine ilişen iki yüz metre ötedeki manzara iç karartıcıydı. Cesare solgun renkli bir atın sırtında otururken çevresinde kendi özel ordusunun üniformalarını giymiş bir grup subay vardı. Kendi birliklerinden oluşan en az yüz kişilik bir müfreze de arkasından onları takip ediyordu.

Ezio'nun keskin kulakları bu mesafeden bile Cesare'nin tumturaklı sözlerini duyabiliyordu – ama nasıl oluyordu da insanlar bu sözlere hâlâ kanabiliyordu? Garipti doğrusu...

"Tüm İtalya birleşecek ve hepiniz benim yanımda hüküm süreceksiniz!" diyordu Cesare.

Tam o sırada döndü ve kapının siperleri boyunca sıralanmış olan Ezio'yu ve Assasin arkadaşlarını gördü. Atıyla tek başına ilerleyerek biraz daha yaklaştı, ancak arbalet ya da tüfek menziline girecek kadar yanaşmadı.

"Zaferimi izlemeye mi geldiniz?" diye bağırdı onlara. "Endişelenmeyin. Hepsi bu kadar değil. Az sonra, Micheletto ordularımla birlikte gelecek! Ama siz o zamana kadar çoktan ölmüş olacaksınız! Sizlerle baş etmeye yetecek kadar adam var elimde!"

Ezio ona baktı; sonra da bakışlarını aşağıda, kapının iç kısmında sıralanmış olan Papalık Muhafızlarına, Assasin askerlerine ve *condottieri* ordusuna çevirdi. Bir elini kaldırdı ve kapı muhafızları kapıyı kapalı tutan tahta kasaları geri çekti. Ezio'nun bir sonraki işaretinde kapıları açmak için hazırda bekliyorlardı. Ezio elini havada tuttu.

"Adamlarım beni asla yarı yolda bırakmaz!" diye bağırdı Cesare. "Başarısız olurlarsa başlarına ne geleceğini bilirler! Az sonra *–çok az sonra–* bu dünyadan göçüp gideceksiniz ve ben de egemenliği tekrar ele geçireceğim!"

Yeni Hastalık akli dengesini bozmuş galiba, diye düşündü Ezio. Elini indirdi. Aşağıdaki kapılar iki yana açıldı ve Romalı birlikler hızla dışarı çıktı; önde süvariler vardı, arkada da piyadeler. Cesare çaresizce atının dizginlerini sertçe çekti ve dizginlerin ucuyla hayvanın ağzını zorlayıp arkasına döndü. Ancak o kadar sert bir manevra yapmıştı ki at tökezledi ve birlikler hemen etrafını sardı. Arkadaki müfrezesine gelince, askerler yaklaşan Roma tugaylarını gördüğü an hızla kaçıp uzaklaştı.

Bak, bak, diye düşündü Ezio. *Sorumun cevabını buldum. Bu adamlar para karşılığında savaşıyorlarmış; sadakat yok hiçbirinde. Sadakat parayla satın alınmaz.*

"Gebertin şu Assasinleri!" diye haykırdı Cesare delirmişçesine. "Borgia'nın haysiyetini koruyun!" Ama nafileydi. Etrafı sarılmıştı.

"Silahlarını at, Cesare!" diye bağırdı Ezio ona.

"Asla!"

"Burası artık senin şehrin değil. Sen artık kumandan falan değilsin. Orisini ve Collonna aileleri yeni Papa'nın tarafında. O aileler seni desteklediyse özde değil sözde destekledi. Ellerinden çaldığın şehirleri ve mülkleri geri almak için bir fırsat doğmasını bekliyorlardı."

O sırada kapıdan dışarı atlarının üzerinde küçük bir grup çıktı. Siyah zırh giymiş altı şövalyeydi bunlar. İçlerinden biri elinde II. Julius'un armasını –gürbüz bir meşe ağacı– taşıyan bir flama tutuyordu. Başlarında, (bir savaş atından tamamen farklı olan) alaca bir bineğin üzerindeyse zarif kıyafetler giymiş bir adam vardı. Ezio adamın Fabio Orsini olduğunu hemen tanıdı. Fabio adamlarını dosdoğru –hâlâ mağrur bir duruşu olan– Cesare'nin yanına götürdü.

Ortama sessizlik çöktü.

"Bir süre Valencia Kardinalliği ve Valence Düklüğü yapmış, Valentino denen Cesare Borgia," diye seslendi Orsini. Ezio adamın gözlerindeki zafer parıltısını görebiliyordu. "Papa Cenapları II. Julius'un emriyle seni cinayet, ihanet ve ensest ilişki suçlarından tutukluyorum!"

Altı şövalye Cesare'ye yaklaştı. Önüne ve arkasına birer, sağına ve soluna ikişer şövalye geçti. Atının dizginleri elinden alındı ve kendisi eyere bağlandı.

"Hayır, hayır, hayır, *hayır*!" diye haykırdı Cesare. "Bu böyle bitmez!"

Şövalyelerden biri Cesare'nin atının sağrısına hafifçe vurdu ve hayvan hızlı adımlarla ileri atıldı.

"Bu *böyle* bitmez!" diye bağırdı Cesare meydan okurcasına. "Zincirler beni zapt edemez!" Bağrışı çığlığa dönüştü. "Benim ölümüm insan elinden olmayacak!"

Herkes onu duymuştu ancak kimse dinlemiyordu.

"Haydi, sallanma," diye karşılık verdi Orsini lafı uzatmadan.

KIRK SEKİZ

"Başına bir şey mi geldi acaba diye merak ediyordum," dedi Ezio. "Sonra tebeşirle çizilmiş, ileriyi gösteren bir el işareti gördüm ve beni çağırdığını anladım. Bu yüzden sana haber yolladım. İşte geldin! Fransa'ya kaçmış olabileceğini düşünüyordum."

"Hayır, henüz değil!" dedi Leonardo, Assasinlerin Tiber Adası'ndaki karargâhında bir sandalyenin üzerindeki tozları oturmadan önce eliyle silerken. Yukarıdaki pencerelerden içeri gün ışığı giriyordu.

"Buna çok sevindim. Yeni Papa'nın, son Borgia destekçilerini yakalamak üzere başlattığı aramalarda yakalanmamış olmana daha da sevindim hatta."

"Eh, iyi bir adamı kolay kolay zapt edemezsin," dedi Leonardo. Her zamanki gibi iyi giyimliydi ve son günlerde meydana gelen olaylardan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. "Papa Julius aptal biri değil. Kimin işine yarayacağını, kimin yaramayacağını çok iyi biliyor; geçmişte ne yaptıklarına hiç bakmadan."

"Yaptıklarından ötürü içtenlikle pişmanlık duydukları müddetçe..."

"Öyle olsun," diye cevap verdi Leonardo düz bir sesle.

"Peki bana yardımcı olmaya hazır mısın?"

"Hep hazır değil miydim?" Leonardo gülümsedi. "Hem Cesare kilit altında olduğuna göre endişelenecek bir durum var mı? Çok geçmeden onu kazığa bağlayıp yakarlar zaten. Suç listesine bir baksana! Sonu yok!"

"Belki de haklısındır."

"Elbette dünya dertsiz olsaydı *dünya* olmazdı," dedi Leonardo başka bir konuya geçerek. "Cesare'nin düşürülmüş olması her açıdan iyi ama ben de değerli bir işverenimi kaybettim. Ayrıca anladığım kadarıyla şu baldırı çıplak Michelangelo'yu Floransa'dan buraya getirmeyi düşünüyorlarmış. Bak sen şu işe! Abuk sabuk heykeller yontmaktan başka bildiği yoktur o çocuğun!"

"Duyduğuma göre aynı zamanda epey iyi bir mimarmış. Ressamlığı da fena değilmiş."

Leonardo ona ters ters baktı. "Çizdiğim o parmağı hatırlıyor musun? Bir gün, umarım kısa bir süre sonra, o parmak bir portrenin ortasında yer alacak. Bir adamın, Vaftizci Yahya'nın eli olacak. Gökyüzünü, cenneti işaret edecek. İşte *o* gerçek bir resim olacak!"

"O senin kadar iyi bir ressam demedim," diye çabucak ekledi Ezio. "Ayrıca mucitlikten söz edecek olursak..."

"Bana soracak olursan o çocuk en iyi bildiği işten şaşmamalı."

"Leo, yoksa onu kıskanıyor musun sen?"

"Ben mi? Asla!"

En sonunda Ezio bu sohbeti bırakıp arkadaşına bir süredir kafasını meşgul eden sorunu (Leonardo'nun buluşmak için gönderdiği mesaja karşılık vermesinin sebebini) açmanın zamanının geldiğine karar verdi. Leonardo'ya güvenebilmeyi istiyordu, gerçi arkadaşını gayet iyi tanıyordu.

"Eski işverenin..." diye başladı konuşmaya.

"Cesare mi?"

"Evet. Şu sözü hiç hoşuma gitmedi: 'Zincirler beni zapt edemez!'"

"Yapma, Ezio. Adam Castel Sant'Angelo'nun en derin zindanında şu an. Ne oldum dememeli ne olacağım demeli, değil mi?"

"Hâlâ dostları var."

"Yolunu şaşırmış birkaç mendebur onun hâlâ bir geleceği olduğunu düşünebilir, ancak Micheletto ve ordusu henüz ortaya çıkmadığından, gerçek bir tehlikenin söz konusu olduğuna ihtimal vermiyorum."

"Micheletto Cesare'nin kuvvetlerini bir araya getirmeyi başaramamış olsa bile, ki bu şu an muhtemel görünüyor çünkü kırsal bölgelerdeki casuslarımız bir askeri hareketlenme olduğu yönünde hiçbir haber getirmedi–"

"Bak, Ezio. Della Rovere'nin Papalık makamına çıkması ve ardından Cesare'nin tutuklanmasıyla ilgili haberler ellerine ulaşır ulaşmaz eski Borgia ordusu muhtemelen içine kaynar su dökülmüş bir yuvadan kaçan karıncalar gibi sağa sola dağılmıştır."

"Cesare'nin öldüğünü öğrenene kadar rahat edemeyeceğim."

"Aslında bunu öğrenmenin bir yolu var."

Ezio, Leonardo'ya baktı. "Elma'yı mı kastediyorsun?"

"O nerede?"

"Burada."

"O zaman çıkar da ona soralım."

Ezio tereddüt etti. "Hayır. O çok güçlü. Onu insanoğlundan sonsuza dek gizlemem gerek."

"Ne! Onun kadar değerli bir şeyi mi?" Leonardo kafasını iki yana salladı.

"Yıllar önce sen kendin söyledin; yanlış ellere geçmemesi gerek dedin."

"O halde yapmamız gereken tek şey onu yanlış ellerden uzak tutmak."

"Bunu her zaman yapabileceğimizin garantisi yok."

Leonardo'nun yüzüne ciddi bir ifade oturdu. "Bak, Ezio... Eğer onu bir yere gömmeye karar verirsen bana bir konuda söz ver."

"Evet?"

"Şey, iki konuda aslında. Birincisi, onu ihtiyacın olduğu sürece yanından ayırma. Hedefin Borgiaları ve Tapınakçıları sonsuza dek ortadan kaldırmaksa, yanına neyi alabiliyorsan almalısın. Ancak işin bitip de onu dünyadan gizlerken bir tohum ektiğini farz et. Sakladığın yer hakkında bir tür ipucu bırak ki daha sonra bulunabilsin. Gelecek nesiller –belki de gelecekteki Assasinler– bir gün Elma'nın gücüne ihtiyaç duyabilirler. İyi bir niyetle kullanmak üzere..."

"Peki o başka bir Cesare'nin eline geçerse?"

"Gene Cesare'ye döndük desene. Bak ne diyeceğim: Madem bu kadar rahatsızsın, Elma'ya danışıp bir bak bakalım o sana bir yol gösterebilecek mi?"

Ezio birkaç saniye kendisiyle mücadele ettikten sonra "Pekâlâ," dedi. "Kabul ediyorum."

Bir müddet ortadan kayboldu, sonra kapağına büyük bir kilit vurulmuş, kare şeklinde, kurşun kaplı bir kutuyla çıkageldi. Tuniğinin içinden, boynuna asılı gümüş bir zincire bağlı duran bir anahtar çıkardı ve kutuyu açtı. Kutunun içinde, yeşil renkli kadife bir yastığın üzerinde Elma duruyordu. Durgun zamanlarında hep olduğu gibi sönüktü ve kül rengindeydi. Küçük bir kavun büyüklüğündeki nesnenin dokusu, garip bir şekilde, insan cildi gibi yumuşak ve esnekti.

"Sor hadi," diye teşvik etti Leonardo. Elma'yı tekrar gördüğü için gözlerinde hevesli bir bakış vardı. Ezio arkadaşının Elma'yı kaptığı gibi oradan kaçma arzusuna engel olmaya çalıştığını biliyor ve bilgiye olan açlığının altında zaman zaman ezilen, hiçbir zaman rahat yüzü bulamayan bu bilge adam için Elma'nın cazibesinin ne kadar büyük olabileceğini anlıyordu.

Ezio, Elma'yı havayı kaldırdı ve düşüncelerine yoğunlaşıp soruları aklında biçimlendirirken gözlerini kapattı. Elma neredeyse bir anda parlamaya, ardından duvarın üzerine görüntüler yansıtmaya başladı.

Görüntüler hızla beliriyor ve orada uzun süre kalmıyordu. Ancak Ezio –sadece Ezio– Cesare'nin hücresinden kaçıp Roma'yı terk ettiğini görmeyi başardı. Hepsi bu kadardı. Sonra duvardaki yeni yeni oluşmaya başlamış şekiller bir araya gelip hareketli bir rıhtım şeridini gösterdi. Deniz güneyden gelen güneş ışıklarının altında parıl parıl parlıyordu; limanda da bir donanma vardı. Derken bu görüntü kayboldu ve ardından, uzak bir kaleyi gösteren bir manzara belirdi. Ya da belki bir tepenin üzerine kurulmuş müstahkem bir kasabaydı burası. Ezio'nun her nasılsa çok uzaklarda olduğunu bildiği bir yerdi burası; manzaradan ve güneşin kızgınlığından anlaşıldığı kadarıyla İtalya Papalık Devletleri'nin sınırları içinde değildi. Mimari de yabancı görünüyordu, ama ne Ezio ne de Leonardo onun nereye ait olduğunu çıkartabildi. Sonra Ezio, Mario'nun Monteriggioni'deki kalesini gördü. Görüntü hareket edip onu Kodeks sayfalarının asılı durduğu, Mario'nun özel, gizli çalışma odasına –sığınağa– götürdü. Mekâna açılan gizli kapı kapalıydı. Ezio kapının dış yüzeyinde esrarlı şekiller ve harfler gördü. Ardından sanki uçan bir kartala dönüştü. Assasinlere ait eski kalenin kalıntıları üzerinde uçmaya başladı.

Sonra Elma ansızın hareketsizleşti. Oda yine sadece dingin gün ışığıyla aydınlanmaya başladı.

"Cesare kaçacak! Gitmek zorundayım!" Ezio, Elma'yı kutusuna geri koydu ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini yere devirdi.

"Peki ya arkadaşların?"

"Yoldaşlık benle ya da bensiz ayakta durabilir. Ben onu o şekilde kurdum." Ezio, Elma'yı tekrar kutudan çıkardı ve deri çantasına koydu. "Affet beni, Leo, kaybedecek vaktim yok." Gizli süngüsü ve kol zırhı zaten kolundaydı. Kemerindeki kesesinin içine piştovuyla beraber biraz mermi koydu.

"Dur. Düşünmen gerek. Plan yapman gerek."

"Planım Cesare'nin işini bitirmek. Bunu çok önceden yapmalıydım."

Leonardo ellerini iki yana açtı. "Sanırım seni durduramayacağım. Ama Roma'dan ayrılmak gibi bir niyetim yok. Atölyemin nerede olduğunu da biliyorsun."

"Sana bir hediyem var," dedi Ezio. Aralarındaki masanın üzerinde küçük, metal bir kutu vardı. Ezio elini kutunun üzerine koydu. "Bunun içinde."

Leonardo ayağa kalktı. "Bu son görüşmemizse paran sende kalsın. Para falan istemiyorum."

Ezio gülümsedi. "Elbette son görüşmemiz değil ve parayı elbette istiyorsun. Çalışmak için ona ihtiyacın var. Parayı al. Daha iyisini bulana kadar istersen beni işverenin olarak gör."

"İki adam birbirine sarıldı."

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Ezio. "Söz veriyorum. *Buona fortuna*, kadim dostum."

Elma'nın önceden haber verdiği olaylar değiştirilemezdi, çünkü Elma geleceği olduğu gibi gösteriyordu ve hiçbir er-

kek ya da kadın geçmişi değiştiremeyeceği gibi geleceği de değiştiremezdi.

Ezio, Castal Sant'Angelo'ya yaklaştıkça eski hisardan hızla dışarı çıkıp nehrin karşısına ve çevredeki sokaklara düzenli gruplar halinde dağılan, II. Julius'un üniformalarını giymiş yeni Papalık Muhafızları'nı görebiliyordu. Kilise çanları ve borazanlar uyarı vermekteydi. Ezio neler olduğunu biliyordu; durdurduğu nefes nefese kalmış bir yüzbaşı ona söylemeden önce bile:

"Cesare kaçtı!"

"Ne zaman?"

"Muhafızların nöbet değişimi sırasında. Yaklaşık yarım saat önce." *Yarım saat önce!* Tam da Elma'nın olacakları gösterdiği zaman!

"Nasıl kaçtığını biliyor musun?"

"Duvarların içinden geçip gitmeyi bilmiyorsa şayet, hiçbir fikrimiz yok. Ancak görünüşe bakılırsa içeride arkadaşları varmış."

"Kim? Lucrezia mı?"

"Hayır. Tüm bu olaylar olduğundan beri kadın dairesinden hiç çıkmadı. Papa başa geldiğinden beri onu ev hapsinde tutuyor. Eskiden Borgialar için çalışmış iki muhafızı tutukladık. Biri önceden çilingirmiş. Kilidi maymuncukla o açmış olabilir. Yine de hücrenin kapısına zarar verildiğine dair herhangi bir belirti yok. Bu yüzden muhtemelen anahtarı kullandılar... Şayet onlar yaptıysa..."

"Lucrezia sorun çıkartıyor mu?"

"Garip bir şekilde, çıkartmıyor. Sanırım... kaderine razı olmuş durumda."

"Ona güvenmeyin! Ne yaparsanız yapın tavırlarıyla sizde sahte bir güven duygusu uyandırmasına izin vermeyin. Sessiz olduğu anlar en tehlikeli olduğu anlardır."

"İsviçreli paralı askerlerin gözetimi altında tutuluyor. O askerler çok sağlam."

"Güzel."

Ezio dikkatle düşündü. Cesare'nin Roma'da kalan arkadaşları varsa –ki görünüşe göre vardı– mümkün olduğu kadar hızlı davranıp onu şehirden çıkarmaya çalışacaklardı. Ancak şehrin kapıları çoktan kapanmış olacaktı ve o ana kadar Ezio'nun gördüğü kadarıyla, Elma'dan mahrum kalan ve Assasin savaş tekniklerinde deneyimsiz olan Cesare, Roma'nın her yerine kurulmuş olan güvenlik noktalarını ve askeri kordonları atlatamazdı.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Nehir!

Tiber Nehri Roma'ya kuzeyden akıyor ve sonra batı yönüne dönerek şehirden ayrılıyordu. Oradan da sadece birkaç kilometre ötedeki Ostia'da denize dökülüyordu. Ezio öldürdüğü köle tüccarlarını ve bu adamların Cesare'nin maaşlı elemanları olduğunu hatırladı. Cesare'nin maaş verdiği yegâne köle tüccarları onlar olamazdı! O adamlar patronlarını denizci kılığına sokup veya malların arasında bir tentenin altına saklayıp bir tekneye ya da denize açılabilecek küçük bir gemiye bindirebilirdi. Akıntı yönünde ilerleyen yelkenli ya da kürekli bir geminin Tiren Denizi'ne ulaşması çok uzun sürmezdi. Oradan da... eh, bu Cesare'nin planlarına göre değişirdi. Önemli olan, o planları uygulayamadan Cesare'yi yakalamaktı!

Ezio en kısa yoldan gidip şehir merkezindeki rıhtıma ulaştı. Bunlar Castel'e en yakın olanlardı. Rıhtım türlü türlü şekilde ve boyutta tekne ve gemilerle doluydu. Bu görev, samanlıkta iğne aramaya benzeyecekti. Cesare yarım saat önce kaçmıştı. Bir tekneye ya da gemiye binip uzaklaşacak kadar

zaman bulmuş olamazdı. Üstelik sular da daha yeni yükselmeye başlamıştı.

Issız bir nokta bulan Ezio yere çömeldi ve bu kez hiç tereddüt etmeden Elma'yı kesesinden çıkardı. Burada Elma'nın görüntülerini yansıtabileceği bir yer yoktu, ancak Ezio ona inanırsa, Elma'nın kendisiyle iletişim kurmanın başka bir yolunu bulabileceğini hissediyordu. Elma'yı cesaret edebildiğince kendine yaklaştırdı ve sorusuna cevap vermesini arzulayarak gözlerini kapattı.

Elma parlamadı, ancak Ezio eldivenlerine rağmen onun giderek ısındığını hissedebiliyordu. Derken Elma nabız gibi atmaya başladı. Bu devam ederken de içinden garip sesler geldi. Yoksa bunlar Ezio'nun kafasındaki sesler miydi? Emin değildi Ezio. Sonra garip bir şekilde tanıdık gelen ancak kime ait olduğunu çıkaramadığı, görünüşe göre çok uzaktan gelen bir kadın sesi aheste aheste ama anlaşılabilir bir tonla konuştu: "Altıncı iskeledeki kırmızı yelkenli, küçük karavela..."

Ezio hızla rıhtıma koştu. Bir o yana bir bu yana koşuşturan, birbirlerine küfreden denizcileri ite kaka ilerlerken altıncı iskeleyi bulması biraz zaman aldı. İskeleyi bulduğundaysa Elma'nın tasvirine uygun düşen gemi hareket etmek üzereydi. Bu gemi de tanıdık geliyordu. Güvertesinde üst üste yığılmış birkaç çuval ve kutu vardı – kutular bir insanı içine alabilecek kadar büyüktü. Derken Ezio başarısızlıkla sonuçlanan *Madonna* Solari'yi kurtarma operasyonundan sonra ölüme terk ettiği güvertedeki denizciyi tanıyınca şoke oldu. Kutulardan birine yaklaşıp arkadaşının yardımıyla yerini değiştiren adam yürürken epey aksıyordu. Ezio kutunun dört yüzüne de, üst kısmına yakın yerlerde sıra sıra delikler açılmış olduğunu fark etti. Sakat bıraktığı denizci rıhtıma tekrar bakmak için arkasını döndüğünde Ezio görünmemek

için, boyanmak üzere iskeleye çıkartılmış bir kayığın arkasında eğildi. Bu esnada denizci de peşlerine düşen birileri var mı yok mu diye rıhtımı gözleriyle taradı.

Karavela sert esen meltemi yakalamak için yelkenlerinden birini açıp nehrin ortasına doğru sürüklenirken Ezio bir süre çaresizce seyretti. Ata binse bile o küçük gemiyi nehrin kıyısından takip edemezdi. Çünkü yol sık sık nehrin kenarına yapılmış binalar yüzünden ya tıkanıyor ya da kesiliyordu. Ezio'nun bir tekne bulması lazımdı.

İskelelere geri döndü ve sahil boyunca hızla yürüdü. Küçük bir yelkenlinin mürettebatı mallarını boşaltmayı daha yeni bitirmişti ve deniz taşıtının yelkenleri hâlâ açıktı. Ezio adamlara yaklaştı.

"Yelkenlinizi kiralamam gerek," dedi alelacele.

"Daha yeni yanaştık."

"İyi para veririm." Ezio elini kesesine daldırdı ve çıkardığı bir avuç dolusu altın dukayı gösterdi.

"Önce mallarımızı teslim etmemiz gerek," dedi mürettebattan biri.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu bir diğeri.

"Akıntı yönünde gitmek istiyorum," dedi Ezio. "Ve hemen yola koyulmam gerek."

"Siz mallarla ilgilenin," dedi yeni gelen biri yanlarına yaklaşarak. "*Signore*'yi ben götürürüm. Jacopo, benimle gel. Yelkenliyi sürmek için iki kişi yeter."

Ezio yeni gelene teşekkür etmek için dönüp de bu kişinin Borgia muhafızlarının elinden kurtarmış olduğu genç hırsız Claudio olduğunu görünce çok şaşırdı.

Claudio ona bakıp gülümsedi. "Hayatımı kurtardığınız için size bu şekilde teşekkür edebilirim, *Messere*. Bu arada paranız sizde kalsın."

"Burada ne işin var?"

"Hırsızlık bana göre değilmiş," dedi Claudio. "La Volpe bunu gördü. Denizcilikte hep başarılıydım. Bu yüzden bu yelkenliyi almam için kendisi bana borç verdi. Kaptan benim. Roma'yla Ostia arasında güzel ticaret yapıyorum."

"Acele etmeliyiz. Cesare Borgia kaçtı."

Claudio döndü ve bağırarak arkadaşına emir verdi. Jacopo güverteye atladı ve yelkenleri hazırlamaya başladı. Sonra Claudio ve Ezio'nun da binmesiyle mürettebatın geri kalanı yelkenliyi saldı.

Herhangi bir yükü bulunmayan küçük yelkenli suyun üzerinde kayar gibi hareket ediyordu. Nehrin ortasına ulaştıklarında Claudio açabildiği kadar yelken açtı. Kısa süre sonra, nispeten daha ağır olan karavela artık uzakta, bir nokta halinde görünmüyordu.

"Onun peşinde miyiz?" diye sordu Claudio.

"Evet, bir aksilik çıkmasa keşke," diye cevap verdi Ezio.

"Kafanı eğsen iyi olur," dedi Claudio. "Bu açıklarda iyi biliniriz. Ama seni görürlerse ne çevirdiğimizi anlarlar. O gemiyi biliyorum. Tuhaf bir mürettebatı var, pek kimseyle haşır neşir olmazlar."

"Kaç kişiler biliyor musun?"

"Genelde beş kişiler. Daha az da olabilir. Ama endişelenme, La Volpe'nin bana öğrettiklerini unutmadım, bazen hâlâ işe yarıyorlar. Ayrıca Jacopo da sopa kullanmayı biliyor."

Ezio alçak küpeştenin altına gizlendi. Ara sıra hedeflerine ne kadar mesafe kaldığını görebilmek için kafasını kaldırıp bakıyordu. Fakat karavela üzerindeki yük daha ağır olmasına rağmen yelkenliden daha hızlı bir araçtı ve Claudio ona yanaşamadan Ostia ötede belirdi. Yine de Claudio cesurca karavelaya doğru seslendi.

"Epey ağır yükünüz var galiba," dedi. "Ne taşıyorsunuz, altın külçesi mi?"

Karavelanın kaptanı dümenin yanından "Seni ilgilendirmez," diye arkaya doğru öfkeyle seslendi. "Ayrıca geri çekil. Sularımı işgal ediyorsun."

"Kusura bakma, dostum," dedi Claudio, Jacopo yelkenliyi karavelanın yanına getirip geminin usturmaçalarına çarparken. Sonra Claudio, Ezio'ya, "Şimdi!" diye bağırdı.

Ezio saklandığı yerden sıçrayıp iki gemiyi birbirinden ayıran dar boşluğun üzerinden diğer güverteye geçti. Onu tanıyan sakat gemici boğuk bir kükreyişle elindeki keskiyi savurup hızla saldırıya geçti. Ancak keski Ezio'nun kol zırhına çarptı. Ezio adamı yeterince yakınına çekip gizli süngüyü yan tarafına, dibine kadar saplamayı başardı. Fakat düşmanına bu kadar odaklanmışken elindeki ufak kılıcı savurarak arkasından sinsi sinsi yaklaşan diğer adamı fark edemedi. İrkilerek hızla arkasını dönse de adamın indirdiği kılıçtan kaçamadı. Ama tam o anda sıkılan bir kurşunun sesi havayı yardı ve adam omuzlarını geriye atarak ileri doğru savruldu. Kılıcı elinden güverteye düşerken kendisi de gemiden nehre uçtu.

Karavelanın kaptanı gemisini uzaklaştırmaya çalışırken yelkenliyi karavelaya yakın tutmak için büyük bir çaba sarf eden Jacopo "Dikkat et!" diye bağırdı. Aşağıdan üçüncü bir denizci çıkıp gelmişti ve üst kısımlarında sıra sıra delikler olan kutuyu bir levyeyle yarıp açmaya çalışıyordu. Dördüncü bir adam da yanında çömelmiş, elindeki çarklı tabancayla onun etrafını kolluyordu. *Sıradan bir denizci böyle bir silahı elde edemez*, diye düşündü Ezio, köle tüccarlarına karşı vermiş olduğu mücadeleyi hatırlayarak. Derken Claudio yelkenlinin üzerinden karavelanın güvertesine sıçradı ve elinde levye olan adamın üzerine atladı. Hızla ileri fırlayan Ezio da giz-

li süngüsünü, tabanca tutan elin bileğine sapladı. Tabanca güverteye doğru kimseye zarar vermeden ateş aldı. Acıdan inleyen adam bileğini tuta tuta geri çekildi. Nabzının atmasıyla atardamarından fışkıran kanı diğer eliyle durdurmaya çalışıyordu.

Adamlarının bozguna uğradığını gören kaptan bir tabanca çıkarıp Ezio'ya ateş etti ancak karavela tam zamanında akıntıda yalpaladı ve kurşun hedefini şaştı. Fakat hedefinden o kadar uzağa gitmemiş, Ezio'nun şu an epey kanamakta olan sağ kulağını sıyırıp geçmişti. Ezio kendine gelmek için kafasını sallayıp piştovunu kaptana doğrulttu ve adamı alnından vurdu.

"Haydi!" dedi Claudio'ya. "Sen dümene geç, ben de buradaki dostumuzla ilgileneyim."

Claudio başıyla onayladı ve koşup karavelayı kontrol altına aldı. Kulağından akan kanın yakasına bulaştığını hisseden Ezio elindeki levyeyi düşürsün diye rakibinin bileğini sertçe büktü. Sonra dizini adamın kasıklarına geçirdi ve onu yakasından tutup yarı sürükler, yarı tekmeler halde küpeşteye yanaştırıp gemiden aşağıya fırlattı.

Mücadelenin ardından çöken sessizlikte kutunun içinden kin dolu, tam olarak anlaşılmayan bağrışlar ve hakaretler geldiği duyulabiliyordu.

"Seni bu yaptığından dolayı öldüreceğim. Kılıcımla karnını deşeceğim ve sana hayal bile edemeyeceğin kadar çok acı çektireceğim."

"Umarım rahatın yerindedir, Cesare," dedi Ezio. "Ama rahat değilsen hiç üzülme. Ostia'ya bir varalım dönüş seyahatin için sana biraz daha medeni bir şeyler ayarlarız."

"Ama bu haksızlık," dedi Jacopo yelkenliden seslenerek. "Sopamı bir kere bile kullanamadım!"

KIRK DOKUZ

Milattan sonra 1504 yılının bahar mevsiminin son demleriydi. Papa bir ulağın henüz getirmiş olduğu mektubu yırtarak açtı, ona göz gezdirdi ve sonra zafer kazanmış bir edayla yumruğunu sertçe çalışma masasının üzerine indirdi. Diğer eliyle de üzerinde ağır mühürler sallanan mektubu yukarı kaldırdı.

"Tanrı Kral Ferdinand'ı, Aragon ve Kastilya Kraliçesi Isabella'yı kutsasın."

"Haberler iyi mi, Papa Cenapları?" diye sordu, Papa'nın karşısında bir sandalyede oturan Ezio.

II. Julius'un dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirdi. "Evet! Cesare Borgia onların en sağlam ve en uzak *rocca*'larından birine teslim edilmiş!"

"Neredeymiş peki?"

"Ah, bu çok gizli bir bilgi. Sana bile söylenmeyecek kadar... Cesare söz konusuyken hiçbir şeyi şansa bırakamam."

Ezio dudağını ısırdı. Julius, Cesare'nin yerini bildiği takdirde onun neler yapacağını tahmin mi etmişti?

Papa onu rahatlatacak sözlerle devam etti: "Moralini bu kadar bozma, sevgili Ezio. Sana şunu söyleyebilirim: Orası

kuzeydoğu İspanya'nın ortasında, düzlüklerin içinde kaybolmuş kocaman bir hisar. Ayrıca ele geçirilmesi mümkün olmayan bir yer."

Ezio, Julius'un Cesare'yi kendince nedenlerden ötürü kazığa bağlayıp yakmadığını biliyordu: Bu şekilde ölmek Cesare'yi şehit olmuş gibi gösterebilirdi. Ezio ayrıca Papa'nın Cesare'yi yakmak yerine uzak bir yere hapsetmesinin, yapılabilecek ikinci en iyi şey olduğunu da kabul ediyordu. Ancak Cesare'nin sözleri hâlâ aklından çıkmıyordu: "Zincirler beni asla zapt edemez." İçinden bir ses Cesare'yi –kesinkes– durduracak olan tek şeyin ölüm olduğunu söylüyordu. Ama yine de gülümseyerek Papa'ya tebriklerini sunmayı tercih etti.

"Onu orta kalenin tepesindeki bir hücreye atmışlar. Yerden kırk metre yükseklikte bir kuleye," diye konuşmaya devam etti Julius. "Cesare konusunda artık endişelenecek bir şeyimiz kalmadı." Papa, Ezio'ya keskin gözlerle baktı. "Bu arada, sana az önce söylediğim şey *de* çok gizli bir bilgi. Bu yüzden bir şeyler düşünmeye kalkma. Her halükârda tek bir sözümle Cesare'nin yerini değiştirirler. Birisi onun peşine düşer de benim bundan haberim olur diye korkarlar."

Ezio söylenenlere aldırmayıp konuyu değiştirdi. "Peki ya Lucrezia? Ferrara'dan hiç haber aldık mı?"

"Üçüncü evliliği kadına iyi gelmiş diyebilirim. Ama itiraf etmeliyim ki ilk başta epey endişelenmiştim. D'este Ailesi o kadar züppe bir ailedir ki yaşlı dükün Lucrezia'yı asla oğluna uygun bir eş olarak kabul etmeyeceğini düşünmüştüm. Bir Borgia ile evlenmek! Kendinden aşağı sınıftan biriyle evlenmek! Onlar için biraz bulaşıkçınla nikâh masasına oturmak gibi bir şey!" Papa iştahla kahkaha attı. "Fakat Lucrezia artık duruldu. Hakkında tek bir kötü söz duymadım. Eski arkadaşı Pietro Bembo'yla birbirlerine aşk mektupları, hatta şiirler ya-

zıyorlarmış – gizli saklı değil elbette, açık açık." Burada Julius genişçe gülümseyerek göz kırptı. "Ama temelde iyi ve sadık bir eş olmuş; kiliseye bile gidiyormuş, hatta duvar halısı dokuyormuş. Elbette Roma'ya geri dönmesi söz konusu değil – *asla*! Günlerini Ferrara'da tüketecek. Kellesini kurtarabildiğine şükretsin zaten. Kısacası, şu sapkın Katalan sürüsünü sonsuza dek başımızdan def ettiğimizi rahatça söyleyebiliriz."

Ezio, Vatikan casus ağının Tapınakçılar hakkında da Borgialar hakkında olduğu kadar bilgili olup olmadığını merak ediyordu. Cesare Tapınakçıların lideriydi ve hapisteyken bile liderleri olmayı sürdürüyordu. Ama bu konuda Papa ketum kalmayı tercih ediyordu.

Ezio şunu kabul etmek zorundaydı: İtalya bundan çok daha kötü günler görmüştü. Agostino Chigi'yi bankeri olarak elinde tutma ferasetini gösteren güçlü bir Papaları vardı ve Fransızlar savunma pozisyonuna geçmişti. Kral Louis İtalya'yı terk etmemişti, ama en azından kuzeye doğru geri çekilmişti ve oraya yerleştiği için halinden memnundu. Ek olarak, Fransa Kralı Napoli'yi Aragon Kralı Ferdinand'a teslim etmişti.

"Umarım, Papa Cenapları."

Julius, Ezio'ya sertçe bir bakış attı. "Dinle, Ezio, ben aptal değilim! Bu yüzden beni aptal yerine koyma! Seni neden danışmanım olarak yanıma aldığımı sanıyorsun? Kırsal bölgelerde hâlâ Borgia yandaşlarından oluşan çeteler olduğunu biliyorum. Hatta şehirde de birkaç fanatik kaldı. Fakat bugünlerde endişe duymam gereken *başka* düşmanlarım var."

"Borgialar hâlâ tehdit oluşturabilir."

"Zannetmem."

"Peki diğer düşmanlarına karşı ne yapıyorsun?"

"Papalık Muhafızları'nı ıslah ediyorum. İsviçrelilerin ne

kadar iyi asker olduğunu gördün mü? Tüm zamanların en iyi paralı askerleri! Beş-altı yıl önce Kutsal Roma İmparatorluğu'ndan ve Maximillian'dan bağımsızlıklarını kazandıklarından beri başkalarına çalışıyorlar. Son derece sadıklar ve hislerine kolayca kapılıp gitmiyorlar; kendi memleketimizin sevgili insanlarından çok farklılar. Onlardan yakın muhafızlığımı üstlenecek bir tugay oluşturmayı düşünüyorum. Onları baltalı kargı ve benzer silahlarla donatacağım. Leonardo'nun misket tüfeklerinden de vereceğim." Julius durdu. "İhtiyacım olan tek şey, onlara verilecek bir isim." Ezio'ya soru sorar gibi baktı. "Bir fikrin var mı?"

"İsviçreli Muhafızlar nasıl?" diye önerdi Ezio. Biraz yorgundu.

Papa yapılan öneriyi düşündü. "Şey, pek o kadar orijinal değil, Ezio. Açıkçası ben Julian Muhafızları'nı tercih ederdim, ama o kadar bencil görünmemek lazım, değil mi?" Durup sırıttı. "Pekâlâ! Senin önerini kullanacağım. Şimdilik iş görsün de."

Tepelerinden ve Vatikan'ın diğer bölgelerinden gelen çekiç ve inşaat sesleriyle konuşmaları bölündü.

"Kör olası inşaatçılar!" diye yorum yaptı Papa. "Ama yine de yapılmak zorunda." Odanın karşı tarafına yürüyüp bir zilin başına geldi. "Birini çağırıp konuşmamız bitene kadar şunları susturmalarını isteyeceğim. Bazen inşaat işçilerinin insanoğlunun icat ettiği en büyük yıkıcı güç olduğunu düşünüyorum."

Bir yardımcı hemen içeri girdi ve Papa ona emirler verdi. Birkaç dakika sonra boğuk boğuk gelen küfürlü sözlerin arasında yere bırakılan aletlerin sesleri duyuldu.

"Ne yaptırıyorsunuz?" diye sordu Ezio. Papa'nın en büyük iki tutkusunun mimarlık ve savaşmak olduğunu anımsıyordu. İlkinin hep diğerine galip geldiğini biliyordu.

"Tüm Borgia dairelerine ve iş yerlerine tahta çaktırıp kapattırıyorum," diye cevap verdi Julius. "Fazla şatafatlılar. Papa'dan çok İmparator Neron'a layık yapılar. Ayrıca Castel Sant'Angelo'nun çatısındaki onlara ait tüm binaları yıktırıyorum. Orayı büyük bir bahçeye çevireceğim – hatta oraya küçük bir yazlık ev de kondurabilirim."

"İyi fikir," dedi Ezio kendi kendine gülümseyerek. Bu yazlık eve bir krala uygun olmasa da en azından Papa'nın –erkek ya da kadın– sevgililerinden bir ya da ikisiyle kaçamak yapabilmesi için gerçek bir zevk kubbesi olurdu şüphesiz. Ancak Papa'nın özel hayatı Ezio'yu ilgilendirmiyordu. Önemli olan onun iyi bir adam ve güvenilir bir müttefik olmasıydı. Üstelik Rodrigo ile kıyaslanacak olursa yolsuzlukları devede kulak kalırdı. Ayrıca selefi III. Pius'un ahlaki reformlarını istikrarlı bir şekilde devam ettirmişti.

"Sistina Şapeli'ni de onarıyorum," diye konuşmasına devam etti Papa. "Durumu *içler acısı*! Bu sebeple Floransa'dan şu parlak genç ressamı –adı Michelangelo muymuş neymiş işte onu– tavana freskolar çizmesi için getirttim. Tahmin edebileceğin gibi, dini temalı bir sürü resim çizecek. Leonardo'dan yardım istemeyi düşünmüştüm ama adamın kafası o kadar dolu ki büyük bir resme başladığı zaman tamamlayamıyor bile. Yazık. Francesco del Giocondo'nun karısının bir portresini yapmıştı ya, onu çok beğenmiştim işte..."

Julius konuşmasını yarıda kesti ve Ezio'ya baktı. "Yalnız sen buraya benim modern sanata olan ilgim hakkında konuşmaya gelmemişsindir."

"Evet."

"Olası bir Borgia uyanışının oluşturacağı tehdidi biraz fazla ciddiye almadığından *emin* misin?"

"Bana kalırsa bu tehdidi ciddiye *almalıyız*."

"Bak, ordum Romagna'nın büyük kısmını Vatikan'a geri kazandırdı. Borgiaların savaşabileceği bir orduları kalmadı."

"Cesare hâlâ yaşıyor! O hâlâ liderleri olarak görülüyorken..."

"Umarım kararımı sorgulamıyorsundur, Ezio! Onun hayatını neden bağışladığımı biliyorsun. Her halükârda, şu an bulunduğu yerde neredeyse diri diri gömülmüş gibi."

"Micheletto hâlâ serbest ama."

"Peh! Cesare olmadan Micheletto bir şey yapamaz."

"Micheletto İspanya'yı iyi biliyor."

"Bir şey yapamaz dedim."

"İspanya'yı biliyor. Valencia'da doğmuş. Adam Rodrigo'nun şerefsiz yeğeni!"

Yılların verdiği yorgunluğa rağmen hayatının en olgun dönemini geçiren kudretli ve zinde bir adam olan Papa bu son konuşma esnasında odanın içinde volta atıyordu. Derken masaya döndü ve iri ellerini masanın üzerine koyup tehditkâr bir edayla Ezio'nun üzerine eğildi. Tavrı ikna ediciydi.

"Korktuğun için saçmalıyorsun," dedi. "Micheletto'nun hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz."

"Bence öğrensek iyi olur; ilk ve son olarak."

Papa, Ezio'nun söylediklerini uzun uzun düşündü ve sandalyesine tekrar oturup biraz sakinleşti. Sol elindeki ağır mühür yüzüğüne sağ elinin işaretparmağıyla hafifçe vuruyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu en sonunda. "Benden hiç yardım bekleme. Bütçemiz çok kısıtlı."

"Yapılacak ilk iş Roma'daki Borgia yanlılarının yerini bulup onları yok etmek. Micheletto hakkında bilgisi olan birini bulabiliriz. Nerede olduğu ya da akıbeti hakkında bilgi alabiliriz. Sonra da..."

"Evet?"

"Sonra da eğer hâlâ yaşıyorsa..."

"Onu öldürecek misin?"

"Evet." *Şayet dirisinin bana daha fazla faydası dokunmazsa*, diye düşündü Ezio.

Julius arkasına yaslandı. "Azmin beni etkiliyor, Ezio. Hatta neredeyse korkutuyor. İyi ki de Assasinlerin düşmanı değilim."

Ezio başını kaldırıp keskin bir bakış attı. "Yoldaşlık'ı biliyor musun?"

Papa ellerini sadece parmak uçları birbirine değecek şekilde birleştirdi. "Düşmanımın düşmanlarını tanımaya her zaman özel bir ihtimam göstermişimdir. Ancak sırrın bende güvende. Söylediğim gibi, ben aptal biri değilim."

İKİNCİ KISIM

Her yol mubah. Her şey yalan.

– Dogma Sicarii, I, i.

ELLİ

"Sezgilerin doğru. Sana yol göstereceğim ve seni koruyacağım. Ancak sana ait değilim ve çok geçmeden beni bırakmalısın. Bana hâkim olan birini ya da bir şeyi ben kontrol edemem. Elma'nın Yaratıcısı'nın iradesine itaat etmek zorundayım."

Gizli meskeninde yalnız başına duran Ezio, Elma'yı iki eliyle tutuyor ve Roma'daki hedefini bulmasına yardımcı olması için kullanmaya çalışıyordu. Derken, o gizemli sesi yine duydu. Bu sefer sesin bir kadına mı erkeğe mi ait olduğunu çıkaramıyor, hatta onun Elma'dan mı yoksa kafasının içinde bir yerlerden mi geldiğini anlayamıyordu.

Sezgilerin doğru. Bir de: *Bana hâkim olan birini ya da bir şeyi ben kontrol edemem.* Neden o zaman Elma ona Michelletto'ya ait bulanık görüntülerden başka bir şey göstermemişti? Neden Cesare'nin yardakçısının hâlâ hayatta olduğunu söylemekle yetinmişti? Ayrıca Cesare'nin tam olarak nerede olduğunu da gösteremiyor ya da göstermek istemiyordu. En azından şimdilik...

Ezio ansızın içten içe daima bildiği bir şeyi fark etti: Elma'yı aşırı kullanarak onun gücünü suiistimal etmemeli ve

tamamen ona bel bağlamamalıydı. Aradığı cevapları bulanıklaştıran şeyin kendi iradesi olduğunu biliyordu. Üşenmemeliydi. Başının çaresine bakabilmeliydi. Bir gün zaten yine her şeyi kendisi yapmak zorunda kalacaktı.

Leonardo'yu düşündü. Elma onda olsaydı o adam neler yapmazdı ki? Ama Leonardo, o yetenekli adam, yine de yok edici silahlar icat etmeyi sürdürüyordu. Hem de yaptığı görkemli resimleri nasıl kolayca yapıyorsa öyle... Hem insanlığa yardımcı olacak güce sahip olan Elma aynı zamanda onu yozlaştıramaz mıydı da? Rodrigo'nun ya da Cesare'nin ellerinde –eğer birinden biri bu nesneyi nasıl kullanacaklarını öğrenmiş olsaydı– Elma bir kurtuluş aracı olmaktan çıkıp yıkım aracı olabilirdi!

Güç, etkili bir uyuşturucuydu ve Ezio ona yenilmek istemiyordu.

Elma'ya tekrar baktı. Şu an ellerinde hareketsiz duruyordu. Ancak onu kutusuna geri yerleştirdiğinde kapağı kapatmak bir an zor geldi. Elma onun önünde ne yollar açmazdı ki?!

Hayır! Onu gömmeliydi. Onsuz, Yasa'ya uygun şekilde yaşamayı öğrenmeliydi. Ama henüz değil!

İçten içe hep Micheletto'nun yaşadığını sezinlemişti. Şimdiyse bu sezgisinin gerçek olduğunu biliyordu. Ve o adam yaşadığı müddetçe şeytani patronunu –Cesare'yi– kurtarmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Ezio, Papa Julius'a planından tam olarak bahsetmemişti: Niyeti Cesare'yi bulup öldürmek ya da bu uğurda ölmekti.

Başka yolu yoktu.

Elma'yı sadece mecbur kalırsa kullanacaktı. Elma'nın artık onun sahipliğinde olmayacağı günleri düşünerek kendi içgüdülerini ve çıkarım yapma gücünü diri tutmak zorun-

daydı. Roma'daki Borgia yandaşlarını onun yardımı olmadan bulup etkisiz hale getirecekti. Elma'nın gücünden ancak o insanların yerini –üç gün içinde– bulamazsa son çare olarak faydalanacaktı. Hâlâ kendisine yardımcı olacak dostları vardı: Rosa in Fiore'deki kızlar, La Volpe'nin hırsız çeteleri, Assasin yoldaşları. Onlar yardımcı olduğu sürece nasıl başarısız olabilirdi ki?

Elma'nın ona ancak potansiyeline saygı duyduğu müddetçe yardımcı olacağını, bunu da kendisinin tam olarak kavrayamayacağı şekillerde yapacağını biliyordu Ezio. Belki de Elma'nın sırrı buydu. Belki de kimse onu tam olarak kullanmayı öğrenemeyecekti: Dünyayı –kendi iradeleri artık nasıl uygun görürse– ister yapmaları ister yıkmaları için insanlığa emanet etmiş olan kadim Adept ırkının bir mensubu hariç...

Ezio o akşam Tiber Adası'nda bir Yoldaşlık toplantısı düzenledi.

"Yoldaşlarım," diye başladı. "Ne kadar sert bir mücadele vermiş olduğumuzu biliyorum. İnanıyorum ki zafer kapıda. Ancak daha yapacaklarımız var."

Machiavelli dışında diğer herkes şaşkınlıkla birbirine baktı.

"Ama Cesare susturuldu!" dedi La Volpe yüksek sesle. "Hem de sonsuza kadar!"

"Üstelik Yeni Papa her zaman Borgiaların düşmanı olmuş birisi," diye ekledi Claudia.

"Fransızlar da püskürtüldü!" diye araya girdi Bartolomeo. "Kırsal alanlar güvende. Romagna da tekrar Papa'nın ellerinde!"

Ezio onları susturmak için bir elini kaldırdı. "Hepimiz biliyoruz ki kesinleşmedikten sonra zafer, zafer değildir."

"Cesare susturulmuş olabilir ama hâlâ yaşıyor," dedi Machiavelli sakince. "Ayrıca Micheletto..."

"Kesinlikle!" dedi Ezio. "Ayrıca hem burada hem de Papalık Devletleri'nde Borgia yandaşlarından oluşan kesimler olduğu sürece, bir Borgia uyanışının yeşerebileceği tohumlar hâlâ var demektir."

"Aşırı temkinlisin Ezio! Savaşı biz kazandık!" dedi Bartolomeo yüksek sesle.

"Barto, benim kadar sen de biliyorsun ki Romagna'daki birkaç şehir devleti Cesare'ye bağlılığını sürdürüyor. Üstelik o şehirler son derece müstahkem."

"O zaman gidip onların icabına bakayım!"

"Arkası gelir. Caterina Sforza'nın ordusu onlara Forlì'den saldıracak kadar güçlü değil, ancak o şehir devletlerini gözetim altında tutması için Caterina'ya ulaklarla haber gönderdim. Senin için daha önemli bir işim var."

Ah, Tanrım, diye düşündü Ezio, *o kadının ismini telaffuz ettiğimde neden kalbim hâlâ duracakmış gibi oluyor?*

"Neymiş o işte?"

"Ostia'ya bir birlik götürmeni ve limanda kuş uçurtmamanı istiyorum. Limana yanaşan ve özellikle limandan ayrılan şüpheli gemileri izlemeni istiyorum. Bir bilgi edindiğin anda bana haber verebilmen için hazırda atlı ulaklar bulundurmanı istiyorum."

Bartolomeo alaycı bir ses çıkardı. "Nöbet tutacağız yani! Benim gibi macera tutkunu bir adama hiç uygun bir görev değil!"

"Bahsettiğim isyancı şehir devletlerine karşı harekete geçme zamanı geldiğinde istediğin kadar macera yaşayacaksın zaten. Bu arada o devletler ümit içinde yaşıyorlar, bir işaret bekliyorlar. Bırakalım ümit içinde yaşasınlar; bu onları sus-

turur. Bizim işimiz o ümidi söndürmek – hem de sonsuza dek!"

Machiavelli gülümsedi. "Ezio'ya katılıyorum," dedi.

"Pekâlâ, tamam. Madem ısrar ediyorsunuz," diye karşılık verdi Bartolomeo somurtarak.

"Yaşadığı sıkıntıdan sonra deniz havası Pantasilea'ya iyi gelecektir."

Bartolomeo'nun yüzü güldü. "Bunu hiç düşünmemiştim!"

"Güzel." Ezio kız kardeşine döndü. "Claudia, zannediyorum rejim değişikliği Rosa in Fiore'nin işlerini çok kötü etkilemedi, değil mi?"

Claudia gülümsedi. "Kilise'nin önde gelenlerinin bile apış aralarındaki şeytana dur demekte zorlanmaları bayağı komik. Ne kadar çok soğuk duş aldıklarını söyleseler de!"

"Kızlarına kulaklarını dört açmalarını söyle. Kardinaller Konseyi Julius'un sıkı kontrolü altında, ancak adamın hâlâ başka emelleri olan bir sürü düşmanı var. Hatta bazıları Cesare'yi özgürlüğe kavuştururlarsa kendi amaçlarını gerçekleştirmek için onu bir araç olarak kullanabileceklerini düşünecek kadar çıldırmış olabilir. Ayrıca Johann Burchard'dan da gözünüzü ayırmayın."

"Ne? Rodrigo'nun teşrifatçısından mı? Ondan bir zarar gelmeyeceği kesin. Adam tüm o sefahat âlemlerini organize etmekten nefret ediyordu. Hem zaten basit bir din adamı değil mi?"

"Yine de duyduğun her şeyi, özellikle de Roma'da hâlâ serbestçe dolaşan Borgiacı hiziplerle ilgili duyduklarını bana bildir."

"Günün her dakikası tepemize binen Borgia muhafızları artık olmadığına göre bu iş daha kolay olacak."

Ezio dalgınca gülümsedi. "Bir sorum daha var. Son zamanlarda çok yoğun olduğumdan ziyaret edemedim. Sürekli aklımda. Annem nasıl?"

Claudia'nın yüzüne gölge düştü. "Muhasebe kayıtlarını tutuyor, ama korkarım durumu kötüye gidiyor, Ezio. Nadiren dışarı çıkıyor. Babamdan, Federico ve Petruccio'dan giderek daha sık bahsediyor."

Ezio bir müddet sessiz kaldı; kaybettiği babasını ve erkek kardeşlerini düşündü. "Fırsat bulunca geleceğim," dedi. "Ona sevgilerimi ilet. Onu ihmal ettiğim için beni affetmesini söyle."

"Yerine getirmek zorunda olduğun görevi anlayışla karşılıyor. Bunu yalnızca bizler için değil, aynı zamanda göçüp giden babamız ve kardeşlerimiz için de yaptığını biliyor."

"Babamı ve kardeşlerimi katledenlerin ölümü onların adına dikilmiş bir anıt olacak," dedi Ezio sert bir sesle.

"Peki ya benim adamlarım?" diye sordu La Volpe.

"Giberto, senin adamların benim için hayati önem arz ediyor. Öğrencilerimin tümü bağlılığını sürdürüyor, fakat hayatın normale döndüğünü gördüklerinden şu anda birçoğu, biz Borgia esaretinden kurtulmak için başlattığımız mücadeleye katılmaları için onları ikna etmeden önce sürdürdükleri hayata geri dönmek istiyor. Öğrendikleri becerileri unutmuyorlar ama Yoldaşlık'ın yeminli üyeleri değiller. Onlardan bizim katlandığımız şu diğer esarete katlanmalarını bekleyemem, çünkü o bizi ellerinden sadece ölümün kurtaracağı bir esaret."

"Anlıyorum."

"Senin himayen altındaki erkek ve kadınların şehirli olduğunu biliyorum. Taşra havası onlar için değişiklik olur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu La Volpe şüpheli bir edayla.

"En iyi adamlarını Roma'nın etrafındaki kasaba ve köylere gönder. Viterbo, Terni, L'Aquila, Avezzano ve Nettuno'nun ötesine geçmesinler. Bu kasabaların Roma'nın etrafında çizdiği hattın dışında fazla bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Çok fazla Borgia yandaşı kalmış olamaz. Kalanlar da Roma'ya saldırı mesafesinde olmak istiyorlardır."

"Onları bulmak zor olacak."

"Denemelisin. Küçük bir kuvvet bile doğru yerde olunca muazzam bir hasara neden olabilir. Bunu biliyorsun."

"Hırsızlarımın arasından en iyilerini seçip göndereceğim. Onlara seyyar satıcı süsü vereceğim."

"Bulduğun her şeyi bana bildir, özellikle Micheletto hakkındaki haberleri."

"Gerçekten de o adamın hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu mu düşünüyorsun? İspanya'ya geri dönmüş olamaz mı? Ya da Napoli Krallığı'na? Tabii henüz ölmediyse."

"Hâlâ yaşadığından eminim."

La Volpe omuzlarını silkti. "Bunu duymak benim için yeterli."

Diğerleri oradan ayrıldıktan sonra Machiavelli, Ezio'ya döndü ve "Peki ya ben?" diye sordu.

"Sen ve ben beraber çalışacağız."

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemezdi, ama detaylara geçmeden önce bir sorum olacak."

"Sor."

"Neden Elma'yı kullanmıyorsun?"

Ezio iç çekti ve durumu elinden geldiğince açıklamaya çalıştı.

Konuşmasını bitirdiğinde Machiavelli ona baktı ve küçük siyah not defterini çıkarıp uzun uzadıya not aldı. Ardından ayağa kalktı, odanın karşısına geçti ve Ezio'nun yanına otur-

du. Yerini alırken Ezio'nun omzunu şefkatle sıktı. Böyle bir hareket Machiavelli'den asla beklenmezdi.

"Hadi işe koyulalım," dedi.

"Aklımda bir fikir var," dedi Ezio.

"Anlat bakalım."

"Bu şehirde bize yardımcı olabilecek kadınlar var. Onları bulup konuşmamız lazım."

"O halde bu iş için doğru adamı seçmişsin. Sonuçta ben bir diplomatım."

Ezio'nun aklındaki ilk kadına ulaşmak bir hayli kolay oldu –bu işle Papa Julius ilgilenmişti– ancak kadını konuşturmak o kadar kolay olmadı.

Kadın onları kocaman evinin *piano nobile*'sinde bulunan lüks görüşme odasında karşıladı. Odanın (dört bir tarafında bulunan) pencerelerinden, bir zamanlar azametiyle ün salan, şu an kısmen yıkılmakta olsa bile yine kısmen son birkaç Papa'nın ego tatmini için döktüğü onca para sayesinde görkemli sayılabilecek şehrin haşmetli manzaralarını görmek mümkündü.

"Size nasıl yardımcı olacağımı anlamadım," dedi kadın, onları dinledikten sonra. Ancak Ezio kadının onlarla göz göze gelmemeye çalıştığını görebiliyordu.

"Şehirde hâlâ Borgia yandaşları varsa onları bilmemiz gerek, *Altezza*. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var," dedi Machiavelli. "Şayet sonra bize bilgi vermeyi reddettiğinizi öğrenirsek..."

"Beni tehdit etme, genç adam," diye çıkıştı Vannozza. "*Dio mio*! Rodrigo ve ben kaç sene önce sevgiliydik, biliyor musunuz? Yirmi yılı geçti!"

"Belki de çocuklarınız?.." diye sordu Ezio.

Kadın kötü kötü gülümsedi. "Sanırım benim gibi bir kadının nasıl öyle çocuklar doğurmuş olabileceğini merak ediyorsunuz," dedi. "Ancak onlarda çok az Cattanie kanı var. Şey, Lucrezia'da belki vardır; ancak Cesare'de..." Konuşmasını yarıda kesti. Ezio kadının gözlerindeki acıyı okuyabiliyordu.

"Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyorum. İlgilenmiyorum da. Aynı şehirde yaşamış olsak da onu yıllardır görmüyorum. Benim için o artık öldü."

Papa'nın Cesare'nin yerini gizli tutmaya büyük bir özen gösterdiği apaçık ortadaydı. "Belki de kızınız biliyordur?"

"Ben bilmiyorsam o nasıl bilsin? Şu an Ferrara'da yaşıyor. Gidip ona sorabilirsiniz. Ama kuzeye doğru epey yol kat etmeniz gerekiyor. Papa onun tekrar Roma'ya dönmesini yasakladı."

"Onunla görüşüyor musunuz?" diye sordu Machiavelli.

Vannozza içini çekti. "Söylediğim gibi, Ferrara kuzeyde, çok uzakta kalıyor. Ben de bugünlerde seyahate pek hevesli değilim."

Odanın içinde etrafına bakarak gözlerini kapının yanında duran hizmetçilere çevirdi. Ara sıra da su saatine doğru bakıyordu. Onlara içecek bir şey ikram etmemişti ve bir an önce gitmelerini istiyor gibiydi. Mutsuz ve gergin bir kadındı, sürekli ellerini ovuşturuyordu. Ancak bir şey gizlediğinden mi, yoksa adlarını anmak istemediği aşikâr olan insanlar hakkında konuşmaya mecbur bırakıldığı için mi bu haldeydi, Ezio kestiremiyordu.

"Sekiz torunum var; daha doğrusu, *vardı*," dedi Vannozza beklenmedik bir şekilde. Ezio ve Machiavelli, Lucrezia'nın farklı eşlerden birkaç çocuğu olduğunu biliyordu. Ancak çok azı çocukluk dönemini atlatıp hayatta kalmayı başarmıştı. İn-

sanlar Lucrezia'nın hamileliği çok dikkate almadığını söylüyorlardı. Hatta doğum çok yaklaşmışken bile parti yapıp dans etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Bu davranışı mı onu annesinden uzaklaştırmıştı acaba? Cesare'nin ise Louise adında, dört yaşında bir kızı vardı.

"Torunlarınızdan herhangi biriyle görüşüyor musunuz?" diye sordu Machiavelli.

"Hayır. Sanırım Louise hâlâ Roma'da, ancak annesi onun bir İtalyandan çok Fransız olması için elinden geleni yaptı."

Bunu söyledikten sonra Vannozza ayağa kalktı ve hizmetçiler de, sözleşmişçesine, odanın süslü, çift kanatlı kapısını açtı.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim..."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi Machiavelli soğuk bir edayla.

"Konuşmak istediğiniz başka insanlar da vardır," dedi Vannozza.

"*Princesse* d'Albret'i ziyaret etmeyi düşünüyoruz."

Vannozza dudaklarını birbirine bastırdı. "*Buona fortuna*," dedi hiç inandırıcı olmayan bir sesle. "Acele etseniz iyi olur. Fransa'ya gitmek üzere hazırlandığını duydum. Belki de – eğer şanslıysam– bana bir hoşça kal demeye gelir."

Bu esnada Ezio ve Machiavelli de ayağa kalkmıştı. Kadına veda edip oradan ayrıldılar.

Dışarı çıkar çıkmaz Machiavelli "Bence Elma'yı kullanmamız gerekecek, Ezio," dedi.

"Daha değil."

"Nasıl biliyorsan öyle yap, ama bence aptallık ediyorsun. Gidip prensesi görelim. Neyse ki ikimiz de Fransızca biliyoruz."

"Charlotte d'Albret bugün yola çıkmayacak – şu anda

adamlarım onun *palazzo*'sunu izliyor. Benim ondan önce görmek istediğim başka birisi var. Aslına bakarsan, Vannozza'nın bu kişinin ismini vermemesi beni şaşırttı."

"Kimin?"

"Giulia Farnese'nin."

"Bugünlerde Carbognano'da yaşamıyor mu o?"

"Casuslarım bana şehirde olduğunu söyledi. Bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

"Sana o kadının bize Vannozza'dan daha fazla bilgi vereceğini düşündüren nedir?"

Ezio gülümsedi. "Giulia, Rodrigo'nun en son metresiydi. Adam ona çok düşkündü!"

"Fransızların o kadını yakaladığı anı hatırlıyorum. Rodrigo çılgına dönmüştü."

"Sonra da Fransızlar aptalca davranıp onu üç bin duka karşılığında serbest bırakmıştı. Oysa Rodrigo o kadını geri almak için o paranın yirmi katını öderdi. Hatta muhtemelen Fransızların istediği her türlü anlaşmayı kabul ederdi. Fakat sanırım metresin senden kırk yaş genç olduğunda böyle oluyor: Ona abayı yakıyorsun."

"Gerçi bu, Rodrigo'nun onu yirmi beş yaşına basar basmaz terk etmesine engel olmadı."

"Evet. Giulia onun için çok yaşlıydı artık! Hadi hızlanalım!"

Dar sokaklardan geçerek Quirinale yönünde, kuzeye doğru ilerlediler.

Yoldayken Machiavelli, Ezio'nun giderek tedirginleştiğini fark etti.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Bir şey fark etmedin mi?"

"Ne gibi?"

"Sağa sola bakınma!" dedi Ezio.

"Tamam."

"Biri bizi takip ediyor... bir kadın."

"Ne zamandan beri?"

"Vannozza'nın *palazzo*'sundan ayrıldığımızdan beri."

"Onun çalışanlarından biri mi?"

"Belki de."

"Yalnız mı?"

"Sanırım."

"O zaman onu peşimizden ayıralım."

Yollarına devam etmek için sabırsızlansalar da adımlarını yavaşlattılar. Dükkânların vitrinlerinden içeri baktılar; hatta bir şarap çadırına bile uğradılar. Orada, kadehin üzerinden etrafı süzen Ezio'nun gözüne uzun boylu, atletik yapılı sarışın bir kadın ilişti. Kadının üzerinde hafif bir malzemeden dikilmiş, koyu yeşil renkte, hoş ama gösterişsiz bir cüppe vardı üzerinde. Gerektiğinde öyle bir kıyafetin içinde hızla hareket edebilirdi.

"Onu gördüm," dedi.

İkisi de önünde şarapçı çadırının dikili olduğu binanın duvarını inceledi. Aralarında gömülü bağlantılar bulunan, büyük, pürüzlü yassı taşlar kullanılarak o günlerde moda olan kaba yontma tarzda inşa edilmiş yeni bir yapıydı. Duvara belli aralıklarla, at bağlamak için demir halkalar yerleştirilmişti.

Tırmanmak için mükemmeldi.

Çadırın arkasına gittiler ancak oradan yukarı tırmanabilecekleri bir boşluk yoktu.

"Acele etmemiz gerek," dedi Machiavelli.

"Beni izle!" diye cevap verdi Ezio, elindeki kadehi girişin yanındaki bir masanın üzerine koyarken. Birkaç saniye sonra

duvarın yarısını tırmanmıştı. Machivelli de onu yakın mesafeden takip ediyordu. İki adam pelerinleri esen meltemle arkalarında dalgalanır halde çatılara çıkıp gözden kaybolur, dar yolların ve sokakların oluşturduğu boşlukların üzerinden atlarken durup bakan insanların ağzı açık kaldı. Onlar ilerlerken çatılardan aşağıya düşen kiremitlerin kimisi kaldırım taşlarına çarpıp paramparça oldu. Kimisi de bozuk yolların üzerinde birikmiş çamurların içine düştü. Kiremitlerin düştüğünü gören insanlar eğilerek ya da yoldan hızla çekilerek kendilerini korumaya çalışıyordu.

Kadın elinden gelse bile uzun bir etekle dik duvarlara tırmanamazdı. Ancak Ezio kadının üzerindeki elbisenin bir yanında, kalça kısmına kadar uzanan, dikkatle gizlenmiş bir yırtmaç olduğunu fark etti. Bu yırtmaç koşmasını kolaylaştırdığından kadın, önüne çıkan insanları yolun kenarına iterek Ezio ve Machiavelli'nin peşinden sokakları yarıp geçiyordu adeta. Her kimse, iyi eğitilmişti.

Ancak Ezio ve Macchiavelli en sonunda izlerini kaybetmeyi başardılar. Soluk soluğa kalmışlardı. San Niccolò de Portiis'in çatısının üzerinde durdular ve yüzüstü yere uzanıp aşağıdaki sokaklara göz gezdirdiler. Sokaktaki insanların arasında şüpheli görünen hiç kimse yoktu. Fakat Ezio kalabalığın içinde iş yapan La Volpe'nin loncasına ait iki hırsız görmüştü sanki. Küçük bıçaklarla insanların keselerini kesip alıyorlardı. Büyük ihtimalle şehrin çevresindeki kırsal bölgelere gönderilmemiş olan hırsızlardandı bu adamlar, ama Ezio'nun bunu daha sonra La Volpe'ye sorması gerekecekti.

"Haydi aşağıya inelim," diye önerdi Machiavelli.

"Hayır, burada gizlenmek daha kolay. Zaten fazla yolumuz kalmadı."

"Bizi takip ederken pek zorlanmadı doğrusu. Neyse ki et-

rafi yüksek duvarlarla çevrili şu çatıya denk geldik de ona fark ettirmeden yönümüzü değiştirebildik."

Ezio başıyla onayladı. O kadın her kimse, şu anda bu kovalamacayı üstlerine rapor ediyor olmalıydı. Ezio onun kendi taraflarında olmasını çok isterdi. Görünen o ki Giulia'nın Roma'daki büyük dairesine hızla ulaşıp oradan da Quirinale bölgesini bir an önce terk etmeleri gerekecekti. Belki de Ezio sonraki araştırmalarında onun ve Machiavelli'nin arkasını kollamaları için birkaç öğrencisini görevlendirse iyi ederdi. Borgia yandaşları yeni Papa'nın sert rejimi altında seslerini çıkartmıyorlardı, ancak bunu yapmaktaki tek amaçları, şehir yöneticilerine sahte bir güven duygusu vermekti.

Giulia'nın ilk eşi Orsina Orsini, on dokuz yaşındaki karısının altmış iki yaşındaki Rodrigo Borgia'yla yaşadığı ilişkiye memnuniyetle göz yummuştu. Kadının Laura adında bir kızı vardı, ama o kızın Orsini'nin mi yoksa Rodrigo'nun mu çocuğu olduğunu kimse bilmiyordu. Rodrigo doğuştan Valencialı olsa da, Vatikan'ın hazinesini kontrol edene kadar Kilise'deki yönetim basamaklarını tırmanıp tepeye çıkmıştı. Güzel ve genç metresine olan minnettarlığını da onun için Vatikan'a çok yakın bir mesafede yepyeni bir ev inşa ettirerek (kadın uzun zaman önce bu evden taşınmak zorunda kalmıştı) ve Giulia'nın erkek kardeşi Alessandro'yu kardinal yaparak göstermişti. Diğer kardinaller Alessandro'ya arkasından "Eteklerin Kardinali" demeye başlamıştı (tabii Rodrigo'nun yanındayken bunu söylemeye cesaret edemiyorlardı). Giulia'ya da "İsa'nın Gelini" ismini takmışlardı.

Ezio ve Machiavelli en sonunda Giulia'nın dairesinin baktığı *piazza*'da yere indi. Yakında birkaç Papalık Muhafızı vardı, ama bunun dışında meydan bomboştu. Muhafızların tuniklerinin omuz kısmında della Rovere ailesinin arması

vardı: Armanın üzerindeki kökü ve dalları görünen heybetli meşe ağacının yanma şimdi üç katlı Papalık tacı ve Aziz Petrus'un anahtarları da eklenmişti. Ezio görür görmez adamları tanıdı. Bu muhafızlar altı ay öncesine kadar Borgia üniforması giyiyorlardı. Devir nasıl da değişiyordu! Şimdi adamlar onu saygıyla selamlarken Ezio da onlara aynı şekilde karşılık veriyordu.

"Adi herifler!" dedi Machiavelli alçak bir sesle.

"Sonuçta çalışmak zorundalar," dedi Ezio. "Diğer insanları geçtim de senin gibi birisinin bu kadar saçma bir şeyi kafasına takması beni şaşırttı."

"Haydi!"

Ziyaretlerini önceden haber vermemişlerdi. Bu yüzden, cüppelerinde sarı zemin üzerine sıralanmış mavi renkte altı zambak bulunan Farnese hizmetkârlarını onları içeri almaları için ikna etmek biraz zor oldu, ancak Ezio, Signora Farnese'nin evde olduğunu biliyordu. Kadın onları La Vannoza'nın kabul odasının ancak yarısı kadar süslü-püslü olsa da onun iki katı kadar zevkle döşenmiş bir odaya aldı. Signora otuz yaşında, gençliğinin güzelliğini ve o güzelliği donatan zekâsını neredeyse hiç kaybetmemiş bir kadındı. Ezio ve Machiavelli davetsiz misafirler olsalar da onlara hemen *Moscato* ve *panpepati e mielati* ikram etmişti.

Ancak kısa süre sonra kadının, (Machiavelli'nin tabiriyle) o *murdar* aileye olan eski yakınlığına rağmen hiçbir şey bilmediği ve Borgia pisliğinin en ufak bir lekesini üzerinde taşımadığı anlaşıldı. Machiavelli, Giulia'nın o eski günleri geride bırakıp hayatına devam ettiğini görebiliyordu. Ezio ve Machiavelli kadına bir zamanlar Lucrezia'yla olan yakın ilişkisi hakkında sorular sorduğunda Giulia sadece şunları söyleyebildi: "Ben onun sadece iyi yanını görüyordum. Sanırım

babasının ve erkek kardeşinin zorbalığından dolayı büyük bir baskı altındaydı. Şükürler olsun ki onlardan kurtuldu." Durdu. "Keşke Pietro Bembo'yla daha önceden tanışsaydı. Onlar birbirinin ruh ikizi. Pietro onu Venedik'e götürüp karanlık tarafa yenik düşmesine engel olabilirdi."

"Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Maalesef, Ferrara buraya çok uzakta kalıyor. Ayrıca elimde çok iş var. Carbognano'yu ben yönetiyorum. Dostluklar bile ölüyor işte, Ezio Auditore."

Bu sözler üzerine Ezio'nun zihninde ansızın Caterina Sforza'nın hayali belirdi. Bu hayali fark edip aklından def etmeye fırsat bile bulmamıştı. Yüce Tanrım! O kadını düşünmek nasıl da hâlâ ansızın derinden etkiliyordu onu?

Giulia'nın evinden ayrıldıklarında akşam olmak üzereydi. Peşlerine düşen biri var mı yok mu diye sürekli etrafı gözlüyorlardı, ancak kimse yoktu.

"Elma'yı kullanmalıyız," dedi yine Machiavelli.

"Bu daha ilk günümüz. Kendimize ve zekâmıza güvenmeyi öğrenmeliyiz; bize emanet edilen şeye bağımlı kalmamalıyız."

"Ama durum acil."

"Bugün bir randevumuz daha var, Niccolò. Sonra bakarız."

Dâme de Châlus ve Valentinois Düşesi unvanlarına sahip olan *Princesse* d'Albret, Pinciano bölgesindeki gösterişli villasının kapıcılarının verdiği bilgiye göre evde değildi. Ancak hem sabırları kalmayan hem de yorgun düşen Machiavelli ve Ezio adamları iterek geçti ve Charlotte'la evinin *piano nobile*'sinde karşılaştı; kadın hazırlanmakla meşguldü. Yarısı boş olan odanın içinde pahalı keten çarşaflar, kitaplar ve mücev-

herlerle dolu sandıklar duruyordu. Bir köşedeyse Cesare'nin tek meşru çocuğu, etrafa şaşkın şaşkın bakan dört yaşındaki küçük Louise, ahşap bir bebekle oynuyordu.

"Ne bu küstahlı," dedi onları karşılayan soğuk görünümlü sarışın kadın. Koyu kahve gözlerinden ateşler püskürüyordu.

"Papa'nın bizzat kendisinden müsaademiz var," diye yalan söyledi Ezio. "İşte bu da belgesi." Boş bir parşömeni kaldırıp gösterdi; kâğıdın üzerinden son derece haşmetli mühürler sarkıyordu.

"Şerefsizler," dedi kadın soğukkanlılıkla. "Cesare'nin nerede hapis tutulduğunu bildiğimi sanıyorsanız aptalsınız. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Ayrıca onun *sang maudit*'inin bir damlasının bile küçük, masum kızıma geçmemiş olması için dua ediyorum."

"Micheletto'yu da arıyoruz," dedi Machiavelli kararlı bir sesle.

"Şu Katalan köylüsü," diye atıldı kadın. "Nereden bileyim?"

"Eşiniz yakalandığı takdirde nasıl kaçabileceğini size söylemiş," diye hatırlattı Machiavelli. "Size güvenmiş."

"Emin misin? Ben hiç değilim. Belki de Cesare onlarca metresinden birine söylemiştir. Belki de ona *malattia venerea*'yı bulaştırana?"

"Peki ya sizde..?"

"İlk çıbanların çıkmasından sonra ona elimi bile sürmedim. O da en azından benden uzak durma inceliğini gösterdi ve ondan sonra sadece fahişeleriyle yatıp kalkmaya başladı. Onlardan on bir piçi oldu. En azından ben ve kızım temiziz. Gördüğünüz gibi buradan ayrılıyorum. Fransa bu berbat cehennem çukurundan çok daha iyi bir ülke. La Motte-Feuilly'ye geri dönüyorum."

"Navarre'ye gitmiyor musunuz?" diye sordu Machiavelli sinsi bir edayla.

"Görüyorum ki beni oyuna getirmeye çalışıyorsunuz!" Charlotte o soğuk bakışlı, kemikli yüzünü onlara doğru çevirince Ezio kadının güzelliğinin, çenesinin ortasındaki bir gamzeyle bozulduğunu –ya da arttığını– fark etti. "Oraya gitmemeyi tercih ediyorum, çünkü erkek kardeşim Navarre tahtının vârisiyle evlenip kral olmuş durumda."

"Kardeşiniz Cesare'ye bağlılığını sürdürüyor mu?" diye sordu Ezio.

"Sanmam. Neden benim zamanımı çalmayı bırakıp, gidip ona sormuyorsunuz?"

"Navarre çok uzak."

"Kesinlikle. Ben de bu yüzden senin ve somurtkan arkadaşının bir an önce yola çıkmasını istiyorum. Üstelik saat geç oldu, yapacak işlerim var. Lütfen terk edin burayı."

"Boşa geçen bir gün..." diye yorum yaptı Machiavelli, tekrar sokağa çıktıklarında. Gölgeler uzuyordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Cesare'ye en yakın olanların artık onu koruyup kollamadıklarını biliyoruz." Ezio durdu. "Hayatındaki en önemli kadınların tümü ondan nefret ediyor. Üstelik Giulia'nın bile Rodrigo'ya tahammülü kalmamış."

Machiavelli yüzünü buruşturdu. "Büyükbaban kadar yaşlı birinin seni becerdiğini düşünsene."

"Olsun, kadın gene de bu işten kendine epey kâr sağlamış."

"Cesare'nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Elma'yı kullan!"

"Hayır. Henüz değil. Kendi ayaklarımızın üzerinde durmalıyız."

"Pekâlâ," diyerek iç çekti Machiavelli. "En azından Tanrı bize akıl vermiş."

Tam o anda Machiavelli'nin casuslarından biri koşarak yanlarına geldi. Cin gibi gözleri olan, kısa boylu, kel bir adamdı. Nefes nefese kalmıştı, yüzünde de tuhaf bir ifade vardı.

"Bruno?" dedi Machiavelli şaşkın ve endişeli bir sesle.

"*Maestro*," dedi Bruno soluk soluğa "Şükürler olsun ki sizi buldum."

"Ne oldu?"

"Borgia yandaşları! Sizin ve *Maestro* Ezio'nun peşine düşmesi için birini göndermişler..."

"Evet?"

"Sizin gittiğinizden emin olduktan sonra da Claudia'yı kaçırmışlar!"

"Kardeşim! Yüce İsa! Nasıl olur?" dedi Ezio heyecanla nefesini tutarak.

"Kardeşiniz Aziz Peter Kilisesi'nin dışındaki meydandaymış – Papa'nın yıktırmak istediği şu eski ahşap revakı hatırlıyor musunuz?"

"Sadede gel!"

"Onu kaçırmışlar – içeriye sızmaları için kızlarını örgütlerken..."

"Peki nerede şimdi?"

"Prati'de gizlendikleri bir yer var; Vatikan'ın tam doğusuna düşüyor. Onu oraya götürmüşler." Bruno çabucak Claudia'nın mahkûm tutulduğu yere ait detayları verdi.

Ezio, Machiavelli'ye baktı.

"Haydi gidelim!" dedi.

"En azından nerede olduklarını bulduk," dedi Machiavelli her zamanki gibi soğuk bir edayla, her ikisi de tekrar çatı-

lara tırmanırken. Roma'nın çatıları üzerinde sıçrayıp koştular ve en sonunda Tiber'e vardılar. Sonra *Ponte* della Rovere üzerinden karşıya geçip hızla hedeflerine doğru tekrar yola koyuldular.

Machiavelli'nin casusu Bruno'nun tarif ettiği yer, Prati semt pazarının tam kuzeyinde bulunan köhne bir villaydı. Fakat villanın kırık dökük sıvası, demirden yapılmış yepyeni giriş kapısına ve pencerelerdeki yeni boyanmış sağlam parmaklıklara ilginç bir tezat oluşturuyordu.

Machiavelli onu durduramadan Ezio hızla koşmuş ve kapıyı sert yumruklarla çalmaya başlamıştı.

Kapının içine yerleştirilmiş gözetleme deliği açıldı ve boncuk gibi bir göz onları süzdü. Sonra şaşırtıcı bir şekilde kapı, iyi yağlanmış menteşelerinin üzerinde geriye doğru yumuşakça ve ardına kadar açılıverdi.

Kendilerini sırdan bir avluda buldular. Etrafta kimse yoktu. Kapıyı kim açtıysa –ve arkalarından sertçe kim kapattıysa– gözden kaybolmuştu. Avlunun üç yanında birer kapı vardı. Girişin karşısındaki açıktı. Onun üstündeyse lime lime olmuş bir flama asılıydı – üzerinde altın rengi bir tarlada duran siyah bir boğa simgesi vardı.

"Tuzak!" dedi Machiavelli bir anda. "Üzerinde hangi silahlar var?"

Ezio'nun güvenilir gizli süngüsü, kılıcı ve hançeri üzerindeydi. Machiavelli ise hafif bir kılıçla bir kama taşıyordu.

"İçeri geçin, beyler. Hoş geldiniz, sefa geldiniz," dedi açık kapının üst tarafında, duvarın iyice yukarısında kalan bir pencereden gelen, kime ait olduğu belli olmayan bir ses. "Sanırım değiştokuş etmemiz gereken bir şey var."

"Papa bizim nerede olduğumuzu biliyor," diye yüksek sesle çıkıştı Machiavelli. "Kaybettiniz. Teslim olun! Hizmet ettiğiniz ülkü öldü!"

Ona tok bir kahkaha karşılık verdi. "Gerçekten mi? Bence ölmedi. Ama siz içeri geçin. Oltaya düşeceğinizi biliyordum. Bruno bir yıldır bizim için çalışıyor."

"Bruno mu?"

"Eh, ailelerin içinde hainler olur. Sevgili Bruno da bundan müstesna değil. Bruno'nun tek istediği, senin verdiğin paradan biraz daha fazlasıydı. Hak ediyor doğrusu. Claudia'yı İngiliz kardinallerden birini göreceği umuduyla ayartıp buraya getirmeyi başardı. Kardinaller –İngilizlerin hep yaptığı gibi– tarafsız davranıyorlar. Claudia da ondan biraz bilgi koparabilmek için adamı kendi yanına çekmeyi ümit ediyordu. Ama maalesef Kardinal Shakeshaft kötü bir kaza geçirdi; üzerinden bir at arabası geçti ve oracıkta öldü. Ancak kız kardeşin, Ezio, hâlâ yaşıyor ve eminim seni görmeyi çok istiyor."

"*Calma*," dedi Machiavelli, iki adam birbirine baktığında. Ezio sinirden kuduruyordu. Bütün bir gün Borgia yanlılarının izini sürmüş ama şu an kendisini dosdoğru onların önüne atmıştı.

Yumruğunu sıkarak tırnaklarını avuçlarının içine batırdı.

"O nerede, *bastardi*?" diye öfkeyle bağırdı.

"İçeri gelin."

İki Assasin dikkatle karanlık girişe yaklaştı.

Loşça aydınlatılmış bir hol çıktı karşılarına. Orta yerde, bir sütun kaidesinin üzerinde Papa VI. Alexander'ın büstü vardı. Kaba yüz hatları –kemerli burnu, ince çenesi ve dolgun dudakları– gayet güzel tasvir edilmişti. İçeride başka eşya yoktu ve yine girişe bakan üç duvarın her birinde içeriye açılan bir kapı vardı. Sadece girişin karşısındaki kapı açıktı. Ezio ve Machiavelli o kapıya yöneldi. Kapıdan geçtikten sonra kendilerini başka bir kasvetli odanın içinde buldular. Bir masa vardı. Masanın üzerinde kirli bir örtünün üzerine

dizilmiş paslı ameliyat aletleri duruyor, bunlar içerideki tek mumun aydınlığında parıldıyordu. Masanın yanında bir sandalye vardı. Sandalyede yarı soyulmuş, yarı bağlı halde Claudia oturuyordu. Elleri kucağındaydı. Yüzü ve göğüsleri yara bere içindeydi. Ağzına bir şey bağlamışlardı.

Arka duvarı gizleyen gölgelerin içinden üç adam çıktı. Ezio ve Machiavelli orada başka insanların da olduğunun farkındaydı; bu üç adamın arkasında ve her iki yanında birtakım kadın ve adamlar vardı. Loş karanlıkta görebildiklerinin üzerinde, karadut ve altın sarısı renginde üniformalar göze çarpıyordu. Ayrıca hepsinin üzerinde ağır silahlar vardı.

Claudia'nın gözleri Ezio'nun gözleriyle konuştu. Üzerinde damga olan parmağını ona gösterecek kadar kurtarmayı başardı: Çektiği işkenceye rağmen pes etmemişti. Gerçek bir Assasin'di. Ezio ondan neden şüphe etmişti ki?

"Ailene nasıl düşkün olduğunu biliyoruz," dedi Borgia yandaşlarının lideri. Elli yaşlarında gözüken bu sıska adam Ezio'ya hiç tanıdık gelmemişti. "Babanın ve kardeşlerinin ölmesine izin verdin. Annenden bahsetmeyelim bile; nasıl olsa ölüyor. Ancak kız kardeşini hâlâ kurtarabilirsin. Tabii istersen. Sonuçta yaşı kemale ermiş, hem hiç çocuğu da yok. Bu yüzden belki sıkıntı etmeyebilirsin."

Ezio kendine hâkim olmayı başardı. "Ne istiyorsun?"

"Karşılığında mı? Roma'dan ayrılmanı istiyorum. Neden Monteriggioni'ye dönüp orayı yeniden kurmuyorsun ki? Tarımla falan uğraş. Şu güç oyununu anlayanlara bırak."

Ezio tükürdü.

"Ah, canım," dedi zayıf adam. Claudia'yı saçından tuttu ve çıkardığı küçük bir bıçakla kızın sol göğsünü kesti.

Claudia çığlık attı.

"Kardeşin şu an hasarlı bir mal, ama senin göstereceğin sıcak ilgiyle iyileşeceğinden eminim."

"Onu kurtaracağım ve ardından seni öldüreceğim. Yavaş yavaş."

"Ezio Auditore! Ben sana şans tanıdım, ama sen beni tehdit ediyorsun, hem de tehdit edecek durumda olmamana rağmen. Birinin ölmesi gerekiyorsa onu ben öldürürüm. Monteriggioni'yi unut –*Madonna* Claudia gibi zarif bir kadın öyle bir yerden şüphesiz nefret ederdi zaten– senin kaderin burada: Bu odada öleceksin."

Dört bir yandaki kadın ve erkekler kılıçlarını çekip yaklaşmaya başladı.

"Söyledim sana, tuzak kurmuşlar," dedi Machiavelli.

"En azından piç kurularını bulduk," diye cevap verdi Ezio, her ikisi birbirlerinin gözlerinin içine bakarken. "Al!" Ezio arkadaşına bir avuç dolusu zehirli ok uzattı. "Kullan bunları!"

"Hazırlıklı geldiğini söylememiştin!"

"Sormadın ki."

"Sordum."

"Kapa çeneni."

Borgia yandaşları yaklaşırken Ezio çömeldi. Liderleri ince bıçağını Claudia'nın boğazında tutuyordu.

"Başlayalım!"

Birlikte kılıçlarını çektiler. Boştaki elleriyle de zehirli okları fırlatıp hedeflerine kusursuzca isabet ettirdiler.

Her iki yandaki Borgia destekçileri yere yığıldı. Bu sırada Machiavelli diğer saldırganların üzerine yürüdü ve kendisini yalnızca sayıca üstün olmalarından faydalanarak ezip geçmeye çalışan ama bunu başaramayan yandaşları kılıcı ve hançeriyle kesip biçti.

Ezio'nun tek bir hedefi vardı: sıska adamı Claudia'nın boğazını kesmeden öldürmek. İleri sıçradı ve adamı kurşağın-

dan yakaladı. Ancak düşmanı bir yılan balığı kadar kaygandı ve kurbanını elinden bırakmadan bir yana geçip kendini kurtarmayı başardı.

Fakat Ezio en sonunda büyük bir şiddetle saldırıp onu yere yığmayı başardı. Adamın sağ elini sol eliyle tuttu ve elindeki ince bıçağın ucunu boğazına doğru itti. Bıçağın ucu sıska herifin şahdamarına dokundu.

"Acı bana," dedi Borgia yandaşlarının lideri. "Doğru olduğunu düşündüğüm bir ülkü uğruna hizmet verdim."

"Sen kız kardeşime ne kadar acırdın ki?" diye sordu Ezio. "Sen adi herif! İşin bitti."

Gizli süngüyü çıkarmaya gerek yoktu. "Seni yavaş yavaş öldüreceğimi söylemiştim," dedi Ezio, bıçağı adamın kasıklarına doğru indirerek. "Ama merhametli davranacağım. Bıçağı tekrar yukarı çekti ve adamın boğazını yarıp açtı. Düşmanının ağzında köpük köpük kan toplandı. "*Bastardo!*" dedi adam boğuk bir sesle. "Sen Micheletto'nun elinde öleceksin!"

"*Requiescat in Pace,*" dedi Ezio, adamın kafasının düşmesine izin vererek. Ancak bu sözleri ilk kez emin olmadan sarf etmişti.

Etraflarında yatan diğer yandaşlar ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Machiavelli ve Ezio, Claudia'yı bağlayan sert sicimleri çözmek için hızla koştu.

Kız fena hırpalanmıştı. Fakat adamlar en azından onun namusunu lekelememişti.

"Ah, Ezio!"

"İyi misin?"

"Umarım iyiyimdir."

"Haydi. Buradan çıkmamız gerek."

"Yavaş yavaş."

"Elbette."

Ezio kız kardeşini kollarına aldı ve giderek azalan gün ışığına çıktı. Ciddi bir tavır takınmış olan Machiavelli de arkalarından onları takip ediyordu.

"Hiç değilse," dedi Machiavelli, "Micheletto'nun hâlâ hayatta olduğunu kesin olarak biliyoruz."

ELLİ BİR

"Micheletto'yu bulduk," dedi La Volpe.

"Neredeymiş?" Ezio'nun sesinde aceleci bir tavır vardı.

"Zagarolo'da saklanıyor. Buranın tam doğusunda kalıyor."

"O zaman gidip onu bulalım."

"O kadar çabuk değil. Romagna kasabalarından Cesare'ye bağlılıklarını hâlâ sürdüren birlikleri var. Arbede çıkarır."

"Çıkarsın!"

"Hazırlanmamız gerek!"

"O zaman hazırlanalım! Hemen!"

Ezio, Machiavelli ve La Volpe ile birlikte Yoldaşlık üyelerini o gece Tiber Adası'nda toplantıya çağırdı. Bartolomeo hâlâ Ostia'daydı, limanı kolluyordu. Claudia ise yaşadığı o korkunç işkenceden sonra Rosa in Fiore'de hasta annesinin bakımı altında istirahat ediyordu. Yine de eli silah tutan erkek ve kadınlardan yüz kişilik bir kuvvet çıkarmaya yetecek kadar hırsız ve Assasin öğrencisi vardı. *Condottieri*'nin desteğine ihtiyaçları yoktu.

"Eski gladyatör okulunda ordugâh kurmuş. Yanında da iki yüz elli kadar adamı varmış."

"Niyeti neymiş?"

"Fikrim yok. Bir yarma harekâtıyla kuzeye, Fransızların göstereceği güvenli bir yere ilerlemek istiyordur, kim bilir?"

"Planları her ne olursa olsun, yılanın başını küçükken ezmek lazım."

Şafak sökene kadar Ezio atlı bir birlik toplamıştı. Böylece, Zagarolo'ya giden kısa yolu kat edip gündoğumunda Micheletto'nun ordugâhının etrafını kuşattılar. Ezio bir kolunda, kol zırhının üzerinde arbaletini taşıyordu; diğerinde ise zehirli süngüsünü. Merhametsizce savaşılacaktı. Ancak Ezio Micheletto'yu canlı istiyordu.

Savunmadaki kuvvetler çetin bir savaş verdi, ama nihayetinde Ezio'nun birlikleri, Micheletto'nun emri altındaki Borgia yandaşlarını hallaç pamuğu gibi atarak galip geldi.

Micheletto yaralı, ölü ve ölmekte olan savaşçıların arasında kanının son damlasına kadar meydan okuyacakmışçasına, gururla ayakta duruyordu.

"Seni esir alıyoruz, Micheletto Corella," dedi Machiavelli. "Artık entrikalarınla ülkemizi kirletemeyeceksin."

"Zincirler beni zapt edemez," diye homurdandı Micheletto. "Tıpkı efendimi zapt edemeyecekleri gibi."

Micheletto zincirlenip Floransa'ya götürüldü ve Signoria'da, Ezio'nun babası Giovanni'nin hayatının son saatlerini geçirdiği aynı hücreye atıldı. Orada, şehrin valisi Piero Soderini, arkadaşı ve danışmanı Amerigo Vespucci ve Machiavelli ile birlikte onu sorguya çekip işkenceye maruz bıraktı. Ancak ondan hiçbir bilgi alamadılar. Bu yüzden şimdilik çürümeye bıraktılar. Katil olarak geçirdiği günler sona ermiş görünüyordu.

Ezio ise Roma'ya geri döndü.

"Özünde bir Floransalı yattığını biliyorum, Niccolò," dedi arkadaşına birbirlerinden ayrılırlarken. "Seni özleyeceğim."

"Floransalıyım ama aynı zamanda bir Assasin'im," diye cevap verdi Machiavelli. "Ve her zaman sadakatimi ilk başta Yoldaşlık'a göstereceğim. Bana tekrar ihtiyacın olduğunda haber ver, hemen gelirim. Bir de..." diye karamsar bir tavırla devam etti. "Şu alçak heriften bilgi koparma ümidimi henüz tam olarak yitirmedim."

"Sana şans diliyorum," dedi Ezio.

Ancak kendisi o adamı konuşturabileceklerinden o kadar emin değildi. Micheletto şeytan gibi bir adam olabilirdi, ama iradesi kuvvetliydi.

ELLİ İKİ

"Ezio, Micheletto'yu aklından çıkarmalısın," dedi Leonardo ona, sanatçının Roma'daki atölyesinde otururlarken. "Roma sulh halinde. Bu Papa güçlü. Romagna'yı kontrol altına aldı. Bir din adamı olduğu kadar asker de. Belki onun yönetimi altında tüm İtalya sonunda huzura kavuşacak. Ayrıca güneyimiz İspanya'nın elinde olsa da Ferdinand ve Isabella bizimle dost geçiniyor."

Ezio, Leonardo'nun işinden memnun olduğunu biliyordu. Papa Julius onu ordu mühendisi olarak işe almıştı. Dolayısıyla Leo bir sürü yeni projeyle ilgileniyordu. Ancak bazen hâlâ Fransızların elinde olan Milano'nun hasretini çekiyor ve morali daha bozuk olduğu anlarda Amboise'a gitmekten bahsediyordu. Orada ona istediği an tüm imkânların sunulacağı teklifi yapılmıştı. Sık sık Julius'un siparişlerini bitirdikten sonra oraya gideceğini söylüyordu.

Romagna'dan bahsedilince... Ezio'nun aklı sık sık hâlâ sevdiği kadına, Caterina Sforza'ya gidiyordu. Kadın ona yazdığı mektupta bir başkasıyla, Floransa büyükelçisiyle ilişki yaşadığını belirtmişti. Ezio kadının hayatının hâlâ büyük bir çalkantı içinde olduğunu biliyordu. Julius'un desteğine rağmen Caterina kendi şehrinden halkı tarafından kovulmuştu.

Çünkü daha öncesinde halkın densiz ikinci kocası merhum Giacomo Feo'ya karşı çıkardığı isyanı bastırmak için acımasızca davranmıştı. Şimdi de ömrünü her şeyden elini ayağını çekmiş halde Floransa'da geçiriyordu. Ezio'nun kadına yazdığı mektupların tonu ilk başta öfkeli, sonra azarlayıcı, en sonunda da yalvarır gibi olmuştu. Ancak Caterina hiçbirine cevap vermemişti. Ezio da kadının onu kullandığını ve bir daha asla görüşmeyeceklerini kabullenmişti.

Kadın-erkek ilişkileri böyleydi işte. Bahtı açık ilişkiler bitmiyordu; ancak biten ilişkilerin birçoğu sonsuza dek bitmiş oluyor ve aradaki sevginin yerini büyük bir boşluk, kimsesizlik, kuraklık alıyordu.

Ezio incinmişti, kendini aşağılanmış hissediyordu. Ancak bu ıstırabının içinde debelenecek vakti yoktu. Yoldaşlık'ı güçlendirme ve en önemlisi her an hazırda tutma işi zamanını alıyordu.

"Bence Micheletto yaşadığı sürece kaçıp Cesare Borgia'yı kurtarmak ve birliklerini yeniden toparlamasında ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır," diye karşılık verdi Ezio.

Hayırsız erkek arkadaşı Salai ile sorunlar yaşayan Leonardo eski dostunu neredeyse hiç dinlemiyordu. "Floransa'daki hapishaneden bugüne dek kimse kaçamadı," dedi. "O hücrelerden kaçılmaz."

"Onu neden öldürmüyorlar?"

"Hâlâ ondan bir şeyler öğrenebileceklerini düşünüyorlar, yalnız ben bundan şüpheliyim," dedi Leonardo. "Ama her halükârda Borgiaların sonu geldi. Rahatlamalısın artık. Şu zavallı kız kardeşini alıp neden Monteriggioni'ye gitmiyorsun?"

"Claudia Roma'yı zamanla çok sevdi. O yüzden o kadar

küçük bir yere bir daha asla geri dönmez. Zaten Yoldaşlık'ın yeni merkezi de burası."

Bu, Ezio'nun hayatındaki bir diğer üzüntüydü. Geçirdiği hastalığın ardından annesi Maria vefat etmişti. Claudia, Borgia yandaşları tarafından kaçırıldıktan sonra Rosa in Fiore'deki işini bırakmıştı. Genelev şu anda Julius'un kendi casus şebekesi tarafından yönetiliyor, mekânda başka kızlar çalışıyordu. Ayrıca La Volpe de Venedik'teki arkadaşı Antonio'yla iletişime geçip, artık yaşlanmış ve daha azametli bir kadına dönüşmüş olan ancak Ezio'nun onunla La Serenissima'da tanıştığı zamanki hırçınlığını koruyan Rosa'yı orayı yönetmesi için Roma'ya çağırmıştı.

Bir de Elma meselesi vardı tabii.

Çok fazla şey değişmişti ve Ezio, Papa'yla görüşmesi için Vatikan'a çağırıldığında duyacaklarına hazırlıklı değildi.

"Senin şu cihazın merakımı çekiyor," dedi Julius, her zamanki gibi doğrudan konuya girerek.

"Ne demek istiyorsunuz, Papa Cenapları?"

Papa gülümsedi. "Benimle köşe kapmaca oynama, sevgili Ezio. Benim kendi kaynaklarım var ve onlar bana elinde Elma diye adlandırdığın bir şey olduğunu söylüyor. Birkaç yıl önce Sistina Şapeli'nin altında bulmuşsun. Büyük bir güce sahipmiş."

Ezio'nun aklından hızla sorular geldi geçti. Julius Elma'yı nereden öğrenmişti? Ona Leonardo mu söylemişti? Leonardo bazen beklenmedik bir şekilde saflaşabiliyordu; üstelik yakın zamana kadar yeni bir işveren bulmayı çok istemişti. "O bana emanet edildi. Bunun nasıl olduğunu açıklamam çok zor, ama bizi korumak için antik çağlardan gelen bir güç verdi onu bana. Evet, gücü çok büyük ama yapabilecekleri konusundan korkuyorum. İnsanoğlunun ellerinin böyle bir şeye

hazır olduğunu düşünmüyorum. Fakat Cennet Parçası diye biliniyor. Başka parçalar da var. Bazılarını kaybettik. Bazıları da belki gizlenmiş halde duruyor."

"İşe yarayacak bir şeye benziyor. Neler yapıyor?"

"İnsanların düşüncelerini ve arzularını kontrol etme yeteneğine sahip. Ama bununla da kalmıyor: Akla hayale gelmeyecek şeyler gösteriyor, açığa çıkartıyor."

Julius bunu uzun uzun düşündü. "Bayağı işime yarayacak bir şeye benziyor. Çok kullanışlı gerçekten. Ancak yanlış ellere geçerse bana karşı da kullanılabilir."

"İşte Borgialar da mutlak bir üstünlük elde etmek için onu kötüye kullanmaya çalıştılar. Neyse ki onu incelemesi için teslim ettikleri Leonardo Elma'nın karanlık sırlarından onlara bahsetmedi."

Papa düşünmek için bir kez daha durdu. "O zaman kanımca onu senin gözetimine bırakmak daha sağlıklı olacak," dedi sonunda. "Tarif ettiğin gibi bir güç tarafından sana emanet edildiyse onu senden almak düşüncesiz bir davranış olur." Tekrar durdu. "Ancak bana öyle geliyor ki, her şey bitince, ona bir daha ihtiyacın olmayacağını hissedince Elma'yı güvenli bir yere saklamalısın. Yine de onu anlayabilecek değerli bir halefin için –kim bilir, belki torunlarından birisi için– bir tür ipucu bırakabilirsin. Böylece Elma –dünya için gerekli olduğu takdirde– gelecek nesiller tarafından bir kez daha kullanılabilir. Çünkü, Ezio Auditore, şu yaşadığımız zamanda Elma'nın senden başka hiç kimsenin kontrolünde olmaması gerektiğine inanıyorum (bilmiyorum, belki de bunu bana Tanrı böyle düşündürtüyordur). Senin Elma'yı sorumsuzca kullanmanı engelleyen benzersiz bir vasfın, eşsiz bir hissiyatın olabileceğini düşünüyorum."

Ezio kafasını eğdi ve hiçbir şey söylemedi, ancak içten içe

Julius'un bilgeliğini takdir ediyor, yaptığı bu muhakemeye can-ı gönülden katılıyordu.

"Bu arada," dedi Julius, "Leonardo'nun erkek arkadaşını pek gözüm tutmadı – adı neydi? Salai mi? Çok kaypak birisi bence. Ben olsam ona güvenmezdim. Ne yazık ki Leo güveniyor gibi. Fakat o küçük kusuru dışında adam tam bir dâhi. Biliyor musun, benim için hafif, kurşungeçirmez bir zırh geliştiriyor. Fikirlerini nereden alıyor bilmiyorum."

Ezio, Leonardo'nun onun için yeniden tasarlamayı başardığı kol zırhını düşündü ve kendi kendine gülümsedi. Neden olmasın ki? Ama şimdi Papa'nın Elma hakkında edindiği bilginin kaynağını tahmin edebiliyor ve Julius'un o bilgiyi bilerek açıkladığını biliyordu. Neyse ki Salai pek kurnaz bir adam değildi, hatta aptalın tekiydi. Ancak yine de adamın gözlemlenmesi ve icap ederse ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Sonuçta Ezio, Salai takma adının ne anlama geldiğini biliyordu: *küçük Şeytan*.

ELLİ ÜÇ

Ezio, Papa ile görüşmesinden hemen sonra Leonardo'nun atölyesine geri döndü. Ancak Salai'yi orada bulamadı. Leonardo bu konuda Ezio'ya karşı bir hayli mahcuptu. Salai'yi taşraya göndermişti ve tam olarak nereye yolladığı konusunda bilgi vermeye kesinlikle ikna olmuyordu. Bu artık La Volpe ile Hırsızlar Loncası'nın çözmesi gereken bir sorundu. Fakat Leonardo apaçık utanmıştı. Belki de çocuğun önünde artık çenesini tutması gerektiğini öğrenecekti, çünkü Ezio'nun onun başını derde sokacağını biliyordu. Yine de Leonardo neyse ki zararından çok yararı olan bir insandı ve iyi de bir arkadaştı. Ezio bunu ona açık bir dille belirtti, ancak bir kez daha böyle bir güvenlik zafiyeti yaşanırsa... eh, kimse vazgeçilmez değildi.

Ama Leonardo görünüşe bakılırsa Ezio'ya kendini affettirmek için can atıyordu.

"Cesare'yi düşünüyordum," dedi her zamanki hevesli haliyle.

"Öyle mi?"

"Aslında, geldiğine sevindim. Görüşmen gerektiğini düşündüğüm birisini buldum."

"Cesare'nin nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu Ezio.

Biliyorsa, diye düşündü Ezio, *Micheletto'nun bir önemi kalmayacak. Şayet bilmiyorsa...* O zaman Ezio, Micheletto'nun hücresinden kaçmasına izin vermeyi bile düşünebilir (sonuçta Signoria'yı gayet iyi tanıyordu), sonra da adamı takip edip efendisine ulaşabilirdi. Tehlikeli bir plandı, biliyordu. Ama Elma'yı kesinlikle kullanmayacak, onun güçlerine ancak son çare olarak başvuracaktı. Elma ona giderek daha fazla tedirginlik veriyordu. Son zamanlarda, var olması mümkün olmayan ülkeleri, binaları ve teknolojileri içeren garip rüyalar görüyordu... Derken gördüğü o kaleyi hatırladı; yabancı topraklarda bulunan o uzak kaleyi... En azından bu, kendi zamanına ait, ne olduğu çıkarılabilecek bir yapıydı. Ama neredeydi acaba?

Leonardo onu dalmış olduğu düşüncelerden çekip çıkardı.

"Cesare'nin nerede olduğunu biliyor mu, bilmiyorum. Ama adamın adı Gaspar Torella. Cesare'nin özel doktoruydy. İlginç olduğunu düşündüğüm fikirleri var. Gidip onu görelim mi?"

"Olur; insan insanı getirir."

Dottor Torella onları Aventine'deki havadar bir muayenehanede karşıladı. Muayenehanenin tavanından bitkilerin yanı sıra kurutulmuş yarasalar, kara kurbağaları ve yavru timsah gibi garip yaratıklar sarkıyordu. Adamın cildi buruşuktu ve omuzları biraz çöküktü. Ancak göründüğünden daha gençti. Bir kertenkele gibi hızlı hızlı hareket ediyordu ve gözlüğünün arkasından etrafı süzen gözleri ışıl ışıldı. O da İspanyol mültecilerinden biriydi ama zekâsıyla ün salmıştı, bu nedenle de Papa Julius onu bağışlamıştı – sonuçta adam politikayla en ufak bir ilgisi olmayan bir bilim adamıydı.

İlgi duyduğu ve hakkında uzun uzadıya konuştuğu konuysa Yeni Hastalık'tı.

"Biliyorsun, hem eski işverenim hem de babası Rodrigo o hastalığa yakalanmıştı. Son evrelerinde fena bir illete dönüşüyor. Kurbanının aklını etkilediğini düşünüyorum. Hem Cesare'nin hem de eski Papa'nın beyninde hasar bırakmış olabilir. İkisi de dengesiz davranıyordu. Hâlâ Cesare'de etkisini sürdürüyor olabilir – onu nereye tıktılarsa artık."

"Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Tahminim, olabildiğince uzak bir yere gönderdikleri yönünde. Uzak ve asla kaçamayacağı bir yere..."

Ezio iç geçirdi. Bu kadarı zaten apaçık belliydi.

"Hastalığa verdiğim isim *morbus gallicus* – Fransız hastalığı," diye hevesle konuşmaya devam etti Dr. Torella. "Şu anki Papa bile o hastalığın ilk evresinde. Onu tedavi ediyorum. Elbette salgın bir hastalık. Yedi-sekiz yıl önce Yeni Dünya'dan dönen Columbus'un ve muhtemelen Vespucci'nin denizcilerinin getirdiğini düşünüyoruz."

"O zaman ona neden Fransız Hastalığı diyoruz?" diye sordu Leonardo.

"Şey, İtalyanları aşağılamayı kesinlikle istemem. Portekizliler ve İspanyollar da dostlarımız arasında. Ancak hastalık ilk olarak Napoli'deki Fransız askerlerinin arasında patlak verdi. Cinsel organlarda oluşan lezyonlarla başlıyor; sonra elleri, sırtı ve yüzü, hatta kafanın tamamını deforme edebiliyor. Hastalığı civayla tedavi ediyorum. Ya içiriyorum ya da cilde tatbik ediyorum. Ancak henüz çaresini bulamadım sanırım."

"Gerçekten ilginç bir hastalık," dedi Ezio. "Ama bu Cesare'yi öldürür mü?"

"Bilmiyorum."

"O zaman onu aramayı sürdürmeliyim."

"Büyüleyici," dedi Leonardo, öğrendiği yeni bir bilginin heyecanıyla.

"Üzerinde çalıştığım bir şey daha var," dedi Torella. "Hatta onu daha ilginç bulacağınızı düşünüyorum."

"Nedir o?" diye sordu kendisi gibi bir bilim adamı olan Leonardo.

"Şu: İnsanların anıları *kan bağıyla* nesilden nesle aktarılabilir. Bazı hastalıklar gibi diyelim. *Morbus gallicus* hastalığı için umarım bir çare bulurum, ama bu hastalığın yüzyıllar boyunca bizi etkileyeceğini düşünüyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Ezio. Doktorun, insanların anılarının nesilden nesile aktarılabileceğiyle ilgili sözlerinden garip bir şekilde huylanmıştı.

"Çünkü ilk başta cinsel yolla geçtiğine inanıyorum; cinsel birleşmeden kaçınmak zorunda kalırsak da bu sefer hepimizin soyu tükenir."

Ezio sabırsızlanmaya başlamıştı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye karşılık verdi Torella. "Bu arada eski işverenimi gerçekten bulmak istiyorsanız, onu İspanya'da arasanız fena olmaz derim."

"İspanya'da mı? İspanya'nın neresinde?"

Doktor ellerini iki yana açtı. "Ben bir İspanyolum; Cesare de öyle. Onu neden yurduna göndermesinler ki? Bu sadece bir önsezi. Daha fazla detay veremediğim için üzgünüm."

Samanlıkta iğne aramaya benzeyecek, diye düşündü Ezio. *Ama bu bir başlangıç olabilir.*

ELLİ DÖRT

Ezio meskeninin yerini artık gizlemiyordu, ancak nerede olduğunu sadece birkaç kişi biliyordu. Bunlardan biri de Machiavelli'ydi. Ezio'yu sabahın dördünde uyandıran da oydu. Kapıya belirli aralıklarla, hızlı hızlı vurmuştu.

"Niccolò! Burada ne işin var?" Ezio bir anda kedi gibi dikkat kesildi.

"Aptallık ettim."

"Ne oldu? Floransa'da görevdeydin! Bu kadar erken dönemezsin ki!" Fakat Ezio ciddi bir şeylerin olduğunu çoktan anlamıştı.

"Aptallık ettim," diye tekrar etti Machiavelli.

"Neler oluyor?"

"Kibrim yüzünden Micheletto'yu sağ bıraktım." Machiavelli iç çekti. "Muhafazalı bir hücrede, sorgulamak üzere..."

"Neler olduğunu anlatsan iyi olur."

"Kaçmış! İdamının arifesinde!"

"O yerden mi? Nasıl?"

"Çatıdan. Borgia yandaşları gece çatıya tırmanıp muhafızları öldürmüşler. Sonra da aşağıya bir halat sarkıtmışlar. Michelottu'ya son günahını çıkartan rahip bir Borgia sempa-

tizanıymış –bugün kazığa bağlanıp yakılacak ve içeriye gizlice bir eğe sokmuş. Micheletto da penceredeki parmaklıklardan birini boydan boya kesmiş. Cüsseli bir adam, ama açılan boşluk aradan geçip yukarı tırmanmasına yetmiş. Ne kadar güçlü bir adam olduğunu biliyorsun. Kaçtığı haberi yayılana kadar ortadan yok olmuş resmen. Onu şehrin hiçbir yerinde bulamamışlar."

"O zaman onu bulmamız gerek, sonra da..." Ezio durdu. Yaşanan bu terslikte bile değerlendirilecek bir fırsat olduğunu fark etmişti ansızın. "Onu bulduğumuzda da nereye kaçtığına bakarız. Bizi Cesare'ye götürebilir. Sonuçta Cesare'ye delicesine sadık. Onun desteğini almadan kendi gücünün bir değeri yok."

"Şu anda bile kırsal bölgeleri didik didik arayan hafif süvarilerim var. Onu yakalamaya çalışıyorlar."

"Ama oralarda Michelotta'ya –tıpkı kendisini kurtaranlar gibi– yardım ve yataklık yapmak isteyecek bir sürü küçük Borgia grubu vardır."

"Ben onun Roma'da olduğunu düşünüyorum. O yüzden buraya geldim."

"Neden Roma?"

"Çok kayıtsız davrandık. Burada da Borgia destekçileri var. Micheletto Ostia'ya ulaşmak ve oradan bir gemiye binmek için onlardan faydalanacaktır."

"Bartolomeo Ostia'da; biraz bıkmış durumda ama onun ve *condottieri*'sinin gözünden kimse kaçmaz. Onu uyarmak için bir atlı göndereceğim."

"Peki Micheletto nereye gitmek istiyordur?"

"Memleketi Valencia dışında nereye gidecek ki?"

"Ezio, emin olmamız gerek. Onun nerede olduğunu öğrenmek için Elma'yı kullanmalıyız; hemen, şu anda."

ELLİ BEŞ

Ezio dönüp meskeninin yatak odasına gitti ve Machiavelli'nin göremeyeceği bir noktada Elma'yı gizlediği yerden çıkardı. Eldivenli ellerini kullanarak büyük bir dikkatle onu kutusundan aldı ve yatak odasındaki masanın üzerine koydu. Sonra da konsantre olmaya çalıştı. Elma yavaş yavaş parlamaya başladı. Yaydığı ışık odanın dört bir yanını giderek soğuk bir parıltıyla aydınlatıncaya dek kuvvetlendi. Derken duvarın üzerine başta soluk ve belirsiz duran görüntüler yansıdı. Bu görüntüler birleşip Elma'nın önceden Ezio'ya gösterdiği bir şeyi gösterdi.

"Boz, kurak bir kırlıkta garip, uzak bir kale görüyorum. Dış surlarının üzerinde kocaman gözetleme kuleleri olan, dört ana kuleli ve orta yerinde kare şeklinde, zapt edilemez gibi görünen bir iç kaleye sahip çok eski bir yapı," diye açıkladı Machiavelli'ye.

"Nerede o *rocca*? Elma bize ne söylüyor?" diye bağırdı Machiavelli diğer odadan.

"Her yerde olabilir," diye mırıldandı Ezio. "Kır manzarasına bakılacak olursa belki de Suriye'dedir, ha? Ya da..." dedi, Dr. Torella'nın sözlerini hatırlayınca ansızın heyecanlanarak. "İspanya'da! Evet, İspany'da!" diye bağırdı Machiavelli'ye.

"Micheletto İspanya'da olamaz."

"Oraya gitmeyi planladığından eminim."

"Öyle olsa bile bu yerin nerede olduğunu bilmiyoruz. İspanya'da bir sürü, bir sürü kale var. Pek çoğu da bu söylediğine benziyor. Elma'ya tekrar sor."

Ancak Ezio Elma'ya tekrar sorduğunda görüntü değişmeden kaldı: Bir tepenin üzerine sağlamca yerleştirilmiş, etrafı küçük bir kasabayla çevrili bir kale görüyordu. Görüntü tek renkliydi. Ayrıca evlerin tümü, kalenin kendisi ve kırsal arazi hemen hemen aynı boz renkteydi. Farklı renkte sadece bir nokta vardı: iç kalenin en tepesine kondurulmuş bir direğin üzerinde dalgalanan parlak bir bayrak.

Ezio gözlerini kısıp bu bayrağa baktı.

Beyaz zeminin üzerinde X şeklinde, kırmızı, kaba bir haç vardı.

Birden heyecana kapıldı Ezio. "Kral Ferdinand ve Kraliçe Elizabeth'in askeri simgesi!"

"Onların simgesini görebiliyorsun demek!" diye bağırdı Machiavelli diğer odadan. Onun sesinde de heyecan vardı. "Güzel. Artık hangi ülke olduğunu biliyoruz. Ama nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ya da oranın bize neden gösterildiğini. Acaba Micheletto oraya mı gidiyor? Elma'ya bir daha sor."

Bunun üzerine görüntü kayboldu ve yerini bir tepenin üzerine yerleştirilmiş müstahkem bir kasaba aldı. Kasabanın kalesinde, üzerinde çaprazlamasına yerleştirmiş kırmızı zincir sembolleri bulunan beyaz bir bayrak dalgalanıyordu. Zincirin halkalarının içi sarıya boyanmıştı. Ezio o bayrağın Navarre bayrağı olduğunu hemen anladı. Sonra da duvarda üçüncü ve son resim belirdi. Büyük ve zengin bir liman görülüyordu. Güneş ışınlarıyla parıldayan denizde seyahate

çıkmak üzere hazırlanmış gemiler vardı ve bir ordu toplanıyordu. Ancak bu yerlerin tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir ipucu yoktu.

ELLİ ALTI

Herkes iş başındaydı. Yoldaşlık'ın üs kurduğu noktalar arasında ulaklar gidip geliyordu. Ostia Bartolomeo'nun hoşuna gitmeye başlamıştı. Pantasilea da orayı sevmişti. Antonio de Magianis hâlâ Venedik'teki işini devam ettiriyordu. Claudia ise bir süreliğine eski arkadaşı Paola'nın yanında kalmak üzere Floransa'ya dönmüştü. Arkadaşı orada Rosa in Fiore yapılırken tasarımından yararlanılan, pahalı bir haz evi işletiyordu. La Volpe ve Rosa da Roma'yı kollamaktaydı.

Machiavelli ve Ezio için ava çıkma vaktiydi.

ELLİ YEDİ

Leonardo ilk başta Machiavelli ve Ezio'nun atölyeye girmesine izin vermek istemedi ama sonunda onları içeri aldı. "Leo, yardımına ihtiyacımız var," dedi Ezio dosdoğru konuya girerek.

"Son görüşmemizde bana karşı için pek hoş değildi."

"Salai kimseye Elma'dan bahsetmemeliydi."

"Bir şarapçı çadırına girip sarhoş olmuş ve ilgi çekmek için konuşurken ağzından kaçırmış. Etrafındaki çoğu insan neden bahsettiğini anlamamış, ama hemen yanında Papa Julius'un ajanlarından biri duruyormuş. Şu anda yaptığından çok pişman."

"Şimdi nerede peki?" diye sordu Ezio.

Leonardo omuzlarını dikleştirdi. "Yardım etmemi istiyorsanız para ödemeniz gerek."

"Ne diyorsun sen? Ne parası?"

"Onu rahat bırakmanızı istiyorum. O benim için çok önemli; genç bir çocuk zaten, zamanla olgunlaşacak."

"O küçük bir lağım faresi," dedi Machiavelli.

"Yardım etmemi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Ezio ve Machiavelli birbirlerine baktı.

"Pekâlâ, Leo. Ama gözünü üzerinden ayırma, yoksa bir dahaki sefere acımayız."

"Tamam. Şimdi söyleyin bakalım, ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Elma'yla sorunlar yaşıyoruz. Eskisi gibi net bilgi vermiyor. Mekanik yapısıyla ilgili bir problem olabilir mi?" diye sordu Machiavelli.

Leonardo sakalını sıvazladı. "Yanınızda mı?"

Ezio kutuyu çıkardı. "İşte burada." Elma'yı kutunun içinden aldı ve Leonardo'nun büyük çalışma masasının üstüne dikkatle koydu.

Leonardo onu aynı dikkatle inceledi. "Bu şeyin gerçekten ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Tehlikeli, gizemli bir şey. Ayrıca çok, çok güçlü. Ancak onu sadece Ezio kontrol edebiliyor. Tanrı şahit, Cesare'nin yanında çalıştığım günlerde birkaç kez denemiştim, ama yalnızca kısmen başarılı olabilmiştim." Durdu. "Hayır, 'mekanik' kelimesinin bu şeyi tanımlamaya yeteceğini zannetmiyorum. Sanatçıdan çok bir bilim adamı olmasam, bu şeyin kendi aklı olduğunu söylerdim."

Ezio, Elma'dan gelen sesi hatırladı. Ya Leonardo haklıydıysa?

"Micheletto firarda," dedi Ezio aceleyle. "Onun yerini bulmamız lazım, hem de hemen! Çok geç olmadan!"

"Sizce ne yapmayı planlıyor?"

"Micheletto'nun İspanya'ya gidip orada Cesare'nin yerini bulmaya ve efendisini kurtarmaya karar verdiğinden neredeyse eminiz. Sonra da iktidarı tekrar ele geçirmeye çalışacaklardır. Onları durdurmamız gerek," dedi Machiavelli.

"Peki ya Elma ne dedi?"

"Bir kalenin görüntüsünü gösterdi. Bu kale İspanya'da

olsa gerek, çünkü üzerinde İspanyol bayrağı vardı. Ancak Elma kalenin yerini göstermiyor ya da göstermek istemiyor ya da gösteremiyor. Ayrıca üzerinde Navarre bayrağının dalgalandığı bir kasaba gördük. Gemilere binmek üzere toplanan bir ordunun bulunduğu bir liman da... Fakat Elma bize Micheletto hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi Ezio.

"Pekâlâ," dedi Leonardo. "Cesare Elma'ya büyü yapmış olamaz çünkü hiç kimse o kadar zeki değil. Bu yüzden –nasıl söylesem?– Elma yardım etmemeye *karar vermiş* olabilir."

"Ama bunu neden yapsın ki?"

"E ona sorsak ya?"

Ezio bir kez daha dikkatini topladı. Bu kez çok hoş ve tiz, ilahi bir müzik sesi geldi kulaklarına. "Duyuyor musunuz?" diye sordu.

"Neyi?" dedi diğerleri.

Müziğin içerisinden daha önce duymuş olduğu aynı ses konuşmaya başladı: "Ezio Auditore, görevinde başarılı oldun, ancak ben senin hayatındaki rolümü fazlasıyla oynadım. Artık beni iade etmelisin. Beni Capitoline'nin altında bulacağın mahzene götür ve orada bırak. Yoldaşlık'ının gelecekteki üyeleri beni orada bulacak. Fakat elini çabuk tut! Sonra atını hızla Napoli'ye sürmelisin! Micheletto oradan gemiye gidip Valencia'ya gidecek! Bu bilgi benim sana son hediyem olsun. Artık bana ihtiyaç duymayacak kadar güçlü bir insansın sen. Ben gelecek nesiller bana ihtiyaç duyana kadar yeraltında uyuyacağım, dolayısıyla nerede gömülü olduğumu gösterecek bir işaret bırakmalısın. Elveda, Yoldaşlık'ın Üstadı! Elveda! Elveda!"

Elma parlamayı kesti ve hareketsizleşip eski, deri bir top gibi kaldı.

Ezio kendisine açıklananları arkadaşlarına çabucak anlattı.

Napoli mi? Neden Napoli?" diye sordu Leonardo.

"Çünkü orası İspanya topraklarında. Bizim yetki alanımıza dahil değil."

"Ayrıca Micheletto, Bartolomeo'nun Ostia'ya da devriye gezdiğini –bir şekilde– biliyor."

Machiavelli ve Ezio Elma'yı kutusunun içinde Colosseum'un altındaki yeraltı mezarlarına götürürken alacakaranlık çöküyordu. Nero'nun Altın Evi'nin kalıntıları arasından, korkunç derecede kasvetli odacıkların içinden geçtiler. Ellerinde meşalelerle eski Roma Forumu'nun altında, tünellerden oluşan labirentte ilerlediler ve San Nicola in Carcere Kilisesi'nin yakınlarındaki bir noktaya geldiler. Orada, kilise mahzeninin içinde gizli bir kapı buldular. Kapının ardında ortasında bir heykel kaidesi duran, küçük, kemerli bir oda vardı. Elma'yı, kutusunun içinde, bu kaidenin üzerine bırakıp odadan ayrıldılar. Kapı arkalarından kapandı ve sonra sanki büyü yapılmış gibi görünmez hale geldi. Kapıyı onlar bile göremiyordu ancak nerede olduğunu biliyorlardı. Kapının yanına sadece Yoldaşlık üyelerinin anlayabileceği kutsal, gizli sembolleri çizdiler. Geri dönerken duvarların üzerine belirli aralıklarla aynı sembolleri kazıdılar. Colosseum'un yanındaki girişin ağzına da bu sembolleri çizip dışarı çıktılar.

Onlarla gelmek için ısrar eden Leonardo'yla tekrar buluştuktan sonra atlarını Ostia'ya doğru haşince sürdüler. Oraya vardıklarında bir gemiye binip güneye, Napoli'ye doğru uzun bir deniz yolculuğuna çıktılar. 1505 yılının Yaz Dönümü'nde –Ezio'nun kırk altıncı doğum gününde– Napoli'ye vardılar.

Hayli kalabalık olan bol yokuşlu şehrin içine girmediler. Bunun yerine tahkim edilmiş rıhtımların çevresinde kaldılar. Birbirlerinden ayrılıp balıkçı tekneleriyle, yelkenlileriyle, ka-

ravelalarıyla ve kayıklarıyla ilgilenen denizcilerin, tüccarların ve seyyahların arasında Micheletto'yu aramaya koyuldular. Meyhaneleri ve genelevleri ziyaret ettiler. Tüm bunları çılgınca bir hızla yaptılar, çünkü konuştukları hiçbir İspanyol, İtalyan ya da Arap onların şu sorusuna cevap veremiyordu: "Valencia'ya gitmeye çalışan, yüzünde yaralar bulunan, elleri büyük, uzun boylu, zayıf bir adam gördünüz mü?"

Bir saatlik bir arayışın ardından ana iskelede tekrar toplandılar.

"Valencia'ya gidiyor. Gidiyor olmalı!" dedi Ezio dişlerini sıkarak.

"Ama ya gitmiyorsa?" diye araya girdi Leonardo. "Şimdi bir gemi kiralayıp yine de Valencia'ya gidelim desek günler, hatta haftalar kaybedebilir ve böylece Micheletto'yu da tamamen kaybetmiş oluruz."

"Haklısın."

"Elma sana yalan söylemedi. O buradaydı. Ya da şanslıysak şu an *hâlâ* burada. Kesin bilgi verebilecek birini bulmamız gerek sadece."

Bu sırada sırıtkan bir fahişe yanlarına sokuldu. "İlgilenmiyoruz," diye atıldı hemen Machiavelli.

Uzun boylu, zayıf, güzel bir sarışındı bu. Koyu kahve gözleri, uzun ve biçimli bacakları, küçük göğüsleri, geniş omuzları ve dar kalçaları vardı. Belki kırk yaşındaydı. "Ama Micheletto da Corella ile *ilgileniyorsunuz*."

Ezio hızla arkasına dönüp kadına baktı. Caterina'ya o kadar çok benziyordu ki bir an başı döndü. "Ne biliyorsun?"

Kadın, bir fahişeye yakışır bir sertlikle, hemen karşılık verdi. "Bildiklerim senin için ne kadar eder?" Sonra o, mesleğinden kaptığı gülümseme yayıldı dudaklarına. "Adım Camilia bu arada."

"On duka."

"Yirmi."

"Yirmi mi! Bir hafta bacaklarım açsan o kadar kazanamazsın sen!" dedi Machiavelli öfkeyle.

"Etkileyicisin. Bilgiyi istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Anladığım kadarıyla aceleniz var."

"On beş o zaman," dedi Ezio kesesini çıkartarak.

"Bu daha iyi, *tessoro*."

"Önce bilgiyi ver," dedi Machiavelli, Camilia parayı almak için elini uzatırken.

"Önce paranın yarısı."

Ezio sekiz duka uzattı.

"Cömertçe," dedi kadın. "Pekâlâ. Micheletto dün gece buradaydı. Geceyi benimle geçirdi. Hayatımda daha önce bu kadar zor para kazanmamıştım. Sarhoştu, bana kötü davrandı, şafak vaktinde de parayı ödemeden kaçtı. Kemerinde tabanca, kılıç ve fena görünen bir hançer vardı. Ayrıca çok kötü kokuyordu. Fakat parası vardı, biliyorum. Çünkü parayı ödemeyeceğini tahmin ettiğim için o uyurken ücretimi kesesinden aldım. Genelevin fedaileri adamın peşine düştü elbette. Ancak sanırım biraz korkmuşlar ve biraz uzak mesafeden takip etmişler."

"Ya sonra?" dedi Machiavelli. "Şu ana kadar verdiğin bilgilerin işimize yarar bir yanı yok."

"Ancak onu gözlerinden ayırmamışlar. Bir önceki gece bir gemi kiralamış olmalı, çünkü dosdoğru *Marea di Alba* adlı bir ticaret gemisine gitmiş. Şafak vakti yola çıkmış."

"Onu bize tarif et," dedi Ezio.

"Kocaman elleri vardı; ellerini bütün gece boynuma doladı, bu yüzden çok iyi biliyorum. Burnu kırıktı ve yüzü va-

ralıydı. Yaraların bazısı onu sürekli gülüyormuş gibi gösteriyordu. Çok konuşmuyordu."

"Adını nereden biliyorsun?"

"Fedailerden biri denizcilerden birini tanıyormuş. Ayrılırlarken o adama sormuş."

"Nereye gidiyorlarmış?"

"Valencia'ya."

Valencia. Micheletto doğduğu yere, aynı zamanda Borgia ailesinin memleketine geri dönüyordu.

Ezio kadına geri kalan yedi dukayı verdi. "Seni unutmayacağım," dedi. "Yalan söylediğini öğrenirsek pişman olursun."

Artık öğlen olmuştu. Kiralamaya uygun, hızlı bir karavela bulup fiyatta anlaşmak bir saatlerini daha aldı. Erzak bulmak ve gemiyi hazırlamak için iki saate daha ihtiyaçları vardı. Sonra da bir sonraki akıntıyı beklemeleri gerekecekti. Karavela bir ticaret gemisinden daha hızlıydı, ama yine de yelkenleri açtıklarında akşam olmuştu. Ayrıca deniz dalgalıydı ve rüzgâr ters yönde esiyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Leonardo, Ezio'ya.

ELLİ SEKİZ

Kader de onlardan yana olmadı. Gemileri iyi yol aldı ancak deniz hiç düzelmediği gibi yelkenleri ters çevirecek kadar şiddetli rüzgârlarla karşılaştılar. Beş gün sonra, hurdası çıkmış karavelaları Valencia'daki limana vardığında, umutla bekledikleri, Micheletto'yu denizde yakalama şansı çoktan kaçmıştı.

Gönençli ve gelişmekten olan bir yerdi Valencia. Ancak üçü de –Ezio, Leonardo ve Machiavelli– orayı bilmiyordu. Yeni inşa edilmiş olan La Lonja'nın heybeti, Çan Kulesi'nin, Torres de Quart'ın ve Palau de la Generalitat'ın heybetiyle yarışıyordu. Valencia güçlü bir Katalan şehriydi ve Akdeniz'deki en önemli ticari merkezlerden biriydi. Fakat aynı zamanda karmaşık bir şehirdi. Her yer, kalabalık sokaklarda İtalyanların, Hollandalıların, İngilizlerin ve Arapların arasına karışan Valencianolarla kaynaşıyordu – sokaklarda konuşulan farklı farklı diller Babil Kulesi'ni hatırlatıyordu.

Neyse ki *Marea di Alba* karavelanın iskeleye yanaştığı noktanın yakınında bir yerde demir atmıştı ve iki geminin kaptanı arkadaştı.

"*Ciao*, Alberto!"

"*Ciao*, Filin!"

"Yolculuk kötü mü geçti?" diye sordu Alberto. Otuz yaş

larında, tıknaz bir adamdı. Gemisinin kıç güvertesinde durmuş, geri dönüş seferinde götürülecek ipeklerin ve nadir bulunan, pahalı kahvelerin oluşturduğu malzemelerin yüklenmesini denetliyordu.

"*Brutissimo.*"

"Geminin halinden belli. Ama önümüzdeki hafta deniz düzelecek ve rüzgâr hafif esecek. Bu yüzden elimden geldiğince çabuk geri dönmeye bakacağım."

"Ben o kadar şanslı olamayacağım. Ne zaman yanaştın?"

"İki gün önce."

Ezio bir adım öne çıktı. "Peki ya yolcunuz?"

Alberto tükürdü. "*Che tipo brutto* – ama iyi para ödedi."

"Peki şu an nerede?"

"Gitti! Şehirdeydi, bir şeyler soruyordu. Ancak burada iyi tanınmıyor. İster inanın ister inanmayın ama pek çok dostu var." Alberto tekrar tükürdü. "Onlar da pek sağlam pabuç değil gerçi."

"Geldiğime pişman olmaya başladım," diye fısıldadı Leonardo. "Şiddet kesinlikle bana göre değil."

"Nereye gitti biliyor musun?"

"Lobo Solitario'da kalıyordu; oraya sorabilirsin."

Alberto'nun onlara yolu tarif etmesinin, sonra da "Ama orası beyefendiler için uygun bir yer değil," diye esrarengiz bir biçimde eklemesinin ardından, gemiden inip dosdoğru Yalnız Kurt Hanı'na yollandılar.

"Beyefendi olduğumuzu da nereden çıkardın?" diye sordu Machiavelli yola çıkmadan önce.

Alberto omuz silkti.

Ezio kalabalık iskeleye göz attı. Onları uzaktan uzağa izleyen, pejmürde kılıklı üç-dört adam görünce kol zırhını ve gizli süngüsünü kontrol etti. Piştov ve zehirli süngü yandan

asmalı çantasındaydı. Kılıcını ve hançerini kullanması gerekirse diye ellerini boşa çıkarmak için çantasını omzuna attı. Bunu gören Machiavelli de aynısı yaptı. Leonardo şaşkın gözlerle onlara bakıyordu.

Pejmürde kılıklı herifler gözden kaybolmuş olsa da gözlerini dört açıp şehrin içine doğru ilerlediler.

"Avımızla aynı yerde kalalım mı?" diye önerdi Ezio. "Onun nerede olduğunu öğrenmek için kalınacak en iyi yer orası."

Han ana geçiş yollarının birinden ayrılıp kıvrılarak ilerleyen ve yüksek binalardan oluşan dar bir sokakta bulunuyordu. Şehirdeki diğer gıcır gıcır, yeni yapıların aksine burası alçak tavanlı ve karanlık bir binaydı. Koyu renkli ahşap kapısı açıktı ve arkasındaki karanlık iç mekânı gözler önüne seriyordu. Önce Ezio içeri girdi. En son da gönülsüzce Leonardo.

Karanlıkta sadece mobilyaların ve uzun, alçak bir tezgâhın seçildiği holün ortasına yeni varmışlardı ki kapı arkalarından güm diye kapandı. Gölgelerin içinde gizlenen, dolayısıyla gözleri karanlığa çoktan alışmış olan on adam boğuk bağrışlarla kurbanlarının üzerine atlayarak ani bir saldırıya geçti. Ezio ve Machiavelli çantalarını hemen yere attı. Machiavelli tek bir hamleyle kılıcını ve hançerini çekip ilk saldırganıyla mücadeleye girdi. Yarı karanlık olan odanın içi birbirine çarpan kılıçlardan çıkan kıvılcımlarla aydınlandı. İçerisi yeterince hareket alanı sağlayacak kadar büyüktü. Bu, iki tarafın da işine yaradı.

"Leonardo!" diye bağırdı Ezio. "Tezgâhın arkasına geç! Bu arada yakala şunu!"

Kılıcını Leonardo'ya attı. Leonardo silahı yakaladı, sonra yere düşürdü ve göz açıp kapayıncaya kadar yerden tekrar

aldı. Adamlardan biri ona saldırıya geçince Ezio gizli süngüyü yuvasından çıkardı ve onu adamın yan tarafına saplayıp bağırsaklarını deşti. Adam tökezledi, karnına götürdüğü ellerinin arasından kanlar köpürerek akmaya başladı. Bu esnada Machiavelli kılıcını havaya kaldırarak ileri atıldı. Yıldırım gibi bir hızla kılıcını ilk düşmanının boğazına sapladı. Aynı anda da ikinci bir adamın kasıklarını diğer silahıyla parçaladı. Adam acıdan inleyerek yere yığıldı ve can çekişirken boş yere yarasını kapatmaya çalıştı. Machiavelli adama yaklaştı ve kurbanına kısa bir an bakıp acımasızca tekme attı. Bu, adamı o anda susturdu.

Pusuları istedikleri amaca ulaşmadığı ve kurbanları çevik çıktığı için şaşkına dönen diğer adamlar bir an geri çekildi. Ancak sonra iki katı gayretle yeniden saldırıya geçtiler. Kılıç tutan kolu arkadan yara aldığında Machiavelli bağırdı. Ezio da arkadaşına saldıran adamın üzerine ansızın çullanıp hançerini dosdoğru yüzüne sapladı.

Ezio'nun hatırladığı bir sonraki şey, üzeri hapishane samanı kokan ve uzun zamandır temizlenmediğinden ter kokusu bedenine sinmiş cüsseli bir adamın, arkasından sinsice yaklaştıktan sonra başından geçirdiği bir ipi boynuna dolamasıydı. Nefes alamayan Ezio nefes borusunu sıkan sicimi tutup çekmek için elini kaldırınca hançerini yere düşürdü. Bunun üzerine Machiavelli hemen diğer tarafa sıçrayıp kılıcını cüsseli adamın vücuduna geçirdi. Adam ansızın gelen acıyla resmen çığlık attı. Ancak Machiavelli asıl hedefini şaşırmıştı; kendine gelen düşmanı onu tutup uzağa fırlattı. Yalnız sicimi tutmayı bırakmış olduğu için bu sefer de Ezio onun elinden kurtulmayı başardı.

Ortamdaki ışık, hayatta kalan, siyah cüppeli saldırganları doğru dürüst görmeye imkân tanımayacak kadar loştu. An-

cak beklenmedik saldırılarının başarıya ulaşmaması cesaretlerini geçici olarak kırmıştı sanki.

"Yakalayın onları!" dedi gırtlaktan çıkan çirkin bir ses. "Üçe karşı beşiz!"

Ezio kendisiyle mücadele etmeye kalkışan yüzü sarkmış bir yaratığın göğüs kafesine ağır hançerini saplayıp orayı bir tavuk göğsünü parçalar gibi itinayla parçalarken "*Sancho dieron en el pecho!*" diye bağırdı bir başka adam. "Üçe karşı dört kaldık. *Nos replegamos*!"

"Hayır!" diye emir verdi ilk konuşan adam. "*Aguantels mentres que m'escapi!*"

Adam Katalanca konuşmuştu. Ezio'yu boğmaya çalışan iriyarı adamdı bu. Hapishane kokusu hâlâ üzerinde olan adam... Micheletto!

Saniyeler sonra, sokağa açılan kapı ardına kadar açıldı ve hızla tekrar kapandı. Micheletto kaçmıştı. Dışarıdaki fenerin ışığında bir an silueti görünmüştü. Ezio adamın peşinden hızla koşmaya başladı. Ancak hayatta kalan üç saldırgandan biri karşısına çıkıp önünü kesti. Kafasına indirmek üzere enli bir kılıcı yukarı kaldırmış havada tutuyordu. Ezio iki silahından birini zamanında kullanamayacak kadar yakın duruyordu adama. Bu yüzden, kendini kenara atıp adamın önünden çekildi. Yerde yuvarlanıp kısa süreliğine güvenli bir noktaya geçtiği anda enli kılıç savrularak aşağı indi. Fakat kılıcının önüne kurbanının vücudunun çıkacağını düşünen adam o kadar kuvvetli bir hamle yapmıştı ki enli kılıç aynı yönde ilerleyip adamın cinsel organına saplandı. Adam feryat etti ve kılıcı bırakıp yere yığıldı. Fışkıran kanı durdurma çabasıyla paramparça olmuş erkeklik organına iki eliyle yapıştı ve can acısıyla kıvranmaya başladı.

Geri kalan iki adam kapıdan çıkıp kaçmak için adeta birbi-

rıyle yarışıyordu. Ama sadece içlerinden biri kaçmayı başarabildi. Mücadele esnasında bir şekilde yara almış olan ikincisi Machiavelli'nin taktığı çelmeyle yere yapıştı. Leonardo da ayağa kalkmasın diye adamın üzerine atladı. Adamın ayağa kalkamayacağı anlaşıldıktan sonra Leonardo doğruldu. Ezio adamın yanında diz çöküp yüzünü çevirdi ve gizli süngüsünün ucunu burun deliğine soktu.

"Ben Ezio Auditore, Assasinlerin Üstadı," dedi. "Efendinizin nereye gittiğini söylersen sana merhamet gösteririm."

"Asla söylemem!" dedi adam boğuk bir sesle.

Ezio süngünün ucunu daha da ilerletti. Silahın jilet gibi keskin ucu adamın burnunu yavaş yavaş kesmeye başladı.

"Söyle!"

"Tamam! Castillo de La Mota'ya gidiyor."

"Ne var orada?"

"Orası Cesare'nin mahkûm tutulduğu yer."

Ezio süngüyü itti.

"Acı bana! Doğruyu söylüyorum! Ancak bizi engellemeyi asla başaramayacaksınız! Borgialar yine başa geçip tüm İtalya'yı demir yumrukla yönetecek! Güneye doğru hücum edip İspanyol monarşisini yıkacaklar! Sonra da Aragon ve Kastilya Krallıklarını yıkıp onların yönetimini de ele geçirecekler!"

"Cesare'nin yerini nereden biliyorsun? Bu yalnızca Papa Julius'un ve konseyinin, Kral Ferdinand'ın ve konseyinin bildiği karanlık bir sır!"

"Kendi casuslarımız yok mudur sence? Vatikan'da bile? İyi casus onlar. Bu sefer, seninkilerden daha iyi!"

Ani bir hareketle adam sağ kolunu havaya kaldırdı. Elinde küçük bir bıçak vardı; onunla Ezio'nun kalbine doğru bir hamle yaptı. Ezio darbeyi tam zamanında sol koluyla engelledi. Bıçak kol zırhına çarpıp yere fırladı.

"Borgia Kraliyet Ailesi, sen çok yaşa!" diye bağırdı adam.
"*Requiescat in Pace*," dedi Ezio.
"Valencia'ya hoş geldiniz," diye mırıldandı Leonardo.

ELLİ DOKUZ

Yalnız Kurt Hanı bomboş kalmıştı ama içeride yatak sayılabilecek mobilyalar mevcuttu. Ezio ve silah arkadaşları Micheletto'nun adamlarıyla girdikleri kanlı mücadelenin şokunu atlattığında saat geç olmuştu ve geceyi orada geçirmekten başka şansları yoktu. Şarap, su ve yiyecek –ekmek, soğan ve biraz salam– buldular. Leonardo bile onları geri çevirmeyecek kadar çok acıkmıştı.

Ertesi sabah Ezio erkenden kalktı. Çıkacakları seyahat için at bulmak istiyordu. Gemilerinin kaptanı Filin, rıhtımdaydı. Hasar almış gemisinin onarım işleriyle ilgileniyordu. Gitmek istedikleri uzak La Mota Kalesi'ni bilen kaptan onlara yolu tarif etti ve elinden geldiğince orayı nasıl bulacaklarını açıklamaya çalıştı. Fakat bu, günlerce süren, uzun ve yorucu bir seyahat olacaktı. Filin atlarını bulmalarına da yardım etti, ancak hazırlıklar iki gün sürdü, çünkü kendileri için erzak da temin etmek zorundaydılar. Seyahatleri esnasında orta İspanya'nın sıradağlarından geçip kuzeydoğuya yöneleceklerdi. Haritaları yoktu. Bu yüzden, Filin'in onlara vermiş olduğu isim listesini kullanarak bir kasabadan ya da köyden diğerine geçtiler.

Valencia'nın dışına çıktılar ve ilk atlarının üzerinde birkaç günlük zorlu yolculuğun ardından –Leonardo çok söyleniyordu– Cuenca adındaki küçük höyüğün etrafına kurulmuş sevimli bir dağ kasabasına vardılar. Sonra aşağıya indiler ve Madrid düzlüğünde ilerleyip kraliyet şehrinden geçtiler. Burada onları soymaya çalışan eşkıyalar kısa süre içinde kendilerini yolda ölü halde yatarken buldu. Ardından kuzey yönünde devam edip bir tepe üzerine kurulu olan Segovia kasabasına vardılar. Kastilya Kraliçesi Isabella'nın kâhyasının misafirleri olarak geceyi orada geçirdiler.

Ardından tekrar başka bir düzlükten geçtiler ve orada Kral Ferdinand'ın parmaklarının arasından bir şekilde kaçıp bu bölgede on iki yıl boyunca hayatta kalmayı beceren Faslı haydutların oluşturduğu bir çetenin saldırısına uğradılar; neredeyse soyuluyorlardı. Aragon, Sicilya, Napoli ve Valencia Kralı Ferdinand, Asil Engizisyon Mahkemesi Yargıcı Tomás de Torquemada'nın yardımıyla İspanyol Engizisyon Mahkemesi'nin kurucusu ve – kendi ülkesinin ekonomisinin aleyhinde sonuçlar doğuracak şekilde –Yahudilerin baş belası olmuştu; ancak kendisi kadar çirkin karısı Isabella ile evlenerek Aragon ve Kastilya'yı birleştirip İspanya'yı tek bir ülke haline getirmişti. Ferdinand'ın Navarre üzerinde de emelleri vardı. Ancak Ezio bağnaz kralın planlarının o ülke üzerinde ne kadar etkili olacağını merak ediyordu; zira ülkenin Fransız kralının kayınbiraderi olan Cesare'nin orada çok yakın aile bağları vardı.

Yorgunluklarıyla baş etmeye çalışarak atlarını sürmeye devam ettiler. Vakitlice varıp Micheletto'nun planını engelleyebilmek için dua ediyorlardı. Ancak bu kadar acele etmiş olmalarına rağmen Micheletto onlardan hızlı ilerliyordu.

ALTMIŞ

Micheletto ve adamlarından oluşan küçük grubu atlarını dizginlediler ve üzengilerinin üzerinde ayağa kalkıp La Mota Kalesi'ne baktılar. Kale, Medina del Campo adlı küçük kasabaya hâkim bir konumdaydı ve bu yerleşim yerini Mağriplilerden korumak için inşa edilmişti.

Micheletto'nun gözleri keskindi. O mesafeden bile Cesare'nin hücresinin penceresinden sarkıttığı kırmızı şalı görebiliyordu. Pencere yüksekte, merkez kulenin tepesine yakın bir yerdeydi; hatta en yüksekteki pencereydi. Böyle bir pencereye demir parmaklık yerleştirmeye gerek yoktu, çünkü o güne kadar hiç kimse buradan kaçamamıştı. Bunun nedenini anlamak kolaydı. Duvarlar on birinci yüzyılın marifetli duvar ustaları tarafından örülmüştü ve taş bloklar o kadar kusursuz yerleştirilmişti ki duvarların yüzeyi cam gibi düzdü.

Kırmızı şal kullanma fikrinin akıllarına gelmiş olması iyiydi, yoksa efendisi Cesare'yi bulmak zor olurdu. Kısa zaman önce Valencia'da Borgia ülküsü uğruna çalışmak için görevlendirilmiş olan La Mota çavuşu işini iyi yapıyordu; rüşvetini aldıktan sonra son derece güvenilir çıkmıştı.

Fakat Cesare'yi dışarı çıkarmak zor olacaktı. Hücre kapısı

Papa Julius'un kiraladığı İsviçreli Muhafızlar birliğine bağlı iki muhafız tarafından sürekli gözetleniyordu. Muhafızların tümü son derece haşindi ve asla rüşvet yemezlerdi. Bu yüzden Cesare'yi kolay yolla dışarı çıkarmanın imkânı yoktu.

Micheletto merkez kulenin yüksekliğini gözleriyle ölçtü. İçeri girdiklerinde yaklaşık 45 metre yukarıdaki hücreye doğru, geçilmez bir duvarın üzerinde tırmanmaları gerekecekti. Dolayısıyla bu, imkânsızdı. Micheletto karşılarındaki sorunu düşünmeye başladı. Pratik bir adamdı ama uzmanlık alanı öldürmekti. Sorunları başka türlü çözemezdi. Düşündükçe aklına sonunda işini yaparken kullandığı ana malzemesi geldi: sicim.

"Hadi biraz daha yaklaşalım," dedi silah arkadaşlarına. Hiçbirinin üzerinde her zaman giydikleri siyah üniformalar yoktu. Şüphe uyandırmamak ya da çok az ilgi çekmek için avcı kıyafetleri giymişlerdi. Micheletto'nun on adamı vardı ve her biri, standart ekipmanları olarak, yanlarında uzun birer sicim taşıyordu.

"Çok yaklaşmayalım," dedi mülazımı. "Siperlerdeki muhafızlar bizi görür."

"Ne görecekler ki? Medina'ya erzak almak için gelen bir avcı ekibiyiz. Endişelenme, Giacomo."

Bu sözü, Micheletto'nun aklına bir fikrin tohumunu ekti. "Atlarımızı dosdoğru kasabaya kadar süreceğiz," diye devam etti konuşmaya.

Yaklaşık yarım saat boyunca atlarının üzerinde ilerlediler. Bu esnada Micheletto her zamankinden daha sessiz kaldı. Yaralı yüzünü iyice buruşturdu. Sonra, şehrin surlarına yaklaştıkça yüzündeki ifade gitti.

"Atları dizginleyin," dedi.

Söyleneni yaptılar. Micheletto onlara baktı. En gençleri

on sekiz yaşındaki Luca idi. Hokka burunlu, daha tüyü bitmemiş bir delikanlıydı. Şimdiden acımasız bir katil olmuştu ancak nur yüzlü bir çocuk masumiyeti vardı üzerinde.

"Sicimlerinizi çıkarın ve ölçün."

İsteneni yaptılar. Her bir sicim üç buçuk metre uzunluğundaydı. Hepsi sıkıca birbirine bağlanırsa toplamda yaklaşık otuz beş metre yapıyordu. Micheletto'nun sicimi de eklenince yaklaşık kırk metre olacaktı. Cesare son üç metrelik mesafeyi aşağı atlayarak geçmek zorunda kalacaktı. Ama bu, onun için hiçbir şeydi.

Bir sonraki sorun ise sicimi Cesare'ye ulaştırmaktı. Bunun için kaledeki işbirlikçileri Çavuş Juan ile görüşmek zorundaydılar. Çok zor bir iş olmayacaktı bu. Çünkü Juan'ın nerelerde yürüdüğünü ve görev saatlerini biliyorlardı. Bu, Luca'nın işi olacaktı; zira masum görünümlü bir delikanlı olarak az dikkat çekerdi. Sonuçta ekibindeki diğer adamlar avcı gibi giyinmiş olsalar da oldukları gibi görünüyorlardı: acımasız haydutlar gibi. Juan'a da ayrı bir rüşvet vermek zorundaydılar. Ama zaten Micheletto yanında hep lazım olur diye 250 duka taşırdı. Bu miktarın onda biri yeterdi. Tüm iş için...

Juan, Cesare'nin hücresine girip sicimi verebilirdi. İsviçreli Muhafızlar ondan şüphe etmezlerdi. Micheletto sicimin teslimatını perdelemek için, Cesare'ye verilmek üzere, üstünde resmi görünümlü bir mühür bulunan sahte bir mektup bile yazabilirdi.

Ancak dışarıdaki gözetleme kulesi oldukça büyüktü ve Cesare merkez kulenin dibine vardığında iç avluları geçip – bir şekilde– oradaki tek kapıyı kullanarak kaçmak zorunda kalacaktı.

Ne var ki La Mota'nın bugünlerdeki ana görevinin içeri-

deki tek mahkûmunu gözetim altında tutmak olması işlerine yarayacaktı. Kalenin ilk baştaki amacı Mağriplilerden gelen saldırıları geri püskürtmekti, ama bu tehlike uzun zaman önce ortadan kaldırılmıştı ve bu kocaman yer, Cesare'yi gözetim altında tutmak dışında, atıl kalıyordu. Micheletto da Juan'dan duyduğu kadarıyla buranın askerler için epey rahat bir görev yeri olduğunu biliyordu.

Ara sıra Cesare'ye üzerindekileri değiştirmesi için yeni kıyafetler ulaştırıyor olmalıydılar. Dolayısıyla Micheletto şöyle düşünüyordu: Eğer Juan –muhafızları kandıracak bir kılıf olarak– böyle bir "yeni kıyafet" teslimatı ayarlayabilirse bu işi başarma ihtimalleri vardı. Sonuçta savaşarak içeri girip Cesare'yi zor kullanarak dışarı çıkarmak dışında aklına başka bir fikir gelmiyordu.

"Luca," dedi sonunda. "Sana bir iş vereceğim."

Juan tüm iş için elli duka isteyince Micheletto onu kırk dukaya ikna etti ama pazarlık yaparak fazla zaman harcamadı. Luca her şeyi ayarlamak için ileri geri üç kez gidip geldi. Ama sonunda bir geri bildirimde bulundu: "Her şey hazır. Juan saat altıda ona akşam yemeğini ulaştıran adama eşlik ederek sicimi ve muhafız üniformasını Cesare'ye ulaştıracak. Sonra arka kapının başında durup gece yarısından sabah altıya kadar nöbet tutacak. Kaleden kasabaya ulaşmak yürüyerek beş dakika sürüyor."

Cesare Borgia'nın sol bacağı Yeni Hastalık'ın bırakmış olduğu yaralar yüzünden acıyordu. Ama ciddi bir acı değildi; sadece biraz ağrı veriyor, hafifçe topallamasına neden oluyordu. Sabaha karşı saat ikide, üniformayı giymiş halde, sicimin bir ucunu hücresinin penceresinin orta tirizine bağladı, geri kalan kısmını da dikkatle gecenin karanlığına bıraktı. Sicimin

tümü aşağıya sarktığında sağlam bacağını pencerenin kenarından dışarı attı, sonra diğer bacağını da onun arkasından kaldırıp sicime sıkıca tutundu. Gecenin serinliğine rağmen ter içinde kalan Cesare, ayak bilekleri sicimin sonunun geldiğini hissedene kadar tutuna tutuna aşağıya indi. Son üç metre kala da yere atladı. Atladığı an sol bacağındaki acıyı hissetti. Acısını yenip topallaya topallaya bomboş iç avlunun karşısına geçti. Sonra da dış avluda ilerlemeye başladı. Oradaki uykulu muhafızlar Cesare'yi kendilerinden biri sanarak ona hiç dikkat etmediler.

Kapıya vardığındaysa orada görevli nöbetçi karşısına dikilip parolayı sordu. Bir anda Cesare'nin yüreği ağzına geldi. Ama sonra Juan imdadına yetişti.

"Pekâlâ. Onu muhafız kulübesine götüreyim."

Neler oluyordu? Özgürlüğe dokunacak kadar yaklaşmıştı ama yine de ondan çok uzaktı sanki.

"Endişelenme," dedi Juan sessizce.

Kulübenin içinde uyuyakalmış iki muhafız vardı. Juan birini tekmeleyip uyandırdı.

"Uyan, Domingo. Bu adamın kasabaya gitmesi gerekiyor. Ahır için saman siparişi vermeyi unutmuşlar. Şafak devriyesine çıkmadan önce atlara saman lazımmış. Onu tekrar kapıya götür. Durumu oradaki muhafızlara izah et ve adamın dışarı çıkmasını sağla."

"Emredersiniz!"

Böylece Cesare arka kapıdan geçip dışarı çıktı. Sonra kapı arkasından sıkıca kilitlendi. Ay ışığı altında ve temiz gece havasında kasabaya doğru sendeleye sendeleye ilerledi. Bu kadar zaman sonra geceyi ve havayı çevresinde hissetmek ne kadar güzeldi! Bu çöplükte iki yılı aşkın bir süredir esirdi. Ama artık özgürdü. Henüz otuz yaşındaydı; her şeyini geri

alacak zamanı vardı. Düşmanlarından, özellikle Assasin Yoldaşlığı'ndan öyle bir intikam alacaktı ki Caterina Sforza'nın Forlì'deki acımasız tasfiyeleri çocuk masalı gibi kalacaktı.

Buluşma noktasına geldiğinde at seslerini ve kokularını duydu. Micheletto için Tanrı'ya şükretti. Sonra onları gördü. Hepsi oradaydı; kilise duvarının gölgesine sığınmış bekliyorlardı. Onun için güzel, kapkara bir at ayarlamışlardı. Micheletto atından indi ve Cesare'ye atına binmesi için yardımcı oldu.

"Döndüğünüze sevindim, *Excellenza*," dedi. "Şimdi acele etmemiz gerek. Şu adi *Assassino*, Ezio Auditore peşimizde."

Cesare bir şey demedi. Bu Assasin için tasarlayabileceği en ağır ölüm ne olabilirdi, onu düşünüyordu.

"Valencia'daki engelleri çoktan kaldırdım," diye devam etti Micheletto.

"Güzel."

Güneydoğuya yönelip atlarının üzerinde gecenin karanlığına doğru ilerlediler.

ALTMIŞ BİR

"*Kaçmış mı?*" Ezio, La Mota yolunun son birkaç kilometresini kendisine, arkadaşlarına ve atlarına acımadan hızla almış, bu esnada da endişesi giderek artmıştı. "İki yılı aşkın bir süreden sonra mı? *Nasıl* olur?"

"Çok dikkatli planlanmış, *signore*," dedi kalenin çaresiz mülazımı. Kıpkırmızı burunlu, altmış yaşlarında, tombul bir adamdı. "Resmi bir soruşturma başlattık."

"Peki ne buldunuz?"

"Şimdilik..."

Fakat Ezio dinlemiyordu. La Mota Kalesi'nde etrafa bakınıyordu. Yapı, Elma'nın tarifine harfiyen uyuyordu. Derken aklı Elma'nın ona gösterdiği başka bir görüntüye gitti: bir limanda toplanan orduya... O liman Valencia limanıydı!

Zihninden bin bir düşünce geçiyordu.

Aklında sadece kıyıya mümkün olduğu kadar çabuk ulaşabilmek vardı.

"Bana yeni at getirin!" diye bağırdı.

"Ama, *signore*..."

Machiavelli ve Leonardo birbirlerine baktı.

"Ezio! Durum ne kadar acil olursa olsun dinlenmemiz gerek; en azından bir gün dinlenelim," dedi Machiavelli.

"Bir hafta," diye homurdandı Leonardo.

Ancak yola çıkamadılar, çünkü Leonardo rahatsızlanmıştı. Bitap düşmüştü ve İtalya'yı çok özlüyordu. Ezio neredeyse onu terk edip gidecekti ama Machiavelli kendine hâkim olmasını tavsiye etti:

"O senin kadim dostun. Ayrıca iki aydan önce ordu ya da donanma kuramazlar."

Ezio razı oldu.

Olaylar Machiavelli'yi haklı çıkaracak şekilde gelişecek ve Leonardo'nun da onlar için çok değerli olduğunu gösterecekti.

ALTMIŞ İKİ

Ezio ve arkadaşları bir ay içinde Valencia'ya geri döndüler. Gördükleri kadarıyla şehirde ayaklanma başlamıştı. Machiavelli böylesine zengin bir şehirde olayların bu hızla gelişebileceğini tahmin edememişti.

Erkekler gizlice toplanıyordu ve şu anda, Valencia'nın hemen dışında, belki bin adamdan oluşan büyük bir askeri kamp vardı. Borgialar paralı askerlere iyi ücretler teklif ediyordu ve buna ilişkin haber hızla yayılmıştı. Murcia ve La Mancha bölgeleri ile Barselona ve Madrid gibi uzak şehirlerden gelen askerlerin sayısı giderek artıyordu. Borgia parası belki on beş gemiden oluşan bir donanmanın inşasını başlatmıştı. İçlerinde hızlı asker nakliye gemileri ile onları koruyacak yarım düzine küçük savaş gemisi vardı.

"Eh, eski dostumuz Cesare'nin ne yapmayı planladığını öğrenmek için Elma'yı kullanmaya ihtiyacımız yok," dedi Machiavelli.

"Doğru. Napoli'yi almak için büyük bir orduya ihtiyacı yok. Orada bir üs kurduğu anda da ülküsü için çalışacak çok sayıda adamı rahatlıkla bulabilir. Planı Napoli Krallığı'nı fethedip akabinde tüm İtalya'yı almak."

"Peki Ferdinand ve Isabella bu konuda ne yapıyor?" diye sordu Machiavelli.

"Cesare'nin ordusunu ezmek için askeri bir kuvvet oluşturuyorlar. Onların yardımından faydalanacağız."

"Bu çok uzun sürer. Orduları ta Madrid'den yürüyüşe geçmek zorunda. Buradaki garnizon kullanımdan çıkarılmış olsa gerek. Ama görüyorsun, Cesare acele ediyor," diye ekledi Machiavelli.

"Gerek bile kalmayabilir," diye araya girdi Leonardo, derin derin düşünerek.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bomba."

"Bomba mı?" diye sordu Machiavelli.

"Küçük bombalar... ama mesela gemileri harap edecek, kampları dağıtacak kadar etkili bombalar."

"Şey, eğer o bombalar bütün bunları yapabilecekse..." dedi Ezio. "Onları üretmek için ihtiyacın olan malzemeler nelerdir?"

"Sülfür, kömür ve potasyum nitrat. Ve de çelik. İnce çelik. Esnek olacak. Ayrıca küçük bir atölyeye ve de ocağa ihtiyacım var."

Biraz zamanlarını aldı ama neyse ki Kaptan Alberto'nun gemisi *Marea di Alba* her zamanki iskelesinde bağlı duruyordu. Kaptan onları elini dostça sallayarak selamladı.

"Tekrar merhaba!" dedi. "Size anlattığım insanlar vardı ya... hani şu beyefendi olmayan adamlar. Siz vardıktan kısa süre sonra Yalnız Kurt'ta yaşanan velveleyi duymadınız sanırım?"

Ezio gülümsedi ve ona ihtiyaçları olan şeyleri söyledi.

"Hımm. Burada size yardımcı olabilecek biri var."

"İtalya'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordu Leonardo.

"Oradan buraya yeni *grappa* getirdim. Şimdi de ipekle geri döneceğim. Belki iki ya da üç gün içinde. Neden sordun?"

"Sonra anlatırım."

"İhtiyacımız olan şeyleri hemen hazırlatabilir misin?" diye sordu Ezio, içine ansızın kötü bir his doğmuştu. Ancak Leonardo'yu onlardan ayrılmak istediği için suçlayamazdı.

"Elbette!"

Alberto sözünün arkasında durdu: Birkaç saat içinde her şey ayarlanmıştı. Böylece Leonardo hemen çalışmaya koyuldu.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Machiavelli.

"İki günümü alır; çünkü yardımcılarım yok. Yirmi, belki de yirmi bir adet bomba yapmaya yetecek kadar malzemem var elimde. Kişi başı on tane."

"*Yedi* tane," dedi Ezio.

"Olmaz, dostum – yarısı sana, yarısı da Niccolò'ya. Beni hesaba katma."

İki gün sonra bombalar hazırdı. Her birinin şekli ve boyutu bir greyfurdunkini andırıyordu. Çelikle kaplanmışlardı ve üst kısımlarında pim vardı.

"Nasıl çalışıyorlar?"

Leonardo gururla gülümsedi. "Şu küçük pimi –aslında daha çok bir levye diyebiliriz– çekiyorsun ve üçe kadar sayıp bombayı hedefine fırlatıyorsun. Her biri yirmi adamı öldürmeye yeter. Doğru yere fırlatırsan bir gemiyi etkisiz hale getirebilir, hatta batırabilirsin." Bir an durup düşündü. "Ne yazık ki bir denizaltı inşa edecek zamanım yok."

"Bir ne dedin?"

"Boş ver. Üçe kadar saydıktan sonra fırlatman yeterli. Elinde daha uzun süre tutma yoksa kendini patlatırsın!" Leonardo ayağa kalktı. "Hoşça kalın, size iyi şanslar!"

"Ne?"

Leonardo kederle gülümsedi. "İspanya'yı göreceğim kadar gördüm, o yüzden Alberto'nun gemisinde kendime yer ayırttım. Bu akşamki akıntıyla yola çıkacak. Roma'da görüşürüz. Tabii dönmeyi başarabilirseniz..."

Ezio ve Machiavelli birbirine baktı. Sonra ikisi de ağırbaşlı bir tavırla Leonardo'ya sarıldı.

"Teşekkür ederim, canım dostum," dedi Ezio.

"Lafı bile olmaz."

"Şükürler olsun ki Cesare için bu şeylerden üretmemişsin," dedi Machiavelli.

Leonardo gittikten sonra ikisi de onar tane bomba aldı. Onları dikkatle tutup keten çantaların içine koydular ve sonra çantaları omuzlarına astılar.

"Sen paralı askerlerin ordugâhına git; ben de limana gideyim," dedi Ezio.

Machiavelli sert bir tavır takınıp başıyla onayladı.

"İşimiz bittiğinde Yalnız Kurt'un bulunduğu sokağın köşesinde buluşalım," dedi Ezio. "Bahse girerim Cesare orayı operasyon merkezi olarak kullanıyordur. Kargaşa başladıktan sonra yakın çevresiyle yeniden buluşmak için oraya gidecektir. Tekrar kaçmalarına izin vermeden onları köşeye sıkıştırmaya çalışacağız."

"Bir sefere mahsus, önsezini destekliyorum." Machiavelli sırıttı. "Cesare o kadar mağrur bir adam ki Borgia destekçilerinin gizlenme yerini değiştirmeyi aklına bile getirmeyecektir. Üstelik orası bir *palazzo*'ya göre daha az dikkat çekecek bir yer."

"İyi şanslar, dostum."

"İkimizin de şansa ihtiyacı olacak."

El sıkıştılar ve farklı görevlerini yerine getirmek üzere birbirlerinden ayrıldılar.

Ezio ilk başta askeri nakliye gemilerine gitmeye karar verdi. Kalabalığın içine karışıp limana doğru ilerledi ve iskeleye vardığında ilk hedefini seçti. İşe yaramayacağına dair içindeki sinsi şüpheyi yenerek ilk bombayı çıkardı. Elini çabuk tutması gerektiğinin farkındaydı. Pimi çekti, üçe kadar saydı ve bombayı fırlattı.

Yakın menzildeydi. Hedefe tam isabet eden bomba geminin orta kısmına tangırdayarak düştü. Bir an hiçbir şey olmayınca Ezio içinden lanet okudu. Ya planları boşa çıkarsa? Fakat sonra büyük bir patlama oldu. Geminin direği çatırdayıp düşerken ufalanmış ahşap parçaları havada dört bir yana saçıldı.

Bunu takip eden kargaşanın ortasında Ezio iskele boyunca hızla ilerledi. Düşmana ait olabilecek gemileri seçip bombalarını fırlattı. Birkaç kez ilk patlamanın ardından daha güçlü bir patlama oldu; askeri gemilerin bazısına belli ki barut fıçıları yüklenmişti. Bir keresinde barut taşıyan bir gemi patlarken yanındaki iki gemiye daha zarar verdi.

Ezio tek tek on iki gemiyi hurdaya çevirdi. Ancak daha sonra yaşanan kargaşa ve panik ortamı da bir o kadar önemliydi. Uzaktan kulağına patlama sesleri geliyordu. Bağrışlar, çığlıklar duyuluyordu. Belli ki Machiavelli de görevini yerini getirmeyi başarmıştı.

Buluşma yerlerine giderken Ezio arkadaşının hayatta kalmış olmasını ümit ediyordu.

Tüm Valencia ayaktaydı, fakat ters yöne doğru akan kalabalıkta önüne çıkanları iterek ilerleyen Ezio on dakikada anlaştıkları noktaya varmayı başardı. Machiavelli orada değildi. Ne var ki Ezio'nun çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Assasin arkadaşı kısa süre sonra üstü başı biraz yıpranmış, yüzü de hafifçe kararmış vaziyette koşarak geldi.

"Tanrı Leonardo Da Vinci'yi mükâfatlandırsın," dedi.

"Başardın mı?"

"Hiç böyle bir kargaşa görmedim; mahşer yeri gibiydi," diye cevap verdi Machiavelli. "Hayatta kalanlar ellerinden geldiğince hızlı koşarak şehirden uzaklaşıyor. Sanırım çoğu bundan böyle sabanı kılıca tercih eder."

"Güzel. Yalnız işimiz daha bitmedi."

Dar sokaktan ilerleyip Yalnız Kurt'un kapısına vardılar. Kapı kapalıydı. Kediler kadar sessiz hareket edip çatıya tırmandılar. Tek katlı bir binaydı ve önden göründüğünden daha büyüktü. Çatının eğimli tarafının en üst noktasının yanında bir tavan penceresi vardı. Pencere açıktı. O tarafa yaklaştılar ve pencerenin kenarından dikkatle sarkıp aşağıya baktılar.

Burası pusuya düşürüldükleri odadan farklı bir odaydı. Aşağıda iki adam vardı. Micheletto bir masanın önünde, ayaktaydı. Karşısında Cesare Borgia oturuyordu. Şu an Yeni Hastalık yüzünden bozulmuş olsa da bir zamanlar yakışıklı olan yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti.

"Planlarımı altüst ettiler! Kahrolası Assasinler! Onları neden öldürmedin? Neden beni hayal kırıklığına uğrattın?"

"*Eccellenza*, ben..." Micheletto azar işitmiş bir köpek gibi duruyordu.

"Kaçışımı başarıya ulaştırmam lazım. Sınırın öteki tarafındaki Navarre'ye gideceğim, Viana'ya. Beni orada da yakalasınlar da görelim! Burada Ferdinand'ın adamlarının gelip beni tekrar La Mota'ya götürmesini bekleyecek değilim. Kayınbiraderim Navarre Kralı sonuçta. Bana mutlaka yardım eder."

"Size *ben* yardım edeceğim; her zaman yardım ettiğim gibi. Sizinle gelmeme izin vermeniz yeterli."

Cesare'nin zalim dudakları büküldü. "Beni La Mota'dan dışarı çıkardın, tamam. Umutlarımı yeşerttin. Ama bak, şu an beni ne hale soktun!"

"Efendim, adamlarımın hepsi öldü. Elimden geleni yaptım."

"Ve bir işi beceremedin!"

Micheletto'nun beti benzi attı. "Karşılığı bu mu? Yıllarca sadık kalıp size hizmet ettim ben."

"İt herif, yıkıl karşımdan. Seni kovuyorum! Gidip kendine ölecek bir çukur bul!"

Öfkeyle haykıran Micheletto, Cesare'nin üzerine atıldı. Kocaman, boğucu ellerini eski efendisinin boğazına kenetledi. Ama amacına ulaşamadı. Cesare yıldırım hızıyla belindeki iki tabancadan birini çıkarıp yakın menzilden ateş etti.

Micheletto'nun yüzü tanınmayacak şekilde paramparça olurken bedeni masanın üzerine düştü. Cesare kana bulanmamak için sandalyesinden kalkıp hızla geri kaçtı.

Ezio görünmemek için geri çekilmişti, ama konuşulanları duyabilecek mesafedeydi. Hanın ön kapısından dışarı çıkan Cesare'yi çatıdan atlayıp yakalamaya hazırlanıyordu. Ancak Machiavelli bu korkunç gösteriyi daha iyi görebilmek için boynunu öne uzatıp sarkmıştı. O an, yanlışlıkla ayağı bir kiremide çarptı ve onu yerinden oynattı. Çıkan ses Cesare'nin dikkatini çekti.

Cesare hemen kafasını kaldırıp baktı ve aynı anda ikinci tabancasını çıkardı. Machiavelli, Cesare ateş edip kaçmadan önce geri çekilecek zamanı bulamadı. Kurşun omzuna isabet edip köprücük kemiğini parçaladı.

Ezio, bir anlığına olsa da adamın peşine düşmeyi düşündü. Cesare'nin Viana'ya gideceğini duymuştu. Onu orada

yakalayabilirdi. Ama önce yaralanan arkadaşıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Ezio onu çatının üzerinde kaldırmaya çalışırken Machiavelli türlü türlü özürler dileyip figan ediyordu. En azından yürüyebiliyordu, ama yarası ağırdı.

Anayola çıktıklarında Ezio yoldan geçen birine yaklaşıp seslendi. Adamı zor kullanarak durdurması gerekti, çünkü şehirde çıkan kargaşa etraflarında tüm şiddetiyle devam ediyordu.

"Doktor lazım," dedi hızlıca. "Nerede bulabilirim?"

"Bir sürü insana doktor lazım!" diye cevap verdi adam.

Ezio onu tutup salladı. "Arkadaşım ağır yaralı. Nerede doktor bulabilirim? Söyle hadi!"

"Beni rahat bırak! *El médico* Acosta'ya gidebilirsin. Muayenehanesi hemen sokağın aşağısında. Binanın dışında bir tabela var."

Ezio bayılmak üzere olan Machiavelli'yi tuttu ve ona destek oldu. Tuniğinden şalını çıkarıp onunla yaradan akan kanı elinden geldiğince durdurmaya çalıştı. Niccolò çok kan kaybediyordu.

Acosta yarayı görür görmez Machiavelli'yi bir sandalyeye oturttu. Bir alkol şişesi ve birkaç parça sargı bezi alıp yarayı dikkatle sardı.

"Kurşun omzundan girip çıkmış," diye açıkladı bozuk bir İtalyancayla. "Bu yüzden en azından onu çıkarmakla uğraşmayacağım. Temiz bir yara. Ama köprücük kemiğine gelince, onu yeniden birleştirmem gerek. Umarım kısa süre içinde yolculuğa çıkmak gibi bir niyetiniz yoktur."

Ezio ve Machiavelli bakıştı.

"Yine aptallık ettim," dedi Niccolò zorla gülmeye çalışarak.

"Kes sesini, Niccolò."

"Durma. Sen onun peşinde git. Ben idare ederim."

"Benimle burada kalabilir. Hasta bekleyen küçük bir odam var zaten," dedi Acosta. "İyileştiğinde arkanızdan yollarım."

"Ne kadar sürer iyileşmesi?"

"Belki iki hafta; belki de daha fazla."

"Roma'da görüşürüz," dedi Machiavelli.

"Tamam," dedi Ezio. "Sağlıcakla kal, dostum."

"Onu benim için öldür," dedi Machiavelli. "Yine de bizi Micheletto belasından kurtardı ya..."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Peygamberlerin söylediği şarkıda ahir zamana ulaştık. Gebe kaldı zaman ve asırların koca silsilesi yeniden başlıyor. Adalet, el sürülmemiş Adalet, bizimle yaşamak için geri dönüyor ve Satürn'ün hâkimiyeti yeniden kuruluyor. Yeni Çağ'ın İlk Ferdi cennet-i âlâdan Dünya'ya inmek üzere yola çıktı bile.

—Vergilius, *Çoban Şiirleri IV*

ALTMIŞ ÜÇ

Ezio yalnız başına ve uzun bir seyahate çıkarak bir kez daha İspanya'yı boydan boya geçti. Neredeyse tam kuzeye düşen Viana'ya doğru ilerliyordu. Oraya mart ayında vardı. Yaklaşık bir kilometre öteden gördüğü şehir, Elma'nın ona gösterdiği büyük kasabayla tıpatıp aynıydı. Güçlü surları olan şehrin orta kısmında iyi tahkim edilmiş bir iç kale bulunuyordu. Yalnız bir fark vardı.

Sınırını geçip Navarre'ye girmeden önce bile Ezio'nun deneyimli gözleri ona şehrin kuşatma altında olduğunu söyledi. Bir köye vardığında köylülerden çoğu onun yönelttiği sorulara hiçbir cevap veremeden başlarını iki yana salladılar. Fakat Ezio rahibi bulduğunda adamla Latince iletişim kurmayı başardı ve olan biteni öğrendi.

"Kralımızın ve kraliçemizin Navarre üzerinde emelleri olduğunu biliyorsundur belki. Zengin bir toprak. Burayı İspanya'ya katmak istiyorlar."

"Yani Viana'yı almak mı istiyorlar?"

"Çoktan aldılar! Şehir Lerin Kontu tarafından onlar adına işgal edildi."

"Peki ya kuşatmacılar kim?"

"Navarre kuvvetleri. Sanırım savaştan onlar galip çıkacaklar."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Çünkü askerler Navarre Kralı'nın kayınbiraderinin kumandası altındalar. Kendisi deneyimli bir general."

Ezio'nun kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ancak aklına geleni doğrulaması gerekiyordu: "Adı ne?"

"Görünüşe bakılırsa çok ünlü biri. Valence Dükü, Cesare Borgia. Bir zamanlar Papa'nın ordusunu tek başına yönettiğini söylüyorlar. Ancak İspanyol askerleri cesurdur. Düşmana karşı savaşı onlar açtı. Şehrin dışındaki alanlarda kanlı çarpışmalar oldu. Yerinde olsam o yönde daha öteye gitmezdim, evladım; orada yıkım ve kandan başka bir şey yok."

Ezio ona teşekkür edip atını ileriye doğru mahmuzladı.

Savaş alanına vardığında önünde bir meydan muharebesinin sürmekte olduğunu gördü. Savaşan askerlerin etrafını bir sis kuşatmıştı. Sisin ortasında Cesare Borgia duruyor, üzerine atılan her düşmanı yere seriyordu. Ezio ansızın başka bir atlı askerle savaşmak zorunda kaldı – armasında üzerine çapraz şekilde sarı zincirler yerleştirilmiş kırmızı bir kalkan bulunan Navarreli bir askerdi bu. Ezio adama kılıcıyla kesici bir hamle yaptı ancak düşmanı tam zamanında eğilip kılıçtan kurtulmayı başardı. Ezio savurduğu hamlenin hızıyla neredeyse attan düşüyordu. Ancak kendini zamanında toparlamayı bildi ve atını geri çevirip adamın üzerine doğru sürdü. Atlı asker Ezio'nun açıkta kalan böğrüne saldırmak için kılıç tutan kolunu geriye çekiyordu. Fakat Ezio kılıç tutan kolunu yıldırım hızıyla savurarak adama bir hamle yaptı. Kılıcın ucu göğsüne saplanınca adam acıyla geri çekildi. Bu hareketi

Ezio'ya aşağıya doğru güçlü bir hamle yapabilmesi için fırsat verdi. İndirdiği kılıç düşmanının sağ omzunu göğsüne kadar bedeninden ayırdı. Hiç bağırmadan yere düşen adamın işini İspanyol piyadeleri bitirdi.

Cesare atsız savaşıyordu. Ezio kendisi de atsız ilerlerse ona görünmeden yaklaşmanın daha kolay olacağına karar verdi. Bu yüzden atından indi ve arbede alanının içinde koşarak ilerledi.

Amansız düşmanıyla nihayet yüz yüze gelmişti. Cesare'nin kan ve toza bulanan yüzü sarf ettiği güçten dolayı gerilmişti. Fakat Ezio'yu gördüğünde yüzündeki ifade yerini azme bıraktı.

"Assasin! Beni nasıl buldun?"

"Mario Auditore'nin intikamını alma arzum beni sana getirdi."

Kılıçlarıyla birbirlerine giriştiler; en sonunda Ezio yaptığı hamleyle Cesare'nin kılıcını elinden savurmayı başardı. Ardından kendi kılıcını kınına sokup Borgia'nın üzerine atladı ve ellerini adamın boğazına götürdü. Fakat Cesare Micheletto'dan adam boğma sanatı hakkında birkaç şey öğrenmişti. Ezio'nun kollarını savurarak serbest kalmayı başardı. Ezio bu sefer gizli süngüyü yuvasından çıkardı, ancak Cesare hamleyi yakaladı ve bir kez daha kendini başarıyla savundu. Etraflarında savaş bu sırada tüm şiddetiyle devam ediyordu.

Tam o anda İspanyol borazanları geri çekilme uyarısı vermek için öttü. Galip gelen Cesare en yakındaki Navarre birliklerine seslendi: "Öldürün onu! Assassin'i öldürün! Onu paramparça edin!" Cesare giderek yoğunlaşan sisin içinde kaybolurken Navarreli askerler Ezio'nun üzerine yürüdü. Ezio onlarla uzun süre sertçe mücadele ettikten sonra yorgunluğuna yenik düştü ve yere yığıldı. Etrafını saran sis ve

arbededen onu neredeyse kimse fark etmedi. Askerler onu ölüme terk etti.

Ezio bir süre sonra kendisine geldiğinde savaş meydanının ortasında sırtüstü yatıyordu. Kalkıp oturabilmek için üzerine yığılmış cesedi itmek zorunda kaldı.

Savaş meydanının üzerinde bulutlu, kan kırmızısı renginde bir gökyüzü vardı ve güneş uzakta öfkeyle yanmaktaydı. Sağına soluna cesetler yığılmış, geniş, bozuk bir yolun üzerinde bir toz tabakası asılı kalmıştı.

Ezio cesetlerden birinin çenesine tünemiş bir karga gördü. Hayvan, adamın gözünü iştahla gagalıyordu. Binicisiz bir at korkarak uzaklaştı; kan kokusundan çılgına dönmüştü. Kırılan sancaklar esen meltemde çatırdadı.

Doğrulmak için çaba sarf eden Ezio inleyerek ayağa kalktı ve ilk başta acı çekerek, ölü tarlasının içinde yürüdü. Bu sırada kılıcını ve hançerini kaybetmiş olduğunu fark etti. Ancak gizli süngüsü ve kol zırhı bulunup yağmalanmamıştı.

İlk işi yeni silahlar bulmaktı. Savaş ganimetlerinin arasında bir şeyler arayan bir köylüye rastladı. Köylü ona baktı.

"Rahatına bak," dedi. "Herkese yetecek kadar var."

Ezio yenik düşen subaylar ve şövalyeler aradı. Çünkü onların üzerinde daha iyi silahların olacağını düşünüyordu. Ancak baktığı her cesette birilerinin oraya ondan önce ulaştığını fark etti. Sonunda üzerinde güzel bir kılıç ve kendininkine benzer bir hançer olan ölü bir yüzbaşı buldu. Silahları memnuniyetle aldı.

Ardından bir at aramaya koyuldu; çünkü atla dolaşmak daha hızlı olacaktı. Şanslıydı. Savaş meydanının sınırından en fazla yarım kilometre ötede, Navarre kampından epey uzakta, eyer takımı tam, dizginlenmiş bir savaş atına rastladı. Atın arkasında kan lekesi vardı ama kan kendisine ait değildi. Hayvan yeşil bir alanda otluyordu. Ezio atla nazikçe konuş-

tuktan sonra eyerine atladı. Hayvan ilk başta birkaç çifte attı ama Ezio onu hemen yatıştırıp geldiği yönde sürdü.

Savaş meydanına geri geldiğinde cesetlerden bulabildiklerini toplayan daha fazla köylüyle karşılaştı. Onları geçip atını tepeden yukarı, başka bir savaşın seslerinin geldiği tarafa doğru dörtnala sürdü. Tepenin sırtına vardığında, aşağı tarafta bir düzlük belirdi. Savaş orada devam ediyordu. Düzlük şehrin siperli surlarına yakın bir yerdeydi. Siperlerden toplar fırlatılıyordu.

ALTMIŞ DÖRT

Ezio atını savaş meydanının bir tarafına doğru çevirip zeytinliklerin içinden geçti. Orada Navarre askerlerinden oluşan bir devriye birliğiyle karşılaştı. Geri dönecek zaman bulamadan askerler misket tüfeklerini ona doğrulttu ve ateş açtı. Atışlarını ıskalasalar da altındaki atı etkisiz hale getirmeyi bildiler.

Ezio ise ağaçların arasında kaybolmayı başardı ve yoluna yürüyerek devam etti. Her yerde kol gezen İspanyol birliklerini atlatmaya özen gösterdi. Sessizce ilerleyip bir açıklığa geldi. Orada, yerde yaralı halde bir İspanyol askeri yatıyor, bir diğer asker de onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"*Por favor*," dedi yaralı adam. "Bacaklarım. Kanama neden durmuyor?"

"*Compadre*, senin için elimden geleni yaptım. Artık Tanrı'ya güveneceksin."

"Ah, Pablo, korkuyorum! *Mis piernas! Mi spiernas!*"

"Sakin ol, Miguel. Savaşı kazandığımızda elimize geçecek parayı düşün. Ganimetleri düşün!"

"Yanında savaştığımız şu yaşlı adam kim?"

"Kim mi? *El Conde de* Lerin mi?"

"Evet. Onun yanında savaşıyoruz, değil mi?"

"Evet, dostum. Kralımıza ve kraliçemize hizmet ediyor. Biz de ona hizmet ettiğimiz için savaşıyoruz."

"Pablo, şu an uğruna savaştığım tek şey hayatım."

Açıklığın diğer tarafına bir devriye birliği yanaştı.

"Hadi hareketlenin," dedi birliğin çavuşu. "Düşmana arkadan saldırmamız gerek."

"Arkadaşım yaralandı," dedi Pablo. "Hareket edemiyor."

"O zaman bırak onu. Acele et."

"Bana birkaç dakika daha verin."

"Pekâlâ. Kuzeye doğru ilerliyoruz. Bizi takip et. Ama dikkatli ol, Navarreliler görmesin seni."

"Onların arkasına geçtiğimizde bundan haberimiz olacak mı?"

"Top ateşi olacak. Onlara hiç beklemedikleri bir yerden saldıracağız. Saklanmak için ağaçları kullan."

"Bir dakika, komutanım."

"Ne oldu?"

"Ben de şimdi geleceğim."

"Hemen mi?"

"Evet, komutanım. Silah arkadaşım Miguel ölmüş."

Onlar oradan ayrıldıktan sonra Ezio birkaç dakika bekledi. Sonra kuzey yönünde bir müddet ilerledi ve yönünü değiştirip, bildiği kadarıyla Viana'nın bulunduğu tarafa, doğuya yöneldi. Zeytinliklerden ayrıldığında savaş meydanını geçmiş olduğunu ve alanın kuzey sınırı boyunca ilerlemekte olduğunu anladı. İspanyol askerlerine ne olmuştu merak ediyordu. Çünkü herhangi bir başarılı arkadan saldırma hareketine dair bir iz yoktu. Savaş Navarrelilerin lehinde gelişiyor gibiydi.

Yolunun biraz ilerisinde yerle bir olmuş bir köy vardı.

Oraya girmedi, çünkü alazlanıp yıkılmış duvarların bazılarının arkasında gizlenmiş İspanyol keskin nişancılarını görebiliyordu. Savaş meydanının sınırında gezinen Navarre birliklerine ateş etmek için uzun namlulu, çarklı tabancalar kullanıyorlardı.

Ezio biraz sonra bir askerle karşılaştı. Adamın tuniği o kadar kana bulanmıştı ki hangi taraftan olduğu anlaşılmıyordu. Sırtını tek kalmış bir zeytin ağacına dayamış oturuyor, acıyla kendine sarılıyordu. Tüm bedeni titriyordu. Tabancasını yere bırakmıştı.

Şehrin eteklerine ulaşan Ezio, kale burçlarının altında çömelmiş duran yerleşim birimlerinin arasında, nihayet avını önünde ilerlerken gördü. Cesare'nin yanında bir Navarre bir çavuşu vardı. Viana'nın devasa surlarını aşmanın ya da surlarda gedik açmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştığı besbelliydi.

Viana'yı alan İspanyollar kendilerinden emin davranarak bazı sempatizanlarının buralardaki evlere yerleşmelerine izin vermişti. Ancak görünüşe bakılırsa, o yerleşkeleri koruyacak kadar güçlü değillerdi artık.

Ansızın kır evlerinin birinden bir kadın çıktı ve onların üzerine doğru koşturdu. Bağırıp çağırarak yollarını kesti.

"*Ayúdenme!*" diye çığlık attı. "Yardım edin! Oğlum! Oğlum yaralandı!"

Çavuş kadına yaklaştı ve onu saçlarından tuttuğu gibi Cesare'nin önünden uzaklaştırdı.

"*Ayúdenme!*" diye seslendi kadın.

"Şunun sesini keser misin?" dedi Cesare, soğukkanlı bir edayla gözlerini kadının üzerinde gezdirerek.

Çavuş hançerini çıkardı ve kadının boğazını kesti.

ALTMIŞ BEŞ

Ezio, Cesare'nin peşinde gölge gibi ilerlerken Navarre birliklerinin hiç sevilmeyen İspanyol göçmenlere uyguladığı vahşete dair başka örneklere tanık oldu.

Genç bir kadının bir Navarre askeri tarafından yaka paça dışarı çıkarıldığını gördü.

"Beni rahat bırakın!" diye bağırdı kadın.

"Uslu bir kız ol," dedi asker ona gaddarca. "Canını yakmayacağım! Hatta hoşuna bile gidebilir, seni İspanyol fahişesi!"

Biraz daha ötede, dış görünüşü itibariyle aşçıya benzeyen bir adam çaresizce ayakta duruyordu. İki asker evini ateşe verirken başka iki asker de adamı tutup ona önündeki manzarayı zorla izlettirmeye çalışıyordu.

Daha da fenası, bir adam –şüphesiz, bacaklarını kaybetmiş, yaralı bir İspanyol askeri– iki Navarre askeri tarafından at arabasından tekme tokat dışarı sürükleniyordu. Adam bir patikanın üzerinde çaresizce, sürüne sürüne onlardan uzaklaşmaya çalışırken askerler orada durmuş kahkaha atıyorlardı.

"Koş! Koş!" dedi biri.

"Daha hızlı gidemiyor musun?" diye ekledi silah arkadaşı.

Savaş besbelli Navarrelilerin lehinde gelişmişti, çünkü Ezio şehrin surlarına işgal kuleleri çıkardıklarını görebiliyordu. Navarre birlikleri kulelerin içine akın akın girmekteydi. Siperlerde çoktan sert bir çarpışma başlamıştı. Cesare'nin şu an olabileceği yer adamlarının başıydı. Çünkü o acımasız olduğu kadar vahşi ve korkusuz bir adamdı da.

Ezio'nun arkasında bir yerde bir İspanyol vaizi umudunu yitirmiş bir cemaate sesleniyordu: "Günah işleyerek bu durumu kendi başınıza kendiniz getirdiniz. Tanrı sizi böyle cezalandırıyor. Tanrı'mız adildir; bu da O'nun adaletidir. Tanrı'ya hamdolsun! Bize alçakgönüllü olmayı öğrettiğin için sana şükürler olsun Tanrı'm; bize cezamızı bir maneviyat çağrısı olarak görmeyi öğrettin için sana şükürler olsun. Tanrı verdiği gibi alır da. Hakikat böyle yazılıdır. Amin!"

Kente girmenin tek yolu o kulelerden birine tırmanmak, diye düşündü Ezio. Ona en yakın olan kule az önce surlara doğru itilmişti. Ezio koşarak, kuleden hızla yukarı çıkan adamların arasına karıştı. Ancak kendisini gizlemesine neredeyse hiç gerek yoktu, çünkü en sonunda zaferin kokusunu alarak havaya girmiş olan kuşatma kuvvetlerinin bağrış-çağrışları, kükrer gibi haykırışları arasında onu kimse fark edemezdi.

Fakat savunmada olan taraf artık onları karşılamaya hazırdı ve Yunan Ateşi dedikleri zift ve kızgın yağ karışımını aşağıdaki düşmanın üzerine boşaltmaya başlamışlardı. Yanan adamların attığı çığlıklar kulenin üzerinde ilerlemekte olanların kulaklarına kadar geldi. Ezio da onların arasındaydı. Askerler kulenin tabanını yakan alevlerden yukarı doğru delirmiş gibi kaçıyordu. Ezio'nun etrafındakiler hayatta kalabilmek için silah arkadaşlarını itip kendilerine yol açıyor, bazı askerler de feryatlar içerisinde aşağıdaki alevlerin içine düşüyordu.

Ezio alevler onu yakalamadan tepeye ulaşması gerektiğini biliyordu. Tepeye vardığında siperlerin üzerine bir kader atlayışı yaptı. Tam o anda, cayır cayır yanmakta olan kule yıkılarak aşağıda kanlı bir kargaşanın oluşmasına neden oldu.

Siperlerin üzerinde sert bir mücadele veriliyordu. Ancak şimdiden yüzlerce Navarre askeri kasabanın içine girmişti. İspanyol borazanları Viana'nın ortasındaki iç kaleye doğru geri çekilme uyarısı veriyordu. Kasaba neredeyse geri alınmış gibiydi.

Cesare galip gelecek ve varlıklı kayınbiraderi de onu şüphesiz cömertçe ödüllendirecekti. Ezio bunun olmasına asla izin vermeyecekti.

Yüksek surların üzerinde koşarken mücadele etmekte olan askerleri yara yara ilerliyordu. Navarre askerleri geri çekilmekte geç kalan İspanyol birliklerini kesip biçiyordu. Ezio bu sırada Cesare'yi gördü. Adam gür otların arasında ilerleyebilmek için çomak savuran bir çocuk gibi düşman birliklerinin içinden kılıcıyla önünü açarak ilerliyordu. Belli ki iç kaleyi almak için sabırsızlanıyordu. Önünü kesmeye çalışan adamlardan kurtulduğunda iç surun üzerindeki bir merdivenden aşağıya inip kasabanın içinden geçti. Ezio da saniye farkıyla arkasından takip ediyordu.

Önlerindeki iç kale kapılarını çoktan açmıştı. Savaş İspanyol kontrolünden çıktığı için Lerin Kontu anlaşma yapmaya hazırdı. Fakat Cesare merhametli bir adam değildi.

"Öldürün onları! Hepsini öldürün!" diye seslendi birliklerine.

İnsanüstü bir hızla kalenin içine koştu ve içerideki dar, taş merdivenlerden yukarı çıktı. Önüne çıkan herkesi kılıcıyla yere indiriyordu.

Ezio ikisi de iç kalenin en tepedeki siperine çıkana kadar

onu takip etti. Cesare siperde durdu ve İspanyol bayrağını taşıyan direği kesip attı. Arkasına döndüğünde gidebileceği tek yön vardı. O yönü de Ezio kapatmıştı.

"Kaçabileceğin bir yer kalmadı, Cesare," dedi Ezio. "Borçlarını ödeme zamanın geldi."

"Haydi o zaman, Ezio!" diye öfkeyle hırladı Cesare. "Sen de benim ailemi alaşağı ettin. Bakalım *sen* borçlarını nasıl kapatacaksın."

Öyle sabırsız bir öfkeye kapılmışlardı ki birbirlerine hemen saldırdılar. Erkek erkeğe savaştılar. Silah olarak sadece yumruklarını kullandılar.

Sağ yumruğunu Ezio'nun kafasına doğru vahşice savururken Cesare ilk yumruğu yedi. Ezio gelen yumruğun altında eğildi, ancak biraz geç kalmıştı. Bu yüzden Cesare'nin parmak eklemleri Assasin'in şakağını sıyırıp geçti. Ezio sendeleyince Cesare zafer kazanmış bir edayla nara attı: "Ne yaparsan yap hepsini fethedeceğim. Ama önce seni ve sana yakın herkesi öldüreceğim. Beni soracak olursan, ben ölmem. *Fortuna* beni yarı yolda bırakmaz!"

"Vaktin doldu, Cesare," diye karşılık verdi Ezio. Dengesini tekrar sağladı ve geri adım atıp kılıcını çekti.

Buna karşılık olarak Cesare de kılıcını çıkardı ve iki adam canla başla savaşmaya başladı. Ezio kılıcını düşmanının başına doğru acımasızca savurdu. Silah havada ölümcül, yayvan bir kavis çizdi. Cesare saldırının hızıyla şaşkına uğradı ama acemi bir savuşturma hamlesiyle kendi kılıcını kaldırmayı başardı. Kolu darbenin etkisiyle titredi. Ezio'nun kılıcı geri sektiğinde Cesare dengesini kazanıp dikkatini tekrar toplayarak hızla atağa geçti. İki adam bir anda patlak veren bir kılıç savaşına girdikten sonra kılıçlarının ucunu birbirine tokuştururken siperin üzerinde daireler çiziyordu. Derken Ezio

hızla öne doğru bir adım attı ve Cesare'nin kılıcını sağ tarafa doğru itti. Ardından kendi bileğini büküo kılıcının ucunu Cesare'nin açıkta kalan sol böğrüne hedefledi. Fakat Cesare hızlı davranaak Ezio'nun kılıcını eliyle savuşturdu. Sonra bu boşluktan faydalanıp kılıcını hemen Ezio'ya doğrulttu. Ezio bileğini kaldırdı ve kol zırhını kullanarak darbeyi engelledi. İki adam bir kez daha temkinli davranıp geri adım attı. Yeni Hastalık Cesare'nin kılıç kullanma becerisine besbelli zarar vermemişti.

"Peh, yaşlı adam. Sizin neslinizin işi bitti artık. Şimdi sıra bende. Daha fazla beklemeyeceğim. Köhne sistemleriniz, kurallarınız ve hiyerarşileriniz... hepsinin sonu gelmeli."

İkisi adam da yorgundu. Birbirleriyle soluk soluğa yüzleştiler.

Ezio karşılık verdi: "Yeni rejimin herkese zorbalık ve sefalet getirecek."

"İtalya halkı için neyin iyi olduğunu ben bilirim; yıllar önce en tepeye çıkmak için mücadele vererek tüm enerjisini boşa harcamış bir ahmaklar topluluğu değil."

"Senin hataların onlarınkinden daha kötü."

"Ben hata *yapmam*. Ben Aydın İnsan'ım."

"Aydınlanma yıllarca kafa yorarak kazanılır; bir şeye körü körüne bağlı kalarak değil."

"Ezio Auditore, vaktin geldi!"

Cesare beklenmedik, korkakça bir hamle yaparak kılıcıyla saldırıya geçti. Ancak Ezio yeterince hızlı davrandı ve hamleyi savuşturup ileri atıldı. Cesare'yi dengesini kaybettiği an yakaladı ve bileğini bükerek elindeki kılıcı bırakmasına neden oldu. Kılıç döşeme taşlarının üzerine düşüp tangırdadı.

Siperin kenarmdaydılar ve çok aşağıda Navarre birlikleri zaferlerini kutlamaya başlamıştı. Fakat yağmaya girişmemiş-

lerdi, çünkü kendilerine ait olan bir şehri yeniden ele geçirmişlerdi.

Cesare'nin eli hançerine doğru gitti. Ancak Ezio rakibinin bileğini kılıcıyla kesti. Kas liflerini öyle deşmişti ki Cesare'nin eli gevşekçe sallanıyordu; kullanılmaz haldeydi. Geri çekildiğinde yüzü acı ve öfkeyle buruş buruştu.

"Taht benimdi!" dedi, oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi.

"Bir şeyi istemek sana ona sahip olma hakkını vermez."

"Ne biliyorsun? Sen bir şeyi o kadar çok istedin mi ki?"

"Gerçek lider yönettiği halkı güçlendirir."

"İnsanoğlunu hâlâ yeni bir dünyaya ulaştırabilirim."

Cesare'nin siperin kıyısından birkaç karış ötede durduğunu gören Ezio kılıcını kaldırdı ve "İsmin tarihten silinsin. *Requiescat in Pace*," dedi.

"Beni öldüremezsin! Hiçbir insan beni öldüremez!"

"O zaman seni kaderin ellerine teslim edeyim," dedi Ezio.

Kılıcını yere bırakıp Cesare Borgia'yı iki eliyle tuttu ve tek bir ustaca hareketle onu siperden aşağıya attı. Cesare otuz metre aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerine çakıldı. Fakat Ezio aşağıya bakmadı – Borgialara karşı uzun süredir vermiş olduğu savaşın yükü üzerinden kalkmıştı.

ALTMIŞ ALTI

Yine Yaz Dönümü'ydü – Ezio'nun kırk sekizinci doğum günüydü. Ezio, Machiavelli ve Leonardo, yakın zamanda onarılıp yenilenmiş olan Tiber Adası'ndaki karargâhta buluşmuştu. Orası artık herkesin görebileceği görkemli bir bina olmuştu.

"Çok küçük bir doğum günü partisi oldu bu," diye yorum yaptı Leonardo. "Senin için bir şeyler tasarlamama izin verseydin, gerçek bir kutlama töreni..."

"Onu iki yıl sonraya sakla," dedi Ezio gülümseyerek. "Seni buraya başka bir şey için davet ettik."

"Nasıl yani?" diye sordu Leonardo, merakla dolup taşarak.

Hafif yamuk dursa da tamamen iyileşmiş olan omzuyla Machiavelli "Leo, sana resmi bir davette bulunmak istiyoruz," dedi.

"Bir davet daha mı?"

"Bize katılmanı istiyoruz," dedi Ezio ağırbaşlı bir edayla. "Assasin Yoldaşlığı'nın bir üyesi olmanı istiyoruz."

Leonardo usulca gülümsedi. "Demek bombalarım işe yaradı." Bir an sessiz kaldıktan sonra "Beyler," dedi, "size teşekkür ederim. Amaçlarınıza saygı duyduğumu ve yaşadı-

ğını sürece onları destekleyeceğimi biliyorsunuz. Assasinlerin sırlarını asla kimseye açmayacağım." Durdu. "Fakat ben farklı bir yolda yürüyorum ve bu yolda tekim. Bu yüzden beni bağışlayın."

"Bize destek vermen neredeyse bizden biri olman kadar değerli. Ama kararını değiştiremez miyiz, eski dostum?"

"Hayır, Ezio. Üstelik ben gidiyorum."

"Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?"

"Milano'ya döneceğim, oradan da Amboise'a geçeceğim."

"Fransa'ya mı?"

"Asil bir ülke olduğunu söylüyorlar. Hayatımın geri kalan günlerini orada geçirmeye karar verdim."

Ezio ellerini iki yana açtı. "O zaman, sana git demekten başka yapabileceğimiz bir şey yok, eski dostum." Durdu. "Demek yollarımız burada ayrılıyor."

"Nasıl yani?" diye sordu Leonardo.

"Ben Floransa'ya dönüyorum," diye cevap verdi Machiavelli. "Orada daha epey işim var." Ezio'ya göz kırptı. "Ayrıca şu kitabı yazacağım."

"Adını ne koyacaksın?"

Machiavelli bakışlarını Ezio'ya çevirdi. "*Prens*," diye cevap verdi.

"Claudia'yı bana geri gönder."

"Gönderirim. Kendisi Roma'yı özlüyor ve Yoldaşlık'ın Üstadı olarak çalışmaya devam ettiğin sürece senden desteğini esirgemeyecektir."

Machiavelli su saatine baktı.

"Vakit geldi."

Üç adam hep birlikte ayağa kalktı ve ağır başlı bir edayla birbirlerine sarıldı.

"Hoşça kal."
"Hoşça kal."
"Hoşça kal."

Karakter Listesi

Mario Auditore: Ezio'nun amcası ve Assasin Yoldaşlığı'nın başı
Ezio Auditore: Assasin
Maria Auditore: Ezio'nun annesi
Claudia Auditore: Ezio'nun kız kardeşi
Angelina Ceresa: Claudia'nın arkadaşı
Federico: Mario'nun başseyisi
Annetta: Auditore ailesinin hizmetçisi
Paola: Annetta'nın kız kardeşi
Ruggiero: Mario Auditore'ye ait muhafız birliğinde bir baş çavuş

Niccolò di Bernardo dei Machiavelli: Assasin, felsefeci ve yazar, 1469–1527
Leonardo da Vinci: sanatçı, bilim adamı, heykeltıraş, vb. 1452–1519
Antonio: Assasin
Paola: Assasin
Fabio Orsini: Assasin
Bartolomeo d'Alviano: İtalyan Komutan ve Assasin, 1455–1515
Pantasilea Baglioni: Bartolomeo'nun karısı
Baldassare Castiglione: Yardımcı Assasin
Pietro Bembo: Yardımcı Assasin
Teodora: Assasin
Tilki Gilberto, la Volpe: Assasin ve Hırsızlar Loncası'nın başı
Benito: Hırsızlar Loncası üyesi

Trimalchio: Hırsızlar Loncası üyesi
Claudio: hırsız ve Trimalchio'nun oğlu
Paganino: Monteriggioni'nin yağmalanması esnasında hırsızlık yapan kişi
Madonna Solari: genelev işletmecisi ve Assasin yandaşı
Agnella: Rosa in Fiore'de çalışan hayat kadını
Lucia: Rosa in Fiore'de çalışan hayat kadını
Saraghina: Rosa in Fiore'de çalışan hayat kadını
Margherita deghli Campi: Romalı aristokrat ve Assasin sempatizanı
Jacopo: denizci
Camilla: Napolili hayat kadını
Filin: gemi kaptanı
Captain Alberto: *Marea di Alba*'nın kaptanı
Acosta: Valencialı doktor
Lerin Kontu: 1430–1508 yılları arasında hüküm sürmüş İspanyol kontu
Caterina Sforza: Forlì Kontesi, Galeazzo'nun kızı 1463–1509
Lorenzo de' Medici, "Muhteşem Lorenzo": İtalyan devlet adamı, 1449–92
Piero Soderini: Floransa valisi, 1450–1522
Amerigo Vespucci: Soderini'nin dostu ve danışmanı, 1454–1512
Rodrigo Borgia: Papa VI. Alexandre, 1451–1503
Cesare Borgia: Rodrigo'nun oğlu, 1476–1507
Lucrezia Borgia: Rodrigo'nun kızı, 1480–1519
Vannozza Cattanei: Cesare ve Lucrezia Borgia'nın annesi, 1442–1518
Giulia Farnese: Rodrigo'nun metresi, 1474–1524
Princesse Charlotte d'Albret: Cesare'nin karısı, 1480–1514

Juan Borgia: Monreale başpiskoposu ve Cesare'nin bankeri, 1476–97
Général Duc Octavien de Valois: Fransız general ve Borgia müttefiki
Michelotto da Corella: Cesare'nin sağ kolu
Luca: Michelotto'nun adamı
Agostino Chigi: Papa Alexandre'ın bankeri, 1466–1520
Luigi Torcelli: Cesare'nin bankerinin vekili
Toffana: Lucrezia'nın hizmetçisi
Gaspar Torella: Cesare'nin özel doktoru
Johann Burchard: Pope VI. Alexandre'ın teşrifatçısı
Juan: La Mota'daki muhafız

Egidio Troche: Romalı senatör
Francesco Troche: Egidio'nun kardeşi ve Cesare'nin kâhyası
Michelangelo Buonarotti: ressam, heykeltıraş, vb. 1475–1564
Vinicio: Machiavelli'nin bir tanıdığı
Giuliano della Rovere: Pope II. Julius, eski unvanıyla San Pietro in Vincoli Kilisesi'nin kardinali 1443–1513
Ascanio Sforza: kardinal, Caterina'nın amcası, 1455–1505
Agniolo ve Innocento: Leonardo da Vinci'nin yardımcıları
Pietro Benintendi: Romalı aktör
Dottore Brunelleschi: Romalı doktor
Georges d'Amboise: Rouen kardinali, 1460–1510
Papa III. Pius: eski unvanıyla Kardinal Piccolomini, 1439–1503
Bruno: bir casus

İtalyanca, İspanyolca, Fransızca ve Latince Terimler Sözlüğü

Aiutateme! Bana yardım edin!
Aiuto! İmdat!
albergo otel
Altezza Ekselansları
altrettanto a lei bilmukabele
Andiamo! Haydi gidelim!/Başlayalım!
arrivederci hoşça kal
Assassini Assasinler
Ayúdenme! Bana yardım edin!

bastardo, bastardi şerefsiz/şerefsizler/piç kuruları
bellissima çok güzel
bene iyi, güzel
bestiarii gladyatörler
brutissimo çok kötü, çok çirkin
buona fortuna bol şans
buona questa iyiydi
buona sera iyi akşamlar
buon giorno günaydın

calma/calmatevi sakin ol
campanile çan kulesi
campione şampiyon
Capisci? Anladın mı?
capitano yüzbaşı, komutan
caro padre babacığım

cazzo kör şeytan/lanet olsun
Che cosa fate qui? Burada ne işin(iz) var?
Che diavolo? Bu da ne böyle? Bu da nereden çıktı?
cher ami sevgili dostum
che tipo brutto ne kadar kaba
Chiudi la bocca! Kapa çeneni
Come usciamo di qui? Buradan nasıl çıkacağız?
Commendatore Kumandan
compadre silah arkadaşı
condottieri paralı askerler
con piacere zevkle
Consummatum est! Bitti!
contessa kontes
Corri! Koş/Koşun!
Cosa diavolo aspetti? Ne bekliyorsun?
Curia Roma mahkemeleri

déclarez-vous tanıt kendini!
diavolo şeytan
dio mio tanrım
dio, ti prego, salvaci Tanrım, sana yalvarıyorum; bizi koru
dottore doktor

Eccellenza Ekselansları
el médico doktor
Eminenze Efendiler
è vero bu doğru

figlio di puttana orospu çocuğu
figlio mio oğlum
Firenze Floransa

forze armate silahlı kuvvetler/birlikler
fottere kahrolası
fotutto Francese kahrolası Fransızlar
fratellino küçük kardeş
furbacchione sinsi, yaşlı şeytan

gonfalon sancak
graffito duvar yazısı
grazie teşekkür ederim

Halte-la! Kal orada!

idioti aptallar
il Magnifico Muhteşem
Insieme per la vittoria! Zafer için omuz omuzayız!
intesi tabii, anlaşıldı
ipocrita ikiyüzlü

ladro hırsız
lieta di conoscervi tanıştığıma memnun oldum
luridi codardi adi korkaklar

Ma attenzione! Ama dikkatli ol!
ma certo ama elbette
Ma che merviglia! Ne mucize ama!
Madonna hanımefendi
madre anne
maestro işveren/efendi
mais franchement, je m'en doute ama dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliyim
malattia venerea zührevi hastalık

maldito bastardo kahrolası şerefsiz
maledetto lanet olası
mausoleo mozole/anıtmezar
medico doktor
merda kahretsin
messer/e bay
mille grazie binlerce kez teşekkür ederim
miracolo mucizevi
mis piernas bacaklarım
molte grazie çok teşekkür ederim
molto bene çok iyi
momentino bir dakika
morbus gallicus Fransız hastalığı

nessun problema sorun değil
nomenclatura etkili
Nos replegamos! Geri çekilin!

onoratissima en şerefli
ora, mi scusi, ma özür dilerim
padrone baba
palazzo köşk/saray
panpepati e mielati biberli ve ballı ekmekler
Papa Papa
perdone, Colonnello pardon, albay
perdonatemi affet beni
perfetto mükemmel
pezzo di merda işe yaramaz herif/şey
piano nobile büyük bir evin ilk katı
piazze meydanlar
pollo ripieno içi doldurulmuş tavuk

porco domuz
por favor lütfen
pranzo öğle yemeği
presidente başkan
puttana fahişe

requiescat in Pace huzur içinde yat
rione bölge
rocca hisar/kale

salute sağlığına/sağlığınıza
salve merhaba
sang maudit kan laneti
scorpioni akrepler
Senatore Senator
ser efendim
sì evet
signora hanımefendi
signore beyefendi
Signoria yönetim/hükümet
Sul serio? Cidden mi?

tesora, tesoro tatlım, hazine
Torna qui, maledetto cavallo! Buraya gel, kahrolası at!

un momento bir dakika
va bene pekâlâ
vero doğru/gerçek/haklısın
Vi ringrazio di tutto quello che avete fatto per me, buona Contessa. Addio Her şey için teşekkür ederim, iyi kalpli kontes. Hoşça kal.
virtù erdem

Vittoria agli Assassini! Zafer Assasinlerin (olacak)!
La Volpe Addormentata Uyuyan Tilki

zio amca

Yazarın Notu

Machiavelli'nin *Prens* adlı kitabından ve Vergilius'un *Çoban Şiirleri (Bukolikler)* adlı eserinden yapılan alıntılar hariç (Vergilius'tan yaptığım alıntının üzerinde biraz oynasam da) kitaptaki çevirilerin çoğu bana aittir. Merhum bilginler, *Prens*'in çevirmeni George Bull'a (1929-2001) ve *Çoban Şiirleri*'nin çevirmeni E.V. Rieu'ya (1887-1972) teşekkürü bir borç bilirim.

Oliver Bowden, Paris, 2010